

ДЖУДИТ МАЙКЪЛ НАЙ-ПРЕКРАСНАТА МАЙКА

Превод от английски: Светлана Павлова, 2005

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Сара пристигна на летището точно когато семейство Коркоран излизаха от терминала, следвани от млад мъж, който буташе количка с багаж. Тя паркира колата си между две таксита, слезе, отвори багажника и задната врата и подаде ръка на Лу Коркоран.

— Сара Елиът — представи се тя. — Добре дошли в Чикаго.

— Здравейте. — Ръкостискането му бе небрежно и формално. Присви очи, защото слънцето блестеше в очите му, извади петдоларова банкнота от портфейла си, помисли малко, смени я с две банкноти и ги пхна в ръката на младежа. Седна на мястото до шофьора и се обърна към Сара: — Нямам много време, зает човек съм.

— Тогава ще побързаме — усмихна се тя.

Щом Пуси Коркоран, увита в кожи, с румени бузи, се настани в средата на задната седалка, потеглиха към града.

— Никога не съм ползвал услугите на хора като вас. — Мъжът гледаше мрачно през прозореца. — Поемам риска. Може да се окаже загуба на време.

— Ще се постареем да не е така — любезно отговори Сара. Всички я питаха как успява да се оправя с клиентите си, да прекарва по цял ден с непознати, които само я използват. „Твоята работа прилича на торба с късмети — казваха ѝ те. — Никога не знаеш на кого ще попаднеш, когато вдигнеш телефона. Може да е всеки. Абсолютно всеки. Най-шантавите хора.“

Служебният ѝ телефон бе разлепен по летищата, гарите и отбивките на магистралите, водещи към града. „Добре дошли в Чикаго — пишеше на табелите, а отдолу бе подписът на кмета. — Официалният представител на кметството на Чикаго ви поздравява с добре дошли и е на вашите услуги.“ Отдолу с големи букви бяха написани името на Сара, телефонният номер на кметството и един имейл. Официалната ѝ длъжност бе: „Посрещач на пристигащи в града“, а неофициално бе момиче за всичко, секретарка, ходеща енциклопедия, личен телефонен указател, „подлога“ на всички. И в

официалната, и в неофициалната си роля винаги трябваше да е усмихната.

— Ще ви покажа три апартамента — каза тя, докато пътуваха по магистралата. — Имам имената...

— Вие агент по недвижими имоти ли сте? — попита Коркоран.
— Ако е така, да не търсим друг?

— Агент по недвижими имоти съм — усмихна се Сара. — Приготвила съм три апартамента, които да разгледате. И както пожела госпожа Коркоран, направила съм списък на четирима човека, които пазаруват на хора като вас. Госпожа Коркоран може да ги интервюира.

— Би трябвало вие да проведете интервютата — каза Коркоран.
— Направете подбора.

Тя се усмихна.

— Обадохте ми се едва вчера. Нямах време за това.

Той потри големия пръстен на безименния пръст на дясната си ръка, сякаш заповядваше на някакъв дух да се появи. „Пръстенът прилича малко на военен“ — помисли си Сара. Мъжът беше едър, червендалест, с двойна брадичка, голям месест нос и малки очички. Хубавият му костюм бе ушит така, че да изглежда по-слаб. Пуси Коркоран, седнала на задната седалка, бе дребна и закръглена. Беше се поизпотила в коженото си палто. От лака косата ѝ имаше метален блясък.

— Всички апартаменти са свободни и можете да се настаните веднага — поясни Сара. — Така че, ако си изберете един от тях, ще се наложи да останете в хотела само докато пристигнат мебелите ви.

— Въобще не си правете труда да ни предлагате апартамент, който няма хубава гледка — каза мъжът. — Държа на хубавата гледка.

— И гараж — добави Пуси. — За да не излизам, когато вали.

— Охраняем — допълни Коркоран. — Денонощна охрана. Същото се отнася и за апартамента. Двайсет и четири часа. Numero uno в списъка ми с изисквания, първокласно обслужване двайсет и четири часа, седем дни в седмицата.

— Прислуга! — каза съпругата. — И големи бани! Да можеш спокойно да се движиш в тях, по една за всеки... това крепи брака...
— пискливият ѝ смях се разнесе зад Сара.

— Глупачка — изсумтя Коркоран и запали цигара.

— Пушенето в колите ни е забранено — усмихна се младата жена. — Ако искате, мога да спра в някой хотел да си изпушите цигарата във фоайето. Аз ще ви изчакам.

— Мамка му! — избухна той. — Аз съм ви клиент, а на клиент не се казва какво може да прави и какво не. Длъжни сте да правите клиентите си щастливи, за бога! Аз ви плащам, а щом взимате скапаните ми пари, би трябвало да мога да пуша в скапаната ви кола.

Тя отби и спря колата.

— Съжалявам, но не аз съм измислила политиката на фирмата.

— Лу, остават още петнайсет минути — обади се Пуси. — Не можеш да...

— Млъквай! — Той погледна навъсено минаващите покрай тях коли, отвори прозореца и хвърли цигарата.

— Доволна ли сте? — попита той Сара. — Никога не са се отнасяли така с мен — промърмори. — Обиколил съм целия свят...

Жена му го прекъсна:

— Не ти позволиха да пушиш в лимузината, която наехме в...

— Дявол да го вземе, казах ти да си затваряш устата! — Настъпи неловко мълчание. — Е, тръгваме ли или какво?

— Разбира се. — Сара запали двигателя на колата и се включи в движението по магистралата.

— Гардеробни също — весело изрече Пуси. — Големи! Едната да е от кедрово дърво, за кожените ни палта. Трябва да са достатъчно големи, за да могат да дишат. Нали знаете, че трябва да дишат. Ами... — В огледалото за обратно виждане преценяващият ѝ поглед срещна този на Сара. — Ами вероятно вие не се нуждаете от пространства, но те да. Имат нужда да дишат. Имат нужда от повече място, отколкото група дебелаци, събрани в една стая на конференция. — Отново пискливо се изсмя.

— Млъкни — разсеяно ѝ нареди Коркоран. Завиха по Лейк Шор Стрийт и той се загледа в езерото Мичиган, в развълнуваните му стоманеносиви води, в белите вълнички, стигащи чак до хоризонта, който рязко разделяше тъмното езеро от синьото небе. — Не е като океана — промърмори.

Сара веднага намрази и двамата. Но ръцете ѝ не трепваха на волана, докато шофираше, а на лицето ѝ имаше усмивка.

— А прислуга? — попита Пуси. — Апартаментите вървят с прислуга, нали?

Младата жена поклати глава.

— Страхувам се, че не. Мога да ви покажа апартаменти в хотел, които предлагат...

— Само не хотели! — изръмжа Коркоран. — Не понасям хотелите. Всеки гледа да те измами.

— Мога да уредя прислуга — спокойно каза Сара. — Колкото човека пожелаете, и ще идват толкова често колкото кажете. Мога да ви дам и списък с фирмите за чистене по домовете, които според нас са надеждни и добре си вършат работата.

— И да готвят — заяви той.

Тя отново поклати глава.

— Мога да ви препоръчам двама готвачи, които работят в частни домове и в момента са свободни. Можете да проведете интервю с тях.

— Не ме бутай — каза той на жена си. — Мразя някой да ме бута. Първо да изберем апартамента, а после ще говорим за прислуга и готвачи.

Сара продължи да се усмихва, докато шофираше мълчаливо. Стигна до висока многоетажна сграда с изглед към града и езерото и спря в гаража.

— Господи! — възкликна Кери по-късно същата вечер, като чу как Сара тропа с тенджерите и тиганите в кухнята. — Сигурно клиентите ти са големи чешити.

— Права си — отвърна тя.

— Как се казват?

— Семейство Коркоран.

— Те...

— Ей, Кери! — обади се Аби. — Ела да видиш какво получих днес в училище. Ей сега се връщам — обърна се тя към Сара и изведе Кери от кухнята.

Въпреки лошото си настроение Сара се усмихна. Беше благодарна на Аби, че ѝ даде време да се успокои. Разкъсваше се между работата, къщата и отглеждането на две по-малки сестри и брат

и за нея беше голямо облекчение, че Аби, която бе на петнайсет, вече може да ѝ помага.

На вечеря сестра ѝ поддържаше разговора, за да може Сара да си откъдне, като ги слушаше или си мислеше за работата, за покана за вечеря, която се надяваше да може да приеме, ако Аби остане при помалките, за каталога с коледжките на бюрото на Аби, което означаваше, че трябва да ги посети. Твърде много задачи, за които не ѝ достигаше време, а ако не внимаваха, и парите нямаше да им стигнат. После чу Дъг да казва:

— Мразя го, гадно е.

— Не и за мен — възрази Кери. — Обичам училището. Харесва ми да уча в осми клас. Какво друго можеш да правиш, ако не учиш?

— Всичко! Страшно много неща.

— Например? — попита Сара.

— О, нали се сещаш? — предпазливо изрече той, щом осъзна, че голямата му сестра го слуша, и побутна марулята и доматите в чинията си. — Скулптури от дърво и глина — все ми повтаряш, че съм много добър, Сара — да чета...

— Глупости! — презрително подхвърли Аби. — Четеш само когато ти се налага. На десет години си, а почти не хващаш книга. Щял да чете!

— Наистина чета! Чета много! Сара знае... нали чета, Сара?

— Така е, чете — потвърди тя. — Вечер, когато си търси причина да не заспи. Дъг, хапни от салатата, тя е част от вечерята. Защо училището да е гадно?

— Ами, защото там е установено тоталитарно управление...

— Какво? — възкликна Аби. — Какво разбираш ти от тоталитарно управление, по дяволите?

Сара сложи вилцата си на масата.

— Аби, речникът ти е толкова банален и еднообразен. Не можеш ли да се изразяваш с думи, които другите не използват? — Сестра ѝ я погледна. Тя сви рамене и продължи: — Знам, че повечето ти връстници са твърде невежи, за да имат богат речник, но не мислех, че и ти си сред тях.

Кери престана да реже месото си на квадратчета и триъгълничета и вдигна поглед.

— На нейната възраст е важно да е като всички останали — заяви мъдро. — Когато си на петнайсет, имаш нужда обществото да те приеме, иначе се чувстваш отхвърлен, зарязан в студа.

— Това значи ли, че и ти ще си такава, когато станеш на петнайсет? — попита Дъг.

— Вероятно — въздъхна тя. — Много е потискащо, като се замислиш за това. Сега съм доста интересна, а после ще бъде пълна скука.

— Престанете! — извика Аби. — Какво ви става на всички? Аз не съм скучна! Не съм невежа! Отвратителни сте! Защо собственото ми семейство ми се подиграва така? Аз не ви се подигравам!

— Ние не говорим като теб — отбеляза Кери.

— Какво пък толкова? Всички говорят... — Изведнъж млъкна.

— Не го казвай! — Сара погледна предупредително Кери, която бе отворила уста, за да каже, че точно това имаха предвид. — Аби разбра. Дъг, ако не си ядеш салатата, престани да си играеш с нея. Защо тоталитарното управление да означава, че училището е гадно?

— Защото съм безсилен — отвърна той. — Положението у дома не е розово, след като Мак си отиде и няма мъж, с когото да поговоря, но в училище е още по-зле. Имам предвид, че вие сте по-големите ми сестри, грижите се за мен, казвате ми какво да правя, но сте добронамерени — не контролирате целия ми живот, всяка минутка, всеки ден, както правят в училище. Там всички имат по-голяма власт от мен, дори портиерите — направо отвратително. Може би някои смятат, че е страотно, ако не знаят какво да правят и имат нужда някой да им го каже, но аз не съм от тях. Нямам нужда да ми нареждат какво да правя. Мога сам да вземам решения. Мразя, когато някой ми организира целия ден и ми казва: „Това е, всяка минута е запълнена. Ако не ти харесва, още по-зле за теб, ще седиш цял ден на чина и ще правиш това, което ти казваме“. И ако това не е гадно, не знам какво е.

За момент на масата настъпи пълна тишина. После Кери се обади:

— Той е бунтар. С бунтарите винаги е доста трудно.

— Аз съм си аз — отвърна момчето. — И не съм труден. Обичлив съм.

— Наистина си обичлив. И си напълно прав за училището — ужасно е и трябва да престанеш да ходиш на училище — засмя се

Сара.

— Сара! — възкликна Кери.

— Какво? — Дъг зяпна от изненада.

— Тя не говори сериозно — каза Аби.

Брат им започна да мачка парчето хляб, което държеше в ръце.

— Сара, какво?

— Ами никой друг няма подобни проблеми, защо ти да ги имаш?

Сигурна съм, че никой не казва на сестрите ти какво да правят в училище. Сигурна съм, че по цял ден правят каквото си искат, докато стане време да се прибират. И, разбира се, аз мога да правя каквото си поискам в службата. Никой не ме кара да правя нещо, което не искам. Затова мисля, че трябва да напуснеш училище, за да си напълно свободен като всички нас.

Пак настъпи тишина.

— Подиграваш ми се — най-сетна каза той.

— Така е, така е! — весело възкликна Кери. — Заслужи си го. Наистина се държа като пълен глупак.

— Не е вярно! На мен ми е най-трудно. Ако бяхте на десет, щяхте да ме разберете — нямаше да ми се подигравате. Когато си на десет, всички те командват, но когато си по-голям, си почти като възрастен — можеш да избираш какво да учиш, да посещаваш различни часове, да избираш учителите си, да излизаш вечер...

— Аз не мога да правя всичко това — възрази Кери, но Дъг продължи:

— ... да шофираш и...

— Аз и това не мога да правя — отново се обади Кери, но той бе във вихъра си:

— Да правиш твои си неща. А ти наистина правиш твои си неща през повечето време — обърна се към Сара. — Не ти се налага по цял ден да седиш на чина като мен или да си затворена в една стая. Обикаляш из града и се срещаш със страшно много хора, а аз съм затворен по цял ден с един учител и се чувствам угнетен! — Той я погледна. — Можеш да правиш каквото си поискаш. Ако решиш, че работата не ти харесва, можеш да напуснеш и никой няма да те спре...

— Но и никой няма да ми плати! — сопна се Сара. Опита се да запази самообладание, но бе уморена, уморена да бъде разумната.

Погледна празния стол от другата страна на масата. „Страхливец!“ — ядоса се тя. Да ги изостави точно когато им бе най-трудно.

И точно когато си каза, че трябва да се успокои, даде воля на яда си.

— Не знаеш какво говориш — обърна се към Дъг. — Крайно време е да поемеш отговорност за думите си. Щом десет години е сериозна възраст, значи си достатъчно голям да се чуваш какво говориш и да се спираш, преди да изречеш неща, които са нелепи и нараняват другите.

— Нараняват ли? — тихо попита Дъг.

— Не мога да напусна работа — от какво ще живеем? Кой друг изкарва пари в тази къща? Всички ходите на училище, където ви е мястото, а аз работя, защото нямам друг избор. Знаеш ли какво — ще напуснеш училище... Утре ще се обадя и ще им кажа, че вече няма да ходиш на училище, защото трябва да си намериш работа, за да можем да си купуваме храна, дрехи и всичко останало, което вие вземате за даденост. И когато печелиш достатъчно, за да си позволим всичко необходимо, тогава вече мога да напусна работа, когато съм имала ужасен ден и не ми се иска да виждам нито местата, нито хората, с които работя, но дотогава нямам избор. Ако не беше такъв егоист и толкова погълнат от себе си, щеше да разбереш тези неща, но, разбира се, ти си на десет, както не спираш да ни напомняш, и мислиш единствено за това, което ти искаш, и за това, което на теб не ти харесва...

— Сара е бясна! — извика Дъг. — Не обичам, когато Сара се вбеси! — Отчупи залъци от дебелия филия хляб и ги пхна в ушите си. — Не чувам — весело заяви той. — Не чувам, не чувам. Съжалявам, нищичко не чувам.

— О, боже! — възкликна Кери и бутна стола си назад. — Извинете ме, май ще повърна.

— Махаме се оттук — заяви Аби и двете с Кери излязоха от трапезарията.

Сара погледна брат си и избухна в смях:

— Добре, скъпи, стига толкова, махни това от ушите си.

— Не те чувам — повтори той. — Съжалявам, Сара. Съжалявам, Сари. Не те...

— Чуваш ме идеално. Изчисти си ушите. Не искам, като си взимаш душ, хлябът да запуши канала в банята.

Дъг я погледна.

— Вече не си ли бясна?

— Сърдита съм. Това е различно. Написа ли си домашните?

— Не.

— Изчисти си ушите, качи се горе и си ги напиши.

— Няма ли да мия чиниите? Искам да кажа, не е ли мой ред?

— Тази вечер ще ги измия аз, а следващите две вечери — ти. Хайде, върви да си напишеш домашните. Имаш ли нужда от помощ?

— Би ли ми направила диктовка на няколко думи?

— По-късно. Щом оправя тук, ще се кача. А сега върви и си напиши другите домашни.

— А десерта?

— Няма десерт. Вземи си ябълка и я изяж горе в стаята.

— Ябълката не е десерт.

— Тази вечер е. Искаш ли или не?

— Разбира се, че искам.

Сара остана сама и погледна лепкавите топчета хляб, които Дъг извади от ушите си, студеното картофено пюре, парчетата месо, зърната грах, паднали на пода, двете празни чаши от мляко и чашата за вода на Аби, по която имаше следа от червило. Допълни чашата си с вино и го изпи бавно. Беше станала в пет сутринта и щеше да си легне едва когато всички се приберат по стаите си. Неволно погледна празния стол на Мак и отново отмести поглед. С какво ще ѝ помогне гневът? Нищо няма да запълни празния стол. Така че продължи да седи.

Трапезарията можеше да я успокои или да я потисне, зависи в какво настроение бе. Тази вечер тъмната стабилна маса от осемнайсети век, десетте стола с тапицирани седалки и двата подходящи кухненски шкафа с тежка дърворезба ѝ действаха успокоително. Майка ѝ обзавела къщата в годината, в която се родила тя, когато имали много пари и нищо не предвещавало какво ги очаква. Персийски пътеки с ресни, които се застъпваха в краищата, бяха постлани на тъмния дървен под, на стените имаше избелели тапети с лози и цветя, полилеят от месинг и рязано стъкло хвърляше топла жълтеникава светлина върху маслени картини на натюрморт,

пасторални сцени и портрети. Имаше висок прозорец с тежки стари златисти завеси, които се дърпаха с шнурче с пискюл.

Сара често се питаше дали родителите ѝ не са създали това чувство за убежище и уют в дома си поради някакъв необясним страх, нещо, което ги е накарало да купят тази стогодишна къща и да запълнят стаите с високи тавани с всичко, което напомня за рая. Дали са харчили парите си с лекота, сякаш бъдещето им е сигурно, и все пак са имали чувството, че всичко ще се срине? Тя не можеше да ги попита. Баща ѝ бе починал отдавна, а майка ѝ не можеше да ѝ каже.

Аби надникна; Кери бе зад нея.

— Наред ли е всичко?

Сара въздъхна. Искаше да остане сама.

— Да, благодаря, Аби. Всичко е наред. Няма нужда да се...

— Той не говореше сериозно. Имам предвид, че Дъг говори като възрастен — знае всички онези сложни думи — но всъщност е просто едно хлапе.

— Знам.

— А ти имаше тежък ден. През повечето време хората са такива лайнари.

— Достатъчно! — Сара бутна стола си назад. Каза си да престане — преди малко си мислеше, че Аби много ѝ помага. „Спри, не казвай нищо, не го прави“ — каза си тя, но както и преди малко не се сдържа: — Опитвах се да бъда търпелива, но ми писна да те слушам да говориш като невежа, да използваш само няколко думи, защото те мързи да помислиш за по-хубави и прилични думи. Чувам ги от простите и груби хора в службата си и не искам да ги слушам и у дома. Трябва да престанеш веднага. Ако не можеш да измислиш сваятна дума, просто замълчи.

— Но аз не...

— Няма никакво „но“. Когато говориш за екскременти, можеш да кажеш „лайно“. Когато говориш за хора, които не са ти приятни, можеш да избереш между няколко думи — лош, груб, недодялан, противен, безчувствен, зъл, злобен, безсърдечен, жлъчен, студен, коравосърдечен, егоистичен, изпълнен със злоба, отмъстителен, омразен, жесток, язвителен, недодялан, неучтив, животински, нецивилизован. Шекспир е казал „лошото с остри зъби“. Това описва днешните ми клиенти много по-добре от няколко думи, които

използваш. Отсега нататък, ако не можеш да измислиш друга дума, ще ти бъде благодарна, ако мълчиш.

— Не мисля, че Аби може да се изразява като Шекспир — тихо се обади Кери.

— Със сигурност — сопна се Сара. — Но не смяташ ли, че би могла да се постарее да е нещо средно между Шекспир и кретен?

Настъпи продължителна тишина. Тя въздъхна, отиде при тях и ги прегърна.

— Тази вечер се държа ужасно, за което се извинявам. Качете се горе. Аз идвам след малко. — Двете момичета се спогледаха. — Обещавам. Ще се кача скоро. Казах на Дъг, че ще го изпитам на думите, ще дойда да говоря и с вас. Става ли?

— Добре — отвърна Аби и двете с Кери излязоха от трапезарията. „Избягаха уплашени и разтреперани“ — помисли си Сара. Ненавиждаше се за това. Натрупа чиниите на масата.

„Защо постъпвам така? В началото винаги съм добронамерена, а после... Не исках да им се нахвърлям така. Колко ужасно, та аз направо погребях Аби под цяла енциклопедия. Преди това и Дъг — два пъти за една вечер — повече от обичайното. Просто имах ужасен ден... Може би и те са имали тежък ден. Дори не ги попитах. Ще го направя, когато се кача при тях.“

Отново седна. Толкова много искаше да остане сама, че когато се опита да изгони момичетата от трапезарията, ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Сега седеше неподвижно. Мислите ѝ отново се рееха свободно, извисяваха се като птици, а после натежаваха и се спускаха, превръщаха се в един или друг спомен.

Беше млада и въодушевена от безоблачното бъдеще, което я очакваше. Баща ѝ почина и майка ѝ се омъжи повторно. Родиха се Аби, Кери и Дъг. И Мак. Но тя никога не си мислеше за него. А после Аби, Кери и Дъг останаха сами. Сара бе единственият човек, който можеше да запази семейството.

„Какво е семейство? — питаше се тя. — Група хора, които се обичат? Е, ние се обичаме. Но нищо друго не отговаря, на каквато и да е дефиниция за «семейство» в нашия случай. Сега не ми се мисли за това. Въобще не ми се мисли за това, няма смисъл.“

Времето минаваше. Чу музика от стаята на Аби и си я представи как си пише домашните, поклаща се в такт с музиката и си мечтае за...

какво? Момчета? Наркотици? Дрехи? Може би за всички тези неща. Можеше само да предполага и да си прави заключения от случайно изпуснатата дума и от начина, по който се държеше сестра ѝ. Сигурна бе, че няма за какво да се тревожи... поне засега. Но нямаше представа колко силно се бореше Аби с влиянието на приятелите си, филмите, които гледаха всеки уикенд, телевизията, на самия въздух, който дишаше.

„Твърде много неща, върху които да се замислям. Така че няма да мисля за тях. И без това няма полза. И няма да се помръдна. Няма да оправя кухнята, дори няма да се кача горе. Ще стоя тук, докато стане време утре да тръгвам за работа. Но обещах.“

— Сара! — извика Дъг отгоре. — Идваш ли?

— След малко.

„По дяволите!“ — помисли си тя, стана и продължи да оправя масата.

Дъг чу тракането на чинии и разбра, че сестра му няма да се качи скоро. „Винаги така казва — помисли си. — След малко, след малко. Колко трябва да чакам?“ Ритна купчина чорапи в ъгъла на стаята си. Сара му бе казала да пусне пералнята... кога беше това? Преди няколко дни? Не, вчера сутринта, когато се обличаше. „Пусни пералнята, преди да отидеш на училище.“ Е, имаше намерение да го направи, но толкова много неща му се струпаха на главата вчера, че прането просто... Погледна купчината чорапи и се засмя. Напъхани в ъгъла.

В крайна сметка имаше три сестри... защо някоя от тях не пуснеше пералнята? Възползваха се от него, в това бе проблемът, бяха по-големи, говореха по-бързо. Три срещу един — не беше честно. Нито пък беше нормално. Голяма досада е да си единственият мъж в къща пълна с жени. Мак не трябваше да си тръгва. Това вече наистина не бе честно. Той не постъпи честно, да си тръгне, да остави единствения си брат в критичен момент, да го тормозят жени. Разбира се, Мак стана известен, поне за около петнайсет минути. Снимката му се появи във вестника. Имаше и статия за него. Наистина, статията не бе голяма, но пък никой не бе писал нищо за Дъг. Това привлече вниманието на хората към Мак.

„Мак Хейдън, седемнайсетгодишен, първокурсник в университета «Рузвелт»... — Е, това не бе съвсем вярно, веднъж се отказа и веднъж го изключиха без право да поднови обучението си — ... е обявен за изчезнал от сестра си Сара Елиът.“

Аби, Кери и Дъглас Хейдън заявиха, че не знаят къде е брат им. Когато го попитаха за брат му, Дъг отвърна: „Ако е тръгнал да пътува, нищо не ми е казал“. От време на време Мак е писал за спортните страници на вестника. Управата на вестника не знае да е имал друга работа. Той е изчезнал на трети ноември и от тогава никой не го е виждал — нито семейството му, нито приятелите и колегите му. Родителите му, Тес и Уил Хейдън, са починали.

Не беше вярно, не беше вярно, не беше вярно. Дъг мразеше тази част от статията. Майка му се намираше в санаториум в самостоятелна стая, която Сара обзаведе и подреди, и ги обичаше, обичаше ги страшно много, просто не можеше да им го каже с думи. Нямаше представа откъде бяха измислили, че е починала. Сара се обади във вестника, за да поправят тази грешка, но така и не го направиха. Не можеш да разчиташ, че някой ще си свърши работата както трябва.

Но Мак го нямаше, това бе вярно. Замина на трети ноември — преди три години и шест месеца — и всъщност се сбогува с тях — изпрати имейл на Дъг и на няколко приятели от училище, впоследствие научи Дъг.

„Настъпи моментът — бе написал той с големи червени букви. — Обръщам се към всички вас малки мазни лоени топки от училище и колежа. Продължавайте да се разтапяте в собствените си чинии, докато остареете, сбръчкате се, а мазнината в чинията се залои, но аз счупих чинията, разчупих калъпа, ще стана и ще се махна. Знаете какво става със старата, мухлясала лой — свършва на боклука, смилат я и я заравят в земята. Това ще се случи и с всички вас. Но аз ще съм на крака, поел по пътя си, никой няма да ме смели. Приятно мазно прекарване, момчета и момичета. Аз се махам оттук.“

Когато Дъг го прочете, Мак вече си беше отишъл.

„Остави ме тук. Една малка лоена топка. А той преживява какви ли не приключения.“ Изрита чорапите от ъгъла, те се плъзнаха по пода и се спряха в краката на Сара, която стоеше на прага.

— За мен ли са? — попита тя.

— Извинявай — промърмори той. — Забравих да пусна пералнята.

— Забелязах. Аз я пуснах.

— Но... — Той погледна чорапите си.

— Когато ти свършат чистите или ще ходиш с мръсни чорапи, или ще трябва да переш доста. Няма за къде да бързаш.

— В тази къща има три жени, които да перат — погледна я намръщено Дъг.

— И те го правят.

— Не перат всички дрехи — извика той.

Сара седна на края на неоправеното легло, бутна настрана събраните на топка чаршафи и одеяло.

— Знам, че не е приятно, че не това ти се прави, това не е по твоята част. На никого от нас не му е приятно. Ако можехме да си позволим прислужница, щяхме да си вземем. Съжалявам, че не можем да го направим. Съжалявам, че се налага да те моля да помагаш. Съжалявам, че не си щастлив. Съжалявам, че няма мъж вкъщи, с когото да разговаряш и да споделяш. Има ли още нещо, за което искаш да ти се извиня?

— Винаги ме караш да се чувствам дребен и нищожен — прехапа устни той.

— Така ли? — Тя го погледна, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Наистина ли се чувстваш така? Не го правя нарочно. О, Дъг, съжалявам! Обичам те и мисля, че си прекрасен, никога не съм искала да се чувстваш нищожен, зле или...

— Недей! Не плачи! Не исках да кажа това. Не исках да кажа нищо. Съжалявам!

Погледнаха се и се засмяха.

— Ние сме най-разкайващите се хора на света — щастливо изрече Дъг.

Сара протегна ръце и той силно я прегърна със здравите си жилави ръце. След няколко минути, все едно нищо не се е случило, Сара започна да му диктува думите, които щяха да са включени в утрешния изпит по правопис.

„Всичко е наред“ — помисли си по-късно Дъг. Мразеше изпитите по правопис — по принцип мразеше да се замисля за правописа — но този път не направи нито една грешка. Сара го

обичаше и пак щеше да го прегърне за лека нощ, сестрите му вече си бяха в стаите, не го наричаха глупак или нещо такова, никой нямаше да го притеснява, ако останеше буден до късно, да си чати с приятели, да чете новия детективски роман в леглото цяла нощ — всички ще са заспали.

Тази вечер разговорите в чата с приятелите бяха скучни — повечето му казаха, че все още си пишат домашните и малко след това той се отказа да разговаря с тях. Но преди да изключи компютъра, отвори имейла от Мак. Четеше го всяка вечер, преди да си легне.

„Ставам и си тръгвам. Никой не може да ме смели.“

Дъг огледа хаоса в стаята си и си представи Мак толкова ясно, сякаш наистина бе там, изтегнал се във фотьойла както винаги, облечен в работна риза и сиво-кафявите панталони, които винаги носеше, с кръстосани при глезените крака, със склучени зад тила ръце, хилеше се както винаги. „Трябва да си наясно с всичките правила, малко братче, за да знаеш кои от тях да нарушиш. Всъщност в крайна сметка нарушаваш всичките, това е целта. Правилата са онова, което правят онези глупаци — съседите, семейство Невис.“ Дъг поклати глава, но се почувства неудобно — той харесваше Оливър Невис, харесваше цялото странно семейство „неудачници“. Те бяха от хората, които спират на червен светофар, ядат зеленчуци, всеки ден си оправят леглата... и тем подобни неща. Страхуват се да излязат от клетката. „Ние сме различни, нали?“ Дъг непрекъснато кимаше с глава, въпреки че не му бе ясно с какво точно се съгласява.

— Как ми се иска да си тук — прошепна Дъг. — Можех да те попитам какво точно си искал да кажеш. Например какво означава „да излезеш от клетката“? Коя клетка? И къде попадам, когато изляза от нея? И кои правила мога да нарушавам? Имам предвид, че Сара побеснява от начина, по който говори Аби, и на мен ми се ядоса тази вечер за нещо, което казах, не съм сигурен какво точно беше, е, знам какво казах, но не знам защо така я вбеси. Не желая отново да я вбесявам, а ако не знам защо тази вечер побесня от яд, как да разбера кои правила мога да нарушавам, така че да не ми се ядосва друг път? Не си струва риска. Разбираш ли?

Но отговор нямаше. Мак никога не му отговаряше. Освен... „Махам се оттук.“

Изведнъж Дъг се прозя толкова широко, че чак устата го заболя. Облече си пижамата, сложи дрехите си върху онези, с които бе вчера, те пък бяха върху забравен слънчев часовник, който получи за рождения си ден преди месец, той пък бе върху еднорог, който измайстори миналата седмица, а след това го захвърли, защото искаше да направи слон, като онзи, за който чете в една книга за Индия, и си легна. Взе новия детективски роман, който Сара му бе купила през обедната си почивка. След минута изпъшка, измъкна се от леглото и отиде до банята да си измие зъбите и лицето.

— Дъг, защо още не си заспал — попита Сара от стаята си, която се намираше в дъното на коридора. Лампата ѝ светеше и момчето разбра, че тя чете, седнала във фотьойла до прозореца. Стъкленият лампион разпръскваше разноцветна светлина в цялата стая.

— Лягам си — бързо извика той. Затвори вратата на стаята, пхна се между чаршафите и взе книгата.

„Лягам си, а не заспивам“ — помисли си Сара и се усмихна. Представи си го как се е облегнал на възглавницата, свил коленете си, за да подпре книгата, погълнат от историята, въпреки че очите му се затварят вече, отварят се и пак се затварят, докато най-накрая останат затворени. След около половин час тя ще отиде, за да остави книгата на нощното шкафче и да изгаси лампата, ще го целуне по челото и ще затвори вратата след себе си. На следващата сутрин, когато почука на вратата, за да го събуди за училище, ще го намери свит между измачканите чаршафи, косата му ще е щръкнала на всички страни, и нито тя, нито той ще споменат за среднощното четене.

„Никога няма да им забраня да четат — размишляваше Сара на следващата сутрин, докато пътуваше с колата към офиса. — Родителите забраняват толкова много неща на децата си, защо да им забранявам да четат? Е, по-спокойно — помисли си. — Аз не съм родител, аз съм по-голямата сестра и мога да постъпвам като сестра.“

Само дето трябваше да прави всичко, което бе задължение на родителите, трябваше да ходи на работа и само можеше да се надява, че денят ще е по-добър от вчерашния. Всъщност още от сутринта потръгна добре. Клиентът я чакаше в апартамента си в хотела. Той искаше да купи къща и една седмица преди това ѝ бе изпратил факс, в който изброяваше предпочитаните квартали. „Огромен напредък — помисли си Сара — в сравнение с други дни и други клиенти.“

— Рубен Листър — представи се той. Стисна ръката ѝ силно и уверено. Беше висок, възслаб, леко прегърбен, лицето му бе издължено и тясно, имаше тъмна коса и добре оформена прошарена брада. „Кафявите му очи почти не се виждат от очилата с метални рамки“ — помисли си тя, но като видя, че на устните му се появява прекрасна усмивка, си помисли, че той изглежда толкова фантастично, че вероятно никой не се е сетил да го посъветва да смени очилата си или пък каквото и да е друго.

„Може би е адвокат, борсов спекулант или шпионин“ — каза си.

— Четох доста за Чикаго — започна той, когато седнаха във всекидневната в неговия хотелски апартамент, — така че съм съвсем сигурен в кварталите, които избрах. Но вие може би имате други предложения.

— Не, изборът ви е добър. Подготвили сте се. — Сара извади факса от куфарчето си. — Искате къща. Държете да живеете в града и да бъдете близо до офиса си, който се намира в Ханког Билдинг. Набелязала съм четири къщи, но можем да стесним този избор. Кога желаете да се нанесете?

— До края на месеца. Някоя си Дона Солдана от кабинета на кмета каза, че трябвало да се обърна към вас вместо към агент по недвижими имоти и специалист по вътрешно обзавеждане. Наистина ли се грижите за всичко?

— В рамките на разумното — усмихна се Сара. Хареса ѝ това, че бе запомнил името на Дона, което означаваше, че за него работещите са истински хора.

— Но вие сигурно имате персонал, с който работите.

— Имам хора, на които мога да разчитам. Страхувате се, че не всичко ще е готово навреме?

Той я погледна и се усмихна.

— Сигурен съм, че можете да се справите с всякаква работа, иначе не бихте се ангажирали с нея. Какво мога да направя, за да ви улесня?

— Кажете ми какво харесвате, какво искате.

— Лесна работа. — Той отвори една папка. — Голяма къща, с просторни стаи, високи тавани, една или няколко камини, поне четири спални, кабинет или стая, която може да бъде превърната в такъв, библиотека, голяма кухня, не е задължително да е нова — нямам нищо

против да я обнова, всъщност това би ми доставило удоволствие. — Той разпръсна страници, откъснати от списания, снимки, компютърни разпечатки. — Харесвам старинните неща — килими, мебели, лампи. Тези видях в Европа. Не очаквам да намеря същите неща тук, но искам да е подобно.

— А разпечатките?

— Това са уреди, кухненски прибори, покривки, неща, които харесвам и с които съм свикнал. Ще задържа апартамента си в Ню Йорк, така че тук започвам отначало.

— В тази къща със съпругата си ли ще живеете? А деца имате ли?

— Ще живея сам — отвърна той.

За момент настъпи тишина.

— Споменахте, че искате голяма къща — каза Сара. — Смятате ли да каните гости или да правите купони?

— И двете.

— Сигурно ще желаете и крило от къщата, където да живее прислугата?

— Не, не бих искал прислуга, която да живее в къщата. Достатъчно е през деня да има иконом и да имам списък с имената на фирми за кетъринг, на които мога да разчитам, когато ми се наложи. Мога ли да разчитам на вас и за това?

— Да. Както и да ви намеря водопроводчик, електротехник, специалист по камините... каквото ви е необходимо. — Тя погледна в бележника си. — Искате ли да има двор, градина, тераса?

— Не държа на тези неща, но ако има тераса и градина, би било приятно. Не търся имение.

Сара кимна.

— Две от къщите, които съм набелязала, са на няколко преки на север от Ханкок Билдинг. Мисля, че и двете ще задоволят изискванията ви.

— „Златния бряг“. Колоритно име, макар и не много точно. Да, бих желал да ги видя.

Същата вечер Сара си тананикаше, докато разбъркваше телешкото задушено, което бе сготвила предишната вечер. На връщане

от работа се отби да види майка си. Пиха чай и тя ѝ разказа как е минал денят ѝ.

— Мина много по-добре от вчера, всъщност много по-добре от повечето дни. Не знам защо това така ме изненадва. Все очаквам някаква закономерност — днес е ужасен ден, значи ще се нанижат поредица от ужасни дни, докато положението не се промени, а после това ще се повтори. — Тихо се засмя. — Всички имаме огромна нужда от това да повярваме, че във всичко има някакъв ред. Обзалагам се, че Лу Коркоран е убеден, че в живота има ред и че той го контролира, затова прави каквото си иска и се отнася с хората както на него му харесва, включително и с жена си... Човек би я съжалил, само че и тя не е много по-добра от него. Но се обзалагам, че понякога той се буди неспокоен и притеснен в три-четири през нощта и се пита дали е наясно с каквото и да било. Дано да е наясно. Всъщност дано въобще може да спи нощем. Надявам се, че лежи на тъмно, без да има кого да впечатлява, и разбира колко е неприятен, колко е арогантен, груб, зъл, егоцентричен — Господи, сякаш говоря с Аби! Горката Аби, наистина ѝ се развивах...

Майка ѝ леко се усмихна, усмивка, в която винаги имаше и мъничко тъга, без значение колко хумор или удоволствие изразяваше тя. Някога беше красива, подвижна, пъргава, сега бе посърнала, съсухрена, смалила се, кестенявата ѝ коса бе прошарена, лицето ѝ бе изпито, гладката ѝ кожа вече бе набраздена от бръчки от мъка и гняв, че е безпомощна. Децата ѝ приличаха на нея, но Аби бе наследила забележителната ѝ красота. В нея Тес виждаше себе си, такава каквато е била преди удара. Болката и радостта, че се вижда в това „лъжливо“ огледало, я караше да е особено привързана към Аби, нейната дъщеря, нейното минало. Тя обичаше всичките си деца, желаше отново да им бъде майка и приятелка, но именно с Аби се чувстваше отново като танцуващо момиче, което се движи бързо към хоризонта, където няма никаква трагедия.

Усмихна се на Сара и протегна здравата си ръка с дланта нагоре — това означаваше, че пита за Аби.

— Добре, ще ти разкажа какво се случи. — Дъщеря ѝ приближи стола си и доля чашите с чай. Спокойствието в стаята на майка ѝ я накара да се отпусне. Самата тя я обзаведе, когато разбра, че няма да може да се грижи за всички, че санаториумът е единственият изход.

Седмица след като майка ѝ бе настанена тук, Сара преобрази голямата стая, напълни я с красота вместо със студена анонимност. Покри леглото с юрганче на дървени къщички, това бяха любимите фигурки на майка ѝ, при краката ѝ сгъна меко плетено одеяло в яркочервено, любимия цвят на майка ѝ. На нощното шкафче сложи лампа с лампион от цветно стъкло и подходяща лампа, която се слага на пода до елегантния фотьойл, в който Тес прекарваше дните си. Три весели картини, представляващи пейзажи от Италия, освежаваха бледожълтите стени. До прозореца имаше саксия със смокиново дърво, която заемаше почти цялата стена. Намери персийско килимче, на което стъпваше майка ѝ, когато седеше във фотьойла, а един дърводелец направи табличка за стола, за да може тя да чете или да бродира със здравата си ръка гоблени, които изобразяват сцени от любимите ѝ книги. В началото бодовете бяха доста криви, но тя постепенно се научи да контролира движенията си и се гордееше с работата си. За да се подсеца какъв напредък има, държеше на масичката до леглото си първия ушит гоблен, поставен в рамка с избродирано името ѝ: „Тес Хайдън“.

Сега ръкоделието ѝ стоеше до чашата с чай и порцелановата каничка, която Сара откри в един антикварен магазин в Уисконсин. Двете седяха мълчаливо и гледаха как тихо вали априлски дъжд и покрива прозореца със сребриста лъскава пелена.

— И миналата сряда валя — отбеляза Сара. — Трябваше да работя до късно и Аби се вбеси, защото искаше да си пише домашното с приятелки, които се събираха у Сю — помниш Сю Постън — високото момиче с коса до кръста и лека и плавна походка. Веднъж каза, че походката ѝ ти прилича на тази на жираф, това много ми хареса, беше толкова добре...

Тя млъкна, загледа се в дъжда и се опита да заглуши болката. Носеше я в себе си повече от три години, след като ударът парализира дясната страна на майка ѝ и я лиши от способността да говори, можеше само да сумти и да издава нечленоразделни звуци. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, когато се мъчеше да изрече нещо. „Винаги знаеше какво да кажеш, винаги намираще вярната метафора...“

Обърна се и видя отчаянието в очите на майка си.

— Както и да е — побърза да изрече тя. — Аби не бе много доволна, че съм я накарала да ме чака, но ѝ мина, разбира се. Минава

й, защото знае, че не зависи от мен в колко часа ще... О, като заговорих за това, чакай да ти кажа какво стана снощи по време на вечеря. Твоят изобретателен син Дъг измисли нов вид тапи за уши. После ще ти разкажа за Аби. Време е за изповед — добави тя мрачно и разказа цялата история много изразително, като стисна очи точно като Дъг.

— Сякаш нито ме виждаше, нито ме чуваше — имитира физиономиите, които правеше брат й, когато каза: „Съжалявам, съжалявам, съжалявам, Сара“ и добави: — Кое то бе много умно от негова страна — и се засмя, за да могат и очите на майка й да се засмеят.

— Но аз му се развивах — след минутка продължи тя, — никога не го правя умишлено. Казвам си, че трябва да изчакам да се успокоя, но устата ми сякаш сама се отваря и изричам всичко, което искам да премълча. Постъпих така и с Аби, когато непрекъснато повтаряше петбуквената дума. Знам, че го прави, за да е по-интересна — всичките й приятели смятат, че това е „готино“, разбирам я, позволявам й да говори така, а после се чувам какво й казвам и се мразя за това. Знам, че не бива да им крещя, трябва да съм разумна, за да разберат защо съм ядосана, но съм толкова бясна, че не мога да го направя и в крайна сметка излиза... — Тя сви рамене. — Предполагам, че с всички родители е така.

„Но аз не съм родител — отново си помисли. — И вероятно никога няма да бъда. На двайсет и седем години съм и това е единственото ми семейство, няма изгледи да създам свое семейство. Това е моето семейство. Разбира се, че е така. Искях да кажа, че...“

Видя, че Тес се намръщи, и се опита да я успокои:

— Нищо страшно не е станало. Просто бях в лошо настроение, а когато това се случи, другите го отнасят. Не е честно спрямо тях. Затова им се извинявам. — Усмихна се. — Тази вечер всички ще са доволни и щастливи, защото съм в много добро настроение.

Майка й отново протегна ръката си с дланта нагоре.

— О, заради първия ми клиент днес, един мъж на име Рубен Листър от Ню Йорк. Учтив, възпитан, приятен мъж, а и се беше подготвил, знаеше точно какво търси, имаше снимки и компютърни разпечатки, проучил беше Чикаго. Толкова улесни работата ми. Това е

идеалният клиент. А и уважава хората — запомнил името на Дона Солдана.

Майка ѝ отново протегна ръката си с дланта нагоре.

— Не я познаваш, но съм ти говорила за нея. Тя е секретарката ми, която напусна дома си, защото баща ѝ... — Подвоуми се. Не бе разказвала на майка си цялата история. — Защото не се разбира с баща си. Нае си стая недалеч от дома си, за да е близо до майка си, но баща ѝ я откри и я заплашваше, затова един ден след работа ѝ намерихме жилище малко по-далече от дома ѝ. Там се чувства добре. Вижда се с майка си в дома на сестра си, която живее във Форест Парк. Каза ми, че все още се събужда от кошмари. Колко е ужасно да живееш в непрекъснат страх.

Главата на майка ѝ клюмна на една страна.

— Знам — бързо каза Сара. — Да живееш в постоянна тъга не е по-приятно. — Стана, наведе се и я целуна. — Измори се, а аз трябва да се прибирам. Снощи сготвих телешко задушено. Ще дойда пак след няколко дни. Обичам те.

Майка ѝ я побутна с пръст.

— Какво? Какво не съм ти казала?

Майка ѝ посочи куфарчето.

— Работата ми? Вече ти разказах какво се случи в службата вчера и днес. О! — Тя се усмихна. — Рубен. Да, харесва ми. — Майка ѝ посочи ръката си и Сара въздъхна. — Нямам намерение да се омъжвам за него, майко. — Отново се усмихна. — Но следващата седмица ще обядвам с него. Каза, че иска да му помогна да опознае Чикаго.

Майка ѝ пак отпусна ръката си в скута и неспокойно заопипва мекото одеяло. Сара отново я целуна.

— Тръгвам. Обичам те, въпреки че всеки път си въобразяваш, че когато харесвам някой мъж, ще се омъжа за него. — Тес я погали по бузата. — Знам, че искаш някой да се грижи за мен. Но у дома има три деца, които се нуждаят от грижи сега, аз мисля за тях, не за себе си. Ще помисля и за себе си, когато Дъг влезе в колежа. Остават още само седем години. Все още ще съм сравнително млада. Както и да е, това е положението и аз не се оплаквам. — Целуна майка си и отиде до вратата. — Обичам те, ще се видим през уикенда.

„Телешко задушено — мислеше си тя, докато разбъркваше яденето с дървена лъжица с дълга дръжка, останала от баба й. Майка, баба и прабаба са приготвяли телешко задушено. Моето е почти като тяхното. Майка ми загуби нещо много важно — загуби мястото си в тази поредица от поколения, възможността да сподели живота на децата и внуците си, да ги гледа как стават част от този свят, да доживее до дълбока старост и да си отиде с ясното съзнание, че следващото поколение е заело мястото си и родословната линия продължава. Може само да слуша това, което й разказваме — аз, Дъг, Кери и Аби. Не за такъв живот е мечтала.“

— Изглеждаш сериозна, но щастлива — отбеляза Кери. — Радвам се, че си щастлива. Ще сложа масата.

— Това ме прави още по-щастлива.

— Защо си щастлива?

— Защото денят ми бе хубав, защото се отбих да видя мама след работа и тя се зарадва, че ме вижда, и защото имам весело, прекрасно семейство, което е изпълнено с желание да помага вкъщи.

— О, Господи! — възкликна Аби. — Готвиш се да ни молиш да направим нещо.

— Винаги съм готова да ви помоля да направите нещо. — Сара й хвърли една престилка. — Салата и сос за салатата. И моля те, нарежи хляба. Къде е Дъг?

— Гледа видео и майстори нещо от глина.

— Точно това ми отговори и вчера.

— Защото прави това, което правеше и вчера. И предишната вечер, и по-предишната вечер, всяка вечер по това време.

— Е, извикайте го да дойде. Може да помогне на Кери да сложи масата. После искам да ми разкажете как мина денят ви. А след това ще ви разкажа за един мъж, с когото се запознах във фойето на един хотел.

— Какъв мъж?

— Продавал е нещо.

— Какво е продавал?

— Няма да ви кажа. Това е част от изненадата. Вървете и извикайте брат си.

Вечерята мина приятно. „Толкова много зависи от настроението ми“ — помисли си Сара и се почувства виновна, защото не можеше да се контролира достатъчно, така че винаги да прекарват приятно заедно, а когато Аби донесе пандишпановия кейк, който бе направила след училище, Дъг извика:

— Искам да знам какво е продавал мъжът.

— Не викай — направи му забележка Кери.

— Обичам да викам. Какво продаваше той, Сара?

Сара замълча, за да придаде по-голям драматизъм на това, което щеше да каже.

— Носове.

— Какво?

— Продаваше носове. Можеш да разгледаш каталог със снимки и да си избереш този нос, който ти харесва. Той те поставя в транс, размахва вълшебната си пръчица и когато се събудиш вече си с нов нос.

— Не е вярно — каза Кери. — Не бих написала такова нещо дори в моите разкази. Никой няма да повярва.

— Щом Сара казва, може и да е вярно — смръщи вежди Дъг.

— О, скъпи — Сара се наведе и го целуна, — дори аз преувеличавам от време на време, мъниче.

— Тогава има ли нещо вярно в тази история? — попита Аби.

— Да, колкото и странно да ви звучи. Един дребен мъж, сбръчкан и плешив, но с големи, рунтави мустаци, облечен в тъмнозелен костюм...

— Това вече истина ли е? — подозрително попита Аби.

— Напълно. Видях го с очите си.

— Е, по твоите описания прилича на елф, не на истински мъж. Все едно си го измислила.

— Права си, наистина приличаше на елф, но не съм си го измислила. Може наистина да е бил елф, гном или малък дух, но на мен ми се стори съвсем реален. Както и да е, та той имаше каталог със снимки на носове — само носовете, не цялото лице — и хората (ще се учудите колко много хора се интересуваха от това) могат да си изберат нос. После той много бързо рисува техния портрет с новия нос. Така че те веднага могат да видят как ще изглеждат, ако решат да си сменят

носа. После им подава визитна картичка на пластичен хирург може да е негов брат — и се обръща към следващия на опашката.

— Всъщност той не е продавал носовете — каза Кери.

— Той е бил нещо като рекламен агент на брат си — поясни Аби.

— Защото брат му сигурно е още по-дребен и по-грозен от него — на Кери ѝ хрумна сюжет за нов разказ — и не може сам да набира пациентите си, освен това е много стеснителен, защото бил влюбен във високо момиче, което го карало да се чувства дребен и незначителен, затова сега се крие в операционната и оправя носовете на хората.

— Ако наистина има брат, сигурна съм, че си права — усмихна се Сара.

— Аз искам нос като на елена Рудолф на Дядо Коледа! — извика Дъг.

— Не викай — скара му се пак Кери.

— Обичам да викам...

— Аз пък си харесвам носа — заяви Аби, — но бих искала да имам устата на Джулия Робъртс.

— Аз искам... — започна Дъг.

— Ти вече си каза желанието — прекъсна го Кери. — Сега е мой ред.

— Не викай — върна ѝ го Дъг.

Всички се засмяха секунда преди да се чуе звънецът.

— Аз ще отворя! — извика Дъг и хукна към фоайето. Другите мълчаливо чакаха. Момчето застана на прага, сияещо от вълнение и щастие. Зад него се появи висок мъж.

— Сара, виж! Виж кой е тук!

— Здравей, сестричке — изрече Мак.

ВТОРА ГЛАВА

Той седеше начело на масата с ръце на тила, опънати крака, кръстосани при глезените, и разказваше истории. Два пъти си досипва от яденето и изпи цяла бутилка вино. После се облегна назад и заразказва, думите се лееха от устата му, сякаш от седмици никой не му е обръщал внимание и не го е изслушвал.

„И сигурно е така — помисли си Сара. — Въобще някой интересувал ли се е от него?“

Кери и Аби не можеха да откъснат очи от него. Дъг седеше на страничната облегалка на креслото на Мак, надвесен над него, и слушаше като хипнотизиран.

— Най-накрая си казахме: „Е, майната му, да опитаме, какво ще изгубим?“. И познайте какво...

Аби и Кери погледнаха Сара в очакване на някоя остра забележка за езика, който използваше Мак, но тя нищо не каза.

— Какво? — въздъхна Дъг. — Какво стана после?

— Издебнахме тигъра с насочени пушки, но, мамка му, оня задник, туристът от Флорида, извика: „Внимавайте, приближава се“, и проклетият му тигър...

Сара бутна стола си назад.

— Да раздигнем масата — ядосано засъбира чиниите тя. — Аби, Кери. Веднага.

— Но не може ли... Искам да кажа... — Кери млъкна, като видя ледената усмивка на голямата си сестра. — Днес е ред на Дъг — каза.

— Не и тази вечер — извика Дъг. — Тази вечер е специална.

— За всички ни е специална, не само за теб — сопна му се Кери.

— Тогава, хайде всички да оправим кухнята. — Мак се изправи и широко се усмихна на Сара. — Съвсем честно е. Всички ядохме, всички ще почистим. Защо Сара да се притеснява за чиниите, след като толкова много други неща са ѝ на главата? Хайде, ще се състезаваме кой ще стигне до кухнята.

Той грабна пет чаши за вода, пхна пръстите си в тях, за да ги хване по-здраво — Дъг гледаше с отворена уста — а с другата ръка взе глинения гювеч с телешкото задушено.

— Страхотно задушено, сестричке. Мама и баба не правеха ли подобно ядене? Не може да е било толкова вкусно обаче. Това беше страхотно. Мисля, че си пролича по количеството, което изядох.

Вече беше на половината разстояние до кухнята. Другите грабнаха чинии, ножове, вилици и хукнаха след него. Сара чу пускането на водата и високия им смях.

Тя бавно седна и се протегна да вземе бутилката с вино, но се сети, че Мак я изпи. Ядоса се, а после се почувства виновна. Какво ѝ ставаше? След три години и половина брат ѝ се прибра у дома блед, измършавял, гладен и самотен, защото имаше нужда от семейство. Той си имаше семейство и някои членове от него го посрещнаха с радост и любов. Но тя не можа.

„Обеща ми да остане и да ми помага да се грижим за тях. Каза, че ще се запише в колежа, а аз — в медицинския университет и ще учим на половин ден, че и двамата ще си намерим работа и ще се редуваме да стоим вкъщи при по-малките. Обеща... Но тогава беше само на седемнайсет години. Искаше да е свободен. Аз бях само на двайсет и четири. И аз исках да съм свободна.“

Но изведнъж осъзна, че точно затова се е върнал у дома. Разбира се, че е заради това, за какво друго би могло да е? Беше си поживял и сега искаше семейство. Беше разбрал, че Тес е получила удар малко след като си е заминал. „Един приятел ми каза“ — между другото спомена той — и иска да се извини и за това, да поправи и тази грешка. Беше готов да се върне при тях, да си намери работа и да помага за издръжката на семейството, а тя да продължи образованието си.

„Все още не е късно за това — мислеше си тя. — Мога да го направя. Дори и да се наложи да изслушам отново някои лекции, за да си възвърна предишните знания... Ще се справя. Ще се справя с всичко.“

Реши, че брат ѝ си е дошъл, защото иска да си върне семейството. Той бе имал на разположение повече от три години — всъщност три години и половина свобода, или както там го наричаше той, бил е самотен и може би се е чувствал виновен, че си е тръгнал и е

оставил Сара да се грижи за всичко, и сега иска да се сдобри с нея, да се сдобри с всички.

Чувстваше се все по-развълнувана. Беше април, тя можеше да изкара опреснителните курсове през лятото и да започне учебната година през есента. Можеше да започне да се подготвя още сега, учебниците ѝ бяха на тавана.

— Съжалявам, че не бях много мила по време на вечерята — каза тя тихо на Мак. — Бях объркана, а ти не беше...

Той не бе много сърдечен, любящ, нежен или пък братски настроен. И, изглежда, не се чувстваше виновен за нищо. „Всички бяхме страшно изненадани. Сигурно той е бил не по-малко объркан от нас, изведнъж да свиква и да се нагажда към всичко. Утре ще е по-добре. Ще се наспим, а след това предстои събота и неделя, аз ще съм си у дома, ще се опознаем, ще правим планове.“

Но когато Сара се събуди на сутринта, Мак все още спеше, четиримата закусиха, а той още не бе слязъл.

— Имам репетиция — каза Аби. — Премиерата е след две седмици, така че задължително трябва да отида. Би ли ми се обадила, ако се случи нещо? Няма да изключвам телефона.

— Мисля, че няма да се случи нищо кой знае какво — отвърна Сара, — но, разбира се, че ще ти се обадя. Кога ще се прибереш?

— Към четири-пет. Там някъде. Благодаря ти, Сара — извика тя на тръгване. — Обичам те.

— Не може ли да го събудим? — попита Дъг. — Майката на Оливър каза, че ще ни заведе на кино, ако си съгласна, но...

— Трябва да го събудим — извика Кери. — С Фран и Деби се уговорихме да ходим на кино, после да обядваме заедно, но трябва поне да го поздравя, все пак това е първият му ден у дома. Затова, моля те, събуди го!

— Снощи беше изтощен — каза Сара. — Оставете го да се наспи. Имаме много време да бъдем заедно, а и днес с Мак трябва да си поговорим. Вие вървете. Ще се съберем на вечеря.

Те седяха напрегнати, разкъсвани между двете удоволствия — това с приятелите или това у дома.

— В живота е много трудно да прецениш как е най-правилно да постъпиш.

— Нали — сериозно каза Сара, а после се засмя. — Аз взех решението вместо вас. Хайде да почистим кухнята, а после тръгвайте. Оправихте ли си леглата?

Кери кимна. Дъг отпусна рамене.

— Мислех да го направя, но забравих. Ще си го оправя по-късно. Мак казваше, че само глупаците си оправят... — Той гузно погледна към Сара. — Искам да кажа, че е някак глупаво, нали разбираш? Довечера пак ще го разваля.

— Чистотата е добродетел — поучително изрече Кери.

— Това да не си хабиш енергията за глупости също.

— Чистотата печели — заяви Сара. Целуна и двамата. Когато тръгнаха, пак ги целуна и си помисли колко са забавни. Много ѝ се искаше да можеха да запълнят празнотата в живота ѝ, а после се упрекна за това, че си го е помислила. Днес те бяха нейния живот. Утре, след като Мак си беше вече у дома, щеше да има повече. Но засега ѝ беше достатъчно, че са страхотни и че ги обича.

Преди да отиде на работа, тя се качи на третия етаж, където Мак се бе нанесъл в предишната си стая. Вратата беше отворена. Той бе изритал чаршафа и одеялото и се бе проснал на широкото легло с лице заровено във възглавницата. Ръцете му бяха разперени встрани със свити юмруци. Прозорецът беше широко отворен и вятърът развяваше пердетата, които той си бе закачил, когато беше на десет. „Това е неговата реална сцена“ — беше казала майката на Сара. Сара усети лекия сладникав мирис, който се носеше в стаята.

„О, да, наистина трябва да си поговорим“ — помисли си и слезе в кабинета си. Това беше нейна територия. Премести се в голямата ъглова стая на майка си, след като настаняха Тес в санаториума, но запази мебелите, които майка ѝ бе събирала с толкова усилия — френски бюра от деветнайсети век, тоалетка, стол, огромна спалня с балдахин, която беше толкова високо от пода, че си имаше стъпалце. Беше променила само цветовете. Замени бледите пастелни цветове, които майка ѝ харесваше, със светли и свежи нюанси на синьото и слоновата кост и закачи три портрета от Ванеса Бел. Ярките цветове и смели щрихи ѝ доставяха особено удоволствие в дните, когато най-осезателно чувстваше ограниченията, които ѝ налагаше новият ѝ живот. Съседната стая, която бе тоалетната стая на майка ѝ, превърна в кабинет. Той беше с голям прозорец с изглед към задния двор, в който

растяха висок дъб, лалета и зюмбюли, които се бореха за малко слънце под клоните му. Имаше и люлякови храсти покрай задната ограда и стената на гаража. От другата страна на двора се виждаха гърбовете на къщите, които гледаха към съседната улица. Те бяха на по три етажа, някои бяха от боядисано дърво, но повечето бяха изградени от тухли или готически каменни блокове, като тяхната. Всички къщи имаха гаражи и алеи за коли, задни дворове, заобиколени от огради, засенчени от храсти и дървета и задни веранди като тяхната. Докато седеше на бюрото си, Сара наблюдаваше живота на съседните веранди — смях и напрежение, любов и конфликти, от време на време някое семейство се изнасяше и веднага се нанасяше друго. „Във всеки дом се разиграва някаква драма“ — мислеше си тя, като по този начин омаловажаваше драмата в собственото си семейство.

Кабинетът бе нейното убежище. Беше го обзавела с диван, който откри на тавана и претapiцира с тъмnochервена кожа, кресло на червени и кафяви райета, персийско килимче в изумително червено, кафяво и златисто и маса от осемнайсети век, която откри в една плевня в Айова, пълна със старинни мебели. Компютърът и принтерът ѝ се намираха на масата и въобще не отговаряха на обстановката, получаваше се смешна смесица на сегашното и миналото, но на Сара това ѝ харесваше — действаше ѝ успокояващо да си припомня, че неща, които на пръв поглед не бяха на мястото си, всъщност бяха много необходими. „И с хората е същото — мислеше си тя. — Ние така и не осъзнаваме без какво или без кого не можем да живеем... докато наистина не го изгубим.“

Беше се подготвила за срещата си със семейство Коркоран и с Рубен Листър и в момента отговаряше на един имейл, когато Мак се появи на вратата с две чаши в едната ръка и термос в другата.

— Направих кафе — каза той. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че не. — Сара се притесни при мисълта, че той е станал и е слязъл долу, минавайки покрай отворената врата на спалнята ѝ, направил е кафе и отново се е качил горе, а тя не го е чула. „Души наоколо“ — каза си, а после се засрами от тази мисъл.

— Влез и седни. Виждам, че си намерил стария си халат.

— Много е приятен за носене. Искаш ли кафе? — усмихна ѝ се той.

— Благодаря.

Той сложи чашите на бюрото и ги напълни.

— Халатът е приятен за носене. Обаче ми е малко големичък.

— Преди не ти беше голям.

— Знам. Отслабнал съм.

И двамата замълчаха. Сара забеляза, че той оглежда стаята. Устните му бяха сочни и изглеждаха някак странно на мършавото му лице, русата му коса падаше свободно по раменете, но иначе тялото му издаваше, че е неспокоен. „От какво е неспокоен? — запита се тя. — Какво очаква?“

— Тук е страхотно — каза той, след като много внимателно разгледа стаята. — Никога няма да кажеш, че тази стая е била на мама.

— Не е нейна — възрази Сара. — Нея я няма почти толкова дълго колкото и теб.

— Кое е три години и шест месеца, както многозначително отбеляза Дъг, сочейки с пръст. — Отпи от кафето. — Хубаво кафе, купуваш най-доброто. Бива те във всичко, знаеш ли? Снощи вечерята беше превъзходна. Телешкото задушено беше...

— Отлично. Благодаря ти, Мак...

— А ти си прекрасна както винаги. Даже си още по-красива. Децата доста са се променили. Господи, колко са пораснали! Обаче ти не си мръднала. Непрекъснато си ви представях, е, нали се сещаш, беше някак странно, защото всъщност не ви виждах. Всеки път, когато се опитвах да се съсредоточа и да видя лицата ви, те винаги бяха някак си неясни — като в мъгла — това ми напомняше колко сте далече — далеч, по-далеч, най-далеч. Представях си всички стаи в къщата, дори начина, по който са осветени сутрин и следобед. Но не виждах вас. Това ме натъжаваше. Липсвахте ми.

— И ти ни липсваше — каза Сара.

— По дяволите, Сара, наистина си най-красивата...

— Мак, не искам да говориш така в тази къща.

— Да ти казвам, че си красива ли?

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Да, но какъв е проблемът? Аз така си говоря, сестричке, така говорят всички. Не е кой знае какво. Както и да е, така ми харесва да говоря. Това са някои от любимите ми думи.

— Сигурна съм — тихо изрече Сара. — Мак, познавам много хора, които говорят по този начин толкова естествено, сякаш закопчават ризата си. Знам дори, че светът е изправен пред много по-сериозни проблеми от този. Но се опитвам да убедя децата, особено Аби, че това не е много добър начин на изразяване, всъщност това е грубо и обидно и че показва невежеството на човек. Затова ще се наложи да разбереш, че няма да позволя такъв език в тази къща.

— Ами, виж какво — о, дявол да го вземе, разговорът става адски сериозен. — Той скочи от стола си, прегърна Сара през кръста и я вдигна от пода. — По-спокойно, малка ми Сара. Животът може да бъде забавен.

Тя много се ядоса, блъсна го в гърдите толкова силно, че той се изненада и едва не я изпусна. Тя отстъпи назад. Трепереше, когато отново седна и се хвана здраво за ръба на бюрото.

— Никога повече не ме докосвай!

— Божичко, откъде извади този смразяващ глас? Знам откъде. Познах го. Мама говореше така, когато не харесваше приятелите ми или не ѝ се нравеше това, което правех, а след време не одобряваше повечето от постъпките ми. Но, Сара, сладка Сара, аз съм твойт брат! Братята непрекъснато прегръщат сестрите си. Сестрите обичат да бъдат прегръщани.

— Ако искам да ме докосваш, ще ти кажа.

Настъпи мълчание.

— Добре де, добре. Съжалявам, че те разстроих. Господи, наистина съжалявам! Не го направих, за да те обидя. Просто много съм щастлив, че съм си у дома. Обичам те — каза най-после Мак.

Сара си пое дълбоко дъх. Беше изумена от собствения си гняв. Разбира се, че беше изненадана, но тук ставаше дума за нещо много по-сериозно. Почувства се оскърбена. Защото, помисли си тя, му нямаше доверие. След еуфорията, която си позволи да почувства снощи, в тази облачна априлска утрин, гледайки сменящото се изражение на лицето на Мак, тя му нямаше доверие.

— Мак — каза тя, — трябва да си поговорим за толкова много неща.

— Да, така е, знам, но... точно сега ли? Не мислиш ли, че е прекрасно просто да се държим... спокойно и непринудено? Важното е, че съм тук. Искам да кажа, че снощи влязох в къщата и сякаш нищо

не се е променило. Нали разбираш? Отворих килера и си намерих нещата, без дори да гледам. Докато правех кафе в кухнята, всичко си беше на мястото, намерих го, сякаш ме чакаше да го взема. Все едно влизаш в потъмняла от времето снимка...

— Имаш предвид стара.

— Ами, може и така да се каже. Да, така е — браво на теб — точно това исках да кажа. Всичките тези стари мебели, някак си „мухлясали“, са част от миналото, не от настоящето. А къщата — мамка му, сестричке, вървах по пътеката и не можех да повярвам: сивите камъни, сякаш е направена от някакъв великан, все едно е издълбал предната веранда и прозорците и е сложил покрив от керемиди, наредил ги е, както дете реди кубчетата си, и си помислих...

— Ти ли го измисли?

— Кое?

— Великанът? Дълбаенето? Децата с кубчетата?

Мак се подвоуми, а после широко се ухили.

— Всъщност не. Снощи Кери ми говореше за един разказ, който пише за една къща и за момиченце, което се сприятелява с елфи и си правят празненство в задния двор... каза, че е доста объркано, но не ми разказа подробности. Много е добра, знаеш ли?

— Знам.

— Казва, че пише много разкази.

— Така е, пише за всичко — прекрасни, чудновати истории, понякога за хора, които познава, но по-често за хора и места, които сама си измисля. Това много ѝ харесва и колкото повече експериментира с различни идеи, толкова по-добре става.

— Ти се гордееш с нея. Така и би трябвало да бъде. И тримата са страхотни, Сара, справила си се чудесно. Голямата сестра Сара... кой би повярвал? Толкова много искаше да учиш и да станеш известен лекар, който лекува целия свят, да спаси всички, а ето докъде стигна, точно там, откъдето тръгна. Ти си най-невероятната майка. Гордея се с теб.

Сара усети, че гневът ѝ се засилва, и се опита да го овладее. Най-накрая спокойно изрече:

— Но сега, след като се върна, ще съберем парчетата. И двамата ще учим и ще работим, точно както го планирахме. Най-после ще имаме възможност да направим всичко, което сме искали.

— Разбира се. — Той си наля кафе. — Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

Той отпи от горещото кафе.

— Разкажи ми за работата си.

— Мак, искам отново да уча.

Той кимна:

— Знам, че искаш. — Бавно въртеше чашата между дланите си.

— Знам това. Ще го измислим някак си. Повярвай ми. Но сега ми разкажи за работата си.

— Друг път. Сега има по-важни неща, които трябва да обсъдим.

— Не, няма. Сара, най-важното нещо на света за мен в момента е да науча всичко за семейството си. Снощи децата ми разказаха доста неща, но имам много да наваксам. Точно това искам да направя през следващите няколко седмици — да опозная семейството си, съседите, да се обадя на няколко души, да се правя на турист в Чикаго. Никога не съм го правил. Време е да опозная собствения си град.

— Седмици ли?

— Няколко седмици. Не е цял живот, нали? Само няколко седмици. Сара, Сара, има ли нещо по-важно от семейството? Ти знаеш това най-добре. — Изражението му се промени. В очите му имаше сълзи. — Ти си се разхождала из тези стаи, била си част от тях, а аз скитах по непознати улици, странно странен странник, който не е част от нищо. Имам нужда да се почувствам част от тези стаи, част от къщата, част от вас.

— Ще правим дълги разходки, ти и аз, ще разговаряме надълго и нашироко за света, ще се опознаем. Ще водя децата на разни места, в музеи, където поискат. — Той се наведе към нея, тялото му бе напрегнато. — Какво би могло да е по-важно от това? Да се опознаем. Да си принадлежим.

Сара инстинктивно се отдръпна назад. Наблюдаваше го пак върти чашата в ръцете си, как първата сълза се търкулна по небръснатата му буза. Той я избърса.

— По дяволите, забравих да се обръсна! Съжалявам, страхотен начин да поздравя голямата си сестра първата сутрин у дома, няма що.

Тя беше объркана и не каза нищо, опитваше се да го разбере. Съжаляваше го за това, че е самотен и страда. Искаше да облекчи болката, изписана на лицето му, и да отвърне на молбата, която

изразяваше тялото му. А не беше ли прав? Не беше ли семейството най-важното нещо на света?

„Но в продължение на три години и половина той въобще не се поинтересува от семейството си.“

— Защо си тръгна? — попита го направо.

— Какво? — свъси вежди той. — Защото така исках.

— Какво се случи, за да поискаш да заминеш?

— Нищо не се случи. Бях седемнайсетгодишен и горях от желание да видя света. Нашето кътче от него не ми харесваше — беше твърде малко, твърде удобно, твърде добре организирано — затова заминах. Това се случва непрекъснато в добрите семейства от средната класа.

— Непрекъснато ли? Съмнявам се. Но съм сигурна, че тук се е случило нещо. Баща ти изчезна.

— Това се случи четири месеца преди да замина. Не се интересувам от хора, които не мислят. Въобще не мислех за един безразсъден, неразумен човек. Не получих никаква вест от него, въобще не ми пукаше за него.

— Наистина ли? Не ти е пукало?

— Не, защо да ми пука? Кучият му син ни заряза. Изхвърли ни от живота си. Аз го изхвърлих от моя. Квит сме.

— Ти си тръгна на седемнайсетия си рожден ден — отбеляза Сара. — Каза ни, че твоите приятели ти организират купон, затова ние отложихме празненството, което бяхме подготвили за теб за следващия ден. Но, разбира се, празненство нямаше. Така че, кажи ми, каква беше причината да заминеш? Баща ти? Рожденият ти ден?

— Нямаше причина. По дяволите, сестричке, просто исках да се махна, това е. Колко седемнайсетгодишни момчета имат желание да избягат от къщи?

— Сигурно страшно много. Но колко наистина напускат дома си?

— Хей, ако другите не смеят, аз ли съм виновен? Сестричке, аз бях на седемнайсет. Исках и си тръгнах. Какво значение има това сега? Върнах се у дома, където ми е мястото. Смятам за няколко седмици да се установя тук. Това е и моят дом, нали така? Не е само ваш, а и мой.

Сара присви очи.

— За кого се мислиш, за да ми казваш, че това е твой дом и какво смяташ да правиш в него? Какво си направил за този дом през последните три години и половина? И за хората, които живеят в него и чийто дом всъщност е? Хората превръщат дадено място в дом, като живеят в него. Не влизат и излизат от него, сякаш е хотел, а после да хленчат: „Той е и мой, той е и мой, той е и мой“.

Мак бе закрил лицето си с ръце и я гледаше между пръстите си.

— Какво толкова направих? Казах само, че искам да живея тук, че се чувствам като у дома си. Боже мой, Сара, караш ме да се чувствам най-големия злодей. Заминах, но се върнах. Какво толкова ужасно има в това? Аз ли съм единственият, който го е правил? Може заминаването ми да беше грешка и съжалявам, че след това мама се е сринала психически, но сигурна ли си, че вината е в мен? Може да е заради това, че старецът я напусна и я остави сама в празното легло. Майната му, Сара, всичко това е минало. Не мога да върна нищо назад. Но мога да наричам това място дом, ако ти ми позволиш.

Сара си напомни, че е най-добре да не казва нищо, когато е ядосана.

— Но знаеш ли какво наистина е ужасно? — Той свали ръце от лицето си и се усмихна колебливо. — Това, че се чувствам непознат тук, в собствената си къща. Трябва ми време да свикна, да почувствам, че наистина мястото ми е тук, че съм добре дошъл. Знаеш ли, няма нищо по-лошо от това да се чувстваш като чужд човек в собствения си дом.

— Чужд човек — повтори тя. — Каза, че си бил чужд човек из всички онези непознати улици, на които си бил, но тук влизаш в килера или в кухнята, без дори да гледаш, и всичко е там, където би трябвало да бъде.

Настъпи мълчание. Брат ѝ тъжно се засмя.

— Преувеличих. Божичко, забравих каква невероятна памет имаш! Винаги съм ти завиждал за нея, знаеш ли? Както и да е, съжалявам, но преувеличих. Забравил съм много повече неща от това, че имаш страхотна памет, което е тъжно и смущаващо, а исках да си мислиш, че си спомням всичко. Исках да те впечатля и да ти покажа, че наистина мястото ми е тук. Тъжната история е, че всъщност се чувствам странно, като странник в странна къща, и се боях, че ако разбереш това, ще си помислиш, че не сте ми липсвали, и няма да ме

приемете, и, дяволите да го вземат, Сара, искам да живея тук. — Очите му отново се напълниха със сълзи и той внезапно стана. — Мразя да плача пред хората. Ще се изкъпя и обръсна, иначе наистина няма да ме приемете. Ще се видим по-късно. Какво ще кажеш да те заведе на обяд? — Той се наведе и я целуна по главата, а после бързо излезе от стаята.

Сара седеше неподвижно и слушаше шумовете, които идваха от третия етаж — отваряне и затваряне на чекмеджета, вратата на банята, после пускането на душа. Всичко се чуваше толкова ясно, че бе абсолютно сигурна, че той не е затворил вратата нито на стаята си, нито на банята. „Странно — помисли си, — но може би това е, защото е свикнал да живее сам.“

Думите му отекнаха в главата ѝ: „Искам да живея тук“. В гласа му имаше отчаяние и безнадеждност. Сякаш се беше върнал, за да избяга от нещо. Но от какво? От непознатите улици, от самотата... и от какво друго?

Или като че ли трябва да е тук, трябва да има дом, семейство, уважение, докато той... какво?

Нямаше как да знае това. Нищо не ѝ го подсказваше, нямаше нищо общо между измъчения човек, който седеше срещу нея и плачеше, и момчето, което изчезна.

Искаше ѝ се да му има доверие. Искаше да повярва в него, да го хареса, дори да го обикне. Искаше да го приеме като свой брат.

„Е, ще го направя — помисли си тя. — Смятам, че му дължа това. А и ще е добре за Аби, Кери и Дъг да получат отговор на загатката какво се е случило с Мак. Може присъствието на по-големия брат да е за тяхно добро. Той се съгласи, когато му казах, че ще учим и ще работим. Казах му, че ще направим всичко, което искахме, и той се съгласи с мен. Отвърна, че ще разрешим този проблем. Просто ще отнеме малко време, предполагам, но аз чаках толкова дълго... Не искам да чакам повече.“

Тя сви рамене. Колко пъти бе повтаряла на децата, че когато искаш нещо, не означава, че то става автоматично и като с магическа пръчица.

Телефонът ѝ иззвъня и тя разсеяно го вдигна.

— Сара — каза Дона Солдана. — Пуси Коркоран — това истинското ѝ име ли е? Както и да е, обади се и каза, че иска да ѝ

позвъниш. Обади се и Рубен Листър, остави номера на мобилния си телефон. Още няколко човека се обадиха... — Прочете имената им и Сара ги записа.

— Защо си в офиса в събота? — попита Сара.

— Имам много работа. Ще поработя още час-два. Реших да ти кажа кой те е търсил. Имаш ли нещо против?

Тя погледна списъка.

— Не, всичко е наред. Има ли кой да те закара у вас?

— Сара, посред бял ден е. Нищо няма да ми направи. Дори и да се опита, тук е пълно с хора. Всичко ще е наред.

— Ако те е страх, ще дойда да те закарам у вас.

— Не ме е страх. Наистина. Това, което се случи миналата седмица, беше пълна лудост. Никога не е постъпвал така. Имам предвид, че никога не ме е следил в търговския център... беше направо лудост. Тръгна си, щом му казах, че ще извикам охраната. Не беше кой знае какво.

— Ще съм по-спокойна, ако не си сама.

— Благодаря ти, но няма за какво да се тревожиш. Не мога да имам охрана по всяко време на деня. Ще се справя, Сара. Трябва да се справя.

— Знам.

„И се справя — помисли си, — на всички ни се налага да се справяме с трудностите, които ни поднася животът, защото в крайна сметка не можем да разчитаме, че до нас винаги ще има някой, както Дона каза, по всяко време на деня.“

— Ще ми се обадиш ли, като се прибереш?

— Да, мамо.

Сара се засмя:

— Сигурно нямаш нужда от още една майка. Извини ме.

— Няма нищо.

— Кажи ми номера на мобилния на Рубен Листър — поиска Сара.

Затвори телефона и прочете имената на хората, които са я търсили. Пуси Коркоран можеше да почака до понеделник, другите също можеха да почакаат, с изключение на един. Взе телефона и се обади на Рубен Листър.

— Добро утро — поздрави той. — Днес трябваше да пътувам за Ню Йорк, но се отложи за утре. Ще вечеряш ли с мен?

Сара се усмихна. Мъж, който не говори много, а направо действа.

— С удоволствие — отвърна.

— Дай ми адреса си, ще взема такси...

— Не, няма нужда. Ще те взема от хотела и ще тръгнем оттам.

— Благодаря, но мога да отида и пеша. Надявах се да си свободна и резервирах маса в ресторант „Спиаджия“. Имаха свободни места само за шест и половина, което е по-рано отколкото ми се искаше, но в събота вечер трудно се намират места в ресторантите. Удобно ли ти е?

— Да. Ще се видим направо там.

— Би ли ми казала къде се намира Музеят на модерното изкуство? В момента отивам към „Уотър Тауър“.

— На една пряка в източна посока, на Чикаго Авеню.

— Колко близки са разстоянията тук! Много е удобно. Тогава до довечера.

Това беше по-скоро делови разговор, отколкото покана за вечеря. Сара се засмя. Странен разговор, но някак си я успокои. Двама души, които не увъртат, а говорят по същество.

„Само дето няма как да не увъртат — помисли си тя и се върна към работата си. — Хората винаги го правят, поне докато не се опознаят... А може би и след това“ — добави и си помисли за Мак.

Той застана на прага на кабинета й — изкъпан, обръснат, облечен и весел.

— Време е за обяд. Имам среща с моята сестричка.

Отидоха пеша до ресторанта на Ръш Стрийт. Той не беше близо. Сара бързаше, а Мак вървеше след нея и се задъхваше.

— Винаги ли ходиш толкова бързо? — задъхан каза той, след като им показаха една маса навън. — Или го направи заради мен?

— Винаги ходя бързо. Нямам време за упражнения и фитнес.

Седнаха, Мак си почина малко и започна да говори, а Сара се отпусна. Говориха за промените в Чикаго, за университетите близо до дома им, за приятелите, които той си спомняше, и за нейната работа.

— Сигурна съм, че ще ми позволят да работя на половин работен ден, когато пак започна да уча — каза тя, но после заговориха за други неща, минаваха от една тема на друга. Беше много приятно, разговорът бе лек и неангажиращ, помисли си Сара на тръгване от ресторанта. Но прекара добре, компанията на Мак ѝ бе приятна.

По пътя за къщи тя каза:

— Тази вечер ще излизам, Аби ще остане при Кери и Дъг.

— Боже! Още една среща ли имаш, сестричке? Две за един ден, не е зле!

Тя го погледна и нищо не каза.

— Ох! — извика и я прегърна. — Хей, нямам нищо против любовните ти срещи. По-добре е, отколкото да обядваш с брат си. Какъв е смисълът да ставаш сутрин, ако през деня не ти предстои нещо вълнуващо?

Сара ускори крачка, а той се мъчеше да не изостава.

— Всъщност — задъхано каза — след любовна среща може да станеш по-мила и дружелюбна. Какво става с теб, сестричке? Винаги ли си като проклета ледена висулка — съжалявам, ти не харесваш тази ужасна дума — винаги ли си студена като ледена висулка или така ми се струва?

Тя закрачи още по-бързо. „Да се прибере сам“ — каза си.

Караше я да се чувства надута, превзета и строга. Като ледена висулка. И зла. Никой друг не я караше да се чувства така. „Освен семейство Коркоран — помисли си тя и се усмихна. — Каква веселба би се получило само — Мак и семейство Коркоран. Ще трябва да ги събера.“

Когато се прибра, ядът ѝ вече беше преминал, беше ободрена от бързото ходене и се чувстваше добре. Обичаше облачните дни в Чикаго, когато светлината се стелеше като лека мъгла върху младите листа и цъфналите нарциси и лалета, които съживяваха земята всяка пролет. Обичаше да вдишва дълбоко чистия влажен въздух, който предвещаваше дъжд. Обичаше уханието на влажна земя и прясно окосена трева, мириса на люляк, който цъфтеше на букети в предните дворове на големите къщи. В душата на Сара Елиът имаше толкова много любов, че често не знаеше как да я съдържа.

„Не съм превзета — помисли си тя. — Нито пък строга, студена и зла.“

Просто изчакваше.

— Имам намерение да изляза довечера — заяви тя по-късно, когато всички се бяха събрали в солариума. С Аби поливаха цветята, Дъг дялкаше кон от калъп сапун, а Кери се бе зачала в книгата си. — Аби, ако искаш, покани някоя приятелка да ти дойде на гости, няма проблем.

— Но... — Тя я погледна ужасена. — Тази вечер не мога да си остана у дома. Организира се празненство за артистите и екипа и трябва да отида.

— Не си ми казала — възрази Сара. — Спомена, че през уикенда ще си бъдеш у дома.

— Знам, тази сутрин го решихме. Всички искаха купон — той е и за артистите, и за екипа, за абсолютно всички — ще бъде в дома на господин Боркър, режисьора на постановката. Той е и шеф на клуба по драма. Запозна се с него на конференциите праз февруари. Купонът ще бъде в неговия дом, няма да ходим някъде навън. А аз съм звездата на представлението и трябва да присъствам.

Сара кимна. Разбира се, че трябваше да отиде. Кери пък ще ходи да гледа децата на едни съседи. В събота вече нямаше начин да се намери някой друг.

— В колко часа ще се прибереш довечера? — обърна се Сара към Кери, която бе вдигнала поглед от книгата и ги слушаше.

— Казаха, че ще гледам децата от шест и половина до девет и половина. Може да се приберат и по-рано, но не е сигурно. Децата ще са нахранени, така че ще вечерям вкъщи, преди да тръгна.

— Добре — предаде се Сара. — Аби, върви на купона. Аз ще остана у дома.

Мак влезе в стаята и се намеси в разговора:

— Нали ми каза, че имаш среща?

— Среща ли? — извика Аби.

— Покана за вечеря — обясни сестра им.

— Аби ще излиза — каза Дъг на Мак. — Кери ще гледа деца, а Сара не желае да ме остави сам и ще стои вкъщи. Разбира се, че мога да стоя сам цяла нощ, ако се наложи, но всички ме мислят за бебе.

— Дявол да го вземе, Сара — каза Мак. — Мамка му, нали няма да... — Погледна Дъг, Кери, а после и Аби. — Да му се не види, взе забравям... — Удари се по главата. — Божичко, няма начин да... — Той се захили. — Съжалявам, сестро, Господи, май трябва да спра да говоря. Мамка му — промърмори. — Слушай, сестричке, няма да си останеш у дома... по дяволите, нали аз съм тук! Аз ще остана при бандата... е, бандата без Аби и Кери... и ще си прекараме страхотно. Мога даже да готвя, знаеш ли? Не като по-голямата си сестра, разбира се, но мога да спретна набързо нещичко, което да се нарече вечеря. Ще си прекараме велико... нали, банда?

Дъг прегърна Сара.

— Моля те, позволи на Мак да ме гледа, Сара. Нали за това са батковците. Моля те, моля те, моля те! Ще бъда много послушен!

— Ти си послушен — усмихна му се тя.

— А аз ще се върна най-късно в девет и половина — сериозно заяви Кери, — така че ще помагам на Мак. Моля те, съгласи се, Сара. Моля те.

Тя не можеше да разбере защо е против тази идея. „Защото не знам какво да мисля за него, а след като не знам, как мога да взема решение за каквото и да било?“

— Няма да им сторя нищо лошо — тихо каза Мак и Сара изведнъж се засрамя от себе си.

— Добре — отвърна. — Ще бъда в ресторант „Спиаджия“...

— Ура, ура! — извика Дъг и отново я прегърна.

Тя срещна погледа на Мак и за момент й се стори, че най-после в къщата има двама възрастни.

— Мобилният телефон ще е в мен, така че да ми се обадите, ако имате нужда от нещо. Кери и Дъг ще ти кажат кое къде е. Има от телешкото задушено, а Кери е майстор на салатите. Хлябът е във фурната, а...

— Хей, ние сме върхът — ухили се Мак. — Направо сме върхът на върховете. Не трябва ли вече да се приготвяш?

Кери и Дъг се кикотеха.

Сара поклати глава в знак на съгласие, беше притеснена, понеже бяха развълнувани, а тя — несигурна и подозрителна.

— Слизам след мъничко — каза.

Когато слезе, те бяха стоплили всичко в микровълновата печка и бяха седнали на подредената маса в трапезарията. Кери даже беше запалила свещи. Сара поклати одобрително глава. Изглеждаше много тържествено.

Мак вдигна поглед и каза:

— Охо!

Кери и Дъг повториха след него като ехо:

— Охо!

А после всички изрекоха в един глас, все едно са го репетирали:

— Чао, Сара. Приятно прекарване.

Тя се усмихна.

— Имаме си хор у дома. Благодаря. Няма да закъснявам.

Усети, че думите ѝ прозвучаха почти като заплаха, но вече беше късно да ги върне назад. Подвоуми се за миг, но наистина нямаше какво повече да каже. Изпрати им въздушна целувка. Те седяха на масата, когато тя се обърна и тръгна към задната врата.

— Добре, нека всички се хванем за ръце — каза Мак.

— Защо — попита Дъг. — Как ще се храним, ако сме се хванали за ръце?

— Трябва да благодарим на Бог за храната, която имаме на масата. — Сара спря на прага. „Да благодарим на Бог за храната, която имаме на масата ли? Откога?“

— Благодарим ти, Боже, за тази вкусна храна — започна Мак, — приготвена от преданата ни сестра Сара, която скоро ще бъде предано изплюскана от тримата, които много я обичат. Добре, сега да се нахраним.

Потресена, младата жена прекоси задния двор, отиде до гаража, седна в колата и остана така за секунда, преди да потегли. През целия път до Лейк Шор Драйв, където влезе в гаража на небостъргач с офиси и апартаменти, тя се опитваше да сглоби нещата, които знаеше за Мак Хейдън. Толкова беше съсредоточена, че когато Рубен Листър я видя да излиза на втория етаж от асансьора за гаража, се изненада от това колко е погълната от мислите си.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Да — усмихна се тя. — Сигурно изглеждам така, сякаш се опитвам да разреша всичките проблеми на града.

— На Америка. Може би даже на света — усмихна ѝ се той и забеляза колко е привлекателна. „Не е красива — помисли си, — но очите ѝ са прекрасни.“ Те бяха тъмносини с кафяви точки, доста раздалечени, веждите ѝ бяха леко извити, което ѝ придаваше закачливо изражение, когато се усмихнеше. Косата ѝ беше тъмнорозовата, късо подстригана, а скулите и челюстта ѝ бяха на решителен човек. „Добре сложена е — забеляза той с критично око, — стройна, но не кльощава.“ Беше облечена със семпла черна рокля, дълга, с дълбока цепка. Единствените накити, които носеше, бяха златни обици и златно колие с някаква старинна монета. Нямаше венчална халка, всъщност не носеше никакви пръстени. Изглеждаше около трийсет, трийсет и една годишна, държеше се като жена, която осъзнава, че всичко привлекателно в нея се подчертава от семплите неща. Рубен не знаеше почти нищо за нея, но погледът ѝ бе директен, изглеждаше силна и уверена и това, което видя, му хареса.

— Можем ли да оставим проблемите настрана, докато се нахраним?

— Няма да ги споменаваме дори. Дълго ли чака? — усмихна се тя.

— Две минути.

Минаха по коридора, отидоха до ресторанта, слязоха няколко стъпала и келнерът ги заведе до маса с изглед към Мичиган Авеню и езерото.

— Как успя да резервираш маса за толкова кратко време? — учуди се Сара.

— Други клиенти анулираха резервацията си. Имам невероятен късмет с ресторантите, може би защото баща ми притежаваше хлебопекарна. Въпреки че се опасявам, че между двете неща няма връзка.

— Така е — каза тя и двамата се усмихнаха. — Къде се намираше хлебопекарната?

— В Бруклин. Все още съществува. Всъщност са три — в Бруклин, Куинс и Манхатън, във Вилидж, всички се казват „Листър и синове“. Името се основава на твърдото убеждение на баща ми, че с братята ми ще поемем бизнеса, когато той се пенсионира. Всички работихме там в продължение на години, включително и майка ми, но само най-малкият ми брат остана и ги пие. Баща ми все още прави

неочаквани посещения, за да се увери, че всичко има точно този вкус, който би трябвало да има и да занесе десерт на майка ми.

— Майка ти не го ли придружава?

— Тя не излиза навън. Преди години получи удар и си стои у дома, играе „Скрабъл“ с приятелките си и пише гневни писма до различни хора в правителството, като се започне от президента.

— Колко хубаво, че може да го прави.

Той долови тъжната нотка в гласа ѝ.

— Твоята не може или не би...

— Тя също получи удар, но едната ѝ страна е парализирана и не може да говори. Намира се в санаториум и приятелките ѝ я посещават, но се чувстват неудобно, опитвайки се да запълнят тишината, а тя не се интересува много от техните монолози за живота, който не може да сподели.

— А баща ти?

— Почина, когато бях на три годинки.

— Значи сега си сама?

Тя се засмя.

— Не съвсем. Имам брат и две сестри. — Тя замълча и той видя, че преценява колко подробности отличния си живот да му разкаже. За да я остави да помисли на спокойствие, поговори с келнера, който сервира вината, след това се обърна да погледа Мичиган Авеню, която се намираше под тях. Уличното осветление беше приглушено от мъглата, която се стелеше след дъжда рано вечерта. Тротоарите и улиците все още бяха мокри и отразяваха светлината от витрините на магазините. По тротоарите се движеха хора. Някои се бяха скрили под чадърите, други излагаха лицата си на току-що освежения от дъжда въздух. Те се разхождаха, разговаряха оживено по мобилните си телефони, разглеждаха витрините, махаха с ръка на такситата или тичаха, за да хванат идващия автобус. В далечината светлините на кораб-круизер се отразяваха в тъмните води на езерото Мичиган.

Рубен се обърна, щом чу Сара да казва:

— Нашата история е странна. Сигурна съм, че не е уникална... Един писател е казал, че всички щастливи семейства си приличат, но всяко нещастно семейство...

— ... е нещастно посвоему — довърши Рубен. — Казал го е Толстой.

— Да, но това не се отнася за нас, защото ние не сме нещастни. Няколко години след смъртта на баща ми майка ми се омъжи повторно и се родиха братята и сестрите ми...

— Братя ли?

Тя се поколеба:

— Наистина казах, че имам един брат. Всъщност имам двама братя и две сестри.

Щом тя замълча отново, Рубен попита:

— А вторият ти баща?

— Той беше инженер. В продължение на десет години работи като директор по качествения контрол в една електронна компания, но я продадох и го освободиха. Около година си търси работа, а после един ден просто... си отиде. Оттогава не знаем нищо за него.

— Майка ти не знаеше ли къде е отишъл?

— Казал, че ще ѝ пише, когато си намери работа. След като дълго време не получихме вест от него, майка ми нае детектив, който не откри нищо. Четири месеца по-късно замина и брат ми Мак. Точно на седемнайсетия си рожден ден сутринта той... си отиде. — Тя тихо се засмя. — Тревожа се за Дъг. Той е на десет години, а това не са най-добрите модели за подражание.

— И Мак ли не открихте?

— Нямахме възможност да го търсим. Майка ми получи удар малко след като той замина. Бях студентка по медицина. Прекъснах и се върнах у дома, за да се грижа за Дъг и сестрите си.

— Преди колко време се случи това?

— Преди три години и половина.

— Значи Дъг е бил на шест години.

— Да, почти на седем. Кери и Аби бяха съответно на десет и дванайсет.

— Ти си ги отгледала. Започнала си работа.

— Да.

— За това се иска кураж.

— Най-вече да можеш да издържиш с много малко сън — усмихна се тъжно тя.

— Аз бих го нарекъл смелост. — Той замълча, когато келнерът донесе бутилката с вино, а после каза: — Разкажи ми за Дъг, Кери и Аби.

— Не е възможно всичко това да те интересува.

— Напротив, интересувам се от децата. Попечител съм на два общински центъра в Ню Йорк за извънучилищни занимания на децата. А те какво мислят за брат си? Смятат ли, че ги е изоставил? Не сте ли получавали вести от него?

— Мак се върна.

Келнерът им наля вино, което изглеждаше тъмнорубинено на фона на бялата покривка и черната рокля на Сара. Те се чукнаха.

Сара отвори менюто си. Рубен се замисли за момент дали да не повтори въпроса за Мак, но се отказа. Тя щеше му разкаже това, което иска. Не желаше да превръща вечерята в разпит.

Докато разглеждаха менюто, мислеше за нея. Беше толкова мълчалива, че човек би помислил, че е срамежлива, но всъщност, когато реши да говори — дори за себе си, което сигурно рядко правеше (беше убеден в това) — тя бе открита и искрена. В нея нямаше нищо фалшиво, измамно или прикрито (беше сигурен), въпреки това явно си бе изградила защитна преграда, за да контролира чувствата и реакциите си. Той се запита дали някога си позволява да се ядоса и ако го прави, колко време трае това.

— А, госпожице Елиът!

Рубен и Сара вдигнаха погледи.

— Госпожо Коркоран — изрече Сара с безразличие.

— Не е ли невероятно, че сте тук? Имам предвид, че ни дадохте толкова дълъг списък с ресторанти. Не е ли забележително, че избрахме този точно тази вечер? Масата ни не е до прозореца — добави недоволно тя, а Рубен забеляза, че пресмята шансовете си за успех, ако ги помоли да си разменят масите.

„Поне е тактична“ — помисли си.

— Не е ли ужасно обаче? Лу предложи на оберкелнера тлъст бакшиш, за да ни подsigури маса тук до прозореца, вместо чак там горе — посочи към горната част на ресторанта, — и можете ли да повярвате? Той не го прие! Да ви кажа право, това беше истински шок за Лу — засмя се тя. — Непрекъснато го дразня по този повод. „Не всички хора са склонни да приемат бакшиши — казах му аз. — Ще трябва да научиш местните обичаи, след като ще живеем тук.“

Жената се втренчи многозначително в Рубен и Сара го представи. Настъпи мълчание.

— Днес ти звънях — каза Пуси. — Секретарката ти май хич не я бива, след като не ти предава съобщенията.

— Получих съобщението ви. Щях да ви се обадя в понеделник сутринта.

— Но аз имах нужда от теб днес! Търсих те, защото имах нужда от теб!

— Съжалявам. Не работя в събота и неделя, освен ако няма нещо спешно.

— Случаят беше спешен! Загубих списъка с фризьорските салони, който ми даде. Какво трябваше да направя, за да ме подстрижат? Да си избира фризьорски салон от указателя ли?

На Рубен му стана интересно:

— И какво направихте?

Тя го погледна объркана. След минутка изрече с облекчение:

— Рубен. Така се казвате, нали? Помислих си, че съм забравила, а Лу толкова се ядосва, че буквално хвърля разни неща — наистина го прави — забравям страшно много имена... Попитах портиерката на сградата, в която живеем — отвърна тя. — Тя ми даде списък със салони.

— И наистина ви подстригаха?

Тя потупа лекичко косата си на няколко места, сякаш за да се увери, че все още е на мястото си, и кимна.

— Стилистът беше добър. Забравих как се казва. Но — обърна се към Сара — когато търся някого по телефона, очаквам той или тя да ми се обади веднага, а не да ми каже, че ще ми се обади в понеделник.

— Госпожо Коркоран, аз не работя през уикенда — заяви Сара любезно, но Рубен забеляза леко присвитите очи и стиснатите до бяло юмруци, което даде отговор на въпроса му дали е способна да се ядоса. — От кабинета на кмета не изискват и не очакват от мен да го правя. Всъщност досега само двама клиенти са ми се обаждали през уикенда. И двамата имаха спешна нужда от медицинска помощ. Договорът ми с вас не е с неограничено работно време.

— Вижте какво, госпожице. Вие работите за мен. Вие работите за мен! Вие сте обслужващ персонал в този град, моите данъци плащат заплатата ви...

— Моите данъци — изръмжа Лу Коркоран, който се появи зад нея. — Млъкни, Пуси, правиш се на глупачка.

В очите на Пуси се появи ужас, но премина толкова бързо, че Рубен се усъмни дали го е забелязал. Но щом видя треперещата ѝ долна устна, той разбра защо се опитва да показва властта си над Сара, а вероятно и над всички хора, които работят, за да си изкарват прехраната. „Онези, които живеят в страх — помисли си той, — онези, които са потискани — винаги са много груби и жестоки с хората, които смятат за по-слаби. Самоуверените хора са мили с другите, защото нямат нужда непрекъснато да се убеждават в собствената си цена. Но бедничката Пуси Коркоран трябва да полага усилия, за да накара другите да се почувстват слаби или поне по-слаби, отколкото тя самата се чувства.“

Сега съпругът ѝ бе сложил тежката си ръка на рамото ѝ и тя се насили да се усмихне широко. Мъжът ѝ поклати глава и каза на Сара:

— Съжалявам, че ви прекъснахме вечерята. — После се обърна към Рубен: — Срещали сме се някъде.

Рубен се изправи и застана между Сара и семейство Коркоран.

— Бихте ли ни извинили, но се опитваме да вечеряме.

— В Ню Йорк? Нещо, свързано с пари. Инвестиции? Банки? По какъв повод сме се виждали? Никога не забравям лица.

Рубен поклати леко глава. „Прилича на възрастен човек — помисли си Сара, — отегчен от щуротиите на тригодишно дете.“

— Може би имате предвид една среща в Ню Йорк преди няколко месеца по повод Карано Вилидж.

— Боже мой, прав сте. Вие сте предприемачът.

— Проектантът.

— Точно така, точно така — намръщи се той. — Какво правите в Чикаго?

Рубен пристъпи напред, с което принуди семейство Коркоран да отстъпи крачка назад.

— Надявам се вечерята да ви хареса. Много бих искал и аз да се насладя на своята. Лека нощ.

Той стоеше неподвижен и чакаше. Лицето на Коркоран бе пламнало, веждите му се бяха събрали и образуваха тъмна линия.

— Ще ви се обадя — каза той. — Винаги съм отворен за нови проекти. — Хвана Пуси за ръката и я поведе със себе си.

— Е, време е да вечеряме — каза тя. — Сигурно умираш от глад, Лу. Толкова съм гладна, че бих...

Двамата се отдалечиха от тях. Сара видя, че тя се спъна по стълбите.

— Съжалявам — извини се на Рубен, който седна на стола си.

— Би трябвало аз да ти се извиня. Бях груб с клиента ти.

— И той няма да ми се обади повече, нито пък тя, за което съм ти страшно благодарна.

Засмяха се.

— Имаш прекрасна усмивка — каза Рубен.

Келнерът се приближи до масата от дискретното разстояние, където бе изчакал да приключи неприятната сцена, и допълни чашите им с вино.

Сара сложи ръка на устните си.

— Наистина е време да хапнем, нали? — имитира тя Пуси и Рубен отново се засмя, възхищавайки й се за това, че не се поддаде на гнева.

Той се облегна назад и му се стори, че от месеци не се е чувствал толкова спокоен.

Приятната атмосфера и загадъчната жена срещу него бяха сякаш на светлинни години от Ардис и нейния изкривен свят, подигравките, които си правеше с брака, и още по-голямата подигравка, която правеше с всичките му опити да приключат техния брак като цивилизовани хора.

Когато поръчаха, Сара полюбопитства:

— Работиш ли с него?

— Не, боже мой, не! Компанията му инвестира в недвижими имоти и застраховки, но се носи слух, че повечето от сделките му не се обявяват в бизнес страниците на вестниците, освен ако някой не е привлечен под отговорност за нещо нередно. Може да е един от инвеститорите в Карано, но се съмнявам. Мисля, че просто душеше наоколо.

— Какво е Карано Вилидж?

— Проект за селище в Ню Джърси, близо до Принстън. Хиляда и петстотин къщи, построени около търговско ядро, начално училище и гимназията, а в Принстън — градска библиотека, център за развлечения, малък театър.

— А Карано?

— Исаия Карано. Невероятен човек, мечтател, който е решен да изгради чисти, безопасни и красиви градове из цялата страна за социално слаби семейства. Той няма деца, не са му останали роднини. Богат е и е оптимист и иска да направи нещо добро за децата. Условието, което поставя, е, че само семейства с деца или такива, които очакват дете, имат право да купуват къщи в Карано Вилидж.

— Това не е ли дискриминация? Възрастта, ако не друго?

— Говорих с него по този въпрос. Той обмисля да предостави жилища и на семействата без деца. Вероятно и това е незаконно.

Сара се усмихна и попита за библиотеката и центъра за забавление. Келнерът им донесе лъжици за супа и им наля още малко вино. Около тях се носеха приглушени разговори, звън на сребро и кристал. Келнерите вървяха тихо между масите, покрай леко извитата стена, под полилеи, които сякаш леко се поклащаха, когато едни клиенти си тръгваха, а други пристигаха. От време на време се чуваше тих смях. Донесоха вечерята и още една бутилка вино. Времето минаваше, разговаряха на най-различни теми, обсъждаха различни идеи.

Разговаряха за работата си, за книги, театър, музика, за Ню Йорк и Чикаго. Сара не попита Рубен какво е оставил в Ню Йорк, а и той нищо не спомена. Той не я попита дали е обвързана с някого, а и тя нямаше желание да говори за това. Когато станаха от масата, Сара попита:

— Мога ли да те закарам до хотела?

И двамата се засмяха на абсурдността на това предложение — хотелът му се намираше на три преки от ресторанта. „Но и пет километра нямаше да са ми достатъчни — помисли си Рубен. — Нито пък триста. Дори повече.“

— С удоволствие. Благодаря.

Сара погледна часовника си, докато слизаха с асансьора до гаража.

— Един часът е — ужасено възкликна тя. — Нямах представа, че е толкова късно. Казах им, че няма да закъснявам.

— Брат ти не е ли с тях?

Тя кимна.

— Но въпреки това ти се искаше да се прибереш по-рано.

— Смятах... Не бях сигурна, че е редно да ги оставям толкова дълго време.

— Каза, че той се държи добре с по-малките.

— Да, вълнуват се, щастливи са да са край него. Не искам да се превърна в злата вещица от приказката, която разваля срещата им, една толкова щастлива среща...

— Но ти самата не си ли щастлива?

— Не... все още. Не го познавам или не го разбирам. Бих искала да съм щастлива, че се върна, но не знам нищо за него. Когато избяга, беше едно разглезено хлапе, винаги ядосано и агресивно. Беше ядосан на мен, защото бях по-голяма, на другите, защото бяха там и му пречеха. Възможно е да се е променил през тези години. Не знам къде е бил, с какво се е занимавал, а и не съм сигурна доколко мога да вярвам на това, което казва. Обаче хората променят ли се наистина? — замълча. — Това не е редно. Извини ме. Ти не познаваш Мак. — „И мен почти не познаваш“ — добави наум. — Не биваше да ти досаждам с приказките си за него.

— Изглежда, доста мислиш за него.

Думите му я подразниха. Това, за което мислеше, беше нейна работа. Защо се интересуваше толкова много? Повечето мъже се интересуваха само от себе си.

— А ти за кого мислиш? — грубо попита тя.

Той остана изненадан. Погледна касиера, който късаше касовата бележка от принтера. Сара я подписа, а после излязоха и тръгнаха към гаража. Момчето, което паркираше колите на клиентите, докара колата ѝ, тя му даде бакшиш и едва когато излязоха от гаража и потеглиха по Оук Стрийт, Рубен каза:

— Нямам семейство. Имам проблеми и неприятности — вероятно много хора ги имат, но за мен са нещо ново — за които ще ги разкажа друг път, ако искаш. Те не са свързани със семейство. Засягат само още един човек и непристойното ми поведение, за което не искам да си спомням, и една ситуация, от която се опитвам да се измъкна възможно най-безболезнено. Ето защо не говоря много за всичко това. То заема голяма част от мислите ми. През останалото време се съсредоточавам върху Карано Вилидж, а напоследък и върху възможността за построяването на подобно селище на запад от Чикаго.

Сара зави зад ъгъла. Той добави:

— Благодаря ти, че прие да вечеряш с мен, въпреки че те поканих в последния момент. Беше ми много приятно. Би ли вечеряла с мен и утре?

— Не каза ли, че се връщаш в Ню Йорк?

— Вярно, че утре е неделя — даде си сметка той. — Да, но мога да отложам заминаването за понеделник сутринта.

Тя се усмихна.

— Утре вечер трябва да съм със семейството си. — Спря колата пред хотела му. — Благодаря ти за тази вечер. Прекарах чудесно.

Портиерът държеше вратата на колата отворена. Рубен не помръдна.

— Аз също. Вечерта беше прекрасна.

Тя отново се усмихна закачливо:

— Дори сцената със семейство Коркоран ли?

— Дори тя. Това беше нещо, което не хареса и на двама ни. Ще ти се обадя от Ню Йорк, ако ми позволиш.

— Много бих се радвала.

— Утре вечер. Освен ако не си заета със семейството си.

— Все ще намеря време за един телефонен разговор.

Разстоянието между хотела и Фремонт Стрийт не беше голямо, на Сара ѝ се искаше да шофира бавно, да го удължи, за да събере мислите си. В същото време нямаше търпение да се прибере. „Поне всички ще са заспали — помисли си, завивайки по улицата. — Къщата ще е тиха.“

Но на долния етаж светеше и още преди да успее да извади ключовете си, Мак ѝ отвори вратата.

— Добре дошла в скромния ми дом — ухили се той. — Влез и вдигни уморените си крака, за да си починат.

Сара се засмя:

— Благодаря ви, господине, точно това ще направя.

Влезе в библиотеката и го чу, че заключва вратата. Беше идеално подредено. Каквито и игри да са играли, каквито и книги да са вадили, всичко беше прибрано, каквито и снаксове да е имало по масичката, всичко беше почистено. В камината гореше запален огън, на малкия барплот, който бащата на Сара беше направил в ъгъла на облицованата с ламперия стая, имаше бутилка коняк и две чаши.

— Прекрасно е — промърмори тя. Мак отиде да налее коняк. — Аз не искам, благодаря. Достатъчно пих за тази вечер. — Той се подвоуми. — Не се съобразявай с мен, налей си.

— Благодаря. — Седна до нея на дивана. — Не исках да пия пред децата, затова изчаках.

Сара повдигна вежди.

— Снощи изпи почти цялата бутилка вино.

— Е, хвана ме. Така беше. Трябва да си призная, че и тази вечер пих вино. Всъщност изпих цялата бутилка. Виното ти е превъзходно, сестричке. Поздравявам те за избора. Ти си жена с разностранни таланти.

— Изпил си цяла бутилка вино?

— Е, и Аби изпи няколко чаши.

Сара се понадигна.

— Тя е на петнайсет години, Мак, и не пие.

— Напротив, пие, но не ти казва. Голяма работа, сестричке, изпи само две малки чашки, и то вино, не джин или водка или нещо яко, като марихуана например. Добрата, забавна марихуана... — изтананика той. — Както и да е, къде, ако не у дома, човек се научава да се справя с алкохола, като пийва по чашка вино, когато е на петнайсет и всичките му приятели пият? Освен това... — Той шеговито ѝ се закани с пръст. — Ти ѝ позволяваш да пие вино.

— Така е. По една чашка. Разбира се, че приятелите ѝ пият, и предположих, че е опитвала почти всичко от това, което те правят. Наясно е, че на тази възраст може да пие само по една чаша, и то само когато аз ѝ позволя. Не искам да ѝ даваш вино или каквото и да е друго.

— Защо не? Защо не? — тъжно попита той, знаейки отговора, а именно, че сестра му му няма доверие. Собствената му сестра не му вярваше! — Питам ви, уважаема публика, това честно ли е? Аз съм преданият ѝ брат, а тя ми няма капка доверие. Отпусни се, сестричке. Повярвай ми. Кълна ти се, че желая само най-доброто за тези деца. За себе си също, разбира се, не го отричам, но и за децата. Чуй ме, много съм щастлив, защото си прекарахме страхотно и всички бяхме щастливи, точно това искам. За теб също. Ти добре ли прекара тази вечер?

Сара гледаше лъчезарната му усмивка, рошовата руса коса, слабото лице и хлътналите бузи като на млад бежанец, дълбокия и напрегнат поглед, като на човек, който отправя някаква молба. Спомни си, че Дъг ѝ каза, че тя го кара да се чувства малък, Мак я караше да се чувства глупава, мудна, неотзивчива, скучна. И стисната. Злата вещица!

Но Рубен не смяташе, че е глупава или неотзивчива. „Зависи от обстоятелствата — помисли си тя, — а обстоятелствата при Мак просто не са...“

— Очевидно си прекарала страхотно — заяви той, — защото си по-очарователна, отколкото излезе, а това значи, че някой те е направил много щастлива. Нали? Винаги съм прав за подобни неща. Неща като щастие, добро прекарване и, о, да, любовта!

— Нима? — Сестра му се премести на креслото в ъгъла и нагласи лампата за четене така, че да не ѝ блести в очите. — Какво знаеш ти за любовта?

— Е, нали се сещаш?

— Не, не се сещам. Не виждам снимка с усмихната булка. Предполагам, че докато те нямаше, не си се оженил.

— Господи, не! Защо да върша подобно нещо? Някой да се лепне за мен, да ми се мотае в краката, да има нужда от мен. Въобще не се виждам в такава роля. Е, някой ден може и това да стане — поправи се той. — Точно сега обаче съм още твърде млад. — Той допълни чашата си с коняк. — Сестричке, имам да свърша толкова много неща. Важни неща. Отредено ми е да върша велики дела. Затова се подготвям още отсега. Най-напред ще се установя тук, ще тръгна по правия път, ще си изградя дом. Нали разбираш? Не можеш да отидеш никъде, ако няма място, където да се върнеш, където вратата е отворена и има хора, които да те чакат... с усмивка. Научих това от опит. — Тъжният му глас и по детски великите мечти го караха да изглежда уязвим и Сара се трогна.

— Ще ти помогнем — каза му тя. — Радваме се, че си тук. Но трябва да тръгнеш на училище, Мак, нямаш нито образование, нито професия. Не умееш нищо...

— Не умея нищо ли? Какво, по дяволите, си мислиш, че съм правил през тези три години? — Той пресуши чашата си, а лицето му веднага се напрегна. — Изкарвах си проклетата прехрана, това правех,

и още утре мога пак да започна, ако не трябваше да... — Внезапно млъкна и въздъхна дълбоко. Мускулите на врата и раменете му се отпуснаха. Усмихна се широко. — Прекарах твърде много време по пътищата, твърде много време бях сам. Трябва да се цивилизовам малко. — Прекоси стаята и целуна Сара по главата. — Работата е там, че ти определено знаеш как да ми лазиш по нервите. Аз наистина...

— Ако не трябваше да направиш какво?

— Извинявай. Нямах намерение да повишавам тон. *Mea culpa*.^[1] Изцяло и напълно *Mea culpa*. Искам само да направя добро впечатление, а непрекъснато ръся глупости. — Той пресуши чашата си. — Хей, сигурно си уморена. Аз определено съм. Твоите деца ти изцеждат силиците. Да продължим разговора си утре.

— Моите деца ли?

— О, по дяволите, знаеш какво имам предвид! Децата, отрочетата. Сестрите и брат ни. Малките, които живеят с нас. Господи, сестричке, отпусни се. Опитвам се да бъда мил.

— Ако не трябваше... какво?

— Да се установя, преди да се захвана с каквото и да било. Мисля, че вече го казах. Направо съм скапан от умора. Очите ми се затварят. Не мога да разбера как издържаш до толкова късно. — Той сложи чашата на масата. — Лягам си. Не забравяй да изгасиш лампите, преди да се качиш.

— Моля?

— Пошегувах се. Исусе Христе, човек не може да каже нищо в тази къща. Вината е моя. В немилост ли съм?

— Не стоиш от дясната страна на Господ. — Тя се изправи. — Слушай ме внимателно, Мак. Ще ти обясня къде се намираш. Ти си в моята къща, с моето семейство и ще останеш тук при условие, че аз те търпя. Не знам какво друго целиш, освен безплатна храна и подслон, но няма да позволя да ми казваш как да се грижа за брат си и сестрите си или пък какво да мисля за теб. Никой не ми казва тези неща. Аз съм отговорна за всичко тук и няма да позволя един аутсайдер да ме измести и да поеме нещата в свои ръце. Тук съм, защото се налага. Имах собствен живот, планове за бъдещето, които се провалиха и трябва да живея с тази мисъл, но не трябва да живея с теб. Ако си мислиш, че можеш да се нанесеш тук, да ругаеш, да пушиш трева в стаята си, да ми пречиш да възпитавам тези три деца, по-добре още

сега си върви. Сега отивам да си легна и ако утре сутринта все още си тук, това ще означава, че си решил да живееш по моите правила и според моите решения, а не според твоите егоцентрични прищевки. Лека нощ.

Той я гледаше, стиснал устни. А когато тя се обърна, за да излезе от библиотеката, широко се усмихна, скочи и отиде при нея.

— Благодаря ти, благодаря ти! Господи, имах нужда от това. Ти си страхотна, сестричке, не само красива, но и умна. И мъдра! Наистина си мъдра жена! Малко прекалих, по дяволите, признавам си. Стигнах твърде далеч, това винаги ми било проблем и се мразя заради него — мразя се, мразя се, мразя се — винаги се заклевам, че следващия път ще се държа по-добре, но губя контрол и казвам неща, които засягат или обиждат хората... Господи, не мога да ти опиша колко мразя, когато го правя — най-вече, когато го причинявам на теб! — но ти си напълно права, няма начин да ти казвам как да управляваш къщата — какво разбирам аз от тези неща? Или пък как да възпитавам децата — ти си се справила отлично, как бих могъл да се меря с теб? Но ще положа усилия, сестричке, обещавам. Само друг път не ме наричай аутсайдер моля те, не го прави! Ще ти помагам, ще бъда примерен, ще правя каквото кажеш, само ми позволи да остана, моля те, не ме гони, позволи ми да остана, обещавам, че ще бъда най-добрият брат... е, едва ли ще съм по-добър от Дъг, кой би могъл да е по-добър от него? Но поне колкото него и ще ти помагам за неща, за които той не може, да карам кола, нали разбираш, и...

— Да изкарваш някакви пари?

— Да! Разбира се! Нека да си стъпя на краката и обещавам, че ще те облекча от някои отговорности, ще правя, каквото е по силите ми, всичко, което мога. Сара, моля те, нека остана, имам нужда от вас, от всички ви. Обичам ви!

— Можеш да останеш, при условие, че спазваш моите правила — грубо каза тя. Отново се обърна и тръгна към вратата. Зад себе си чу:

— Утре вечер ще излизаш ли?

— Не — отвърна през рамо. — Покрий огъня с пепел, ако обичаш. И не забравяй да загасиш лампите. — Тръгна към стълбището и спря. Чу, че стъклената вратичка на камината се отваря и Мак рови с машата. Той си тананикаше, но съвсем тихичко и тя не можа да

разпознае мелодията. Удари с машата едно дърво, след това няколко пъти удари въглените, за да ги разбие на малки парчета и да ги избута настрани. Затвори вратичката и пусна резето, изгаси лампата над креслото.

Сара се качи по стълбите. „Какъв странен въпрос — помисли си тя. — Дали ще излизам утре!“

[1] Mea culpa (лат.) — Вината е моя. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Та ние почти не го виждаме — оплака се Дъг. Разбърка овесените ядки в купичката. — Когато тръгваме за училище сутрин, той още спи и излиза веднага след вечеря. Къде ходи всяка вечер? Сякаш вече не ни харесва.

— Разбира се, че ни харесва — отвърна Кери. — Самият той ни каза. Каза, че ни обича. Трябва да се срещне с много хора, това е всичко. Тук е само от три седмици, може да си търси работа.

— Като татко ли? — разтревожи се Дъг. — Ако е така, щеше да си отиде завинаги, а той все още е тук. Спи тук, вечеря...

— По-скоро излапва набързо вечерята си.

— Да, а после излиза. Значи не си е отишъл както татко или... както преди да се върне. Може пък да го направи. Просто да замине. Какво значение има, ако не го видим никога вече?

Кери го прегърна.

— В неделя цял ден беше с нас, донесе филм, за да можем всички да го гледаме, и беше забавно, нали? Прекарахме чудесно. Той наистина ни харесва, Дъг. Не се тревожи.

— За какво да се тревожи? — попита Сара, която идваше от кабинета на втория етаж.

— За Мак — тъжно изрече Дъг. — Той вече почти не живее тук. Казах на Дъг, че вероятно си търси работа — поясни Кери.

— Би било прекрасно, ако е така — отвърна Сара и си облече сакото. — Трябва да тръгвам. Готови ли сте за училище?

— Да — каза Кери. — Ще си взема разказа, онзи за най-щастливото куче на света, който ще чета пред класа, и направих закуска на Аби.

— Тя ей сега ще слезе. Довършва си някакъв специален и сложен грим. Разказът ти много ми хареса. Приятелите ти също ще го харесат. Чао, милички, до довечера. Приятен ден в училище. — Тя ги целуна и излезе през задната врата към гаража.

— Мисля, че Мак не ѝ харесва много — заяви Дъг, когато останаха сами.

— Разбира се, че го харесва. Просто щеше да го харесва още повече, ако си беше намерил работа.

Някой позвъни на вратата, а после нетърпеливо почука.

— Аз ще отворя! — извика Аби, която тичешком слизаше по стълбите.

— Да? — попита тя жената, която стоеше на прага. Беше дребна, закръглена и носеше кожено палто. Кери и Дъг стояха наблизо.

— Сигурно ѝ е горещо с това палто. Вече е почти лято — прошепна Кери на брат си.

— Трябва да се срещна със Сара — каза жената. — Сара Елиът?

— Няма я. Съжалявам, но...

— Къде е? Трябва да говоря с нея. Защо винаги е толкова трудно да я намери човек?

— Не е трудно да я намери човек — студено отговори Аби. — Тръгна за работа. Ако искате, мога да ви дам...

— Толкова рано? Не ми се вярва. Крие се тук някъде. Не желае да говори с мен. Все ме избягва. Не отговаря на обажданията ми. Настоявам да се видя с нея! Аз съм ѝ клиентка. Кажете ѝ, че Пуси Коркоран спешно се нуждае от нея.

— Няма я — солна се Аби. — Тя не се крие от хората. Коркоран ли? О!

— Какво?

— Мисля, че онзи ден Сара спомена името ви. Ако искате, мога да ви дам номера на мобилния ѝ телефон.

— Разбира се, че искам. Какво чакате още? Боже мой, трябва да се занимавам с толкова некомпетентни хора.

Дъг и Кери видяха, че Аби се чуди дали да не тресне вратата под носа на Пуси. Вместо това обаче спокойно ѝ продиктува номера.

— Скъпа, би ли ми го записала? — мило помоли Пуси. — Виках, нали? Ако ме чуе Лу, толкова ще се вбеси, че ще хвърля разни неща по мен — пронизително се изсмя тя. — Точно по мен — присви очи жената. — Ще го напишеш ли?

Аби взе листче от масичката в коридора и написа номера.

— Целия ден няма да си е вкъщи — добави тя и затвори вратата.

— За нищо на света не бих могла да върша работата на Сара — заяви на Кери и Дъг. — Тя трябва да е светица. Трябваше да стане лекар.

— Тогава щеше да се разправя с Пуси Коркоран, когато е болна и още по-зла — мъдро отбеляза Кери.

— Пуси Коркоран ли? — попита Мак, слизайки по стълбите. — Била е тук? Искам да кажа, тя ли крещеше преди малко? По дяволите, събуди ме. Сигурно е събудила целия квартал.

— Кварталът отдавна е буден — сръза го Аби. — Само ти спиш до толкова късно.

— Хей. — Мак вдигна ръце. — Какво направих?

— Напоследък все те няма — каза Дъг.

— Съжалявам, приятелчета, бачках си бачкането. Да не сте си помислили, че ви пренебрегвам?

— Да — дръзко отвърна Дъг.

— О, дяволите да го вземат, Дъг! Знаеш много добре, че никога не бих го направил. С най-голямо удоволствие бих си седял у дома при вас, но имах работа. Хайде да закусваме, след като онази кучка вече ме събуди.

— Не бива да говориш така — притеснено изрече Аби. — На Сара никак не ѝ харесва, а и наистина не е много прилично.

— Прилично ли? — попита Мак. — Прилично? Какво, по дяволите, означава това?

Аби се смути.

— Начина, по който говорят възпитаните хора. Хората, които не са... невежи и груби.

— Сладката ни сестричка ли казва това?

— Да — извика Кери. — Накара ни да се почувстваме ужасно, но е права. Обикновено е права — тъжно добави.

— Има страшно много други думи — каза Дъг. — Безброй са.

— Хубави като „лайнар“ ли? — попита Мак. — Наистина толкова хубави? — Той им се ухили, а шумът от кафемелачката изпълваше кухнята. После сложи кафето в кафеварката, наля вода и поиска: — Кажи ми някои от тях?

Останалите се намръщиха и се замислиха.

— Нали са страшно много — изсумтя Мак.

— Недодялан — каза Аби — или груб, неучтив — замълча. — Не се сещам за други! — изпъшка. — Бяха толкова хубави — о, омразен, сетих се за още една — но не си спомням всичките. Ако Сара беше тук, щеше да ти ги издекламира, знае ги наизуст.

— Лайнар е идеална дума — решително заяви Мак. — Върхът на върховете, колоритна и обогатяваща речника на човек. Чрез нея се предава някакво послание, нали? Какво друго можем да искаме от думите? Лайнар предава послание. Нали така?

Аби кимна.

— Така е, това ми е ясно, но...

— Хващам се на бас, че всички в училище я използват, нали?

— Да, но Сара казва, че това показва, че имат ограничен речник и им липсва въображение.

— Тази дума е част от техния речник. Те са го обогатили с нея. Мисля, че сестра ни, колкото и да е сладка, е тесногръда по отношение на езика. Доста е строга, а?

Аби свъси вежди, понеже беше объркана.

— Това, което каза, не е много мило.

Мак сложи хляб в тостера.

— Още едно неприлично нещо, а? Аз не я критикувам, скъпа, просто отбелязвам фактите. Тя е страшно мила и добра, никой не знае това по-добре от мен, просто е много тъжно, че е толкова чепата. Би могла да се отпусне и да се наслаждава на живота такъв какъвто е — шарен, разнообразен, с хубави и лоши моменти, както го правим четиримата. Тя не е като нас, а?

Дъг гледаше брат си като омагьосан.

— Сара върти къщата — каза той. — Ние не... Искам да кажа, че... — Не посмя да изрази толкова дръзко мнение.

— Мисля, че тя е точно като мен — заяви Аби. — Или по-скоро аз съм като нея.

— Ние я обичаме — извика Кери.

Мак се удари по челото.

— Пак сгафих. По дяволите, не исках да кажа, че не я обичаме. Тя може да е коренно различна от нас и пак да си я обичаме. Разбира се, че я обичаме. Тя е страхотна. Най-добрата...

— А и не е прилично да говорим за нея, когато я няма — заяви Аби.

— И не може да се защити — добави Кери.

— Хей, хей, хей, не се съюзявайте срещу горкичкия си беззащитен брат! Млъквам, гък няма да кажа повече срещу нея. Сара е страхотна. Тя е красива и умна, много по-умна от мен и по-красива, признавам си го. — Кери се изкиска, а той ѝ се ухили. — Тя е най-страхотната сестра на света и само някой смелчага да каже противното.

— И не е по-различна от нас — каза Аби.

— Е, на мен ми се струва различна, миличка. Сякаш ние четиримата сме по-сплотени, по... Но стига сме говорили за това. Искате ли да ви разкажа за африканските бели гъски, които ядох?

Дъг вдигна поглед.

— Моля?

— Работата е там, че някои хора си купуват африкански бели гъски вместо куче-пазач — те са огромни, стигат до кръста на човек, тежат около двайсет килограма, тичат много бързо с ципестите си крака, чисто бели са — и крякат толкова силно, че могат да събудят цяла армия, а най-хубавото е, че идат трева. Не ти трябва косачка. Страхотни са, много ще ви харесат.

— И... ти си изял такава гъска? — попита Дъг.

— Е, не цялата, разбира се. С едни приятелчета бяхме страшно изгладнели, нямахме пари, нямаше къде да спим, нали разбирате? Беше една от онези ужасни седмици, може би месеци, не си спомням, така че се разбрахме със съседите, на които им беше писнало от крясъците на гъските, и свихме няколко за Коледа. Вкусна вкуснотия, почти като пуешко.

— Не ти вярвам — категорично заяви Аби. — Щом са толкова бързи, не е възможно да сте ги хванали.

— И аз не вярвам — подкрепи я и Кери.

Мак закри лицето си с ръце.

— Сърдите ми се, че критикувах Сара. Не я критикувах, просто исках да ви обясня, че хората са различни — което е хубаво, защото иначе ще умрем от скука — и че Сара... — Той погледна между пръстите си и въздъхна. — Даже името ѝ не мога да изрека. Добре де, сладурчета, няма да кажа думичка повече. Най-дълбоко, смирено, покорно и коленопоклонно се извинявам. — Протегна ръце и се ухили

на Аби. — Простено ли ми е? Много ми се иска да ми разкажеш за пиесата си. С най-големи подробности. Нямам търпение да я гледам.

— Аз ще я гледам пръв — похвали се Дъг, а лицето му грейна от радост, че смениха темата на разговора. — Поканиха пети клас да присъства на генералната репетиция тази вечер.

— Е, в такъв случай и аз ще дойда — заяви Мак. — Обичам да съм напред с материала.

— Не може — възрази Аби. — Поканени са само учениците от пети клас. Премиерата е в събота вечер, тогава заповядай. Сара и Кери също ще дойдат тогава.

— Дяволите да го вземат, в събота вечерта съм зает. — Забеляза, че сестрите му го погледнаха навъсено. — За бога, и вие сте чепати и ограничени като сестра си. Опа, съжалявам! Без майтап, приятелчета, наистина трябва да се поотпуснете малко — има място за всичко, ако му направиш такова и го приемеш като нещо обикновено от обикновения свят, а не си тесногръд като... някои хора.

— Трябва да тръгваме — Аби подкани Кери и Дъг. — Майката на Оливър всеки момент ще дойде.

— Майката на Оливър ли? — попита Мак.

— Госпожа Невинс. Живеят на нашата улица.

— Оливър Невинс още ли ти е приятел? — попита той Дъг.

— Да — предпазливо отвърна момчето. — Приятели сме.

— Е, това е страхотно. Радвам се за теб, чудесно е, че сте приятели. Аби, мога ли да дойда довечера? Наистина в събота вечерта имам работа.

Тя поклати глава.

— Само пети клас, никой друг.

Дъг гледаше втренчено брат си.

— Ти не го харесваше. Подиграваше му се.

— Оливър ли? Напротив, винаги съм го харесвал.

— Не е вярно, казваше, че цялото семейство са неудачници.

— Така ли? Сигурно съм бил луд. В крайна сметка, щом го харесваш, сигурно е страхотно момче, защото ти самият си страхотен.

Лицето на Дъг грейна.

— Наистина ли? Благодаря. Така де... Много ти благодаря.

Телефонът иззвъня и Аби го вдигна.

— Аби — каза Сара. — Налага се да остана на работа до по-късно тази вечер. Опитах да се измъкна, но не мога. Ще вземеш ли Кери и Дъг на репетицията? Не ми хрумва нищо друго. Отидете всички заедно, а аз ще ви взема.

— Не мога, Сара. Тази вечер трябва да се прибереш навреме. Трябва да съм там час по-рано, а те няма какво да правят през това време... а и Кери не може да присъства, осми клас не е поканен.

— Ще се обадя на учителя ти. Той ще уреди това. Ще си вземат книги и ще четат един час или пък Дъг ще си дялка нещо. Те ще си решат, не са бебета. Моля те, Аби, не ми се ще да се прибират в празна къща, пък и Дъг трябва да дойде на репетицията така или иначе, а Кери ще трябва да стои сама до десет часа или докато аз се прибера.

— Мак ще си е у дома.

Настъпи тишина.

— Моля те, Аби, направи го заради мен.

— Но Мак...

— Не знаем къде ще е Мак. Моля те, Аби.

— Проблеми, проблеми — обади се Мак. — Дай да говоря с нея. Той взе слушалката.

— Чуй ме, сестричке, какъвто и да е проблемът, аз ще се погрижа. Само ми кажи какво искаш да направя?

— Нищо. Всичко е под контрол.

— Не ми изглежда точно така. Хайде сега, имаш нужда от помощ, а аз мога да ти помогна. Ще заведа Кери и Дъг на генералната репетиция, ако уредиш нещата с онзи тузар, дето отговаря за тази работа. Не е кой знае какво. Всъщност тъкмо казвах на Аби, че много ми се иска да гледам пиесата тази вечер. — Той замълча и понеже Сара не отговори, продължи: — Значи се разбрахме. Ще приготвя вечерята и тръгваме. Това е идеалното разрешение на проблема. Не се тревожи.

— Вечерята е готова — след секунда каза Сара. — В хладилника в една тава има печено пиле с ориз, а в чиния до пилето има запечени зеленчуци. Аби ще ги допече.

— Ще се оправим. Приятна...

Аби грабна телефона:

— Сара, госпожа Невинс дойде, ще се видим по-късно. Обичам те.

Сара затвори телефона и се загледа през прозореца. Високо над редицата масивни административни сгради слънцето грееше ярко на ясното синьо небе, изпъстрено със сребристи точки там, където слънцето огряваше самолетите. Но в малкия кабинет на втория етаж на кметството, което се намиреше на Ласал Стрийт, почти винаги бе сумрачно.

— Страхотно начало на деня, няма що — тихо си каза тя. Неприятностите започваха още в началото на работния й ден.

— Обади се Пуси Коркоран — съобщи й Дона Солдана, която влезе с купчина документи. — Каза, че те е търсила и на мобилния телефон.

— Забравих да го включа. Моля те, обади й се и й кажи, че през целия ден ще съм извън офиса. А и вечерта, както се оказва. Кажи й, че никога няма да ме намери в офиса, но предполагам, че дори и тогава едва ли ще спре да звъни. — Погледна Дона. — Това нова синина ли е?

— Не... всъщност, да. Ударих си главата в кухненския шкаф.

— И си си насинила врата? — попита Сара, но тя не отговори. — Как е разбрал къде живееш?

— Майка ми му е казала — след дълго колебание отвърна Дона. — Май ще се наложи да си търся друго жилище.

— Да. Ето... — Сара написа набързо един номер и й го даде. — Това е номерът на мобилния телефон на Нанси. Обади й се още сега, преди да е отишла на работа. Разполага с дълъг списък от малки апартаменти, които се дават под наем. Тя е човекът, който може да ти намери жилище възможно най-бързо. А пък аз ще ти помогна да се преместиш.

— Не, Сара, няма да стане. Имам приятели, които ще ми помогнат. Благодаря ти, страхотна си. Не знам какво щях да правя без... — Преглътна сълзите си. — Трябвам ли ти за нещо друго?

— Не, обади се на Нанси. Кажи й, че е спешно.

Сега пък на всичкото отгоре трябваше да се тревожи и за Дона. Дните, в които още от сутринта беше в лошо настроение, бяха най-дългите и тежките. Дори в собствения й кабинет, мястото, където знаеше, че всичко е под контрол, й се струпаха много неща. „Не чак толкова много“ — помисли си тя. Все още се справяше с ангажиментите си за деня, беше наясно с програмата за днес. Всичко беше под контрол. Един клиент се нуждаеше от конферентна зала за

тази вечер, която да побере петдесет човека, оборудвана с техника за презентации, кетърингово обслужване и сервитьори, а Сара трябваше да е там, за да наглежда всичко. Правила го бе много пъти, щеше да се справи. Кметството нямаше средства да ѝ назначи помощник на пълен работен ден, но тя и с това щеше да се справи. Аби играеше главна роля в пиеса, а Дъг и Кери бяха още малки, за да стоят дълго време сами у дома (по-скоро тя не желаше да ги оставя дълго време, въпреки че другите родители го правеха... тя не беше родител, но какво значение имаше в такъв момент?), но и това щеше да уреди. Винаги се справяше. А Мак? Щеше ли да се справи и с него? Нямаше представа какво означава това. Но ако нещата не потръгнаха, той щеше да е виновен. „Да обвинявам Мак — помисли си тя — за всичко, с което не мога да се справя. Най-вече заради това, че много често ме кара да се чувствам неловко. А можеше да се окаже мой спасител.“

Личната ѝ телефонна линия звънна. „Някой е болен“ — помисли си и го вдигна.

— Добро утро — пожела ѝ Рубен Листър. — Как си?

— Добре — отвърна тя.

Завъртя стола си и седна с лице към прозореца. Изведнъж Ласал Стрийт ѝ се стори доста по-оживена и ведра. Рубен ѝ се обаждаше два-три пъти седмично и всеки път си говореха общи приказки, сякаш се бяха разбрали, че телефонните разговори не са най-подходящият начин двама души да си споделят или да се доверяват един на друг. Веднъж я помоли да му опише кабинета си. „За да мога да си те представям, когато говоря с теб.“ Тя го помоли за същото. Сега го попита:

— Къде си? В кой офис?

— У дома съм и гледам облаците и дъжда, а ако погледна Шеридън Скуеър, виждам само черни чадъри. Не ти ли се струва по-логично хората да купуват чадъри с ярки цветове, за да контрастират на сивотата през мрачните дъждовни дни?

Сара си го представи как седи зад металното си бюро, загледан през прозореца на ъгловия кабинет, повдига очилата си с рогови рамки, когато се смъкнат, слабото му тяло е отпуснато, докато тънките му неспокойни пръсти издават факта, че макар в момента да е спокоен и замислен, в следващия ще скочи и ще започне да прави нещо. Тя се усмихна на въпроса му.

— Какъв цвят е чадърът ти?

— Червен, за да отива на шлифера ми. А твоят?

— Кафяв. Малко е тъмничък. Днес ще си купя друг. Може да ми потрябва в Чикаго.

Сърцето ѝ подскочи.

— Идваш в Чикаго ли?

— В неделя, и ще остана месец, а може и повече.

„Един месец — помисли си тя. — Месец, а може и повече.“

Обаче каза само:

— Мебелите ти ще бъдат доставени до края на следващата седмица.

— До тогава ще отседна в „Уайтхол“. Ще вечеряш ли с мен в неделя?

— Да.

— Трябва да пристигна в пет и половина. Ще избереш ли ресторанта? Само ми кажи къде да те чакам. Избери някое интересно място. Не е задължително да е елегантно и шикозно.

Сара се усмихна и набързо нахвърли на един лист няколко ресторанта.

— Какъв предпочиташ — японски, корейски, филипински, мексикански, тайландски или виетнамски?

Той се засмя:

— Всичките, които изброи, един след друг. Ще бъде дълъг процес.

Обсъдиха ресторантите и менютата със сериозността на хора, които разбират от хубава храна.

— Тогава да отидем в „Джин Джу“ — най-сетне каза Сара, след като се разбраха да се спрат на корейска храна. — Не е много близо до хотела ти, затова ще те взема.

— Благодаря. Седем и половина, ако ти е удобно, в случай, че самолетът ми закъснее.

Рубен затвори телефона и се сети, че искаше да я попита как стои въпросът с наемането на кола. Понечи да натисне копчето за автоматично набиране на последния номер, но се спря. Истината бе, че имаше нужда отново да чуе гласа ѝ. Той поклати глава. „Държа се като тийнейджър“ — помисли си и се обади на компанията за наемане на коли, която обикновено ползваше, за да ги помоли да му уредят кола в Чикаго за понеделник сутринта.

— Здравей — каза Ардис, която излезе от спалнята на горния етаж. — Благодаря ти, че ме остави да спя тук. Наистина бях капнала и едва се държах на крака.

Тя бе дребна и слабичка, косата ѝ падаше на светлоруси къдрици, очите ѝ бяха сини, лицето ѝ беше бледо и изпито, набраздено от бръчици на недоволство, които започваха от шията и стигаха до ъгълчетата на устата. Когато се запознаха преди двацет и две години, лицето ѝ бе свежо, многообещаващо, с хубав тен и усмивка, която се стори на Рубен тайнствена и съблазнителна, въпреки че приятелите му я нарекоха лукава. Тя бе на седемнайсет, а той — една година по-голям. Ардис приличаше на крехка порцеланова кукла с изящна красота, която караше хората да се заглеждат в нея. И Рубен се загледа, и се влюби.

— В колко часа си легнах? — попита тя и се отпусна в коженото кресло до бюрото му. — Трябва да е било на разсъмване. Все още ми се спи. Колко е часът?

— Заспа в девет и половина, а сега е осем и половина сутринта.

— Девет и половина ли? Не е ли било два или три през нощта? Боже мой, наистина съм била гроги. Нищо не помня. Искаш да кажеш почти съм припаднала?

Рубен отвори една папка и започна да чете.

— На теб говоря — продължи Ардис.

— Мисля, че говориш по-скоро на себе си.

— На теб! На теб! Не съм те виждала от шест месеца и говоря на теб. Приятно ми е да разговарям с теб, Бен, ти никога не ме лъжеш. Е, излъга ме веднъж — каза ми, че ме обичаш.

Той вдигна поглед и след минута изрече:

— Наистина те обичах. Мислех единствено и само за теб. Затова се ожених за теб.

— Ожени се за мен, защото забременях.

— Направих го, защото те обичах и исках да се грижа за теб. Ти излъчваше някаква уязвимост... — По лицето му се четеше силна болка. — Нямаше време за губене, за да го разбереш, но щях да се ожения за теб дори и да не беше бременна. Можеше да си спестиш аборта.

— Лъжеш! — повиши глас тя. — Забременях, защото говореше непрекъснато за някакво момиче, с което сте чертали планове за сгради

в курса по архитектура.

— Опитвах се да ти разкажа за работата си. Опитвах се да повярвам, че би могла да се заинтересуваш от нещата, които ме привличат. Опитвах се да те направя част от живота си.

Тя не го слушаше.

— А когато един мъж споменава непрекъснато името на някое момиче, това винаги означава едно и също нещо — тя се е вкопчила в теб и ще ме изрита, и на никого няма да му пука за мен. — Тя седна по турски и се сви. — Нямах родители. Нямам братя и сестри, нито братовчеди и приятели. Единствено моят Бен, моят Бени, моят Рубини, който щеше да стане известен и богат. — Това бе всеобщото мнение — в никакъв случай нямаше да позволя някоя друга да ми отнеме всичко това. Или пък теб.

Рубен сви устни от отвращение, взе си папката и се опита да се съсредоточи върху документите. Но за сетен път си задаваше въпроса защо си губи времето да й отговаря. И както винаги причините бяха все същите — в началото я съжаляваше, ласкаеше се от силата на нейната страст към него, копнееше за нейната уязвимост в свят, който я ужасяваше. Обичаше я толкова всеотдайно, че предупрежденията и забележките на приятелите му не бяха в състояние да пробият бронята на неговата решимост и твърдост.

Никой не го бе принуждавал да прави каквото и да било, той бе отговорен, зрял човек. Това, което не осъзна, заслепен от любовта си, бе, че гледа на Ардис Фич не като на съпруга, а като на проект — да я спаси от улиците на Ню Йорк и гетата на Ню Хейвън, където бе израснала в двустаен апартамент с майка-алкохоличка и трима братя наркотрафиканти, които водеха война с по-голяма и по-добре въоръжена банда. Баща й беше в затвора за това, че наръгал свой приятел четирийсет пъти по време на улична свада. („Какво друго би могъл да направи човек с враговете си?“ — подигравателно подхвърлил прокурорът в съда.)

Бяха женени вече двацет и две години. През двацет и една от тях Рубен знаеше, че и Ардис е алкохоличка като майка си. Щом се ожениха, абортира първото им дете, а през следващите пет години направи още два аборта. Когато беше на двацет и осем години, той се изнесе от семейното жилище. Същия ден се караха заради пианството й и тя се издаде, че с направила трети аборт. Остави й къщата на

Десета улица, плащаше ѝ месечна издръжка и се премести в апартамент на по-малко от километър от нея. Достатъчно близо, за да откликне, когато му се обадеше, че спешно се нуждае от него. Но раздразнението, което обикновено успяваше да потисне, вече не можеше да сдържа. Премина от едната в другата крайност — в началото бе неин защитник и закрилник, проявявайки безкрайно разбиране и състрадание, не обръщаше внимание на избухванията ѝ — после стана сприхав и раздразнителен, изпитваше отвращение и гняв не по-малки от нейните, а накрая стана жестоко безразличен.

И въпреки всичко все още се чувстваше отговорен, все още я съжаляваше. Тя бе загубила контрол над живота си, а и над самата себе си. Сега Рубен, сигурен, че може напълно да се контролира, гледаше как Ардис се разхожда из апартамента, виждаше страха в очите ѝ и не можеше да устои на желанието да я спаси, преди да е затънала.

— Трябва да закусиш — каза той и затвори папката. — Във фурната има кифлички, а в термоса — кафе. Ако искаш, ще направя яйца.

— Не, за бога! — Тя опипа с пръсти колана на халата му, който опасваше почти два пъти измършавялото ѝ тяло. — Предполагам, че днес ще ме накараш да си отида.

— Можеш да останеш няколко дена.

— Бих могла да остана завинаги.

— Не.

— Бих могла, Бен. Вече съм добре. Ще се оправя заради теб. Имаш нужда от съпруга! Боже, тук стъпките отекват! Не може ли да сложиш килими? Ако живееш тук, щях да постеля дебели килими, пухкави и меки.

— Колко жалко, че няма да имаш тази възможност.

Тя потръпна. Огледа дома, който бе създал, коренно различен от къщата, в която тя все още живееше. Там бе избрал старинни предмети и персийски килими, а тук стените бяха бели, на дървените подове нямаше килими, освен няколко ярки индиански и турски килимчета, на прозорците нямаше завеси, диваните и канапетата бяха широки и удобни, но не се вписваха в конкретен период или място — бяха точно за този период и за този дом.

Беше наредена цяла галерия с картини и литографии на съвременни художници. В края бе закачил и табло за дартс.

— Говоря сериозно — най-после каза Ардис. „Решила е — помисли си Рубен, — че сигурно съм нещастен в такъв гол апартамент.“ — Аз все още съм ти съпруга, така че няма да е трудно. Ще бъдем щастливи, Бен. Шест месеца изкарах на онова странно място, за да престана да пия... Вече съм добре, няма от какво да се притесняваш, добре съм.

— Преди да дойдеш тук снощи, си пила. Вместо да вечеряш, се затвори в банята и пи. Къде беше скрила бутилката? В чантата си, в джоба на палтото, в чантичката с гримове... може би я криеш на всичките тези места. Трябваше да те претърся, преди да те пусна да влезеш.

— Тук да не е летище — сопна му се тя, — та да минавам през проклета проверка за сигурност, за да вляза. Освен ако — изхили се — не искаш да ме опипаш. — Настъпи тишина, а тя въздъхна дълбоко. — Не исках да кажа това. Шегувах се, Бен, моля те, ако обещава, че вече няма да пия, мога ли да остана тук известно време? Не завинаги, просто... за малко.

— Два дни и се прибиращ у дома. Ще наема някого...

— Тук е у дома!

— ... който да идва всеки ден у вас да готви, да чисти, да ти пазарува. Трябваше да ми позволиш да го направя много отдавна.

— Не искам „някого“! Искам съпруга си! Искам сутрин да се събуждам до теб! Искам вечер да ходя на разни места и да се забавлявам!

— Та ти всяка вечер излизаш.

— Искам да излизам с теб! Ти си красив, Бен. Хората ми завиждат за това, че съм с теб. Аз обаче не съм толкова... — замълча.

— Не си така красива както някога — безцеремонно заяви той. — Въобще не си красива. Даже си грозна. — Взе куфарчето си, прибра папката в него и тръгна към вратата, като мина покрай нея. — Отивам на работа. Ако искаш да останеш, ще спазваш моите условия. Само за два дни и няма да пиеш. В момента, в който те хвана да пиеш или да подкупваш портиера да ти купува алкохол, както направи миналия път, не разчитай повече на моята помощ, оправяй се сама. Вратите на моя дом ще са затворени за теб. — Излезе, без да дочака отговор, но измъченото ѝ лице, отворената ѝ уста от изумление, гняв или страх — не знаеше какво точно изпитва, а и не му пукаше — се появиха пред

очите му, докато вървеше към метрото. Но когато се отправи към „Тауър“ го прогони от главата си. Твърде дълго носеше този образ в съзнанието си, за да позволи той да нахлуе в ниша, който бе изградил сам. „... Поведение, от което се срамувам и което не искам да си спомням.“ Само това каза на Сара по време на вечерята и беше самата истина, но очевидно не се срамуваше чак толкова, за да направи усилия да сдържа гнева и отвращението си към Ардис, когато чашата прелее.

„... ситуация, от която се опитвам да се измъкна възможно най-безболезнено.“

И това бе истина. Само това каза на Сара. Не знаеше какво още бе готов да й разкаже. Странно, но му се искаше тя да научи цялата истина, в същото време точно толкова силно му се искаше да я запази в тайна от нея. (Защо смята, че тя иска да я чуе?) Може никога да не й я разкаже. Навярно не е редно да го прави. Никога не му се е налагало да се разкрива пред някого, още по-малко пред жена, която харесва и иска да опознае.

„Човекът е като луната — има тъмна страна, която никога не разкрива пред никого. Мъдър човек е бил този Марк Твен помисли си Рубен. — Познавал е човешката природа и я е предал в едно изречение.“

Чудеше се каква ли е тъмната страна на Сара. Всичко в нея му харесваше и не можеше да си представи, че има такава. „Може би тя е изключение“ — помисли си. Не вярваше, че е възможно нещо, което е неоспорим факт, да има изключения, но може би грешеше.

Когато се настани зад бюрото в кабинета си, отмести в единия край документите, които секретарката му бе оставила, и отново се обади на Сара. Тя не беше в кабинета си, затова й звънна на мобилния телефон.

— В лош момент ли се обаждам? — попита, щом тя вдигна.

— Не, в момента шофирам. Отивам от един клиент при друг. Случило ли се е нещо? Струва ми се, че си разстроен.

Така бе, защото гласът на Ардис все още кълтеше в главата му, а този на Сара, тих и приятен, не можеше да го заглуши, поне не веднага.

— Просто трябва да свърша страшно много неща, преди тръгна. — Той търсеше някаква причина, с която да оправда обаждането си. —

Забравих да те попитам дали знаеш докъде се е стигнало с доставката на двете маси за кабинета ми.

— Не ти ли го писах в последния имейл? Съжалявам, ако съм пропуснала. Конферентната маса е реставрирана. Другата ще е готова в сряда. Проверила съм всичко, Рубен. Единствените мебели, които няма да... — Прелисти списък с мебелите, които се нуждаеха от по-скъпа поправка, а после спря. — Съобщих ти всичко това в имейла. Не си ли го получил?

— Получих го. Съжалявам. — Искаше му се да каже още нещо, да се извини, че се е поддал на желанието си да я чуе по средата на работния ден, но предпочете да премълчи това, което наистина мислеше. „Държа се като тийнейджър“ — ядоса се на слабостта си той. — Не биваше да прекъсвам работата ти — каза само. — Ще се видим в неделя.

— Да — неопределено отвърна тя. Този разговор ѝ се стори доста странен. „Сякаш нямаше какво друго да каже.“

Тя пристигна на уреченото място и видя, че клиентите ѝ излизат от хотела. Подаде им две страници, захванати с телбод.

— Фирма за почистване, фирма за кетъринг, цветар, фирма за отдаване коли под наем. На втората страница са номерата на адвокатска кантора, счетоводна фирма, медицински център в болницата „Нортуест Мемориал“, зъболекарски кабинет, търговски консултанти в няколко универсални магазина. Както ви казах и по телефона, това са фирми и хора, чиито услуги според нас са надеждни, ефективни и на добра цена. В случай, че по-късно решите да си купите жилище, добавила съм и две отлични брокерски къщи. Днес, както се уговорихме, ще ви заведе във фирмата за почистване и за кетъринг и ще ви помогна да се договорите с тях. С всички останали можете да се срещнете, когато имате свободно време, а тези на втората страница са свързани с неща, които трябва да уговорите насаме. Ще бъда на ваше разположение до дванайсет часа, защото след това имам среща с друг клиент.

„Така ще мине денят ми — помисли си тя, докато шофираше към първата фирма в списъка. — А вечерта — продължи — ще се занимавам с техниката за презентации (тази техника сигурно има повече енергия, отколкото аз в момента) и с някаква конференция, която въобще не ме засяга.“ Настроението ѝ непрекъснато се

променяше — тази сутрин всичко изглеждаше преувеличено. В един момент бе ядосана, депресирана, сякаш в капан, в следващия си спомняше как Аби ѝ казва: „Обичам те“. Когато си помислеше, че в живота ѝ се случват толкова вълнуващи неща, настроението ѝ се подобряваше. Миг по-късно виждаше как денят ѝ минава в срещи с хора, за които не ѝ пукаше, и отново се ядосваше и дразнеше, но когато се сетеше за разказа, който Кери току-що бе написала, и за фигурките на Дъг, и си дадеше сметка, че са добре и са щастливи, което се дължеше до голяма степен на дома, който им бе създала, на това, че бе съумяла да останат заедно и в безопасност, настроението ѝ непрекъснато се повишаваше. После обаче се сещаше, че цяла вечер ще бъде на мероприятие, в което ще вземат участие хора, които никога повече няма да види и утре дори няма да си спомня за тях, отново се чувстваше потисната от факта, че е като в някакъв капан, от който не може да се измъкне. Но после си спомни за Рубен и двете му телефонни обаждания и щом си дадеше сметка, че той нямаше причина да ѝ се обажда втория път, освен да продължат да говорят, колкото и да бе вълн разговорът им, ѝ олекваше, всичко ѝ се струваше поносимо и тя се усмихваше.

Настроението ѝ се менеше по този начин по няколко пъти на ден. Беше изтощително и безрезултатно, но не бе в състояние да спре отрицателните емоции, нито пък успяваше да удържи приятните моменти, които ѝ повдигаха духа. Когато малко след пет се върна в офиса, най-много от всичко на света ѝ се искаше да си вземе гореща вана и да седне в удобното кресло с книга, чаша вино и да вечеря на спокойствие.

Уви, когато влезе в кабинета си, завари там Пуси Коркоран, която стоеше до бюрото ѝ. Коженото ѝ палто бе закопчано догоре, въпреки че денят бе изключително топъл за май. Тя умолително протегна ръце към Сара.

— Имам нужда от теб, Сара! Няма с кого да споделя, няма кой да ми помогне. Обаждах се много пъти, но секретарката ти все ми отговаря, че си заета, а момичето, с което разговарях у вас ми каза...

— У нас? Какви ги говорите?

— Ходих у вас! Какво друго можех да сторя? Тя бе много мила, много приятна млада дама и каза, че си говорила за мен, знаеше името ми, представяш ли си? Не можех да повярвам, че толкова те е грижа за

мен — стана ми много приятно, но после тя все повтаряше, че те няма у дома и че цял ден няма да се прибереш, и ми даде номера на мобилния ти телефон, дори ми го написа. Сигурно си е помислила, че бързо забравям. Няма значение. Звънях ти, но се включваше секретар. Каква е ползата да имаш мобилен телефон, ако не го държиш включен?

— Вижте какво, госпожо Коркоран, не ходете повече у дома. Ясна ли съм?

— Чакайте малко, госпожице, я не ми дръжте такъв...

— Откъде разбрахте къде живея? Телефонът ми го няма в указателя, а от кабинета ми никога не биха дали подобна информация.

— Секретарката ти ми даде адреса, много любезна жена...

— Дона не би го направила.

— Ами, признавам си, че й казах, че си ми го дала, но съм го изгубила, и че си ми обещала да говорим насаме, далеч от Лу... Затова съм тук, да поговорим за Лу. Виж, Сара, имам нужда от помощта ти...

— Веднага напуснете кабинета ми. Не е за вярване — излъгали сте секретарката ми и сте нахлули в дома ми...

— Не е вярно! Не съм нахлувала никъде! Дори не влязох вътре. Момиченцето, сигурно е дъщеря ти, нали? Изглеждаш ми младичка за толкова голяма дъщеря, но на днешно време нещата са различни, не са като по мое време, но чуй ме, Сара, не съм нахлула...

— Повече не желая да разговаряме. Не искам да имам нищо общо с вас. Просто си тръгвайте. След час имам друг клиент, а нямам време да...

— Но аз също съм ти клиент и имам нужда...

— Вече не. Не разбирате ли? Вече не сте ми клиент и ви моля да напуснете кабинета ми. Ако не го направите, аз ще изляза. Ако настоявате да останете тук, след като ви помолих да напуснете, можете да си стоите колкото си искате, работният ми ден свършва.

Пуси Коркоран се намръщи. Пъхна малките си ръце в джобовете на палтото и впери поглед в пода.

— Предполагам, че няма да ми помогнеш — прошепна тя.

— Не, няма. — Сара седна, беше твърде уморена, за да стои права.

— Добре, тогава. — Пуси се обърна и направи няколко крачки.

— Чантата ви.

— О! — Върна се и извади едната си ръка от джоба, за да вземе чантичката. На Сара ѝ се стори, че е твърде тежка за една на толкова дребна женица, но си помисли, че Пуси Коркоран се опитва да покаже колко слаба и безпомощна е или просто я е напълнила с покупки. На тръгване прошепна „благодаря“ толкова тихо, че Сара едва я чу.

„За какво? — помисли си тя. — Не се държах добре с нея. Трябваше да съм по-мила. Тя изглежда толкова... безпомощна. Точно в това е проблемът — помисли си, бутна стола до бюрото си и запрелиства списъка с телефонните обаждания през деня. — Не изпитвам състрадание към хора, които не могат сами да се оправят в живота. Признавам, че това не е една от положителните ми черти.“

Установи, че Пуси Коркоран я е търсила осем пъти, и сложи листчетата до телефона. Номерът на Пуси се появи шест пъти и на дисплея на мобилния ѝ телефон, но тя не отговори. „Четиринайсет обаждания за един ден“ — замисли се тя. Тук май ставаше дума за нещо далеч по-сериозно от безпомощност или дори от желание или решимост да получи това, което иска в свят, в който обикновено хората раболепничат пред богатите. Приличаше по-скоро на тревога, паника, страх.

„Не е просто една досадница — помисли си Сара. — Става дума за нещо по-сериозно.“

Вдигна телефона, за да се обади на Пуси, но той иззвъня.

— Как я караш, сестричке? — извика Мак. — Докладвам, че няма за какво да се тревожиш. Всъщност всичко е супер. Искях да ти кажа, че тези деца наистина са страхотни, сестричке. Справила си се великолепно, признавам ти го, грижила си се за тях сама, нямало е кой да ти помага. Аз наистина те разочаровах. Невероятна жена си. — Настъпи тишина. — На телефона ли си, сестричке?

— Да. Поемам си дъх. Пушил ли си нещо?

Той се засмя:

— Не, дявол... Съжалявам, абсолютно нищо. Прекарвам си чудесно с прекрасните ти деца, това е всичко. В момента вечеряме в уютна семейна обстановка в „Мексикан Линдо“ и след малко тръгваме към „Паркър“, където ще бъдем омаяни от представянето на Аби. Много е забавно, сестричке, ще ми се и ти да си с нас.

— На мен също. Кери и Дъг взеха ли си нещо за четене?

— Всеки си взе по три книги — колко бързо четат, между другото? Кери взе и една тетрадка, за да работи върху последния си разказ, а Дъг взе парче балсово дърво, от което прави нещо, което още не може да се разпознае точно какво е. Те са добре, сестричке. Сериозно говоря. Тук при нас всичко е под контрол.

— Добре. — Сара усети лека тъга. За пръв път, откакто се грижеше за децата, се почувства отхвърлена. — А ти какво взе?

— Намерих няколко книги в библиотеката. Между другото, как върви с онзи Коркоран?

— Моля?

— Коркоран. Женичката му идва у дома тази сутрин и едва не събори вратата. Търсеше теб. Познавам Коркоран. Лу от Ню Йорк, нали? Истината е, че аз му споменах за теб, казах му да се свърже с теб, когато пристигне в Чикаго, че ти ще го насочиш към най-доброто — но не знаех, че жена му е толкова побъркана. Пуси ли се казваше? Ама че шантаво име.

— Казал си на Лу Коркоран да ми се обади ли?

— Точно така, помислих си, че ти ще...

— Откъде знаеше с какво се занимавам?

— Искаш да кажеш каква е работата ти? Сестричке, интересувах се за вас, не съм губил следите ви нито за миг. Казах ти, че ми липсвахте. Като знаех с какво се занимавате, се чувствах по-близо до вас. Смятах скоро да се върна и да ти помагам. Ще ми се да го бях направил много по-рано. Наистина е страхотно, че отново съм сред вас, с тези невероятни деца. Следващия път ще излезем всички заедно. Става ли? Ще вечеряме, а после ще отидем на кино или където поискате. Всичко е по-различно, когато го правиш със семейството си. Много по-хубаво е, отколкото си мислех. Не съм изпитвал такова нещо. Да го правим по-често. Ако пак имаш нужда от мен, както тази вечер, просто свирни. Винаги ще ти помогна.

Сара реши, че много ѝ се струпа наведнъж, и не повдигна повече въпроса за Лу Коркоран — щеше да се върне към него утре. Само каза:

— Благодаря ти, Мак. Оценявам предложението ти. — Отново се поколеба, но продължи: — В интерес на истината имам намерение да излизам в неделя вечерта. Ще е хубаво, ако знам, че си у дома.

— Няма проблем. Всъщност е чудесно. Ще си запиша. А сега трябва да закарам Аби до училище. Актьорите не бива да закъсняват.

Ще се видим по-късно.

Сара погледна през прозореца притъмнялата улица и си представи контраста между сенките на Ласал Стрийт и меката синьо-виолетова мъгла на майската вечер високо над нея. Но този път това не ѝ се стори потискащо.

— Донесох ти нещо за вечеря. — Дона влезе в кабинета ѝ с чиния салата, хляб и чаша с кафе. — Не е кой знае колко, но само това успях да намеря. Помислих си, че не си имала време да хапнеш.

— Дона, невероятна си. — Сара направи място на бюрото си. — Мисля, че се бяхме разбрали да не даваш адреса ми на никого. Не бях ли ясна?

— О, дявол да го вземе, Сара, това ли ти каза тя? Толкова ми се моли, нали разбираш, а и си личеше, че не е опасна, сметнах, че не би нападнала теб или семейството ти. Толкова е досадна, исках просто да се отърва от нея. Има хора, които те карат да се чувстваш...

— Да не се случва повече — изкомандва Сара. — Никога повече. Не ти си човекът, който решава кой е опасен и кой не — има строги правила относно даването на адреси на когото и да било. — Тя погледна храната, която Дона ѝ бе донесла, и въздъхна. — Прибирай се, късно е. О, чакай малко. Успя ли да си намериш друго жилище?

— Още не. Нанси ми намери малък апартамент на Линкъл Парк, но там живеят само жени и аз отказах.

— Защо? Дона, в момента нямаш голям избор, а и няма ли на подобно място да си в най-голяма безопасност.

— О, не знам. Толкова е... не знам. Просто не го одобрих.

— Но щом баща ти те преследва...

— Тази вечер няма да има проблем, а утре ще намеря нещо. Ще измисля нещо, Сара, обещавам. До утре сутринта.

„Тук има нещо странно — помисли си Сара, а Дона си тръгна и весело ѝ помахна. — Изведнъж, вече не се страхува. Поне не чак толкова, за да живее на място, където не се допускат мъже.“

Много неща ѝ се струпаха наведнъж и щеше да се наложи Дона, Пуси Коркоран, както и нейният съпруг да почакаат до утре. Оставаше ѝ по-малко от час да си приготви записките за довечера и да вечеря.

Но най-напред се спря за миг, за да могат емоциите от деня да преминат в блажено спокойствие, подобно на покоя в небето, което можеше само да си представи — арка от пастелни цветове, която

свързва Мак, любящ и готов да помогне, и Рубен, който бе в Ню Йорк и смяташе да дойде при нея в неделя, и да остане в града за месец. А може и повече.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Виж, това имам предвид. — Дъг подаде на майка си фигурка на танцуваща мечка, висока около петнайсет сантиметра. — Би трябвало да е от смлян талк, този материал използват ескимосите, но аз разполагам с дърво. За теб е.

Тес погали с палец гладката повърхност на мечката. Усмихна се на сина си с кривата си усмивка.

— Харесва ти, нали? — попита той. — Сара каза, че ще ти хареса. И на... — млъкна, защото се сети за предупреждението на Аби никой да не споменава името на Мак пред майка им и на Аби и Кери им хареса. — Знаеш ли, точно с това искам да се занимавам. Не искам да правя нищо друго. Мразя скучните неща, които учим в училище, а и за какво ще ми послужат, след като ще стана известен скулптор? Само си губя времето, но на никого не му пука, никой не иска да ме чуе. — Аз съм малкото хлапе, което не знае кое е добро за него. Нали разбираш?

Тес издаде звук, който Дъг прие за съгласие.

— И какво от това? Никой не иска да ми помогне. Мога да уча в Института по изкуства, но Сара казва, че съм още малък за там. И в института сигурно ще кажат същото — тъжно добави той. — Десет е най-гадната възраст на света, ще ми се да стана направо на петнайсет или шестнайсет... или, нали се сещаш, по-голям.

— Вечно се оплаква. — Аби влезе и целуна майка си по челото. — Съжалявам, че закъснях. Дъг каза ли ти колко време чакахме автобуса? После с Кери се отбихме до аптеката, тя още е там, ще дойде след малко. Много си красива. Този пуловер нов ли е? О, нов е, нали? Видях го, когато Сара го опаковаше. И аз ти донесох подарък. Помислих си, че ако някой път ти стане студено през нощта... Знам, че често се събуждаш нощем... — Отвори една кутия и извади шал от ангорска вълна в сребристо и червено. — Харесва ли ти? На мен много ми харесва — толкова е ярък. Кармен би си сложила такъв шал, докато танцува.

Почувства се неудобно и млъкна, понеже си спомни как Тес танцуваше с баща им, носеха се и се въртяха из хола на една Нова година, как танцува с Мак, когато той бе на тринайсет, за да го научи на валс и танго, и правеше смешни движения, които бе видяла по телевизията. Майка ѝ взе крайчето на шала със здравата си ръка и го погали, както направи с фигурката на Дъг, и се усмихна и на Аби с кривата си усмивка. Посочи рамото си и Аби, благодарна за това, че Тес никога не я караше да се чувства виновна, нежно сложи шала на раменете ѝ.

— Стои ти прекрасно. И цветовете ти отиват. — Седна на стола до Дъг. — Какво искаш да ти разкажа?

— Има си гадже — обади се момчето. — По цял ден може да говори само за него.

Кери стоеше на прага и видя, че Аби се намръщи. „Може би не ѝ се говори за Шон. Поне не пред нас.“ Тя изтича и целуна майка си по бузата.

— Съжалявам, че закъснях, но трябваше да купя шампоан. Аби ми каза какъв ползва тя, но не можах да го открия и всички се опитвах да ми помогнат... Никой не изчаква тийнейджърите, забелязали ли сте? — Тя отново целуна майка си. — Много си красива. Липсваше ми, не само на мен, на всички ни, Аби и Дъг казаха ли ти го вече? Онази вечер Сара ни разказа много глупава история за един елф, който продава носове, и ни се искаше и ти да си при нас, защото винаги ни разказваше такива забавни истории.

Тес посочи Аби.

— Какво? — попита тя. — Сара винаги знае какво искаш да кажеш, но аз не...

— Искат да ѝ разкажеш за Шон — преведе Дъг.

— Така ли? О, ами... много е красив — каза Аби. — И добър. Ирландец е, но през последните пет години е живял в Лондон. Обиколил е целия свят и ми обеща, че ще ме заведе на местата, които са му харесали най-много и на които не съм била. Всъщност аз не съм била никъде.

— Как е английският му? — попита Дъг.

— В Ирландия се говори английски, освен това е живял в Лондон — нетърпеливо поясни Кери.

— Какво е тогава келтски?

— Ирландски, но всички знаят и английски. Той е живял в Лондон, Англия. Нали си чувал за Англия?

— Тогава защо е дошъл тук? — попита Дъг.

— Ами така — отвърна Аби.

— Защо? — настоя той.

— Семейството му е искало да се преместят тук.

— Ти разказваше... — Кери млъкна веднага. — Разказваше на Сара... Не разказваше ли на Сара, че от полицията в Лондон съобщили, че приятелите му сложили бомба пред „Хародс“ — това е голям универсален магазин — обясни тя на брат си — и много хора били ранени, така че трябвало да...

— Бомба ли? — извика Дъг. — Той терорист ли е?

— Разбира се, че не е, глупчо — сопна му се Аби. — Не е обвинен в нищо, но понеже е бил приятел с онези момчета, полицаите привикали всички и по-дълго ги разпитвали, било доста неприятно — затова родителите на Шон решили да се махнат от там. Баща му има бизнес и в Лондон, и в Чикаго, затова решили да дойдат тук. Това е всичко, не е кой знае какво.

— Някой от приятелите му ли го е направил? — попита Кери. — Това с бомбата?

— Не знам.

— Искаш да кажеш, че гаджето ти не ти е казало? — попита момчето.

— Не съм го питала.

— Има ли желание да говори за това с теб? — попита Кери. — За да получи съчувствие например? Може да се е страхувал, че ще го търсят и тук, ако става дума за бандата.

— „Терористична бойна група“ — прошепна Дъг.

— Не е била терористична бойна група — възкликна Аби. — За бога, Дъг, много си досаден!

— Не съм...

— Дъг е още малък и не разбира от секс — обясни Кери на майка си. — Затова се подиграва с хора, които са обсебени от това, като Аби.

— Моля? — извика той.

— Обсебени ли? — попита сестра й.

— Нали се сещаш, увлечени, погълнати от това...

— Да ти разкажа ли за пиесата, в която участвам? — обърна се Аби към майка си.

— Аз мога да ти разкажа — веднага предложи услугите си Дъг. — Гледах я. Беше страхотно. Разказва се за...

— И аз я гледах — прекъсна го Кери, — но трябва Аби да разкаже. В крайна сметка тя играе в нея.

— Да, но тя не може да каже колко беше добра, защото ще е самохвалство. Беше направо трепач — каза той на Тес. — Беше толкова добра, че в един момент всички се разплакаха. Всички, но Мак каза, че никога не пла... ох, исках да кажа... имах предвид...

Настъпи ужасна тишина. Тес вдигна треперещата си ръка. Устните ѝ помръднаха. Примига със здравото си око.

— О, боже! — въздъхна Аби. Тес сочеше с пръст Дъг.

— Ами, виж сега, той се върна преди няколко седмици и наистина е страхотен, но нали разбираш, мамо, не можехме да ти кажем, имам предвид, че Сара сметна, нали се сещаш, не бяхме сигурни...

Палецът на Тес започна да потръпва, ръката ѝ падна на коленете ѝ и тя се отпусна тежко напред. От устните ѝ се откъсна тих стон.

— Съжалявам! — извика момчето. — Не исках да стане така.

— Повикайте някого! — изкрещя Кери, но Аби вече беше изтичала до вратата и викаше медицинска сестра, която да дойде и да им помогне.

— Обади се на Сара! — изкрещя Кери. — Тя знае какво да правим.

— Не си е вкъщи — извика Дъг. — Каза, че ще излиза с онзи, как му беше името, мъжът с особеното име.

— Рубен — подсказа му Аби. Тя набираще телефонния номер на сестра си.

— Сара! — проплака след минутка. — Къде си? Имаме нужда от теб. Мама припадна, или нещо такова, просто клюмна напред, тя... да, сестрата дойде, но, моля те, Сара, моля те, ела! О, добре тогава. — Подаде телефона на сестрата: — Искате да говорите с вас.

Дойде лекарят и Аби, Кери и Дъг се отдръпнаха в ъгъла, никой не им обърна внимание. Държаха се за ръце, Дъг зарови лице в пуловера на Аби. Светлата стая, която Сара бе изпълнила с червено, пурпурно и златисто, сякаш притъмня... „Заприлича на пещера —

помисли си Кери, въображението ѝ я отнесе далеч от това, което се случваше в момента, бе твърде тежко за нея. — Пещера с призраци и дракони и една смела птица, огромна птица, с червено на гърдите и златисти криле, ранена, но в състояние да литне над всички останали и да намери изхода.“

Сара дойде след половин час, но Тес вече беше в леглото. Лекарят си беше тръгнал.

— В момента спи — каза сестрата. — Предполагам, че ще се събуди чак сутринта. Получи лек исхемичен пристъп, което е често срещано при хора, прекарвали инсулт. Вероятно като се събуди, ще е добре. Искам да кажа, че състоянието ѝ няма да се влоши. Уверявам ви, че няма никаква опасност за живота ѝ.

Когато сестрата си отиде, Сара погледна трите деца, сгушени в ъгъла.

— Какво стана?

— Аз съм виновен — каза Дъг. Сведе поглед и се разплака. — Разказвах за пиесата на Аби, как разплака хората и казах... казах, че... Мак не се разплака. — Задъхваше се. — Не исках да стане така, Сара! Много внимавах какво говоря, но после... просто ми се изплъзна. Мама ме сочеше, а аз не знаех какво да направя, затова ѝ казах, че се върна, че е тук. А след това тя... тя... падна... Сара, съжалявам, не исках! Мислиш ли, че я убих?

Тя го прегърна.

— Разбира се, че не си я убил. Нали чу какво каза сестрата.

— Да, но тя може и да греши. Състоянието на мама може да се влоши. Ще ме намрази за това, че влоших състоянието ѝ. Аз съм виновен, но стана, без да искам!

Сара го притисна по-силно.

— Не си я убил, миличък, и съм сигурна, че не си влошил състоянието ѝ и тя никога не би те намразила. Вярно е, че сгреши, но...

— Дъг не е виновен — обади се Кери. — Той се държа добре, донесе на мама фигурка на мечка, която току-що направи, всички си говорехме и се смеехме, тя беше много доволна и щастлива, сложи си новия шал, който Аби ѝ подари и всичко беше наред.

— Знам — отвърна Сара. — Рано или късно това щеше да се случи. Беше глупаво от наша страна да си въобразяваме, че ще можем

вечно до го пазим в тайна. При условие, че разказваме на мама всичко за нас, всичко, което я интересува, е невъзможно да пазим в тайна, че някой живее в нашата къща.

— Беше направо ужасно — каза Кери. — Главата ѝ клюмна, палецът ѝ потръпваше. Беше страшно и ужасно, а теб те нямаше... Къде беше, между другото? Искам да кажа... къде беше ти в този момент?

— Беше излязла — отговори ѝ Аби. — Има право на това.

— Не и когато имаме нужда от нея. Би трябвало да е наблизо, в случай че ни потрябва.

„Точно така — помисли си тъжно Сара. — И ако «наблизо» не е достатъчно близо, може би трябва непрекъснато да си седя вкъщи, в случай че някой реши, че има нужда от мен. Определено така е най-добре, ако питате семейството ми — трябва съм у дома, където винаги да съм на разположение.“

Тя се обърна към леглото на майка си, ядосана, виновна и гладна — с Рубен имаха намерение да вечерят, след като посетят художествените галерии „Ривър Норт“. Тя се наведе се заслуша в дишането на Тес, целуна я по челото, отдалечи се от леглото и си взе чантата.

— Да се прибираме — заповяда тя.

— Не е ли редно да останем тук? — попита Кери. — Ако мама се събуди, ще се чуди къде сме.

— Сестрата каза, че ще спи чак до сутринта, а и когато се събуди, едва ли ще си спомня какво се е случило. Хайде, Дъг, стига си подсмърчал. Станалото станало. Всичко свърши. Така или иначе все някога щеше да се случи, така че давайте да помислим какво ще правим оттук нататък, какво ще ѝ кажем.

— Няма да ни се наложи, ако не си спомни за Мак — с надежда изрече Дъг.

— Не мисля, че ще го забрави. Освен това рано или късно пак ще спомене за него и трябва да сме подготвени. Хайде, гладна съм. Оставих ви вечеря, така че да си я поделим.

Седяха на кръглата маса в трапезарията и тихо разговаряха.

— Трябва да кажем истината — заяви Сара. — Не можем да лъжем. Тя мрази лъжата. Не би ни го простила.

— Но Дъг каза, че Мак е супер — простена Кери. — Как ще се измъкнем от тази лъжа?

— Той наистина е страхотен — възрази Дъг. — На мама би й харесало, нали? Искам да кажа, че все пак той й е син.

— Но той се отнесе много гадно с нас — тъжно каза Аби и стрелна с поглед Сара: — Съжалявам, отнесе се ужасно с нас. Изостави ни точно когато имаме нужда от мъж в къщата.

— Аз бях тук — отвърна Дъг.

— Ти беше на шест години. Какво можеше да направиш?

— Нищо. Аз и сега не мога да направя кой знае какво. Не ме бива за нищо.

— Бива те за част от това семейство — успокои го Сара. — Ти си много важен за нас и ние те обичаме.

— Престани да се самосъжаляваш — обади се Аби. — Само защото оплете конците при мама...

— Аби! — строго изрече Сара.

— Съжалявам.

— Аби е права — мъдро заяви Кери. — Имам предвид, че той ни обърна гръб и просто си тръгна, а сега се връща и всичко е наред. Няма нищо лошо, че е тук, но няма да ни е лесно да убедим мама, че всичко е наред, когато тя си спомня точно обратното и получи удар именно заради него.

— Не сме сигурни какво точно е причинило удара — каза Сара.

— Трябва... да говорим за него — заяви Аби — сякаш е част от ежедневието ни. Искам да кажа, че си говорим за училището, за пиесата ми, за разказите на Кери и за всичко останало, а... и за Мак.

— Сякаш е нещо съвсем нормално ли? — попита Кери.

Всички погледнаха Сара. Тя кимна.

— Наистина, няма друг начин. Мисля, че е съвсем нормално да говорим за него поне докато е тук. Но нека първо аз поговоря с нея, става ли?

— Добре. — Аби въздъхна с облекчение. — Благодаря ти, Сара. Телефонът иззвъня и тя изтича да го вдигне.

— Шон е — каза на Сара. — Мога ли да изляза за малко с него? Искате да отидем до Уебстър Плейс и да хапнем нещо сладко.

— Днес бе тежък ден... — започна Сара, но като видя, че погледът ѝ помръква, попита: — Написа ли си всички домашни?

— Да! Мога ли да отида?

— Добре. Но не закъснявай много.

— Десет часа?

— Добре, но да те изпрати чак дотук.

— Кога и аз ще мога да излизам на срещи с момчета? — попита Кери.

— Някой канил ли те е вече?

— Не, просто искам да имам някаква представа.

Сара се засмя.

— Петнайсет, почти шестнайсет е добра възраст човек да започне да се среща с момчета.

— Колкото Аби ли?

— Да, колкото Аби.

— Идвам след минутка. — Аби изтича по стълбите към горния етаж.

Когато слезе, Дъг каза:

— Забави се цели петнайсет минути.

На вратата се позвъни и Аби направи гримаса на Дъг:

— Нямам време да споря с човек, който не познава часовника.

Чао на всички. Обичам ви.

„Изглежда са забравили ужасните преживявания днес следобед — помисли си Сара. — Колко е хубаво да имаш подобна памет.“

Когато Мак се прибра, бе тихо. Сара четеше в библиотеката, Дъг и Кери бяха в стаите си. Мак се запъти за стълбите към третия етаж, но се спря до отворената врата на Дъг.

— Хей, за лягане ли се приготвяш? Толкова ли е късно? Съжалявам, братле, исках да прекарам една спокойна вечер у дома, но трябваше да свърша някои неща. — Седна в края на леглото на Дъг. — Как мина днес? Направи ли някоя беля, която би ми харесала?

— Направих една издънка — смутено отвърна момчето, — но не знам дали трябва да ти разкажа за нея.

— Хайде, стига де, да не би да ме смяташ за малък? Достатъчно голям съм и съм издръжлив. Каквото и да е, щом ти можеш да го

понесеш и аз ще успея, така че, давай, изплюй камъчето.

— Ами, просто... имам предвид, не исках да... Аз просто... Неволно споменах на мама, че се върна. А не трябваше да ѝ казваме.

След секунда Мак попита:

— Въобще ли?

— Не знам — призна Дъг. — Искам да кажа... нямам представа.

— Е, разбира се, че ще ѝ кажете. В крайна сметка тя е и моя майка, и би искала да знае. Щеше да ви се ядоса, ако не ѝ бяхте казали. Така че си постъпил много добре, би трябвало да си доволен от себе си. — Той замълча. — Искате ли да ме види?

Дъг отчаяно гледаше към вратата и се молеше някой да дойде и да го спаси. След като не се появи никой, промърмори нещо.

— Моля? — попита брат му. — Не те разбрах.

— Прилоша ѝ — високо каза Дъг. — Наистина ѝ стана много зле. Така че не знам дали иска да те види или не.

— Какво ѝ стана?

— Ъ-ъ, като че ли припадна.

— Изпадна в безсъзнание ли?

— Не знам. Мисля, че да. Казаха, че е получила някакъв удар, забравих точно какъв. Лекарят и сестрата я сложиха да си легне и казаха, че цяла нощ ще спи, затова се прибрахме.

— Загубила е съзнание, когато е разбрала, че съм се върнал. — Момчето мълчеше. — Мамка му! — промърмори Мак.

Дъг чу, че телефонът звъни, Кери се обади от апарата в коридора пред вратата си, а после повика Сара, която бе долу.

— Гаджето — посъвзе се Мак и се ухили на Дъг. — Във въздуха се носи романтика. Изглежда, четиримата пак ще прекараме известно време заедно. Тъкмо ще мога да ви разкажа какво преживях на един ферибот, който потъна.

— Потъна ли?

— Точно под краката ни. Триста човека, двеста и деветдесет, ако трябва да съм точен. Истинска трагедия.

— Ти на спасителна лодка ли се качи?

— Не, плувах.

— Какво разстояние преплува?

— Много, много голямо, но вече е много късно за такива трагични и драматични истории. Следващия път, когато голямата ни

сестра излезе и останем сами, ще ви я разкажа.

— Можеш да я разкажеш на всички.

— Понякога си мисля, че сладката Сара невинаги вярва на историите ми. Ти как мислиш?

— О, ами, може и така да е, но, нали знаеш, тя не е наясно с всички факти, затова.

— Ти също не си наясно с фактите, но ми вярваш.

— Предполагам, че аз имам по-голямо желание да ти вярвам.

— Майка му стара, наистина ме изумяваш, малко братче, много си умен. — Вдигна ръка и двамата си удариха дланите. — До утре, братле. — Помаха на Дъг през рамо, преди да си тръгне. — Приятни сънища.

Застана в коридора, за миг се поколеба и се качи до най-горното стъпало на стълбището. На долния етаж бе тихо. Слезе до половината на стълбището и отново се послуша, после продължи надолу и тихо отиде до библиотеката. Чу равния и тих глас на Сара:

— Нищо не мога да направя, госпожо Коркоран. Имате нужда от приятели, изолирали сте се. Най-бързият начин да се запознаете с хора е да се включите в различни организации. С радост ще ви представя на президентите на директорски бордове на подобни организации. Ще бъдете заобиколена от хора... Не, не мога да направя това. Имам семейство, не мога да прекарвам вечерите си с вас... категорично не. Знаете ли колко е часът?

Настъпи дълго мълчание. Мак свъси вежди, чудеше се какво ли е намислила този път онази кучка Пуси. Защо беше дошла тази сутрин тук? Чудна работа.

— Съжалявам — най-после каза Сара, — само това мога да направя за вас. Утре ще се обадя на президентите на бордовете на няколко организации и ако дойдете в кабинета ми в десет часа, ще ви дам списък с имената на тези, които са готови да обсъдят с вас присъединяването ви към тях. Моля ви, чуйте ме — направете нещо сама. Излезте и разгледайте града, опознайте го. Ще се почувствате по-добре, може даже да ви хареса и да се забавлявате. Унищожително е да се затваряте в себе си и да мислите само за нещата, които не ви харесват и не можете да контролирате. Лека нощ, госпожо Коркоран. Ще се видим утре в десет.

— Откъде знаеш? — попита Мак от вратата на библиотеката. Сара се стресна и го погледна. — Съжалявам, не исках те плаша — каза той. — Отивах до кухнята да си направя кафе. Ти искаш ли?

— Би ли спрял да дебнеш из къщата — сопна се тя. — Нямах ли си друга работа, та само ме шпионираш.

— Хей, сестричке, не е честно! Защо да те шпионирам. Просто минавах покрай вратата и те чух да казваш, че е самоубийство да се затваряш в себе си и да мислиш единствено за нещата, които не ти харесват. Вярно, абсолютно си права. Знам го от собствен опит и си мислех, че ако все още се чувстваш по този начин, бих могъл да ти помогна.

— Вече ти казах какво би могъл да направиш. И то неведнъж.

— И аз точно това правя. Намерих си работа. Щях да те изненадам, когато всичко е сигурно, но вече е почти факт. Гордееш ли се с мен?

Сара заобиколи дивана и отиде до библиотеката, така че диванът да е между тях.

— Трябва ли да се гордея с теб? — попита.

— Сестричке, това е работа. Може да направя много пари. Тогава ще си довольна, нали? И ще се гордееш с мен?

— „Може“ да направиш пари? Кое то значи, ако получиш работата, каквато и да е тя, няма да получаваш заплата, така ли?

— Ами, не. Не и ако имаш предвид заплата, която хората получават всяка седмица и на която са като роби. Но парите ще са големи, сестричке, обещавам ти. Работех за този човек в Ню Йорк, той е голяма работа, има грандиозни идеи, компанията му е голяма. Харесахме се взаимно, така че всичко ще е наред. Обещавам ти, сестричке. В крайна сметка съм ти много задължен, знам го, много се радвам, че съм тук, че съм част от едно семейство, от моето семейство. Готов съм на всичко, за да облекча живота на всички ви.

Сара го изгледа.

— Кой е той? Кой е този тузар, за когото ще работиш?

— Не мога да ти кажа. Поне засега. Не и преди всичко да е напълно сигурно. Но ако се притесняваш дали той наистина съществува, дали компанията му е истинска, не се тревожи, всичко, което казва за себе си, е истина, даже спестява някои неща.

Тя огледа рафтовете и се качи на малката стълбичка, за и вземе една книга от най-горната лавица.

— Качвам се горе. Ще се видим утре.

— Чакай малко, сестричке. Моля те. Моля те, не се качвай още. Да ти направя ли кафе? Обичам да пия кафе късно вечер, не ми пречи да спя. Действа ми отпускащо след тежък ден. Позволи ми да ти направя и на теб, искам да поговорим. Напоследък и двамата бяхме заети и не сме си говорили много-много. Моля те, Сара, едно кафе?

Раменете ѝ се отпускаха и тя кимна.

— Само за няколко минути. Уморена съм, пък и утре ме чака тежък ден.

— Да, знам. — Той влезе в кухнята преди нея, отиде до тухлената камина на отсрещната стена и запали хартия и подпалки, а Сара седна в един от фотьойлите от двете ѝ страни. Гледаше го как се движи из кухнята, без да пали лампата, светеше само огънят. Взе бурканчето с кафе от шкафа до мивката, правеше всичко с обичайната лекота, сякаш винаги е живял тук. Докато приготвяше кафето, говореше за пиесата на Аби, за най-новата скулптура на Дъг и за разказа на Кери, който предостави на училищното списание. Говореше с гордост и с много нежно чувство. „Моето семейство!“

Сара го наблюдаваше, топлината от камината я обгръщаше, от светлината на огъня градинският чай в саксията имаше кремаво златисти нюанси, подобно на пустиня при залез-слънце, близка, топла, тиха. Единствените шумове бяха ежедневните, обичайните. Тя се отпусна в дълбокото кресло в този късен час. За пръв път се чувстваше успокоена от лекотата, с която Мак се движеше из кухнята, из стаята, от отношението му към Аби, Кери и Дъг. Това бе техният живот, животът, който каза, че иска да сподели с тях.

— И така. — Сложи каната с кафе и две чаши на ниската масичка между тях и седна на другото кресло. За миг на Сара ѝ се стори някак странно, че са седнали тук също като родителите ѝ, а по-късно, когато баща ѝ почина, като майка ѝ и бащата на Мак — те седяха тук всяка сутрин, пиеха си кафето, четяха вестниците. „Сега ние отговаряме за къщата — помисли си тя, — както нашите родители го правеха преди.“ Мисълта да споделя отговорността за семейството с някого беше приятна.

Мак напълни чашите с кафе и каза:

— Не е като от италианска машина. Това е едно от първите неща, които ще купя, щом мога да си го позволя.

Наслаждавах се на тишината, пиеха кафе с бадемовите бишкоти, които Мак намери в кухненския шкаф.

— Приятно е — промърмори той. — Обичам нощната тишина. Предпочитам я пред дневната. По-дълбока е.

Беше облечен с официален панталон, колосана риза, разкопчана на врата. Чорапите му бяха в тон с панталона, обувките му бяха лъснати, лицето му вече не беше бледо и изпито, косата му бе сресана.

— Много си красив — каза Сара.

Той се ухили.

— Голям комплимент е, когато ти го казва сестра ти. Благодаря. Опитвам се да съм на ниво с атмосферата в къщата и семейство Елиът/Хейдън. Наистина си прелестна, Сара, и се обличаш страхотно. Би трябвало Аби да вземе някой и друг урок от теб.

— Аби е на петнайсет и трябва да се облича като връстниците си. На тази възраст младежите не искат да се открояват от останалите. Не съм прелестна, Мак, и ти го знаеш. Защо непрекъснато го повтаряш?

— Наистина ли „непрекъснато го повтарям“? Сигурно, защото наистина го мисля. Сега ще спориш какво изпитвам към сестра си ли? Ще ти кажа. Мисля, че сестра ми е прелестна, красива, очарователна. Освен това е доста уморена. Сестра ми работи твърде много — замълча, но и тя не каза нищо. — Имам намерение да облекча живота ѝ, да отнема част от товара, който носи на крехките си плещи, да поема своята част от задълженията в къщата. Виж какво, Сара... — Той се наведе напред и допълни чашите с кафе. — Знам, че не искаш децата да тичат из къщата, да се прибират от училище и вкъщи да няма никого. Те обаче смятат, че вече са големи, но ти не си спокойна и не те обвинявам за това. Обаче ти си имаш ново гадже и свой живот, така че защо не ми позволиш да ти помогна? Ще си стоя вкъщи повечето вечери и уикенди, за да можеш да разполагаш с времето си спокойно, без да се притесняваш за децата. Това ще облекчи товара ти, нали?

— Как така изведнъж реши, че ще стоиш у дома вечерите и уикендите, а?

— Това е намерението ми. Казах ти, вече съм работещ човек. Няма да ми се налага да ходя на служебни срещи късно вечер. Всичко е уредено, всичко си е на мястото. Място за всичко и всичко на...

— А мама? — директно го попита Сара.

Мак млъкна по средата на изречението.

— Мамка му! — Закри очите си с ръка. — Не знам какво да ти кажа. Дъг отчасти ми разказа какво се е случило. Но достатъчно, за да добия представа за картинката. Господи, не трябва ли майките да са добри и прощаващи? Мислех си, че... — поклати глава, махна ръката от лицето си и погледна умолително Сара. — Мислех, че тя ще ме разбере, че ме обича. Като всички майки. Аз я обичам. Липсваше ми, липсваше ми дори това, че ме наричаше с обидни имена, че ми казваше какъв егоист съм... Разбираш ли, всичко ми липсваше. Мислех си, че щом тя ми липсва, сигурно и аз ѝ липсвам. После чух, че е получила удар и предположих, че причината е заминаването на татко, това, че губи втори съпруг и че е повече, отколкото... — Той сви рамене. — Много неща си мислех тогава, разсъждавах за какво ли не. Както и да е, не се тревожи, Сара, ще се погрижа за това. Ще намеря начин да ѝ обясня всичко и ще се сдобрим, тя ще ме обикне, както ме обичаше преди, и ще забрави за случилото се. Майките забравят, нали знаеш? Това май е техен специалитет. — Взе каната с кафе и рязко вдигна поглед. — Хей! Може да си я вземем у дома! Ако всички заедно се грижим за нея, обзалагам се, че ще се справим. Кой знае какво можем да направим заедно? Сара, чуй ме, точно за това ти говорех. Установих се тук, вече съм си у дома, където ми е мястото, където обичам всички и всичко и се надявам, че всички ме обичат. Така че, ей ме на, готов да работя. — Изправи се и козирува. — На вашите заповеди, госпожо. Готов съм да се стегна в кръста и да се заловя за работа.

Стаята бе топла, тишината се нарушаваше само от тихото бръмчене на хладилника и фризера, което напомняше на течение, което сякаш ги повдигаше нагоре, и Сара не можеше да се сети защо не вярваше на Мак, защо бе толкова лоша с него, сопваше му се почти при всеки техен разговор. Погледна го и много ѝ заприлича на майка ѝ — сочните устни, русите къдрици, радостната му усмивка, която сякаш им връщаше майката, която бяха загубили от години. Срамуваше се, че не го посрещна така както трябва, че мислеше само за медицинския институт и за собствения си живот, когато той се появи, вместо да му помогне да се приспособи към семейството и да започне нов живот.

„Той е част от нас“ — за пръв път си помисли Сара и протегна ръка на брат си.

— Благодаря ти — каза. — Прекрасно е, че си сред нас.

ПЕТА ГЛАВА

Мак сложи с театрален жест малка, опакована в сребриста хартия, кутийка в средата на масата в трапезарията и се отдръпна.

— Няма картичка — каза Дъг.

— Може би е за всички ни — предположи Кери.

Дъг поклати глава.

— Много е малка.

Мак погледна Аби.

— За мен ли е? — попита тя. — Нямам рожден ден.

Той се ухили.

— Не си спомням кога са рождените ви дни. Затова реших да не ги чакам.

— Няма логика в това — укорително каза Кери.

— Отвори я! — извика Дъг. — Отвори я, отвори я!

Аби махна сребристите панделки, и внимателно разопакова кутийката, за да запази хартията. Погледна вътре и попита Мак:

— Какво е? Брошка ли?

— Сети се сама — отвърна той.

Тя извади ключа и го вдигна високо.

— Не е брошка, а е истински ключ.

— Ключ от кола — уточни брат й.

Аби го погледна с широко отворени очи.

— Кола?

— Погледни навън — ухили се той.

Тя изтича през трапезарията и хола и разтвори широко входната врата, откъдето нахлу хладен нощен въздух.

— Погледни натам. — Брат й посочи нагоре по улицата. — Само там намерих място да я... — Всички се затичаха към малката червена кола, която блестеше и сякаш ги примамваше. Предното стъкло беше почти скрито от огромна червена панделка.

— Тази кола на Аби ли е? — Дъг бе поразен.

Мак ги последва.

— Цялата е нейна. Може да ви повози.

— Не мога. — Тя се бе втреничила в колата, а в очите ѝ имаше сълзи.

— Сара не искаше да каже това — обади се Кери. Тя прегърна Аби. Бяха еднакви на ръст и Кери внезапно се почувства много щастлива, че поне за минутка тя е сестрата, която утешава.

— Каза, че не можеш да имаш кола само защото в момента не сме в състояние да си го позволим. Но ще е съгласи, ще видиш. Ще е щастлива, че Мак ти е подарил кола. — Сестра ѝ не отговори и тя добави: — Можеш да ѝ помагаш при пазаруването. Да кажем, да изпълняваш поръчки. Много ще е довольна.

Аби се обърна към Мак:

— Как можеш да си позволиш да ми купиш кола?

— Намерих си работа — веднага отговори той. — Случва с най-добрите, после си купуваме хубави подаръци. Хайде, Аби, направи едно кръгче с децата.

Тя поклати глава:

— Не мога.

— Хайде, дявол да го вземе, колата е твоя! Можеш да шофираш, нали? Учат ви на това в гимназията, нали?

Тя кимна.

— Да, но нямам нито шофьорска книжка, нито разрешително. Пък и Сара каза, че...

— Остави Сара — загуби търпение Мак. — Ще си дойде чак след няколко часа. Време е да действаме по-самостоятелно. Колата е тук, ние сме тук, още е рано, така че ще изпробваме новата играчка. Хайде, да я изпробваме. Щом Аби не иска, аз ще карам. Хайде, хайде, преди тази лъскава кола да е остаряла!

— Премиерата на пиесата ми е тази вечер — понечи да каже Аби, но той грабна ключовете от ръката ѝ.

— Аз тръгвам сам, щом никой друг не иска — заяви. — Има още много време до пиесата ти, ще се върнем навреме. — Той изчака. — Само мен ли не ме е страх от Сара?

По-малките деца бързо го последваха.

— Хайде, Аби — подкани я Дъг. — Няма проблем. Мак казва, че всичко е наред.

— Пък и колата е твоя — напомни й Мак. — Трябва да седнеш отпред за първото кръгче, иначе не се брой. Давай, седни зад волана, само седни, щом не искаш да шофираш.

Той махна огромната панделка и Аби седна на шофьорското място. Светът изглеждаше някак различно, като го гледаш от собствената си кола! Ръцете й бяха на волана, с десния крак съвсем лекичко натисна газта. Вдиша дълбоко мириса на нова кожа, плат и лъскава пластмаса.

— Отива ти — щастливо каза брат й. Леко побутна Дъг и Кери, за да се качат на задната седалка, след това заобиколи колата и седна до Аби.

— Давай. Карай няколко преки.

— Нямам...

— Майната му, Аби, нали съм до теб. Докато си вземеш разрешителното, аз ще я карам, но ти давам възможност да я изпробваш. Никой няма да забележи, защо ли да го прави? Хайде, тя е твоя. Първа ти трябва да я подкараш, за да знае кой е господарят й.

— Давай, Аби — подкани я Дъг зад гърба й. — Никога не съм те виждал да шофираш.

Аби подкара новата си кола. Свъси вежди от напрежение, мина една пряка, после две, три. Дъг и Кери се смееха доволно, а до нея Мак си тананикаше някаква мелодия. Аби съсредоточи вниманието си върху ширината на улицата, върху запоите, вече завиваше по-близо до тротоара и по-уверено. Знаците „Стоп“ всяваха респект и й заповядваха да спре, да погледне и в двете посоки и едва тогава внимателно да пресече кръстовището, в случай че някой безразсъден шофьор изникне изневиделица и й пресече пътя. След няколко минути раменете й се поотпуснаха, вече не стискаше волана толкова здраво и се усмихна. Беше много щастлива.

— Спри и паркирай тук — нареди й Мак. — Отдавна не съм ял шоколадов сладолед с плодове. Някой друг иска ли?

„Сякаш сънувам“ — помисли си Кери, гледайки сериозната, съсредоточена физиономия на Аби, докато под ръководството и напътствията на Мак паркира, без да удари нито колата отпред, нито колата отзад. След това всички ядоха сладолед с плодове. „Сара би казала, че ще си развалим вечерята“ — помисли си Дъг. Аби шофира до вкъщи все по-уверено, сякаш за няколко часа порасна с няколко

години и сега бе напълно зрял човек. Намери място за паркиране на половин пряка от къщата им, уверено паркира на заден ход, наведе се и целуна Мак по бузата.

— Благодаря ти, благодаря ти! Ти си страхотен, обичам те.

— Шофираш много добре — гордо отбеляза Дъг.

— Направо супер — потвърди Кери. — Нямам търпение да разкажа на Сара колко добре караш.

Аби посърна. Остана в колата с ръце, отпуснати в скута.

— Тя ще е бясна.

— Не се тревожи — весело каза Мак. — Аз ще се оправя с нея. Всичко ще е наред. Хайде, домочадие, да се прибираме. — Той пак сложи огромната панделка на предното стъкло и се отдръпна назад, за да ѝ се порадва.

— Хайде, хайде... всички вътре.

Енергично ги подкани да се прибират и ги изпрати горе по стайте им, а той слезе до избата, избра бутилка вино и отиде в кухнята. Сложи я на ниската масичка между двата фотьойла, отвори я, подреди две чаши и чиния с шамфъстък после се настани в един от столовете, кръстоса крака. Беше много доволен. Така го завари Сара, когато се прибра по-рано от обичайното заради представлението на Аби.

— Как мина денят ти? — попита той и наля вино и за двамата.

— Добре. Горе ли са всички?

— Е, аз определено не съм, но всички други са горе.

— Отдавна ли се прибра?

— Да, даже прекарахме чудесно с децата. Седни да пийнем, да си поговорим. Радвам се да те видя.

Сара чу някакъв шум. Дъг и Кери влязоха в кухнята, следвани от Аби, която вървеше малко по-бавно.

— Видя ли я? — извика Дъг. — Колата с голямата панделка?

Сара се усмихна.

— Тъкмо щях да ви попитам дали вие сте я видели. Явно е подарък за някого. Паркирана е пред къщата на семейство Бенет.

Малкото момче погледна брат си.

— Каза, че ти ще ѝ съобщиш новината.

— Какво да ми съобщи? — попита тя.

— За колата.

— Дъг — прошепна Аби.

Сара се обърна към Мак, който бе вдигнал ръце, че се предава.

— За пореден път теа culpa. Действах малко прибързано. Направих нещо хубаво, но прибързано. Купих кола на Аби. Тя се страхуваше, че ще се ядосаш, но я успокоих, че няма такова нещо, напротив, ще се зарадваш. И, за да избегнем всякакви недоразумения, обещах, че аз ще ти го кажа.

Настъпи мълчание.

— Сара, фантастична е. — Дъг изтича в кухнята, понеже не можеше повече да стои встрани от случващото се. — Червена и мирише страхотно, е, малко странно, но Мак каза, че така миришат новите коли. Всички харесват този мирис, дори продават ароматизатор с този аромат, но ние си имаме наш си. Е, Аби го има. Вече я кара и не удари абсолютно нищо, беше много яко!

— Аби е шофирала — изненада се Сара.

— Беше невероятна — потвърди Мак. — Бях плътно до нея, но тя се справи великолепно, като истински професионалист. Практиката е най-добрият учител.

— Сара? — Аби влезе в кухнята. — Мога ли да я задържа? Много е хубава. Обещавам, че ще я карам, когато ти ми разрешиш, но, моля те, позволяваш ли ми да я задържа?

— Не знам — отвърна Сара. — Нека помисля.

Кери пак прегърна сестра си.

— Аби не е виновна — обясни тя на Сара. — Не е искала кола. Мак я е купил, без да й каже. Без да каже на никого. А и на нея наистина колата много ѝ харесва. Тя кара много добре, би могла да ти помага при пазаруването, поръчките, да ни закара донякъде. Би било ужасно да я накараш да я върне.

— Няма да я накараш да я върне! — извика Дъг.

Сара погледна и четиримата.

„Злата вещица, която пречи на сплотяването на семейството.“

— Ще си помисля — повтори.

— Сара, наистина я искам. — В гласа на Аби се усещаше раздразнение. — Вече съм голяма, ще внимавам и... тя ми е подарък.

Нещо жегна Сара и я накара да се поколебае.

— Знам, Аби — след секунда каза тя. — Нямам навика да ти отказвам неща, на които наистина държиш. Просто ми дойде като гръм

от ясно небе и искам да си помисля. Сега трябва да приготвя вечерята. Няма ли да вечеряме по-рано, за да се приготиш за представлението?

— Да, но, Сара, трябва да получа отговор.

Сара поклати разбиращо глава.

„Нервна е заради пиесата, притеснява се какво ще й кажа, всеки ден я обземат какви ли не емоции, а на нейната възраст я изпълват изцяло. На всичкото отгоре е разкъсана между двама възрастни; единият ѝ предлага подаръци и я глези, докато другият предлага... дисциплина. Как мога да се боря с такъв невероятен подарък. Какви причини бих могла да изтъкна? Което означава, че не ми остава нищо друго, освен да кажа...”

— Добре. Задръж я. Но ще трябва да...

— Сара, благодаря ти! — Аби започна да я прегръща и да я целува. — Благодаря, благодаря, страхотна си, обичам те, о, благодаря ти! Ще направя всичко каквото кажеш. О, страхотна си, не е ли страхотна? — попита тя Мак. — Видя ли, че не е по-различна от нас!

— Различна ли? — попита Сара.

— Казах, че двете си приличаме — отвърна щастливо Аби направи няколко танцови стъпки. — Нали се сещаш, и две сме еднакви. И бях права! — Изтича до вратата. — Трябва се приготвя. Можеш ли да ме закараш... О! — За секунда смути, после си пое въздух. — Можеш ли да ме закараш там шест и половина? Тогава се събираме всички.

Сара тихичко въздъхна с облекчение, отиде до Аби и я целуна:

— Разбира се, че ще те закарам. А утре ще ми покажеш как шофираш. Ще измислим нещо. — Тя се обърна към Мак: — Плановете ти да излизаш довечера все още ли са в сила?

— Не са променени, сестричке. Тръгвам след няколко минути.

Тя кимна и каза на Аби:

— Ще отида да взема мама за вечерята и представлението...

— Докато Мак го няма — отбеляза Кери.

— Точно така — отвърна безразлично той.

— Можете да сложите масата, докато се върна. — Тя включи газовия котлон под тенджерата с яденето и нагласи пламъка. — Защо не се качите горе да си напишете домашните преди вечеря, щом покъсно ще ходим на представление?

Скритото напрежение не помрачи радостта на децата. Кери се усмихваше успокоена, Дъг подскачаше като индианец и взимаше две стъпала наведнъж. Аби ги последва бавно, бе притихнала и замислена, понеже все още се опитваше да приеме станалото.

— След малко трябва да тръгвам — каза Мак. — Това е за късмет. — Той целуна Аби по челото. — Успех! Дай им да се разберат! Божествената ми актриса.

— Божествена? — подозрително попита Аби.

— Вълшебна — поясни той и я целуна първо по едната буза, а после и по другата. Аби се изчерви и Сара забеляза в очите ѝ да пламва мъничко сексуално пламъче, докато устните на Мак докосваха страните ѝ, а ръката му беше на рамото ѝ.

„Още нещо, за което трябва да съм нащрек“ — помисли си тя, а после се зачуди дали сексуалността на Аби не се е пробудила по-рано, без тя да я забележи. „Не е заради Мак — помисли си — или поне не само заради него. В крайна сметка тя си има приятел. Шон. Какво знам за него? Къде ходят, какво правят? Практически нищо, макар че се досещам какво правят. Петнайсетгодишните на днешно време не са като по времето, когато аз бях на петнайсет.“

Когато сестра ѝ се качи горе, Сара се обърна към Мак:

— Не трябваше да ѝ я купуваш. Знаеш го.

— Да, права си. Не трябваше. Съжалявам, сестричке, поувлякох се. — Той си наля още вино, вдигна вежда, а тя поклати неодобрително глава, извади тенджерата от хладилника и я сложи на газовия котлон. — Искан да направя нещо необичайно, нещо специално. — Сара му бе обърнала гръб. — И това ми се стори подходящо, в точния момент и всичко останало. Искан да кажа, че другите деца в тузарското училище, в което учи, получават коли чак в дванайсети клас, а по този начин тя ще е в крак с тях. Това значи много на нейната възраст, да си в час с другите. Много добре си спомням това чувство. Тя е щастлива, прелива от щастие. Страхотно е едно дете да се чувства така. Ти я видя.

„Разбира се, че я видях. Беше развълнувана, не беше на себе си от щастие. Мисли си, че е голяма, но все още е дете, готова е да се изправи срещу света, без да си дава сметка или може би просто, без да ѝ пука от коварствата и недомлъвките в него, каквито и да са те.“ Сара бе наясно с този факт.

— Прекрасен подарък, Мак, екстравагантен, но изключително щедър. Благодарна съм ти не по-малко от Аби. Сигурно си затънал в дългове, за да ѝ го купиш и много съжалявам — каза.

— Всичко е под контрол, сестричке, не се притеснявай за мен. Всичко е наред. Всъщност исках да ти предложа да ти плащам наем.

— Не е необходимо. Къщата е и твоя. Никога не съм молила...

— Не, много си добра, за да го сториш. Ти си щедрата, а не аз. Някои неща си е редно да се направят. Отсега нататък всеки месец ще получаваш чек, само ми кажи сумата.

— Нямам представа.

— Разбира се, че имаш. Половината от разходите. Двама възрастни в къщата си поделят сметките. Щом се уверя, че всичко е точно, ще поговорим и за това да се върнеш в института. Това искаш, нали?

Тя седна на страничната облегалка на креслото.

— Всичко да е точно? Не си ли сигурен, че ще започнеш работа?

— Сигурен съм.

— Тогава какво... Разкажи ми.

— За какво да ти разкажа?

— За работата си.

Той сви рамене:

— Не е нещо вълнуващо или кой знае какво, просто ще работя за един човек, който търгува с недвижими имоти. — Настъпи кратко мълчание. — Всъщност ти го познаваш. Лу Коркоран. Онзи, на когото казах да ти се обади. Малко е недодялан, е, не чак толкова малко. Не е човек от класа — класически пример за човек без особена класа — но майната му... съжалявам... той ми дава хляба в ръцете — голям предприемач, който предоставя много възможности за енергичен и амбициран човек като мен. Уча се на бизнес. Как си свъсила вежди, чак страх да го хване човек. Красивото ти чело ще се сбръчка, сестричке. Нещо лошо ли казах?

— В Ню Йорк за него ли си работил?

— Не. Е, от време на време, ако изникнеше нещо по-така. Не беше постоянна работа. Когато ми каза, че ще идва в Чикаго, и му споменах, че семейството ми е тук, той ми предложи тази длъжност.

— Значи, когато дойде, вече си знаел, че имаш работа?

— Не. Предложиха ми, но не знаех дали да я приема. Казах ти, помниш ли? Искях да поогледам, да се почувствам отново у дома, да се установя тук.

— И реши...

— Че да работиш с недвижими имоти е работа като всяка друга. Защо да не опитам? Може пък да имам страхотно бъдеще в тази област. В този несигурен свят, несигурни времена, хората търсят сигурност, търсят нещо стабилно, истинско, с което да се хванат, да почувстват, че контролират бъдещето, дори да не знаят какво ще се случи по-късно през деня. Звучи ми добре.

Настъпи мълчание.

— И вече изкарваш толкова пари, че можеш да купиш кола на Аби.

— Лу ми даде аванс. Не се притеснявай. И той, и компанията му са много стабилни и мога бързо да се издигна в йерархията, дори да заработя с други страни. Всичко зависи от мен, от това колко здраво работя. В недвижимите имоти има големи пари, сестричке. Никога не съм го знаел. Почти нищо не знаех за този бизнес, но както вече казах, това е бъдещето. И твоят брат ще се възползва.

Защо ли все още изпитваше съмнение? Какво ѝ се струваше нередно в откритата му усмивка, в искрящите топли очи, приятния глас, който ѝ казва, че има желание да работи усилено, да се издига в компания за недвижими имоти? „Нещо не е наред с мен — помисли си Сара. — Аз бях злъчна, злобна и подозрителна. Но... колата. Това, че се прибира по никое време вечер. Уклончивите отговори. Начинът, по който Лу Коркоран все ми се набива на очи — първо като име в един факс, после като клиент, а сега като работодател на брат ми.“

— Как се казва компанията?

— „Коркоран Ентърпрайзис“. Не е особено оригинално, но никой не ме е питал как да я кръстят. Имаме сайт в Интернет, ако искаш да провериш.

Тя кимна. Мак използва настъпилото мълчание, за да допълни чашата си.

— Не си докоснала виното си. Изпий една чашка. Само една, за късмет. За това Аби да пожъне успех тази вечер. Съжалявам, че няма да мога да дойда, но наистина си я бива, ще ти хареса. Мислех, че ще е банално, изтъркано, поредното представление на „Нашият град“,

където всички — и чичото, и лелята, и братовчедите... но те го поднасят по съвсем нов начин. Добри артисти. А Аби е великолепна в ролята на Емили.

— Дъг каза, че не си се разплакал.

— Аз никога не плача. — Взе бутилката и повдигна вежди.

— Не, благодаря. — Помъчи се да не зададе следващия си въпрос, но не се сдържа: — Винаги ли изпиваш бутилка вино преди вечеря?

— О, сестричке — прегърна я, но си спомни една случка и бързо се отдръпна. — Бутилката не беше пълна. Имаше точно колкото трябва. Знам си мярката. Винаги спирам, преди да се напия. Между другото, обади се водопроводчикът. Каза, че ще дойде утре да смени душа. В коя баня?

— В своята.

— В моята ли? Оплаквам ли съм се?

— Преди се оплакваше, спомних си, отидох да проверя и се оказа, че наистина не работи както трябва.

— Проверила си? Искаш да кажеш, че си влизала в стаята ми?

Каза го с такъв тон, че тя вдигна вежди.

— Влязох само до банята и после веднага излязох. Това проблем ли е?

— Не обичам да влизат в стаята ми. Стара моя фобия. Една от многото ми странни странности, които те моля да уважаваш.

— Разбира се — с готовност отвърна Сара. — Искаш ли да извикам дърводелец, който да сложи ключалка на вратата?

— Разбира се, щом искаш. Защо не?

Разговаряха за водопроводчика, за засаждането на летните цветя, за подготовката на зеленчуковата градина, за това, че трябва да се почисти коминът.

Когато нареди масата за вечеря, Сара почувства непознатото облекчение да споделя проблемите по поддръжката на къщата с някого. И въпреки това, докато шофираше към санаториума, за да вземе Тес, си мислеше, че това не е истински утеха — съществуваше тревога, която тя долавяше при всеки разговор с Мак — чувството, че е някак си небрежна, безразлична, че оставя много неща неизяснени, много неща неизказани между тях.

Каквото и да значеше това.

По време на вечерята всички разговаряха с Тес, а тя бавно се хранеше. Важното бе, че състоянието ѝ не се бе влошило след последната криза. Тя отново седеше по цял ден в стола, тапициран с брокат, бродираше, четеше, гледаше стари филми, посрещаше малцината приятели, които все още я посещаваха, както и близките си. Всички, освен Мак. Сара му беше казала, че Тес знае, че се е върнал и се е настанил в стаята си на третия етаж, но много ясно е дала да се разбере, че не желае да го вижда. Някога се бе опитала да извини любимия си син за тийнейджърските му лудории — тогава не таеше дали да очаква да се прибере пиян, или ще ѝ подари букет цветя, ту я ругаеше за това, че се меси в живота му, ту искрено ѝ благодареше за това, че му е помогнала да разреши някакъв проблем с учители или родителите на негови приятели, тогава настроенията му непрекъснато семеняха — ту бе ядосан и гневен, ту благ и примерен, когато го молеше да свърши нещо из къщи... Синът, който в крайна сметка успя да приеме, си бе отишъл, сякаш бе мъртъв. Тес вече не бе господар на живота си, но даде ясно да се разбере, че не желае да го вижда.

Винаги когато Тес си идваше у дома, Сара правеше така, че Мак да излезе преди това. Това не се случваше много често. Тя знаеше, че майка ѝ не се чувства удобно у дома, че много обича децата си и жадува да е част от живота им, но не иска да напуска санаториума. Далече от познатите коридори, от лицата, които бе свикнала да свързва с определен час от деня, далеч от стаята си, където я обграждаха топли цветове тя се чувстваше съвсем безпомощна, загубена, без посока. Най-лошото бе, когато седеше неподвижна в къщата, която сама бе обзавела и бе подредила, където бе танцувала на Нова година със съпруга си. Тогава болезнено осъзнаваше, че онази Тес Хейдън е изчезнала също като съпруга си, жената, която бе живяла в тази къща, вече я няма и никога няма да се върне.

Никой и нищо не се връща, казваха очите ѝ — нито Фред Хейдън, който избяга, нито синът му Мак, който го последва, нито пък Роб Елиът, бащата на Сара, който почина преди толкова време, нито мебелите, които сякаш се бяха смалили, като Фред Хейдън си търсеше работа и харчеше с пълни шепи, за да докаже на себе си, че животът им всъщност не се е променил, нито пък самата Тес Хейдън, в чието

каменно лице и съсухрено тяло нямаше и помен от красотата и грациозните форми на гордата господарка на този горд дом. Всичко това бе изчезнало в небитието.

— Аби може ли да ме кара на разни места — попита Дъг.

Разговорът се въртеше около новата кола.

— Подарък ми е от Мак, а дори нямам рожден ден — каза Аби. Името му бе споменато за пръв и последен път през цялата вечер. Тес искаше да ѝ разкажат всичко за колата, но не и за Мак. Не искаше и да чуе за него.

— Когато вземе книжка — отвърна Сара.

— Когато стана на шестнайсет — добави Аби. Тя бутна стола си назад. Беше твърде развълнувана, за да се храни. — Ще тръгваме ли, Сара?

— Ние все още вечеряме — отбеляза Кери.

— Вие с Дъг и мама се хранете спокойно, не бързайте — каза Сара. — Аз ще закарам Аби и след няколко минути се връщам. Във фурната има шоколадови сладки с орехи, Кери. Моля те, когато звънне таймерът на печката, да ги извадиш и да сервираш на всички.

„Лесно е да се преструвам, че сме истинско семейство“ — мислеше си тя в колата на път за училището на Аби. Представяше си как Дъг и Кери седят на масата и разговарят с майка им. Разбира се, че са истинско семейство.

„Ако под «семейство» се разбира група хора, които се обичат, значи сме такова. Просто ми се искаше да има повече... хармония.“

Престори се, че тя съществува, когато седяха всички заедно в салона на училището — Тес до нея в инвалидната количка в края на реда, Дъг и Кери от другата ѝ страна, четяха програмата и сочеха името на Аби.

— Написано е с големи букви — прошепна Дъг.

Гледаха как помощник-режисьорът нарежда столове и маси от двете страни на сцената, светлините в салона угаснаха, и прожекторите осветиха сцената.

— Толкова е странно — прошепна момчето на Кери. — Няма декори. В смисъл, че...

— Шшт — смъмри го тя. — Той говори в момента.

Помощник-режисьор бе приятелят на Аби Харлан Драконич. Беше сам на сцената. Облегна се на дясната колона и каза:

— Тази пиеса се нарича „Нашият град“. Написана е от Гордън Уайлдър и в нея ще видите Аби Хейдън в ролята на Емили...

Дъг побутна Кери.

— Каза името ѝ, сякаш е известна!

Някой зад тях му направи забележка: „Тихо, млади момко!“. Дъг отвърна: „Аби е моя сестра!“. Сара промърмори: „Тихо, Дъг, ще говорим по-късно“. Той ядосано сви рамене и млъкна.

— Всяко дете, родено на този свят — каза помощник-режисьорът, — е опит на природата да създаде съвършено човешко същество.

Сара и Тес се спогледаха и се усмихнаха: „Стараем се“.

— Хората са създадени да живеят по двойки — продължи помощник-режисьорът.

„А когато това не се случва? Справяме се и сами, доколкото можем.“

В трето действие Емили умира при раждане и се появява ни гробището при вече починалите си близки и съграждани, вижда себе си като малко момиче. Вижда и членовете на семейството си, които вършат ежедневните си задължения. Те приемат за даденост това, че са заедно.

— Мамо — умолява Емили майка си, докато тя съсредоточено разбърква яденето на печката, — погледни ме поне за миг така, сякаш наистина ме виждаш... Мамо, нека се погледнем една друга.

Сара се приведе напред. Как бе постигнала Аби тази болезнена настоятелност? Наистина ли разбираше колко бързо минава животът, докато все сме заети с нещо? Или пък има чувството, че у дома никой не я слуша, не обръща внимание на нейната уникалност, на тревогите на едно петнайсет, почти шестнайсетгодишно момиче в един объркан свят, в който е много трудно да контролираш нещата?

— Минава толкова бързо — изрече Емили, а в гласа ѝ се усети ридание. — Нямаме време да се погледнем. Не си давах сметка, че...

Бавно седна на стола, един от многото, които представляваха надгробните плочи в гробището. Тихият ѝ глас потрепери:

— Сбогом, мамо и татко. Сбогом на тиктакащите часовници... на слънчогледите на мама. Сбогом на храната и кафето, на току-що изгладените рокли и горещите вани... на съня и събуждането. О, Земя,

ти си толкова прекрасна, че никой не осъзнава, че си... Някой някога осъзнавал ли е живота, докато го е живял... Всеки миг?

Сара примигна, за да не се разплаче. Хората около нея подсмърчаха и ровеха из чантите и джобовете си за кърпички.

— Видя ли? — каза Дъг и избърса очите си. — Тя разплаква хората. Всички, освен Мак.

„Не си даваме сметка — помисли си Сара. — Не си даваме сметка за чудесата на живота, твърде сме заети с ежедневните си проблеми, тревожим се за дреболии, от които смятаме, че ни е заболяло, измъчва ни фактът, че не получаваме на секундата това, което искаме, борим се за наше собствено мъничко местенце под слънцето.“

Тя се наведе и целуна Дъг, а после и Кери.

— Обичам ви — прошепна.

Помощник-режисьорът дърпаше завесата на сцената.

— Лека нощ — каза тихо той и бавно, много бавно спусна докрай завесата.

Публиката бе замряла. В залата бе тъмно и тихо. И тогава гръмнаха аплодисментите. Всички станаха на крака и викаха възторжено. Съучениците на актьорите аплодираха с високо вдигнати ръце.

И Дъг викаше и ръкопляскаше — сега вече нямаше да му направят забележка да мълчи. Качи се на стола си, викаше името на Аби и пляскаше силно с високо вдигнати ръце. Още веднъж погледите на Сара и майка ѝ се срещнаха. Двете жени се усмихнаха през сълзи и се разбраха без думи.

— Да — тихо каза Сара под оглушителните аплодисменти. — Тя е великолепна и пиесата е вечна. Мислиш ли, че ще запомни за какво се разказва в нея?

Тес направи жест.

— Права си — отвърна дъщеря ѝ. — Ще я забрави в момента, в който се върне в собствения си свят. Надявам се от време на време да си я припомня. Дано всички си спомняме за какво точно се говори в нея. — Тя взе ръката на майка си. — Толкова се радвам, че си тук.

Аби излезе на сцената заедно с другите изпълнители и когато я избутаха напред, тя остана сама и дълбоко се поклони, приемаше аплодисментите и виковете, опитваше се да не се разплаче, защото

всичко бе чудесно, всички я обичаха. Животът бе прекрасен. Тя видя Дъг, застанал прав на стола, да размахва ръце над всички, и Сара, която ѝ се усмихваше, и майка си, която се опитваше да ѝ се усмихне. Всички ѝ се усмихваха. „Прекрасно — отново си помисли тя, — това е най-хубавият миг от живота ми. Едва ли ще има друг такъв.“

В неделя вечерта след падането на завесата на третото представление екипът празнува. Те едновременно се смееха и плачеха, защото къде отиваше тръпката от живота, ако нямаше вече репетиции, няма представление, което да чакат с нетърпение, няма я сценичната треска, която кара човек да се почувства така, сякаш умира, а в същото време да се чувства по-жив отвсякога? В понеделник сутринта в училище всичко продължаваше да е прекрасно. Очевидно всички бяха гледали пиесата и всички, дори учителите, казваха, че е превъзходна и че Аби е истинска звезда.

Когато коментарите за пиесата позатихнаха, Аби отново стана център на внимание, като хвърли бомбата, че има нова кола, описа я с най-малки подробности, които предизвикаха завист у съученици, приятели и любопитни. Мак беше прав, че съучениците ѝ си знаеха, че ще им купят кола едва в дванайсети клас, и че Аби ще е първа. В този прекрасен слънчев ден тя превъзхождаше дори учениците от дванайсети клас.

Най-хубавото от всичко бе, че Шон беше впечатлен. Той я държеше за ръка, докато вървяха от кабинета по информатика към кабинета по история. Бутна я в една празна стая, за да я целуне набързо.

— Ти си изключително момиче — прошепна в ухото ѝ. — Във всеки случай намирам те за безспорно доста привлекателна и неустоима.

Аби се усмихна — загадъчно, надяваше се — защото винаги когато Шон станеше словоохотлив и галантен, не можеше да разбере дали говори сериозно, така че най-лесно бе да се усмихне и да си замълчи. После ръката му отиде на гърдите ѝ и устните му отново бяха върху нейните и тя изстена дълбоко и тихо, така че само той можеше да я чуе. Той вдигна глава леко я щипна по дупето по закачлив, собственически начин, който никак не ѝ харесваше.

— Моля те... — понечи да протестира Аби, но точно в този момент се чу звънецът и тя смутена прекоси тичешком стаята след

Шон и влезе в класната им стая. Всички остана бяха седнали на местата си и се обърнаха да ги погледят някои — всъщност повечето — се хилеха подигравателно, вместо да ѝ се възхищават.

Бикините ѝ бяха влажни и тя се въртеше на стола си заради болезненото желание, което изпитваше, и заради притеснението, което я обземаше винаги когато Шон я докосваше така.

Гласът на учителя по история минаваше покрай ушите сякаш пчелите в градината на Сара жужаха около нея. Шумът се усилваше и намаляваше, понякога беше толкова близо до нея, че тя го долавяше.

Тази седмица учеха за Ирландската война за независимост. Обикновено Аби слушаше внимателно, защото това бе родината на Шон и той много говореше за нея (веднъж каза, че името ѝ е същото като това на най-известния театър в Ирландия. „Пише се по различен начин, но имената са достатъчно близки, за да те направи особено специална“ — каза той. „Специален“ бе любимата му дума). Твърдеше по типичния за него презрителен начин, че учителите в Америка нищо не разбират от Ирландия, че винаги са на страната на британците, макар че какво щеше да стане с Америка, ако ирландците не бяха победили британците... точно това се опитваха да направят ирландците.

Но днес не можеше да се съсредоточи и да внимава в урока, не можеше дори мъничко да запомни, за да може да го обсъди след това с Шон. Което означаваше, че той щеше да говори дотогава, докато каже всичко, което има да казва (или докато му писне да слуша сам себе си, мислеше си Аби, когато беше много ядосана и честна), после щеше да започне да я гали и целува, да се опитва да пъхне ръцете си под пуловера ѝ, под полата ѝ. Аби щеше да се притисне към него, дори когато ѝ минаваше през ум да каже „не бива“, „недей“ и „никога“, но тези думи се смесваха с представата ѝ за идеалната любов, за която понякога си говореха със Сара — двама души, които споделят идеите, надеждите и страховете си и в даден момент се стига и до секс, защото той е естествената следваща стъпка, един вид „придвижване“ от близостта, която са изградили... което, трябваше да си признае Аби, с Шон не бяха направили, отношенията им далеч не бяха такива.

— Глупаво е — каза ѝ Шон, когато веднъж се отдръпна и му каза на какво се надява. — Само загуба на време. Ние сме млади и пълни със сексуална енергия, това е особен период в живота ни и трябва да се

възползваме от него, преди да е минал. Винаги можем да разговаряме. Възрастните разговарят. Когато станеш на четирийсет, само това ти остава — приказки, приказки и съсухрено тяло. Погледни ни! Млади и жизнени... а ти искаш да отхвърлиш всичко това! Не и аз, малката.

— Но... — Аби искаше да каже „няма да спя с теб“, но гърлото ѝ се сви от страх — Шон щеше да се изсмее в лицето ѝ се подиграе, както правеше с другите, но не и с нея засега, призна пред себе си тя, но можеше и да го направи. „Може пък да не съм чак толкова специална за него... може да няма такъв човек.“ Ако я зарежеше, нямаше да го понесе, щеше да умре.

„Не съм достатъчно изискана за Шон“ — даде си сметка, но въпреки че разбираше колко точна и проникателна е тази преценка и в моменти на просветление признаваше, че трябва да се раздели с него, не можеше да го направи. Не можеше да го зареже, когато беше сама и си даваше сметка що за човек е той, а още повече, когато ръката му бе на гърдите ѝ или устните му разтваряха нейните или когато светлосините му очи я гледаха втренчено, сякаш бе единствен човек на света и той я обожаваше. Тогава и дума не можеше да става да го зареже. Не можеше да го напусне, когато и да било. Щеше да умре.

Аби нервно се въртеше на мястото си, опитвайки се да се съсредоточи върху това, което се говореше в часа по история. Не разбираше как всичко се срина толкова бързо. В един момент бе на върха, беше щастлива от участието си в „Нашият град“, а в следващия докосванията и целувките на Шон я караха да се чувства нещастна и несигурна.

— Ужасно е — сподели тя с майка си, когато я посети в санаториума на следващия ден. Шон не ѝ обърна никакво внимание през обедната почивка, седеше с неотразимата Марджъри Басет и се смееха много, а после след училище изчезна, вместо да изпрати Аби до къщи. В такива моменти майка ѝ бе единственият човек, с когото можеше да разговаря, защото (призна, че наистина е ужасно, но е самата истина) майка ѝ не можеше да я укорява. Дори не изглеждаше изненадана отвратена — заради парализата на едната страна на лицето ѝ изразенията ѝ бяха толкова загадъчни и неясни, че сама тя трябваше да реши точно какви са и както и да ги тълкуваше винаги бяха в нейна полза.

Понякога майка ѝ пишеше една-две думички на листчета върху подвижната масичка, прикрепена за стола, но ѝ беше трудно да контролира ръката си и да пише, което ѝ бе много неприятно, затова в повечето случаи правеше жест с ръка или сочеше, докато някой се досетеше какво иска да каже. Но независимо дали се опитваше да пише или не, майка ѝ винаги изслушваше Аби с изключително внимание, обичаше я и смяташе, че всичко, което върши, е правилно. Момичето винаги усещаше това.

— Проблемът е там — завърши тъжно Аби, след като разказа на майка си това, което се бе случило, но не всичко, през този побъркан ден, който започна толкова добре, а после всичко се срина, — че не мога да живея, ако не се срещам с Шон, а в същото време се чувствам ужасно, когато съм с него, тоест, ако това са двата ми единствени избора, животът е същински ад. Да си на петнайсет е същински ад. Искам да кажа, че нито Кери, нито Дъг и Сара си имат проблеми, значи причината, е в това, че съм на петнайсет, а винаги съм си мислела, че ще е страхотно, и нямах търпение да стана на петнайсет, защото вече си голям и всички хубави неща тепърва ти предстоят. Сега ми се ще да съм на седемнайсет или на двайсет и седем като Сара. Наистина ѝ завиждам, знаеш ли? Толкова е организирана. Страхотно е да си на седемнайсет, направо върхът, защото тогава си вече в колеж, можеш да правиш всичко онова, което не си могла на петнайсет, която е една кошмарна възраст...

„До септември, когато ще стана на шестнайсет, остава толкова много време“ — помисли си тъжно тя и се зачуди как ще издържи дотогава.

— Мразя я! — Видя, че майка ѝ се намръщи — истинско мръщене, което не можеше да се сбърка с друго изражение, и бързо добави: — Е, нямах точно това предвид, не че чак толкова я мразя, поне не всичко... — Замълча. — Всъщност повечето неща ми харесват. Много ми хареса да играя в пиесата и съм решила догодина пак да участвам в пиесата на дванайсети клас. — Всички казват, че трябва да опитам, че наистина ме бива. Това май звучи като самохвалство, но ти чу аплодисментите, те наистина ме харесаха. И знаеш ли какво, мамо, когато бях на сцената, наистина бях Емили, наистина исках майка ми да ми каже дали съм красива или не, наистина се влюбих в Джордж и се омъжих за него... беше направо невероятно. На теб случвало ли ти

се е да влезеш в кожата на друг човек? Само за мъничко да си някой друг човек? Можеш да се върнеш към истинската си същност, когато поискаш, но поне за малко проблемите ти ще изчезнат. Е, предполагам, че човекът, в когото си се превъплътила, също си има проблеми, но те не са реални, защото това е само една пиеса, но после — добави тъжно — собствените ти проблеми те чакат. — Както и да е — бързо изрече, вместо да се оплаква и да хленчи, — всичко е супер, и пиесата, и приятелите, и близките ми, и новата ми ко... — изведнъж млъкна. Забрави, че не трябва да говори за Мак. „Говори за други неща“ — беше й казала Сара. Но не беше никак лесно, защото напоследък всичко въртеше около него. — ... микс, комикс, който ми направиха — това беше самата истина, така че не й се наложи да излъже майка си, това не й се удаваше много-много — на който съм в средата на сцената, все едно съм истинска актриса на Бродуей и Шон не е чак толкова важен за мен... Какво?

Майка й жестикулираше и на Аби й се искаше Сара да е тук, за да преведе какво иска да каже Тес... Само дето, ако Сара беше тук, тя нямаше така свободно да говори за Шон. По-скоро би умряла, отколкото да позволи сестра й да разбере за проблемите й, защото можеше да й забрани да излиза с него, а Аби би умряла, ако не може да излезе с...

— Какво искаш да ми кажеш? — отново попита. — Не те разбирам.

Майка й се мъчеше да го напише. Тя стана да го прочете: „Гордей се със себе си“.

— Гордей се със себе си — прочете на глас, а после бавно го повтори. — Искаш да ми кажеш, че трябва да съм горда от себе си. Но аз се гордея, нали? Не се ли гордеят всички?

Майка й леко поклати глава.

Настъпи тишина и Аби се замисли. Сара бе споменала, че гордостта, когато си говореха за семейство Коркоран, за това как съпругът на Пуси Коркоран я тъпче и унижава, не физически (въпреки че кой може да каже със сигурност?), а като непрекъснато я хули и критикува, докато унищожи гордостта и самочувствието й — никога не му се е опълчила, никога не е вярвала в себе си.

— Има много несигурни хора по света — беше казала Сара — които повишават самочувствието си, като унижават другите. Намират

уязвими хора и ги разкъсват, карат ги да се чувстват нищожни и безполезни, по-низши от човешки същества. Може би това е най-жестокото нещо, което хората могат ли си причинят — да ограбиш от човек вярата му в самия него, да го лишиш от гордост.

— Какво можеш да направиш? — беше попитала Аби, имайки предвид Шон (по-късно се запита дали Сара не заговори на тази тема, защото знае повече за Шон, отколкото тя си мислеше).

— Да се защитиш — беше ѝ отвърнала сестра ѝ. — Ако си уверена, че струваш нещо, че сама решаващ коя и какво си и каква ще станеш, можеш да защитаващ собственото си достойнство, така че никой да не може да ти го отнеме! Хората могат да те наранят, но не могат да те накарат да се почувстваш незначителна и нищожна.

Аби си спомни този разговор и погледна майка си, която се мъчеше да ѝ каже абсолютно същото. В сумрака майка ѝ изглеждаше уверена и решителна, не беше жизнената красавица, която помнеше, но все пак беше жена с ясни идеи и воля, да е в течение на нещата, които вече не може да контролира.

— Но не можеш просто ей така да се гордееш със себе си — възрази момичето. — Ако някой те кара да се чувстваш зле, какво трябва да сториш? Сара каза, че трябва да се защитиш, но не обясни как точно. Не искам никой да ме потиска и унижава, но понякога имам чувството, че реагирам... бавно. През нощта, докато си лежа, се сещам какво точно да кажа в определена ситуация, но когато ми се наложи да го кажа, го забравям. Не съм умна и изискана, а Шон знае всичко, обиколил е света, бил е... наемка, че е бил с много жени, и по-възрастни от него, а аз все още не съм била с никого. Все още съм девствена и мисля, че... това е добре... в смисъл, че искам да го направя, но понякога не съм сигурна дали...

Тес сви едното си рамо, сякаш искаше да каже: „И това ще стане, има време“ или пък може би има предвид: „Давай, какво пък толкова“ или пък „Зависи от теб, няма значение кое от двете ще избереш, стига да си щастлива“.

— О — извика подразнена Аби, — как ми се иска просто да ми кажеш как да постъпя, за да го сторя и да не се притеснявам дали е правилно или не. Ще ми се Сара или някой друг да ме посъветва. Но никой не го прави. Е, сестра ми смята, че в крайна сметка ще съм щастлива, ако си остана девствена, но не ми казва, че ако не остана

девствена, ще ме изхвърли от къщи или ще ме накара да върша тежка работа, или нещо такова. Не че искам да го каже... не го искам. Това би било чиста диктатура и никак не би ми харесало. — Тя погледна стенния часовник. — Трябва да тръгвам. Сара ще ме чака за вечеря, имам домашни, пък и... Шон може да се обади. — Прегърна майка си с младите си силни ръце и я притисна, доколкото посмя. — Обичам те. Ще дойда пак в събота, за да си поговорим пак. Много ми е приятно да разговарям с теб. Обичам те.

Докато пътуваше в автобуса към къщи, си мислеше, че само след месец ще кара колата си, когато завърши шофьорския курс в училище и си вземе изпита със златна звезда (дали раздават златни звезди, когато дават разрешителните?), а през септември, когато навърши шестнайсет, ще си вземе и книжката и ще шофира без придружител (ако Сара разреши). Колкото повече мислеше за тези неща, толкова по-весело ѝ ставаше и накрая влезе вкъщи, като си тананикаше, усмихваше се и обичаше всички.

— Е, посещението май е минало много добре — отбеляза Сара, която приготвяше ризото. Тя целуна Аби и се сети как Емили молеше майка си да я погледне.

— О! — Аби си даде сметка, че нито веднъж не помисли за майка си, нито докато беше при нея и говореше само за себе си, нито в автобуса на път за вкъщи. Взе дървената лъжица от ръката на Сара. — Аз ще го направя, доставя ми удоволствие. Тя изглеждаше щастлива — съчини си за състоянието на Тес. — Разказах ѝ за училището и...

— И за Шон ли? — попита Дъг, който хитричко надничаше зад вратата.

— За обичайните неща — обясни Аби и му направи физиономия. Грабна с черпака от вrelия бульон, наля го в ризото, и после продължи да бърка.

— Каза, че се гордее с мен.

— За какво? — попита Кери. Тя режеше гъби на барплота в центъра на кухнята, като се стараяше парченцата да са еднакви.

— Просто... за това, че съм самата аз.

— Пиша разказ за едно момиче, което не знае кое е. Забравя името и адреса си, докато...

— Амнезия — обади се Дъг откъм вратата, не смееше да се приближи, за да не му възложат някаква работа.

— Дъг, ще ни помогнеш много, ако сложиш масата. — Сара му се усмихна, а той въздъхна тежко.

— Знам, че е амнезия — надменно отговори Кери. — Не бях сигурна дали ти знаеш тази дума, затова предпочетох да не я използвам.

— Знам всяка дума, която и ти знаеш — върна ѝ го той.

— Как е възможно? Нито си живял, нито си чел, нито си мислил, нито си говорил колкото мен.

— Е, никой не говори повече от теб, това е сигурно. Можеш да надуеш главата на човек.

— Как мина денят ти, Сара? — попита Аби, опитвайки се да изкупи греха си, че не обърна достатъчно внимание на майка си днес следобед. — Имаше ли други клиенти като онези нещастници семейство Коркоран?

— Да сложа ли прибори и за Мак? — попита Дъг.

— Разбира се — отвърна Сара. — И той живее тук.

— Но почти не вечеря с нас, освен ако ти не излизаш!

— Въпреки това ще сложим прибори и за него.

— Толкова е „непостоянен“ — тъжно каза момчето и хвърли поглед на Кери, като наблегна на последната дума.

— Непредсказуем, капризен, непоследователен, освен това е просто досаден? — върна му го Кери и двамата избухнаха в смях.

И Сара се смееше, докато разказваше тази случка на Рубен в неделя сутринта.

— Толкова се забавляват. Думите са любимите им играчки.

Те вървяха от нейния дом към езерото. За пръв път им се случваше да са заедно още от сутринта. За пръв път Аби, Дъг и Кери се бяха уговорили да се видят с приятели и Сара и Рубен имаха възможност да прекарат заедно целия ден и вечерта.

— Още от малки мама ни измисляше игри с думи, докато вечеряхме, в колата, дори когато работехме в градината... винаги когато правехме нещо заедно, поне известно време играехме на думи.

— Имали сте голям късмет — отбеляза той. — Аз пък научих думи като богати и „шнекели“, различните видове ръжено брашно, продуктите, необходими за традиционния еврейски хляб „халах“, който се приготвя и се яде на празници, „книши“...

— Не е вярно — засмя се Сара.

— Само донякъде — призна си той и се ухили. — Но е вярно, че научих страшно много неща за хлебарството, които не съм забравил и до днес. Помня всеки урок, който родителите ми са ми преподали пред миксера или печката. Някой ден ще направя ябълков щрудел по рецепта на майка ми и ти обещавам, че ще кажеш, че е най-вкусното нещо, което някога си опитвала.

Пресякоха улицата, влязоха в парка и завиха към лагуната.

— Между другото, ще ми разрешиш ли някой ден да ти приготвя вечеря? Всичките ресторанти, които предложи, са прекрасни, но много бих искал лично да ти приготвя вечеря?

— С удоволствие — отвърна Сара. — А после е мой ред. Време е да се запознаеш със семейството ми.

— Така е. — Той се съгласи със същата лекота, с която тя прие неговото предложение. Пресякоха алеята, на която имаше много велосипедисти, скейтбордисти с шапки, обърнати в козирката назад, които караха и скачаха от бордюрите и пейките, доста хора, които си правеха редовния джогинг, хора, излезли на чист въздух. Имаше страшно много хора — влюбени, изтегнали се под някое дърво, млади семейства, излезли на пикник, някои играеха волейбол или се возеха замечтани в лодките лебеди по лагуната, други „разговаряха“ с животните в зоопарка и малката ферма към него, бавачки клюкарстваха в заградените детски площадки, където малки дечица бърбореха като маймунки, люлееха се на люлките, като се засилваха с крачета, а радостният им смях огласяше позлатения от слънцето въздух. Имаше и групи туристи, които слизаха от автобуси, за да се поразходят из градинките и оранжерии, снимаха се пред фонтаните или небостъргачите, които едва се мяркаха измежду дърветата.

— Толкова е хубаво — възкликна Рубен. — Каква прекрасна работа е свършила управата на града с откритите пространства. Парковете и крайбрежието на езерото се простират от единия до другия край на града. Това, изглежда, е най-приятната част. Може да го използвам като модел за селището, което строим при Карано Уест.

— Трудно ми е да си представя как се строи цяло селище. Планирали ли сте къде ще се намира?

— Да, купили сме земята, но ни трябва още едно разрешително, за да започнем строежа. Общината настоява съседният град Ривър Бенд да одобри строителството. Ние нямаме нищо напротив.

Мислехме, че всички са съгласни и Общинският съвет на Ривър Бенд е готов да гласува в наша полза, но през последните няколко седмици гражданите и някои фермери от съседните ферми направиха няколко изявления — един от тях изпрати писмо до местен вестник, в което протестира срещу това, което искаме да направим, или срещу това, което си мисли, че ще направим. Не е нещо сериозно, вероятно става дума за няколко недоволни граждани, ще разговаряме с тях и щом приемат анекса, започваме.

— Какво биха имали против селището?

— Нямаме представа. Дори не знаем точно колко души протестират. Беше публикувано само писмото във вестника — ние не обръщаме внимание на такива изолирани случаи — но вчера редакторът на вестник „Трибюн“ се обади, за да поиска нашия коментар във връзка с две писма, които ще излязат в утрешния брой. Две писма в местния вестник. Струва ми се, че някой организира всичко това.

— Защо? За да ви попречи да строите ли? Кой би имал полза от това?

— Не знаем. Може и да не е вярно. Искаш ли да видиш мястото, на което ще бъде?

— Да, много бих искала.

— Тогава ще отидем с колата дотам. Намира се на около час път. Но нека първо да обядваме някъде, а?

— Защо не си вземем нещо за из път? Ще сме първите хора, които обядват в Карано Вилидж Уест.

Той се усмихна.

— Невероятно е, че имаш отговор на всичко.

— О, съвсем не е така — тихо каза тя.

Рубен предположи, че си мисли за семейството или за работата си — или за друг мъж? Но слънцето грееше, денят бе топъл и благоуханен, а и имаха много време пред себе си. Не бе време да се анализират.

Тръгнаха обратно към къщата на Сара, минаха покрай жилищните блокове край езерото на път към квартала, в който живееше тя. Повечето къщи в него бяха на повече от сто години, бяха преживели големия пожар в Чикаго, Голямата депресия, две световни войни. Кой знае колко семейни трагедии, драми и радости са се

разигравали във всяка от тях? Всички бяха на еднакво разстояние от улицата, на по три етажа, масивните им дъбови врати имаха медни дръжки във формата на чудовища. „Странен начин — помисли си Рубен да посрещнеш гостите си.“ Безчетни комини се издигаха от стръмните, полегати покриви, които образуваха стреха над входната врата като шапка на азиатски фермер. Малките предни дворове бяха с ниски огради от ковано желязо. Всеки двор представляваше добре поддържана градина от ниска, пълзяща растителност, сред която бяха подредени скулптури, и градина с цветя, които се сменяха според сезоните, и с вечнозелени храсти, оформени като елени или бухали.

Въздухът ухаеше на влажна земя и прясно окосена трева, орлови нокти, магнолия, ранни рози, даже и някои от по-късните бяха цъфнали, пълзящ люляк. От двете страни на улицата растяха дъбове и кленове, които образуваха нещо като тунел, слънцето се прокрадваше между листата и клоните и образуваше „златни монети“ от светлинки по тротоарите.

През отворените прозорци Сара и Рубен чуваха типичните за една семейна неделя шумове — някой се упражняваше да свири на пиано, друг слушаше новините по радиото, баща викаше децата да се прибират, да си измият ръцете за обед, тракане на чинии, куче лаеше по топка, която някой удряше в стената. Рубен си пое дълбоко въздух, чувстваше се прекрасно. Хвана Сара за ръка. Точно в такъв момент, когато светът изглежда спокоен и подреден, на човек чак не му се вярва, че е имал проблеми, а вярва само във възможностите за бъдещето. Погледна профила на Сара, възхищаваше му се, беше щастлив, че и тя е замислена, че често бе мълчалива, че не се чувства задължена да говори непрекъснато, както много хора, сякаш всяка пауза е техен личен провал, който трябва да поправят с непрекъснатото си бърборене. Но навярно точно това бърбрене може да съдържа информация, биха казали мнозина, особено когато двама души все още се опознават и има още много неща, които тепърва ще откриват един за друг. Това беше вярно за него и Сара — имаха още много неща да научат един за друг. Но нямаше защо да бързат.

— Тук много ми харесва — промърмори тя. — Харесва ми да съм част от града, част от живота на другите хора.

Той кимна.

— Добре казано. И аз си мисля почти същото, когато се разхождам из Ню Йорк.

Дали тя не откряваше една „вратичка“, за да проведат първия си откровен разговор? Ако това бе така, той бе пропилял тази възможност. Още не беше готов да отвори многото затворени врати в живота си. Колко от нас се чувстват удобно да разкриват личните си нещастия, които може би са могли да избегнат, ако са били по-разумни, не толкова пламенни, здраво седнали на шофьорското място, вместо да са защитници, водени от собствените си нагони и несигурност?

„Ако сме били — помисли си той — зрели хора.“

Но докато пораснем достатъчно, за да видим грешките си, предпочитаме да ги запазим за себе си, така че другите — най-вече тези, които искаме да впечатлим — да не се усъмнят, че у нас все още съществуват част от тези слабости. А всъщност възможно ли е наистина да ги има? Замисли се над информацията, която двамата със Сара си бяха разменили до този момент — тя никак не бе много. Можеше да бъде доста повече, ако си имаха доверие, за да разкрият неща, които можеха да са болезнени, смущаващи или дори срамни, ако всеки вярваше, че другият ще ги възприеме без присмех или неодобрение. Или те никога нямаше да стигнат до такъв етап в отношенията си. „В никакъв случай — помисли си той — въобще няма да говорим за миналото си. Ако пожелаем, днес и утре можем с часове да си говорим и да запазим вратата към миналото си здраво залостена. И Сара предпочита да разговаряме за всичко друго, но не и за нея самата, за семейството ѝ, за хората, които запълват толкова голяма част от живота ѝ с нуждите, изискванията и радостите си. И въпреки това — напомни си — тя ме покани на вечеря. Каза, че е време да се запозная със семейството ѝ. Да, но не спомена точно кога. Не се наложи да вадя бележника си, за да си запиша конкретен ден и час за вечерята и запознанството. Просто едно неопределено: «Време е». Така да бъде — решително си каза той.“ (Знаеше обаче, че това не е вярно, че му се искаше Сара да разбере кой е той и как е стигнал до този период от живота си, че иска да разбере какво я е направило такава каквата е днес. Само че толкова отдавна не се бе разкривал пред никого, че не знаеше как да започне. Или дали тя искаше да ѝ се разкрие, дори и да намереше начин да го стори.) Затова разговаряха за архитектурата и историята на къщите в района, за Чикаго и хората,

които са го възстановили след големия пожар, за търговията, културната награда и за превръщането му в изискан, влиятелен и богат град, докато останалата част от страната, впечатлена от драмата на Източното и Западното крайбрежие, не обръщаше никакво внимание на това, което се случва в центъра. Разговаряха за театър, музика и политиката на града по пътя за дома на Сара, където Рубен бе оставил колата си.

Сара му обясни как да стигнат до „Фокс и Обел“. Пригответе кошика за пикник, а след това тръгнаха на запад по магистралата, минаха покрай търговски и индустриални обекти, скупчени сглобяеми къщички и ниски сгради с магазини на приземния етаж и апартаменти отгоре, газостанции и автомагазини, ресторанти, а по-нататък продължаваше индустриалната зона.

— Сякаш край няма — каза Рубен.

— Град, който се намира в прерията, лесно се разраства — отвърна тя. — Нюйоркчани живеят на остров. Тук няма дори хълмче, което да забави растежа на Чикаго.

— Има езеро.

— Но от другите три страни е прерията. Често се замислям за хората, които от време на време решават да зарежат всичко, да се преместят на друго място и да започнат нов жив заедно със семействата си.

— Или — замислено каза той — откриват, че не е станало точно така, че са взели прекалено много неща от предишния си живот и всъщност само са сменили мястото и пейзажа, нищо друго.

— Надявам се да са променили и други неща — отвърна Сара и се замисли какво ли му се е случило в Ню Йорк, за да каже това. — Наистина вярвам, че човек може да промени живота си, освен ако не е толкова притиснат от...

Рубен зави по друга магистрала и тя се съсредоточи в гледката, която се разкриваше пред очите ѝ. Простираха се полета с жито и царевица, а в градчетата, през които минаха, видяха хора, които седяха в градините си, косяха ливадите си, деца се люлееха на люлки или се къпеха в басейните в задните дворове. Сара тихо се засмя.

— Чикаго винаги е вярвал, че човек може да промени живота си, както се променя пейзажът, защото винаги има място за ново начало, нов начин на живот, нови мечти. Знаеш ли, че инженерите обърнаха

течението на река Чикаго? Невероятно е да измислиш начин да контролираш течението на реките... — И от двете страни на магистралата, чак до хоризонта, се простираше прерията, тук-там се белееха фермерски къщи, чернееха се хамбарите и сякаш не на място се виждаше огромно гробище за коли, сякаш ръждясалите таратайки бяха изхвърлени небрежно на купчини от някой великан. После свърнаха по пътища, които минаваха през малки селища от схлупени бараки, скрити зад огромни дървета в обрасли в бурени дворове. От другата страна зърнаха река, която проблясваше на слънцето. „Имоти край реката“ — помисли си Сара. В другата част от страната тук биха били най-големите къщи. Тъкмо щеше да попита Рубен за това и той сви по черен път, който минаваше покрай телена ограда. След няколко минути спря, за да отключи една порта.

— Карано Вилидж Уест — почти тържествено обяви, а в гласа му имаше нотка на очакване и гордост. Отново заключи портата след тях, продължи по черния неравен път и спря в средата на прерия, която много приличаше на прериите, през които пътуваха повече от половин час.

— Река Фокс е западната граница на територията ни. — Тръгнаха към отсрещния край на терена, понесли кошницата за пикник. — През имота минава река, в която могат да се карат лодки и кану-каяк. А в река Фокс може да се лови риба. — Вървяха към дълга редица дървета.

— Обяд край реката?

Постлаха карирана покривка под ясени и храсти глог, наредиха патешки пастет, пушена съомга и дълга фразела, маслини и бишкоти с бадеми. Рубен отвори бутилка френско вино от района на река Рона.

— Обожавам обяда сред природата. Имаме ли чаши?

Сара му подаде две чаши от кошницата за пикник.

— И това селище ли ще е достъпно само за млади семейства като другото? — попита тя.

— Исае е категоричен по този въпрос. Ако ни съдят за дискриминация в Ню Джърси и загубим, или ако позволим всякакви хора да купуват къщи във вече съществуващото селище, за да избегнем съдебно дело и кошмарната преса, тогава трябва да вдигнем забраната и затова тук се надявам да стане.

— Какво ще се случи, ако запазите ограниченията, когато тези млади семейства, на които сте продали къщите, остарееят?

— Няма да ги изгоним. Но ако се преместят, трябва да продадат къщите си на млади семейства. Това е истинска лудост, но Исаия е твърдоглав старец със странни идеи и толкова много пари, че в повечето случаи успява да ги осъществи.

— Тези неща биха харесали на всеки — усмихна се Сара.

— Какво? Странните идеи? Многого пари? Упоритостта?

Тя се засмя.

— Не мислиш ли, че и трите не са за изхвърляне?

Тя сервира храната, а Рубен наля вино. Той я наблюдаваше и ѝ се възхищаваше — беше с дънки и синя риза, с навити до лактите ръкави. (Всъщност и двамата бяха с дънки и със сини ризи, което, колкото и да изглеждаше глупаво, му се понрави, сякаш това бе някаква поличба.) Тя беше с удобни обувки и се чувстваше много добре седнала на тревата сред прерията, около нея жужаха пчели, но тя не им обръщаше внимание. „Тя не е просто гражданка“ — помисли си той. За пореден път даде сметка, че и двамата се чувстват добре, когато не разговарят, и за пръв път осъзна, че тишината създава особена интимност, към която разговорът не предразполага.

Наблюдаваха тясната рекичка, която течеше бавно през този равен участък, проблясваше на слънцето, сякаш беше от олово. По водата танцуваха сенки от листата на дърветата като дантелени пердета, поклащани от вятъра, птички подскачаха по плитките брегове в търсене на насекоми, които скачаха по повърхността на водата, а след тях оставаха малки кръгли вълнички. Сара огледа земята, която щеше да се превърне в Карано Вилидж Уест. Докъдето погледът ѝ стига се виждаха диви цветя и висока трева, подобна на зелена змия. Тя стигаше до реката. Високо в небето кръжеше сокол, чийто неподвижен силует се чернееше на фона на синьото небе. По нищо не личеше, че само на час път има огромен град, в който кипят трескав живот и търговия.

„Не бива да се унищожи всичко това — помисли си тя, — да чезне едно от малкото останали места, където хората могат да седнат край реката и да бъдат част от прерията, която е на това място откакто свят светува.“

— Някой ще строи нещо тук — тихо каза Рубен. — Ако не Исаия ще е друг предприемач, който може да направи големи поразии.

Тя се стресна от това, че е отгатнал мислите ѝ.

— Не чета мислите ти — каза Рубен. — Много хора реагират по този начин, когато дойдат на тези прекрасни девствени места, които изглеждат почти праисторически. Разбира се, че си права — най-добре е да ги оставим такива каквито са, заради самите тях и заради това да можем да се докосваме до историята на земята. Но хората, за които спомена, че често се местят, не се замислят за тези неща — те просто искат земя, ново място. Това все още се случва, така че няма начин да остане непокътната. Земята е частна собственост и собствениците имат право да я продават, купувачите имат право да строят и да реализират печалба от това. Някои увеличават до максимум печалбите си, като застрояват всяка педя земя, която им е разрешена, докато не остане нищо незастроено, нито едно стръкче трева, нито едно диво цветенце.

Той вдигна нещо от земята и го подаде на Сара — мъничка черупка от охлюв, сивкавобяла с обезцветени места от времето.

— Някога тук е било море. Когато водите са се отдръпнали, охлювите са останали на сушата и са еволюирали в земни охлюви. Има ги по цял свят, даже и в планините.

Сара се загледа в черупката в ръката си. Охлюви в прериите на Средния запад. Цял живот е била тук и никога не е знаела, че съществуват. „Колко много неща не знаем за света около нас, може би и за собствения си живот — помисли си тя. Това е смущаващо, но и вълнуващо.“

— Тук вече не е море — каза Рубен, — няма да бъде и прерия, а това, което се опитваме да направим, това, което добрите предприемачи по цял свят се опитват да правят, е възможно най-доброто. Строим къщи, които са в хармония с природата, извличаме печалба от тях и оставяме колкото се може повече зелени площи. Не строим игрища за голф, с които да се оправдаем, че сме осигурили зелени площи, въпреки че и игрища ще има, а ще оставим колкото се може повече истинска прерия, тази, която е съществувала тук от хилядолетия. Прерията принадлежи на всички ни, вярвам в това, и бих искал колкото се може повече да остане непокътната и свободна, да не е собственост на никого, но в действителност не се получава така.

Той допълни чашите с вино и намаза парче франзела с пастет.

— Това е любимото ми място и се надявам да си остане такова, каквото е в момента.

— Надяваш се?

— Не всичко зависи от мен.

— Но някои неща зависят от теб.

— Някои. Ние най-вече преговаряме. Когато се строи нов град, има толкова специалисти, заинтересовани компании, експерти и съседни, и всички имат идеи какво да се направи и как точно да стане, така че цялата работа заприличва на танц — през повечето време се опитваме да не настъпим някого.

— Значи всичко е въпрос на компромиси?

— Повечето неща, да. Когато не успеем да постигнем компромис, попадаме в задънена улица, от която може да се излезе чрез решение, което все някоя от заинтересованите страни не одобрява.

— Вие сте тези, които предлагате решението?

— Често аз, често Исая. Но не издаваме заповед за каквото и да било, освен ако наистина не се окажем в задънена улица. Всичко се свежда до това да се научиш кога и къде да сложиш чертата. Да знаеш кога да се бориш, за какво си заслужава да се бориш. Ако си сигурен в това, можеш да постигнеш почти всичко.

— Освен да не позволиш на хора, които нямат малки деца да купят къща във вашите селища.

Рубен се засмя.

— Вероятно си права. Можеш да го направиш чрез диктатура, но даже Исая не би искал това. Искаш ли да видиш как ще застроим земята? Можем да се разходим из парцела и ти покажа къде ще бъдат сградите и зелените площи.

— Да, с удоволствие.

— Няколко километра е, ще трябва да походим доста.

— Още по-добре, след толкова много ядене.

По-късно Сара щеше да си даде сметка, че точно този неделен ден бе истинското начало на любовната ѝ връзка с Рубен Листър. Вървяха по топлата земя, ухаеща на трева, бяха съвсем сами в този тих, спокоен следобед, сякаш бяха първите хора на земята, първите, които откриваха цветя, скрити под листата на репея. Розовите храсти

бяха отрупани с бледорозови листчета, сухи листа от миналата есен шумоляха под краката на животинчетата, които бързо се скриваха. Тревата се полюшваше под внезапния повей на вятъра и наподобяваше морски вълни. Сини сойки прелитаха между клоните на дърветата и храстите и сините им телца проблясваха между листата.

Рубен хвана Сара за ръката. Разхождаха се с часове, спираха, за да ѝ посочи четирите строителни площадки, заградени с колчета, доста раздалечени една от друга, където щяха да бъдат построени къщи покрай криволичещия път. Всяка къща щеше да има заден двор, който щеше да се слива с девствената прерия, която щеше да се простира чак до другия край на парцела. В средата имаше място, на което щеше да бъде построен центърът за забавления, около който щеше да има игрище за софтбоул, детска площадка за малките деца, тенис кортове, стена за катерене.

— И така нататък — завърши той. — Още не сме приключили с оформянето на тази част.

Покрай главния път в края на парцела щеше да има две редици магазини, които щяха да се извиват една към друга като дълги скоби, а между тях щеше има градинки с пейки.

— Искам над магазините да има малки апартаменти — обясни Рубен — за служителите и за хора без семейства.

— Но Исаея не е съгласен — предположи Сара.

— Засега не е. Знаеш ли, понякога ми се иска да кажа: „Боже, опази ме от предприемчиви хора с идеи!“. Обаче истината е, че те са хората, които движат света напред. Аз също имам идеи, така че нямам право да говоря така.

— Но не си твърдоглав и непреклонен.

— Надявам се, че не съм. Всички сме непреклонни за това, което смятаме за най-доброто, понякога сме неразумни в борбата си за него.

— Всичко се свежда до това да се научим кога и къде сложим чертата — закачливо го цитира тя. — Да знаем кога се борим и за какво наистина си заслужава да се борим.

Рубен се засмя:

— Права си. Трябва да се вслушвам в думите си, за да не си противореча след това. Но всъщност — изведнъж стана сериозен — и двете са верни. Ако сме неразумни, губим, знаем, че ще стане така, и въпреки това се поддаваме, когато искаме нещо отчаяно, когато пред

очите ни изниква толкова реална картина, че ако се пресегнем, можем да я докоснем.

Сара го изчака да продължи, а когато той не го направи, си помисли: „Е, все някога ще се престраши. Когато се почувства добре в мое присъствие, няма да спира по средата на изречението. Нито пък аз“.

Разходката сред девствената прерия промени и двамата, сякаш наистина бяха първите хора на света, готови да извършат какви ли не открития, особено онези, които щяха да направят заедно. Така че след вечерята на спокойствие в ресторант „Тру“, в който голямото разстояние между масите, приглушената светлина и едва доловимите разговори от съседните маси създаваха интимна обстановка още преди да са споделили вечерята и виното, беше съвсем естествено и неизбежно Сара да отиде с Рубен в неговия дом. Той заключи вратата, качиха се по стълбите и отидоха в спалнята му. Прегърнаха се сред уютната и успокояваща тишина. Не се бяха целували още, а само се бяха държали за ръцете.

— Чакахме доста дълго — промърмори Рубен, прегръщайки я.
— Но и двамата...

— Да — отвърна тя.

И двамата искаха всичко да бъде както трябва. И двамата бяха преживели тъга и разочарование, пропилили възможности. И двамата си даваха сметка, че това, което са открили един в друг, заслужава много внимание. Целувката им бе потвърждение на всичко, което бяха съградили досега, и прелюдия към това, което им предстоеше. И двамата бяха живели сами дълго време (въпреки че все още не си даваха сметка за това), и в сумрака и тишината в спалнята на Рубен се събличаха един друг с нарастващо нетърпение и желание, търкаляха се в леглото като деца, на които е позволено да влязат в стая, която винаги е била заключена, откриваха чрез докосванията, звуците и отговорите, нарастващата страст, която поглъщаше мислите, разговорите, обстановката. Бяха само двамата, вкопчени един в друг, прегърнати. Любеха се страстно. Озаряваха се един друг и бяха озарени един от друг.

Познаваха се от шест седмици, но тази вечер се опознаха наново. Тази вечер, след като и двамата се бяха променили и бяха променили и другия, щяха да положат началото на връзката си.

ШЕСТА ГЛАВА

— Подарък е от брат ми — гордо заяви Кери. Тя беше в училищния двор с приятелите си през междучасието и ги гледаше как си предават дневника ѝ с кафява кожена подвързия, върху която със златни букви беше инкрустирано името ѝ.

— Дъг ли? — недоверчиво попита Уил Фариш. — Доста е скъпичък за него.

— Не, брат ми Мак.

— Мак ли? Кой е пък той?

— Казах ви. Брат ми е.

— Имаш още един брат? И откога?

— Той съвсем наскоро се завърна от... дълго пътешествие и сега живее при нас.

— Завинаги ли си дойде? Супер. На колко е години...

— Доста е... секси. — Марта Голд погали кожената подвързия, сякаш галеше пухкавата козина на коте.

Еди Стоун хвърли пренебрежителен поглед на Марта и каза:

— Дневникът е да се пише в него. Кери, с такъв дневник ще станеш истинска писателка.

— Тя вече е истинска писателка — поправи го Джоани Тавиш. — Страхотна при това.

— Брат ти сигурно е страхотен — отбеляза Брад Дорнър, който често ѝ се обаждаше по телефона късно вечер да я пита за някое домашно. — Моят брат никога не ми подарява такива неща. Всъщност той нищо не ми подарява.

— Брат ти е твърде зает да тича след момичетата — каза Джоани.

— Не е вярно, те тичат след него.

— Момичетата в гимназията не тичат след момчета. Аз няма да го правя, когато отида в гимназията. Сестра ми казва, че никое момче не заслужава да тичаш след него. Те са незрели и само хленчат, цупят се, когато не стане тяхното. — Тя театрално сбърчи нос от отвращение: — Уф, ужас!

— Нищо не разбираш — тихо каза Брад, неспособен да измисли веднага добър отговор. Хрумваше му едва след час, когато вече нямаше смисъл.

— В него ще пиша всичките си разкази — високо обяви Кери и привлече отново вниманието на всички към себе си. — Мак иска да ги прочете до един. Наистина се интересува от мен.

— Де и моят брат... — понечи да каже Брад, но Трент Фелсен го прекъсна:

— На колко е години?

— На двавет — предпазливо отвърна Кери, защото никои не се знаеше какво ще каже Трент. Той не се съобразяваше и винаги говореше неща, които караха хората да се чувстват неудобно.

— На двавет ли? — повтори той. — И наистина се интересува от теб? От ума ти — захили се злобно — или от девственото ти тяло?

— О, я млъквай, Трент! — извика някой, докато Брад безуспешно търсеше думи за впечатляващ коментар, а Кери пламна цялата и избяга.

Джоани и другите я настигнаха.

— Не му обръщай внимание — каза Джоани. — Ако майка ми ми позволяваше да използвам нецензурни думи, щях да кажа, че е лайнар.

Кери тихо се засмя.

— Както и да е, и какво за брат ти? — попита Леонора Йейтс. — Изглежда е страхотен, много бих искала да се запозная с него.

— Не казвай на Трент — предупреди я Джоани. — Ще си помисли, че искаш колата му.

— Девствен ли е? — попита Барби Ванс, която винаги се правеше на много по-веща по въпроса.

Кери отново се изчерви.

— Откъде да знам?

— Но е много готин, нали? — попита Леонора. — Ще ме запознаеш ли с него?

— Не знам — отчаяно отвърна тя.

Сузи я спаси.

— Кери е твърде добра, за да ти каже, че той не се интересува от теб. Защо му е да се запознава с тринайсетгодишно момиче?

— На четиринайсет съм — поправи я Леонора.

— Както и да е. Сигурно харесва само по-възрастни жени. Води ли ги у вас, Кери?

Тя поклати глава, чудейки се защо се забърка в това.

— Той е... той е само с нас, когато си е у дома, и правим какви ли не неща заедно.

— Какви например?

— О, приготвяме вечерята, ходим на кино, разхождаме се с колата, играем на „Монополи“... Доста е стиснат, когато играе на „Монополи“, но казва, че трябва да се научим, че в живота е така, че хората се опитват да те изиграят, а ти трябва да ги изиграеш пръв, и ако започнеш да ги съжеляваш, забавяш темпото, губиш предимството си и с теб е свършено.

Всички замълчаха и се замислиха над казаното. Най-накрая Уил се обади:

— Говори като Саддам Хюсейн.

— Не е вярно!

— Аз така мисля. Харесваш ли го?

— Обичам го. Той е страхотен. Ужасно е да говориш така за него, той няма нищо общо със Саддам Хюсейн. Наистина е сладък и забавен и разказва невероятни истории от пътешествията си по цял свят, а и купи кола на Аби, а на мен това...

— Кола ли? — Всички внезапно притихнаха, слисани от мисълта за колата. Та Аби не бе в дванайсети клас! Не беше Коледа, нито пък...

— Тя рожден ден ли е имала?

— Не. Просто ѝ я купи.

— Леле!

— Защо не беше мой брат — най-после се обади Брад.

— Как изглежда, Кери? — попита Джоани.

— О, висок, красив, с руса коса, която роши, когато си мисли за нещо... Прилича на принц, който се появява и промени много неща, разказва фантастични истории...

— Вече ни каза за историите му. — Уил беше отегчен, а и не вярваше на тези приказки за принцовете. — С какво друго се занимава?

— Ами, работи... някъде. Не ни каза точно къде. Сигурни прави много пари, защото ни купи всичките тези неща, води ни на кино и на

ресторант. Понякога, след като сме се навечеряли у дома, ни извежда и ни черпи сладолед, купува компактдискове за себе си и за нас, също...

— Ти наистина ли го харесваш? — притисна я Уил.

— Да, разбира се. Колко пъти трябва да ви го казвам? Обичам го. Забавляваме се и си прекарваме страхотно, защото страшно много си приличаме. Имам предвид, че той ни е истински брат. Сара е различна, защото всъщност не ни е истинска сестра...

— Какво? — извика Джоани. — Не ви е сестра ли? И откога?

— Е, сестра ни е, но не съвсем. Така казва Мак. Тя ни е полусестра, защото е от друг баща. Всички имаме една и съща майка, но баща ѝ е починал, мама се е омъжила отново и е родила Мак, Аби, мен и Дъг, така че ние сме истински братя и сестри, а Сара не е. Не напълно.

Изглежда, Брад се подразни:

— Не е честно да говориш така. Тя живее с вас и се грижи за вас, винаги си казвала, че е отговорна за...

— Това, което каза, е ужасно — обяви Леонора. — Сякаш вече не я обичаш.

— Обичам я, как да не я обичам! — Кери се разплака, сълзите потекоха по лицето ѝ. — Тя е невероятна и аз винаги съм я обичала!

— Разбира се, че я обичаш! — Джоани отново ѝ се притече на помощ. — Непрекъснато говориш за нея, обичаш я, уважаваш я и... тя ти е повече майка от истинската ти майка.

— Мама не е в състояние да се грижи за нас като истинска майка! — Момчето избухна в плач и усети, че всичко е излязло от контрол. — Искане да ни бъде майка, но е болна!

— Добре де, знаем — успокой я Джоани. — Всичко е наред.

— Не искам да говоря за Мак, Сара, мама или... За когото и да било друг! — извика Кери. — Влизам в час.

— И без това е време. — Брад си погледна часовника. — Звънецът ще удари... ей... сега.

Звънецът наистина се чу. Момчето победоносно се огледа, очаквайки да види възхитените погледи на останалите, но никой не му обърна внимание. Всички вървяха по тухлената пътека покрай изкуственото езеро, която водеше към страничния вход на училището. Кери вървеше с тях, навела глава, чувстваше се безпомощна, защото не беше направила нищо както трябва. Как може да каже тези неща за

Сара? Разбира се, че им беше сестра, най-добрата сестра на света, дори им беше като майка и те я обичаха страшно много. Отново се разплака — проваляше се във всичко.

Дъг тичаше по коридора, но щом я видя, спря на място.

— Какво е станало? — попита я.

— Нищо.

— Ти плачеш.

— Не плача.

— Плачеш.

— Кихнах.

— Кихнала си?

— Имам сенна хрема. Не трябва ли да си в час по изобразително изкуство? Ще закъснееш!

— Добре, ще се видим по-късно — каза той и хукна. Беше такова щастлив и вглъбен в себе си, че дори не му хрумна, че Кери няма сенна хрема, а дори и да имаше, тя не е типична за края на май.

Така или иначе, той често не разбираше сестра си. Бяха много добри приятели през повечето време, но тя често се затваряше в себе си. Винаги се оправдаваше, че обмисля нов разказ, но беше странно и малко страшничко как тя изведнъж сякаш изчезваше, дори не го виждаше, макар че той бе пред нея, махаше с пръсти пред очите ѝ, танцуваше, пееше нещо като: „Здра-а-асти, аз те-е вижда-ам, а ти-и-и вижда-а-а-ш ли-и-и ме-е-е“, а после викаше „Бау“, но нищо не вършеше работа, тя само се намръщваше и си говореше сама, накрая той се отказваше и отиваше в друга стая. Така че, щом тя искаше да плаче, да киха или нещо друго, това си беше нейна работа, той така или иначе нямаше да може да я разбере. Закъсня и се вмъкна в стаята последен, всички вече бяха седнали на местата си и се готвеха да рисуват с въглен. Чудесно, той обичаше да рисува с въглен почти толкова, колкото да прави скулптури. Не обичаше да рисува с бои — те сякаш си правеха каквото си искат, нямаше значение какво се опитва да изобрази той, а въгленът винаги му се подчиняваше. Биваше го в рисуването с въглен, а това правеше нещата по-забавни. Как може да ти харесва нещо, в което не си много добър...

— Съжалявам — извини се той на господин Албърт, щом седна пред статива, на който рисуваше заедно с приятеля си Джеф Вокс. — Сестра ми имаше нужда от съвет, затова трябваше да поговоря с нея.

Господин Албърт повдигна вежди. Винаги правеше така когато не вярваше на някого, но не искаше да го прави на въпрос, защото както той казваше, това е обикновено увъртане, не сериозна лъжа (това стана една от любимите думи на Дъг още щом я научи от господин Албърт) и е сравнително безобидно.

— Темата днес е уплашен човек — каза тихо той и Дъг се захвана със задачата. Беше развълнуван, защото най-много от всичко обичаше да рисува човешки лица. Често отиваше в Оз Парк или Линкълн Парк близо до статуята на Ханс Кристиан Андерсен или пък край брега на езерото, където седаше на някоя пейка или скала и пълнеше скицника си със скици и рисунки на хора, които дори и не подозираха, че са обект на неговото внимание. Понякога вдигаха поглед и го забелязваха, при което той се обръщаше на другата страна и започваше да рисува дърво или нещо друго или се местеше някъде другаде и отново започваше да рисува хората. Харесваше истинските хора, които вършат истински неща. Правеше и скулптури на хора, но още не беше много добър в това и винаги с удоволствие ваеше животни.

Невинаги беше лошо да си на десет години. Никой не очакваше да си експерт по каквото и да било, така че можеш да експериментираш и да правиш грешки, а хората ще те похвалят за това, че си опитал. Е, Сара твърдеше това. Мак му се подиграваше, когато направеше някоя беля, да кажем, когато разсипе нещо в кухнята или скулптурата му не стане, или че точно този ден си е изгубил ключовете. От това Мак направо побесня от яд. Вбеси се, когато Дъг го помоли да му даде своите — каза, че не може да остане без ключове, как ще си влезе. Момчето му отвърна, че може да позвъни и те ще му отворят, а Мак каза, че няма намерение да зависи от когото и да било в тази къща, точно това бяха думите му. Дъг и Кери здравата се уплашиха, защото изглеждаше много ядосан. Аби не си беше у дома, беше някъде с Шон, така че не можеше да им помогне, но Мак неочаквано се засмя и каза, че ще извади нов ключ на Дъг и ще му го сложи на златна верижка, за да я носи на врата си... Така и направи! През останалата част от вечерта се шегуваха и се забавляваха.

Мак беше наистина забавен, а когато се подиграваше на Дъг, не го правеше насериозно, просто го дразнеше като всички останали.

Понякога момчето си мислеше, че брат му е най-добрият приятел, който някога е имало, защото можеха да разговарят за най-различни неща. Мак сядаше в стаята, изтягаше се, кръстосваше крака, слагаше ръце зад главата си и разказваше за пътешествията си, за жените, които е познавал. Това караше Дъг да се чувства голям. Самият той му разказваше за децата в училище, които не му харесваха, за онези, които му се подиграваха, наричаха го „пикльо“ и с други обидни думи, които бяха научили от по-големите си братя и които той даже не разбираше (беше сигурен, че в повечето случаи и те самите не ги разбират). Обиждаха го само защото обичаше да рисува и да прави скулптури, а не да се бие през междучасието. Мак го съветваше: „Кажим им да вървят на майната си, те са абсолютно невежи задници или им кажи, че мислят с пенисите си, защото нямат мозъци“. Дъг много добре знаеше, че няма да има смелостта да изрече тези неща, пък и нямаше нужда, защото след като поговореше с Мак, му олекваше на душата, а той само от това имаше нужда.

Сара никога не би го посъветвала да каже на някого да върви на майната си — беше твърде сериозна и праволинейна.

При тази предателска мисъл моливът му се подхлъзна. „По дяволите!“ — помисли си той точно както го бе учил Мак (защото Мак му беше казал, че това те кара да се почувстваш по-добре, но при него не се получи, почувства се още по-зле, защото знаеше, че Сара няма да е доволна, но въпреки това го каза, защото Мак разбираше от тези неща повече от всеки друг. Дъг внимателно изтри линията, която бе начертал. Вярно, че никога не го бе съветвала да каже на когото и да било да върви на майната си, но много пъти му бе говорила, че трябва да се чувства добре в кожата си, да се гордее със себе си за нещата, които умее да върши добре. Казваше му, че трябва да си спомня думите ѝ, когато някой се опита да го накара да се почувства зле. Невинаги успяваше, но когато си ги спомнеше, в повечето случаи вършеше работа.

Господин Албърт се беше надвесил над рамото му и сваляше очилата си, за да разгледа внимателно рисунката му. „Защо си сваляте очилата, когато четете?“ — го беше попитал Дъг, а господин Албърт бе споменал нещо за еластичността на застаряващите мускули на очите и момчето си бе помислило, че сигурно е интересно да си стар, но това сякаш нямаше нищо общо с него, така че го забрави.

— Отлично, Дъг, много, много добре — похвали го господин Албърт. — Личи си, че човекът умира от страх, чувството е не само в устата или очите, а в цялото му лице, даже ъгълът... Много зряла гледна точка, поздравявам те.

— Господин Албърт — последва съвета на Мак той, — възможно ли е да ми уредите изложба в някоя галерия?

— В галерия. Искаш да кажеш в някоя галерия в града ли?

— Точно така.

— Ами, не мога да направя такова нещо, Дъг. Наистина си много, много добър и със сигурност ще има твои творби на изложбата, която организираме тук в училище, но си още твърде млад, нали ме разбираш, все още се развиваш...

— Казахте, че гледната ми точка е зряла.

— Така е. Но не би нарекъл себе си завършен художник, нали? Все още се учиш, предстои ти дълъг път, години на изучаване на творбите на други художници, много четене, опит и наблюдения, за да научиш колкото се може повече за хората, за живота... Някой ден от теб ще стане велик художник, моето момче, убеден съм в това, и тогава ще съм горд, че съм бил първият ти учител, но все още има време дотогава.

Дъг се намръщи и се надвеси над рисунката си. Според Мак беше достатъчно добър, за да му направят изложба в галерия — снощи го каза. Той не смяташе, че на десет си още малък и незрял. Според брат му той вече беше голям и истински художник.

Вечерта Сара се съгласи с господин Албърт:

— Дъг, миличък, няма много десетгодишни момчета, които показват произведенията си в галерии. За колко такива момчета се сещаш?

— Може пък аз да съм по-добър от всички тях.

— Вероятно си, но на същото ниво ли си като художниците на двайсет, трийсет, четирийсет години, които най-сетне са успели да направят собствена изложба?

Дъг се намръщи, точно както беше направил сутринта в час по изобразително изкуство.

— Не че не си добър. — Сестра му седна до него на кръглата маса в трапезарията. — Знаеш, че си добър, ние също го знаем, но ти трябва време, за да откриеш собствения си стил в гледната точка, да

решиш какво искаш да изразиш с изкуството си — то да не представлява просто една красива картина, а нещо дълбоко, което кара хората, които я гледат, да погледнат на света по различен начин. Точно заради това то разширява миогледа им.

— Не разбирам какво означава това.

— Някой ден ще разбереш. Ти си умен и талантлив и колкото повече си отваряш очите и обръщаш внимание на всичко около себе си, толкова повече ще се превръщаш в художник, който ни помага по-добре да разберем себе си, емоциите си и кое ни кара да се държим по определен начин.

— И теб ли? — попита Дъг.

— Разбира се. Мога да науча много неща за себе си. Това се отнася за всички. Изкуството е начин да...

— Значи ще разбереш защо все те няма, защо прекарваш толкова много време с как му беше името?

Настъпи мълчание.

— Казва се Рубен Листър — спокойно отвърна Сара. — Мисля, че ви обясних около четирийсет пъти, казвах ви го всеки път, когато се преструвахте, че не разбирате. А пък и аз вече знам защо прекарвам времето си с него — по същата причина, поради която вие прекарвате времето си с вашите приятели — защото ги харесвате и сте щастливи да споделяте живота си с тях.

Дъг рисува с пръста си някакви измислени зверове върху дървената маса. Отново се намръщи. Сара изчака.

— Няма да ми уредиш изложба в галерия — най-сетне каза той.

— Не мога, миличък, ще ни откажат. Когато си готов, ще намерим най-подходящата галерия за твоите творби.

Той рисува още един звяр. Отвори уста да каже нещо, но я затвори. Искаше да каже на Сара, че според Мак заслужава изложба, но нещо го накара да си замълчи. Никога не знаеше как ще реагира тя, когато повтаря това, което брат им е казал. Беше объркан, защото винаги бе смятал, че Сара е най-умният човек на света, но понякога, когато я забавляваше с идеите, предложенията и историите на Мак (е, понякога те бяха малко лудички), лицето ѝ се навъсваше и той вече не беше сигурен кой е по-умен, Сара или Мак. Беше много объркан, затова напоследък в повечето случаи си мълчеше.

— Предполагам, че си права — промърмори и сви рамене.

Сара го погледна втренчено, учуди се, че толкова бързо се предаде. Дъг винаги спореше, докато не използваше и последния си аргумент. Точно в този момент водата в тенджерата изкипя, тя бързо го целуна по бузата и отиде до печката.

— Какво ще кажеш да сложиш масата? — съвсем естествено предложи тя и си помисли, че все някога ще продължи разговора си — каква странна идея за десетгодишно момче. Освен ако някой друг не му бе пуснал тази „муха“ в главата.

— Много ми харесва, когато си си у дома. — Кери връхлетя в кухнята с новия си бележник.

— Вижте, вижте, вижте какво ми подари Мак. Снощи ми го даде, но теб те нямаше, а сутринта излезе много рано...

Сара си избърса ръцете и взе дневника.

— Колко е хубав, Кери! Прекрасен е. Много скъп подарък.

— Не е ли страхотен? Видя, че пиша в онези ужасни тетрадки, които се продават в магазина, и каза, че разказите ми заслужават елегантен дом. Точно така каза, наистина ми харесаха думите му — „елегантен дом“.

— Бележникът наистина е точно това. В него ще пишеш разказите си.

— И поеми, и просто... размисли. В него ще пиша винаги когато ми се прииска.

— Много е голям, за да го носиш непрекъснато със себе си — отбеляза Дъг.

— Идеален е — защити се Кери. — Както и да е, ще го държа на бюрото си, така че когато ми хрумне някоя идея, да мога да я запиша, а по-късно да я разработя в разказ.

— Какво ще стане, като го изпишеш? — попита Дъг.

— Купуваш си нов и го слагаш в подвързията. Ще си го пазя, докато съм жива. Имаш ли нужда от помощ? — попита тя Сара.

— Разбира се. Готови сме за вечеря.

Кери внимателно сложи дневника си на бюрото в трапезарията и помогна на сестра си да сервира масата.

— Къде е Аби?

— На кино с Шон — отвърна Сара. — Ще се върне в девет и половина. И Мак го няма, така че вие двамата ще останете сами, но само за час и половина.

— Наистина ли се налага да излезеш?

— Имам среща с клиент, който е в града само днес. Обещавам, че ще бъде максимално кратка.

— Много ми харесва, когато си си у дома. — Кери гледаше как Дъг смуче шумно макароните, краят на парченцето бясно танцуваше във въздуха, а сосът се разпръскваше навсякъде.

— Много си гаден.

— Така са по-вкусни — каза той с пълна уста, преглътна и си пое дъх. — Обзалагам се, че Сара няма среща с клиент, а ще излиза с как му беше... — Забеляза острия поглед на Сара. — Рубен Листър — натъртено каза. — Нали така? С него е по-забавно, отколкото да работиш, нали?

— Със сигурност е така — развесели се тя. — Но за мое най-голямо съжаление тази вечер срещата наистина е служебна. Един много скучен клиент и, разбира се, че бих предпочела си остана при вас, вместо да се срещна с него.

— И Мак ли предпочиташ пред него?

— Разбира се. Този клиент е истинска досада, но нямам избор. Така че — пак ще повторя — ще се прибера възможно най-рано. Не по-късно от десет часа. Ако искате ме изчакайте, не си лягайте.

— В делничен ден?

— Я стига, Дъг, всяка вечер четеш в леглото много след като би трябвало вече да си заспал.

Той се ухили и изрече с пълна уста:

— Не би трябвало да знаеш за това.

— Рубен е необикновено име — обади се Кери. — Означава „виждам син“.

— Моля? — попита Дъг.

— Означава още „млад, ентусиазиран, амбициозен, роден лидер и организатор“. Наистина ли е такъв, Сара?

Тя се усмихна, но почувства, че я побиват тръпки при мисълта, че ѝ се изплъзват.

„Как да контактувам с тях? Какво си мислят, какви планове имат, от какво се страхуват, какво ги радва, неща, за които не знам нищо и няма как да разбера, ако не ме допуснат до себе си?“

— Бих казала, че е такъв, доколкото го познавам. Приятели сме отскоро.

— Означава още — тържествено заяви Кери — „човек, който е резервиран към жените, освен ако не ги познава добре“. Та, такъв ли е?

Сара се засмя:

— Откъде научи всичко това, за бога?

— От Интернет. Всичко можеш да намериш там. Такъв ли е?

— Не съм забелязала такова нещо. Поне в мое присъствие не изглежда притеснен.

— Може би добре се преструва.

Сара я погледна.

— Кери, не ти ли се струва, че намираш нещо нередно у всеки мъж, когото харесам?

Настъпи минутка мълчание, а после момичето попита:

— Кога ще се запознаем с този тайнствен господин Ню Йорк? Искаме да се запознаем с него, а и би било редно.

— Така и ще стане. И то скоро, струва ми се. Може следващата събота или неделя да си направим една екскурзия. Между другото, в момента той не живее в Ню Йорк. Купи си къща тук заради селището, което строи на запад от града.

— Какво селище проектира?

— Много голямо. Всъщност е цял град.

— Град ли? Цял град ли?

— Така изглежда. Ще има къщи, магазини, училище, игрища, библиотека... Много прилича на истински град.

— Уха — възкликна Дъг. — Направо страхотно. Може ли да го видим?

— Все още няма какво да се види. В процес на проектиране е. Мястото е много красиво — има трева и цветя, много дървета, от там минава рекичка...

— Е, може ли да отидем там, когато започнат да строят? Когато заработят кранове, булдозери, багери и разни такива машини?

— Да.

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Никак не ми се излиза, но се налага. За десерт има бисквити и плодове и моля ви, почистете, като се навечеряте, и си напишете домашните. Аби ще се прибере...

— ... в девет и половина — довърши Кери. — Сара, всичко е наред. Можем да се грижим за себе си. Постоянно гледам бебетата и малките деца на съседите.

— Тази вечер няма да гледаш малки деца — високо каза Дъг. — В къщата няма такива.

Сара се засмя и ги целуна.

— Ще звънна, за да се уверя, че Аби се е прибрала.

„Разбира се, че ще се прибере — помисли си, докато пътуваше към Лейк Драйв. — С Шон отидоха на кино и сигурно ще приберат много преди девет и половина.“

— Девет и половина — каза Аби на Шон на излизане от киното. Той искаше да отидат с колата до парка край езерото.

— Сара каза, че трябва да съм си у дома в девет и половина, така че не мога...

— В такъв случай мъничко ще закъснееш — подразни се той. — Какъв е проблемът? На Пепеляшка ли ще се превърнеш след девет и половина или на нещо друго?

— На нещо друго — опита се да се пошегува тя. Изглежда, Шон никога не се съобразяваше със семейството си или с каквото и да било, което би могло да му попречи да направи това, което иска в момента.

— Аз съм човек със свободен дух — бе заявил той малко след като се запознаха. — Правя това, което е най-добро за мен и за моята цел.

— Твоята цел ли?

— Да се забавлявам. Целта ми е удоволствието, свободата на избора. Принципът на удоволствието при езичниците — след това смени темата на разговора. Той винаги сменяше темата — това караше Аби да губи почва под краката си, да се чувства неуверена.

— Хайде, Аби — придумваше я той пред киното, а устните му лекичко докосваха ухото ѝ. — От цяла седмица не сме били насаме. Копнея за теб, когато не сме заедно.

Кръвта забушува в тялото ѝ като виното, което Мак ѝ даде да пие, когато вечеряха без Сара — краката ѝ се разтрепериха. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но от устата ѝ излезе нещо като хълцане и

успя само да поклати отчаяно глава. Като възвърна способността си да говори, изрече:

— Не мога, просто не мога. Трябва да върна колата, преди Сара да разбере, че съм я взела.

— Тя не знае ли? — Аби отново поклати глава. — Какво момиче само! Гордея се с теб. Моето свободомислещо момиче с независим дух. Принципът на удоволствието при езичниците. Ти си моята истинска любов. И как ще я върнеш, без тя да разбере? Как я взе, без Сара да се усети?

— Беше паркирана на съседната улица. Знаеш колко коли има на нашата улица...

— Значи, ако се прибереш преди нея, всичко е наред.

След миг Аби кимна.

— Да.

— А тя кога ще се прибере?

— Ще работи до десет, но Кери и Дъг ще ме чакат да си отида преди девет и половина.

Той погледна часовника си.

— Проклетие! Е, можеш да закъснееш малко и пак да се прибереш преди десет. Хайде де, хубавице моя, десет минути до езерото, двайсет минути за любене, десет минути да си отидеш до вас. Ще успеем. Хайде, любовта чака, а времето си тече и ние го пропиляваме.

Той побутна момичето към колата и се подразни от това че то си играе с ключовете. Аби знаеше, че на Шон никак няма да му хареса, че няма да му даде да кара колата ѝ, но бе обещала на Сара никой друг да не я кара и трябваше да спази поне едно от обещанията си. В повечето други случаи се поддаваше на молбите на Шон и нарушаваше много от обещанията си. Това, което искаше да каже тази вечер, но не смееше, беше, че всъщност не ѝ се ходи на брега на езерото, не се чувства добре и не ѝ е приятно в задушната, тъмна кола, а в топлия сумрак на киносалона беше щастлива, когато рамото ѝ докосваше това на Шон, когато дишаше толкова леко, сякаш летеше, когато ръцете ѝ бяха вплетени в неговите, притиснати към бедрото му. В интерес на истината никога не бе харесвала да се свива и натиска в някоя кола, без значение дали излизаха с по-големия брат на Шон и някое от гаджетата му, или бяха сами, когато Шон вземаше колата. Не ѝ харесваше още

когато спряха колата в тъмния като в рог край на Линкълн парк, когато езикът на Шон се въртеше собственически около нейния. Той я бе притиснал в желязната си прегръдка, с една ръка щипеше и галеше зърното на гърдата ѝ, а другата ръка беше пъхната под полата ѝ, безмилостно търсейки и довеждайки тялото ѝ до връхната точка на отчаяно желание и треска, която бе толкова силна, че тя промърморваше: „Моля те, моля те, моля те“. После, шокирана от гласа си, се извиваше назад с широко отворени очи и яростно буташе тялото на Шон от своето, опитвайки се да се освободи от него.

Разбира се, това го вбесяваше — тя знаеше, че е така. В първия момент я притискаше още по-силно, но тя продължаваше да го буташе още по-силно и тогава той ѝ обръщаше гръб, поглеждаше през прозореца откъм неговата страна, докато се опитваше да оправи сутиена, пуловера и полата си, да възвърне нормалното си дишане и да проясни ума си, въпреки че това нямаше кой знае какво значение, защото вечерта вече беше провалена, сякаш хубавите мигове в киносалона (нейни те хубави мигове) никога не са съществували. Всеки път, когато бяха сами, всичко се повтаряше, сякаш Шон знаеше — от опит? — че в крайна сметка Аби ще се предаде, постепенно ще свикне с милувките му, които се превърнаха в естествена част от всяка тяхна среща вечер, и в крайна сметка тя щеше да отстъпи пред възбудата.

Аби никога не говореше за чувствата си, мълчеше, докато излизаха от паркинга. Шон пусна радиото — беше ѝ казал, че мрази тишината, и под звуците на нежния саксофон на песента, която и двамата харесваха, стигнаха до едно кътче в парка, където знаеха, че рядко патрулират полицейски коли.

Паркът бе притихнал, почти като заспал — нямаше ги хората, които тичат, баскетболистите, възрастните двойки се бяха прибрали след вечерната разходка и последните хора, които разхождат кучетата си на каишка, бяха прибрали облекчилото естествените си нужди животни в някой от жилищните блокове отсреща. Стана по-тъмно, полицейската кола направи обиколката си и отмина, а Аби и Шон останаха съвсем сами зад една горичка близо до езерото. Щом тя изключи двигателя на колата, той я привлече към себе си и пъхна глава във V-образното деколте на пуловера ѝ, за да целуне с влажната си уста гърдата ѝ. Аби усети, че се разтапя, че се отваря, че се разтваря за него,

докато изгуби своята същност — беше се отдала изцяло на усещането. Сега вече това наистина изглеждаше нещо съвсем естествено. Освен това правеше Шон щастлив, а и вечер тя знаеше, че разполагат с малко време, затова му върна със страст, не по-малка от неговата.

— Боже мой! — простена той, махна ръката си, която беше между краката ѝ, разкопча панталона си и я накара да хване възбудения му член, горещ и гладък, огромен и заплашителен.

За пръв път правеше това и изведнъж на Аби ѝ се зави свят, стомахът ѝ се обърна, устата и гърлото ѝ пресъхнаха от настойчивия му език. Шон беше хванал здраво ръката ѝ и я движеше нагоре-надолу по твърдия си член, все по-бързо и по-бързо, а тя имаше чувството, че полита надолу в пропаст, където всичко бе непознато, ужасяващо и от гърлото ѝ излезе вопъл.

Изведнъж, както си беше със затворени очи, много ясно си представи ръката си под влажната длан на Шон, която енергично се движи нагоре-надолу... все едно е върху дървената точилка на Сара. Точно тогава страхът и желанието се уталожиха и Аби истерично се изсмя.

Шон рязко се отдръпна назад.

— Какво ти става, по дяволите! — Отблъсна я от себе си и тя се удари във волана.

Аби изохка от болка. Срещна погледи му — очите му бяха широко отворени, в тях се четеше омраза, видя свитите му устни и челюсти, а когато той вдигна ръка, тя се сви, защото очакваше да я удари. Вместо това Шон вдигна ципа на панталона си, грабна якето си от задната седалка и отвори вратата на колата.

— Курва такава! — изсъска той, а момичето не можа да познае гласа му. — Курва, кучка, кого си мислиш, че... — Лицето му се сви, после блъсна вратата и бързо изчезна в мрака.

Аби не се помръдна. Задъхваше се, докато риданията в гърлото ѝ не избухнаха и тя излезе бързо от колата, и повърна на мръсната пътека в това тихо кътче на Линкълн Парк.

Когато гаденето премина, тя се отдалечи от колата — вървеше замаяна, без посока. Стигна до ниската стена от груби варовикови блокове, която ограждаше крайбрежната линия на метрото. Качи се и тръгна по нея, от време на време поглеждаше стъпалата, които водеха към бурните води на езерото. Стъпи на първото стъпало, после на

второто и продължи надолу, докато краката ѝ не се намокриха от вълните, които се плискаха в най-долното стъпало. Секунда след това тя отново се качи горе и седна, притиснала коленете към гърдите си, които все още я боляха. От дясната ѝ страна се виждаха светлините на града, които се извиваха покрай езерото Мичиган, а ниско към небето се извисяваха светлините на небостъргачите — островърхите кули в златисто и черно проблясваха на фона на призрачното ръждиво розово небе — небето над града, в което се отразяваха светлините от уличните лампи и фаровете на хилядите коли.

— Звездите въобще не се виждат — вчера се бе оплакал Дъг.

— Ще отидем извън града и ще ги видим — беше отвърнала Сара.

— Кога?

— Може би тази събота или неделя, ако отидем на екскурзия.

Аби се загледа в светлините и небето, не мислеше за абсолютно нищо, главата ѝ клюмна — беше ѝ твърде трудно да я държи изправена. На стената имаше графити, които едва се четяха в сумрака. Те гласяха: „Кен обича Ал“. „По дяволите всичко.“ „Бен обича Кати, черна сила.“ „Аз съм Бог.“ „Гей любов.“ От най-долния ред варовикови блокове, където вълни и пяна заливаха покритите с мъх камъни, чак до хоризонта, се простираше езерото и се сливаше с тъмното небе. „Ще умра“ — помисли си Аби.

Все някога това щеше да се случи. Шон щеше да я убие. Би могъл да го стори, беше сигурна в това. Често говореше за убийствата в Лондон, сякаш са част от живота в града също като автобусите на два етажа и Биг Бен. Или разбитото ѝ сърце щеше да я довърши преди него.

„Изживях петнайсет хубави години. Може би само толкова заслужавам. Не съм добър човек. Излъгах Сара и се присмях на Шон. По-добре да умра. Или да изчезна. Като татко. Като Мак. Бих могла да живея някъде анонимно и да се пожертвам, като помагам на бедните, да гладувам, да студувам.“

Тя се разтрепери. Сигурно бе доста късно. Не виждаше колко е часът. Изведнъж си помисли за Сара, за това, че се тревожи за нея.

„О, боже, непрекъснато влошавам нещата!“

Изтича до колата и завъртя ключа в контакта. Часовникът на таблото светна — беше десет и петнайсет. Аби разтърка очи. Едва

десет и петнайсет? Струваше ѝ се, че е много по-късно, сякаш бе остаряла със сто години. Извади мобилния телефон от чантата си и когато излезе с колата от парка, се обади у дома.

Кери вдигна телефона.

— Къде си? Тревожим се за теб!

— Сара там ли е? — попита Аби.

— Не, обади се и каза, че ще се прибере към десет и половина. Пита за теб и аз ѝ казах, че не си вкъщи, и тя се вбеси. Къде си?

— Идвам си. — Опита се да измисли простичко оправдание, което да привлече Кери на нейна страна, и си спомни нещо, което Мак непрекъснато повтаряше: „Половината истина е по-добра от лъжата. По-лесно се помни“. — Скарахме се с Шон — каза. — И той... си тръгна, а аз исках да остана за малко сама, за да помисля.

— Сериозно ли се скарахте?

— Мисля, че... да.

— Значи се разделихте, така ли?

— Не зна... ами, предполагам.

— Сърцето ти разбито ли е?

Аби се разплака.

— О, бедничката Аби — възкликна Кери. — Няма да говорим повече за това, знам как измяната може да съкруши любящото сърце на едно чувствително...

— Престани! — извика Аби. — Просто млъкни! — Хвърли телефона на пода на колата и примигна, за да прогони сълзите от очите си и да може да шофира последните няколко преки до къщи. Наложил се да обиколи тяхното каре, докато намери къде да паркира, а после изтича до къщата.

Сара се прибра десет минути по-късно. Кери и Дъг гледаха телевизия в библиотеката. Беше изтощена от дългия ден и жадуваше да си легне. Реши да отдели точно пет минути да ги поздрави и да ги изпрати да си лягат. Целуна ги и седна на дивана.

— Аби горе ли е?

Кери въздъхна тъжно.

— Сърцето ѝ е разбито. Шон ѝ е изневерил и тя го е зарязала завинаги.

— Скарали ли са се? — вдигна вежди Сара.

— Ами, така каза, но нали знаеш, тя се държи смело, като героиня.

Дъг вдигна поглед от калъпа сапун, който дялваше.

— Кери съчинява нов разказ. В него май няма да има кръвопролития и скандали — тъжно добави той.

— Гасете лампите и се качвайте горе — каза сестра им. — Би трябвало и вие да сте уморени колкото мен.

— Аз не съм уморен — възрази Дъг.

— Няма значение. — Тя изчака да загасят телевизора и лампите и ги последва по стълбите. „Защо проблемите им не възникват само през уикенда?“ — помисли си и почука на затворената врата на стаята на Аби.

— Махай се! — отговори момичето.

— Няма да го направя — кротко отвърна Сара, — така че защо не спестиш време и на двете и не ме пуснеш да вляза?

Настъпи мълчание, а после Аби каза:

— Влез, не е заключено.

Сара отвори вратата.

— Не влизам в стаи, чиито врати са затворени, знаеш много добре. Имаш право на лично пространство и уединение.

— Тогава защо дойде? Не искам нищо друго, освен да съм сама. Да се усамотя.

Сара седна в креслото до големия прозорец, на който Аби бе закачила копринени завеси на райета в прасковен цвят и слонова кост. Преди три години Сара даде и на тримата отделена сума пари, с която да ремонтират и обзаведат стаите си, за да ги откъсне и разсее от промените в живота им — Мак си бе тръгнал, майка им бе постъпила в санаториум, не можеше да разговаря с тях, Сара вече не им беше само сестра, изведнъж се бе оказала единственият им родител. Те се заловиха с тази задача като удавник за сламка, изцяло съсредоточиха вниманието си върху всяко едно решение, което вземаха — дали да сложат черги или килими, боя или тапети, в какви цветове да са стените, прозорците и вратите, лампите, мебелите, леглата, къде да сложат библиотеките, как да подредят книгите си в тях. Кери и Аби подредиха книгите си по тематика и автори, а Дъг — по цветове. И тримата подбраха напълно различни мебели и цветова гама, а Сара в новата си роля на нещо като родител (търсеше друга дума, но винаги

стигаш до тази) откри, че в обзавеждането и ремонта на стаите им се отличават различните им характери — Аби се стремеше към успокояваща изтънченост чрез нежни цветове и мебели, характерни за френската провинция; агресивността на Кери се изразяваше чрез завесите на червени и сини карета, огромен и дълъг червен фотьойл, в който потъваше цялата, когато седеше в него със свити крака, за да се отдаде на писане или четене; стремежът на Дъг да порасне личеше по тъмнокафявия килим, кафявия кожен фотьойл, юргана на кафяви и черни коли и завесите от зебло на двата прозореца... също като тези в стаята на Мак на третия етаж. Дъг се беше втренчил в Аби, за да я предизвика да каже нещо, когато ги видя, но тя само отбеляза: „Какъв интересен поглед!“. Помогна му да ги закачи, после го прегърна и го целуна, а той пламенно ѝ отвърна.

— Май вечерта ти не е минала много добре, а? — попита Сара Аби, която седеше на леглото си със свити към гърдите си колене, сякаш още беше на стената до езерото, замаяна и объркана, но сестра ѝ не знаеше това.

Настъпи дълго мълчание, преди Аби да отвърне:

— Много ми се ядоса.

— За нещо конкретно ли?

Този път мълчанието ѝ продължи още по-дълго.

— Присмях му се — призна тя.

Сара поклати разбиращо глава.

— Момчетата трудно преглъщат такива неща. Предполагам, че на никого не му е лесно. Въпреки че има хора, които също започват да се смеят.

— Той не можа. Беше... — Момичето замълча, после въздъхна тежко. Нямаше как да разкаже на Сара цялата история. Мак ѝ бе казал, че сестра им е от друго поколение и не разбира чувствата им, и макар Аби да знаеше отлично, че това не е истина, поне невинаги, не посмя да разкаже какво се беше случило тази вечер в колата ѝ. Пък и Сара не знаеше, че е взела колата, така че не може да говори с нея за това. Какво ѝ и ставаше, защо правеше толкова много грешки, последствията, от които бяха още по-трагични?

Сара предположи, че има нещо общо със секса. Къде ли са били? Той нямаше кола, освен ако баща му не му бе дал своята. Дали са паркирали някъде колата и са останали в нея, или са отишли някъде

другаде след филма? Но преди да успее да зададе още няколко въпроса, чу, че телефонът звъни, а после Кери я извика:

— Търси те твоят господин от Ню Йорк.

Сара се поколеба, но Аби, успокоена, но и разочарована, защото се надяваше, че Сара ще настоява да разбере всичко, а после ще ѝ даде утехата, от която имаше нужда) каза:

— Всичко е наред, Сара. Аз съм добре, наистина. Няма нищо. Върви се обади.

Сара знаеше, че трябва да остане при Аби, но отиде в стаята си да вдигне телефона, защото днес Рубен бе в Ню Йорк и не бяха се чували от снощи, а в момента най-много от всичко ѝ се искаше да чуе гласа му. „Защото — каза си тя — признай си, че е далеч по-лесно и по-приятно, особено в края на деня, да разговаряш с Рубен, отколкото да се занимаваш с романтичните, а може би и сексуални терзания на едно петнайсетгодишно момиче.“

Много по-късно, когато разсъждаваше върху нещата, които не бе направила тогава или за нещата, които стори, а не е трябвало, тя си спомни тази вечер, не се сещаше за нито една дума от разговора си с Рубен, но си спомняше много добре онова, което Аби бе казала, и все още долавяше молбата в гласа ѝ, когато каза: „Добре съм, наистина...“. „Не си заслужаваше“ — помисли си тогава, но това беше месеци по-късно, когато да мислиш за миналите си грешки не помагаше с нищо, когато им оставаше единствено да поправят колкото се може повече от стореното зло и да продължат напред.

След като приключи телефонния разговор, се върна в стаята на Аби, за да продължат разговора си и да ѝ обясни, че с Рубен имат намерение да заведат и тримата на Галена (за да може Дъг да види звездите), но преди да успее да го стори, на вратата се позвъни, Кери и Дъг се втурнаха да отворят, а после изтичаха до стълбите.

— Сара — извика я Кери, — една жена те търси. — Тя се качи до средата на стълбите и прошепна: — Същата, която идва и онзи ден.

Но Пуси я беше последвала и стоеше в основата на стълбището, гледаше нагоре и се усмихваше на Сара с блестящата си усмивка.

— Имам нужда от теб — каза.

СЕДМА ГЛАВА

— Не знам какво очаква да направя — сподели Сара с майка си на закуска няколко дена по-късно. Седяха на малка маса в трапезарията на санаториума, Тес беше в инвалидната си количка. От време на време поглеждаха зелените клони на дърветата, които дъждът и вятърът удряха в прозореца, но през повечето време бяха погълнати една от друга. Близостта им се задълбочаваше с всеки изминал месец, а Сара все повече се превръщаше в майката, която Тес винаги е била. Сервитьорката им донесе омлетите и препечените кифли с масло, в средата на масата постави купа с плодове и допълни чашите им с кафе.

— Появи се на вратата ми — продължи Сара, — след като много пъти съм ѝ казвала, че не трябва да го прави, гледа ме така, сякаш съм някакъв спасител, и ми заявява, че има нужда от мен.

Тес посочи лявата ръка на Сара, а тя поклати разбиращо глава.

— Очевидно се страхува от съпруга си, но явно още някой я плаши, някой, който има нещо общо със съпруга ѝ, може да работи за него. Говори толкова неясно, че нямам представа за какво става дума. Въобще не познавам мъжа ѝ, но винаги когато говори за него, се подразбира, че знае неща, които не е трябвало да научава — чува разни неща и ги запомня, и имам чувството, че рови из документите на бюрото му. Лу, съпругът ѝ, понякога говори за този, другия човек, сякаш е нещо като скрито оръжие, което е готов да използва, когато си поиска. Снощи говори...

Тес взе чашата си с кафе и я погледна въпросително, искаше да ѝ опише случката с подробности.

— Да, пиехме кафе в кухнята. Не исках да стои на стълбите, където децата могат да я чуят, а и беше толкова отчаяна, че я поканих в кухнята. Седяхме във фотьойлите, пиехме кафе и тя ми разказваше. Говори един час, сякаш нещо се бе отприщило в нея — за фризьора, за пазаруване, за това, че Лу я кара да върне в магазина всяка покупка, която не му хареса, за това, че ѝ е трудно да задържи прислужниците и готвачите, понеже той все има някакви изисквания и оплаквания,

съобщава в последния момент, че е поканил гости за вечеря, включително и някакъв човек, когото тя не харесва, всъщност май се страхува от него — онзи, тайното оръжие. Очевидно Лу я обвинява, че го шпионира, че подслушва телефонните му разговори, че рови в кабинета му, а тя казва — макар че не го вярвам, а мисля, че и Лу не го вярва — че няма ни най-малка представа как да шпионира дори и да иска, освен това въобще не я интересува какво прави той по цял ден, а дори и да я интересува, той е дал да се разбере от деня, в който се оженили...

Тес направи жест.

— Преди четири години — каза Сара, — това е пети брак за него, а за нея първи. Тя приближава петдесетте, може и да ги е прехвърлила, но казва, че не е имала сериозна връзка преди Лу. Не че е грозна и непривлекателна, но е толкова отчаяна... Отново тази дума — тя я описва съвсем точно. Както и да е — дал е да се разбере, че бизнесът си е само негов и всичко, което трябва да знае, е, че сметките ѝ ще бъдат платени. — Сара си спомни умолителния поглед на Пуси и изкуствената ѝ усмивка. — Изглежда, този брак е ужасен, нали?

Тес завъртя ръката си, но тя не можа да разбере какво иска да ѝ каже майка ѝ, докато не посочи безименния пръст на лявата си ръка.

— Защо се е оженил за нея ли? Нямам представа, освен ако не колекционира отчаяни хора, които да манипулира и да контролира, а може би и да плаши. Знам, че има такива хора, просто ми е невъзможно да си се представя такава.

Тя погледна клоните, които се удържаха в прозореца. Почти беше спряло да вали. През откrehнатия прозорец се чу песента на птичка.

— Мисля, че ще ѝ коства много усилия да се научи да вярва в себе си. Онзи ден я представих на директорите на пет организации с идеална цел. Всички я посрещнаха много добре и ѝ казаха, че ще се радват да стане член на техните бордове. Може да организира благотворителни вечери, театрални приеми, концерти... неща, които може би ще ѝ харесат. Дадох ѝ телефоните на членове на борда, на които да се обади да си уговори среща и да поговорят за работата им, да се сприятели с тях. Човек би си помислил, че ще подскочи от радост. Изглеждаше благодарна, но и разстроена, а нямам никаква представа дали е разбрала всичко, което ѝ казаха. Отделих ѝ два дни от живота си, а не съм сигурна дали съм ѝ помогнала. Изглеждаше

апатична, почти като вцепенена, сякаш не може да си представи, че ще има власт, без значение с какво се занимава, затова какъв е смисълът да прави каквото и да било. — Тя поклати глава. — Толкова много хора се чувстват безпомощни — промърмори и си помисли за Пуси и Дона Солдана. Даже Дъг, Кери и Аби понякога се чувстваха така. Самата тя се чувстваше безпомощна, когато напусна университета, за да се прибере у дома, а и в най-трудните моменти от живота си. — Толкова много хора се чувстват уязвими в този свят, твърде голям и объркан, за да го разбере човек, да се бори с нещо, още по-малко да го промени. А и съществуват тирани като Лу Коркоран, който е истински зъл, на когото му доставя удоволствие да кара слабите хора да се чувстват нищожни и още по-слаби. Може би се страхува не по-малко от тях, може тиранията да е неговият начин да се чувства силен или пораснал, или пък и двете, което е още по-тъжно — това, че унищожава увереността на хората, за да се чувства по-добре в собствената си кожа. Гадна сделка, ако питаш мен. Низко, достойно за презрение. — Тя вдигна поглед и видя, че Тес я гледа със сълзи на очи. Съжалявам — бързо каза, ядосана на себе си. — Знам колко безпомощна се чувстваш, но нямам предвид теб, наистина. Мислех за Пуси. Ти имаш много повече достойнство и увереност в себе си от нея, ти си личност, въпреки че си болна и тялото ти отказва да ти се подчинява.

Майка ѝ протегна ръка и се усмихна, а Сара пое ръката ѝ.

— Никога не съм искала да те нараня. Ти си човекът, на когото се възхищавам най-много. Не мога да си представя откъде щях да взема силите и куража да живея, ако бях на твоето място, но ти го правиш и винаги си до нас. Идваме при теб, за да споделим проблемите и победите си, и винаги се чувстваме добре дошли, нямаме усещането, че те натоварваме. Сигурно знаеш колко е прекрасно — много хора, които могат да ходят и да говорят, въобще не си правят труда да изслушват останалите. А Дъг и Кери, и най-вече Аби, имат нужда от страшно много внимание и те обичат... Както и да е, всички сме ти много благодарни.

Стиснаха си ръцете и се усмихнаха една на друга, беше им приятно просто да са заедно. Доядоха омлетите си и десерта от малини със сметана и поседяха мълчаливо, загледи в сивите облаци, които вятърът разнасяше, оставяйки небето бледо и измито, но яркото слънце

вече възстановяваше тъмносиния му цвят, което предвещаваше горещ юнски ден.

— Как ми се иска да можеше да говориш! — най-после каза Сара. — Да ми кажеш какво да правя. Как да разбера дали постъпвам правилно с децата? Как родителите вземат решение какво да направят, кой е най-правилният избор? Откъде знаят кое ще е най-доброто за децата им?

Забеляза, че веждата над здравото око на Тес се вдигна съвсем мъничко.

— Добре де, невинаги го знаят. Но приятелите ми, които са родители, и родителите, с които разговарям в училище, изглеждат много по-уверени в себе си от мен. Непрекъснато се опитвам да отгатна как би постъпила ти, но после се появява някакъв нов проблем и всички ключове, които съм разгадала изчезват. Ти беше толкова добра. Искам поне мъничко да приличам на теб.

Настъпи мълчание. Най-накрая, все едно взема някакво решение, Тес посочи бележника, който беше винаги до нея. Сара го бутна поблизо и взе молива, закачен към него с тънка верижка. С големи усилия Тес написа: „Мак“.

За пръв път го споменаваше, откакто преди повече от месец Дъг издаде, че се е върнал. Дъщеря ѝ се загледа в разкривените букви.

— Смяташ, че не си била добра с него ли? Но и той не постъпи добре с теб. Той беше... труден, доколкото си спомням. Никога не се замисляше какво ти причинява, какво причинява на всички. Интересуваше се само от себе си. Тръгна си, когато му се прииска, без да се интересува какво е станало с нас. — Тя гледаше името на Мак, изписано върху листчето. — Но мисля, че се е променил — каза. — Изглежда, хубавите неща в семейството ни са му липсвали и сега иска да си ги върне. Намерил си е работа и си е у дома през цялото... е, почти през цялото време, но винаги, когато ми се наложи да изляза, готви, забавлява децата, особено Дъг и Кери. Подари на Кери красива тетрадка, в която да пише разказите си. Сега имам много повече свобода, а и дава пари за пазаруването и грижата по къщата...

Тя млъкна, защото усети нотка на неискреност в гласа си.

„Твърде много се старая да убедя и мама, и себе си, че Мак се е променил и всичко е наред. Може би наистина е така. Само че...“

Тес я гледаше втренчено и се беше намръщила, доколкото ѝ позволяваха мускулите на лицето.

— Много се е променил — тихо каза Сара. — Може отново да го обикнеш. Искаш ли да го видиш?

Настъпи продължително мълчание. Очите на майка ѝ отново се напълниха със сълзи. Тя леко, но категорично кимна с глава.

Младата жена пое дълбоко въздух. Нямаше представа дали този ход е добър или не, но беше повдигнала въпроса и трябваше да отидат докрай.

— Съвсем скоро — обеща тя. — Щом разбере каква е програмата на Мак, ще ти кажа. — Изправи се. — Трябва да тръгвам. Ще ходим с колата до Галена заедно с Рубен. Искаш ли да се прибереш в стаята си?

Майка ѝ кимна и Сара изкара количката в светлия коридор.

— Ще пренощуваме там. Децата са свободни, докато Аби не започне работа — видя, че Тес вдига въпросително ръка. — Съжалявам, мислех, че Аби ти е казала. Тази година ще работи като съветник в лагера „Лейкшор“. Дъг ще е на лагер там, Кери ще е на лятно училище, така че, слава богу, всички ще са на сигурно място, докато съм на работа.

Минаха покрай малки масички, на които имаше вази с пролетни цветя, покрай картини с морски пейзажи и планини, покрай отворени врати, през които се виждаха всякакви стаи — от напълно безлични до няколко, които се доближаваха до великолепието и разкоша, който Сара бе осигурила на Тес.

— Ще се приберем утре, рано следобед.

Тес въздъхна, докато дъщеря ѝ ѝ помагаше да се настани в стола си, а Сара не попита дали е уморена от усилията да се мести в него и дали вече съжалява, че се съгласи да се срещне с Мак. Тя прегърна Тес и я целуна.

— Обичам те.

Спря колата си пред къщи почти едновременно с Рубен.

— Добро утро — целуна я той. Сара се усмихна. — Какво има? — попита Рубен.

— Току-що целунах майка си за довиждане, а сега целувам теб за добре дошъл. Тази сутрин е изпълнена с любов и нежност.

— Видях ви — укорително каза Дъг.

Сара се наведе и целуна и него.

— Днес е ден за раздаване на целувки. Къде е раницата ти?

— О, забравих я. Ей сега се връщам.

„Колко е странно — помисли си Рубен, когато всички бяха в колата и вече пътуваха на запад към магистралата, — колко е странно, че на задната седалка на колата ми седят три деца.“

Мечтата му някога да има семейство, да изградят брака си, той и неговата съпруга, и да гледат как растат децата им — да им четат, да се разхождат заедно с тях, да ходят на екскурзии с колата, да се радват на живота заедно с децата, които тепърва откриват света — нов, неизследван. Адрис унищожи тази негова мечта, но той в никакъв случай не се бе отказал да я преследва. Но никога не му бе хрумвало, че може да намери готово семейство, при това без баща.

Би ли го задоволило това? Преди време веднага би отхвърлил тази идея, настоявайки като повечето мъже, че иска семейството да си е негово, сам да го съгради, сам да го „извае“, да му вдъхне от своя дух. Защо да търпи, още по-малко да приеме друго семейство, освен това, в което ще вижда отражение на самия себе си, подобно на Господ, в своето творение?

„Забрави, звучи нелепо.“ Но дори и в това не бе сигурен и никога не се беше замислял сериозно по този въпрос. А сега? Не знаеше. Погледна Сара. Беше се съсредоточила в пътната карта и докато отбелязваше нещо с молив, той усети внезапен прилив на щастие и спокойствие. Все още не можеше да го нарече любов, но точно в този момент начинът му на живот досега и това, което му мина през ума последните няколко минути, сякаш се допълваха прекрасно.

Отзад децата си шушукаха. Кери се наведе напред, доколкото ѝ позволяваше предпазният колан.

— Рубен, близо ли ще сме до града, който строиш? Дъг много иска да го види.

— Ти също! — възмути се момчето. — Всички искаме да го видим.

Аби мълчеше и гледаше през прозореца. Беше нещастна и си мислеше, че това е най-лошият период от живота ѝ и никога няма да го преживее, а Сара направи нещата още по-лоши като я накара насила да тръгне с тях. Защо да ходи в Галена? Защо въобще някой би отишъл там? Галена бе мъничко градче с много стари сгради. Беше разположено край една река доста далеч от Чикаго. Голяма работа!

Много важно, че никога не е идвала тук. Пътят бе дълъг, а тя бе принудена да пътува в колата с близките си и този... непознат. Дори не бе красив, въобще не можеше да се сравнява с Шон, но какво значение имаше как изглежда Шон? Нямахме да го види никога повече, може би само отдалеч, защо въобще мислеше за него и го сравняваше с този човек, който, трябваше да си признае, беше свестен, може би по-свестен от Шон, макар че не бе доказано.

— Ще заобиколим и ще минем покрай него — обясни Рубен. — Засега има само огради, но можете да видите колко е голям парцелът.

— И ще дойдем пак, когато започне строежът и докарат всички машини, нали?

— Ако двамата със Сара все още са заедно — промърмори Аби.

— Моля? — попита Кери. Аби се сви още повече на мястото си. — Наистина си в отвратително настроение — смърри я по-малката ѝ сестра. — Не е нужно да се държиш гадно, да си го изкарваш на невинни хора и да се държиш така, сякаш всички се разделят.

— Е, много хора го правят — тихо каза Рубен, след като си размениха закачливи погледи със Сара. (Кери забеляза това, но реши да го остави без коментар, решение, което сметна за невероятно зряло, и ѝ се искаше да каже на всички, за да ѝ се възхитят, но това вече нямаше да е постъпка на зрял човек, така че трябваше да се задоволи със собственото си възхищение). — Но — продължи Рубен — аз нямам намерение да ходя никъде, което е хубаво, защото ако реша да си тръгна сега, вие ще останете сами доста далече от дома. Както и да е, вече сме близо. Ще продължим по този път, после ще завием по един по-малък и трябва да видите телена ограда и черен път, който води към Карано Вилидж Уест.

— Защо не го асфалтирате? — попита Дъг. Според описанията на Рубен мястото явно беше доста неприятно.

— Обсъдихме този въпрос, но решихме само да разширим пътя, а асфалтирането да оставим за по-късно. Строителните машини ще го разбият и после ще трябва да го асфалтираме отново. Излиза скъпо, а и само ще си губим времето.

Дъг засия. Рубен не се беше присмял на въпроса му, взе го насериозно. Защо всички възрастни не постъпваха така?

— Оградата! — извика той, щом стоманената ограда проблесна на слънцето. — Ето я! Кой са всички тези хора?

Рубен поклати глава.

— Нямам представа. Може би са хора, които наблюдават дивите патици.

— Държат нещо в ръце — каза Кери. — Хората, които наблюдават птиците, не носят ли само бинокли?

Хората се бяха скупчили до високата телена ограда и закриваха знака, че това е строителен обект. След себе влачеха плакати или ги носеха на рамо. Сара видя стари и млади хора, двойки, които бутат детски колички, групички деца, човек в инвалидна количка, няколко младежи със скейтбордове. Ходеха бавно, бутаха се и образуваха дълга колона по целия черен път от външната страна на оградата, а когато колата приближи, Дъг прочете на глас написаното на плакатите:

„НЕ НЕ НЕ НА КАРАНО!!!“

„ГЪСТОТАТА УНИЩОЖАВА.“

„КАРАНО Е БУНИЩЕ, НЕ НА БЕТОНА.“

„СТРОИТЕЛИ + БУЛДОЗЕРИ = БАНДИТИ.“

„ТРЕВА, НЕ ЗАДРЪСТВАНЕ.“

— Лелеее! — възкликна Дъг. — Става дума за твоя град.

— Не ви ли искат тук? — попита Кери. — Защо?

— Не знам — отвърна Рубен, гледаше с присвити очи една репортерска кола от Канал 9 на WGN с инсталирана сателитна чиния на покрива ги задмина и спря до събралото множество.

— Някой е предупредил телевизията...

Още една кола със сателитна чиния на покрива — Канал на NBC Чикаго — а после и трета — TV Канал 2 „Поглед върху Чикаго“ на WBVM, ги задминаха и паркираха зад първата.

— Кучи син! — изсъска Рубен.

— Кой? — извика Дъг.

— Все още не знам. Който и да го е направил — добави по-спокойно, шокиран от факта, че трябва да се съобразява с децата. Отново срещна погледа на Сара, който сега беше загрижен, отправен към него, а не към събралите се демонстранти. — Съжалявам — спокойно каза той. — Трябва да разбере какво става. Ако нямате нищо против да се забавим с няколко минути...

— С колкото се налага. Не са ли ви предупредили по някакъв начин? Обикновено на тези мероприятия се дава гласност — отбелязатя.

— Не и този път. — Гневът сви гърлото му и думите му бяха приглушени. — Който е организиран тази демонстрация, я планирал предварително, направил е плакатите и ги е раздал на хората, повикал е медиите — този човек разбира от организационна работа и я е запазил в тайна, което значи дисциплина и контрол. Отивам там, вие какво искате да правите?

— Да дойдем с теб — извика Дъг. — Никога не съм виждал такова нещо на живо. Е, по телевизията да, но не и в действителност.

— И аз искам да дойда — каза Кери. — Ще напиша разказ за това. Например някой е стреснал съседите си, като им е разказал някаква нелепа история и ги е накарал да излязат да протестират, а после е изчезнал. Съседите поемат нещата в свои ръце и превръщат протеста в пикник, срещат се за пръв път и се сприятеляват, така че всички са доволни и щастливи.

— Защо да ги стряска? — попита Дъг.

Момичето сви рамене.

— Още не съм го измислила. Може да е престъпник и да иска да построи сграда, за да... о, нали се сещате, да скрие откраднатото съкровище или да прави фалшиви пари, или да разпределя марихуана на малки дози в пликчетата като тези, които носят децата в училище... нещо такова. Писателите не могат да мислят за всичко едновременно.

— Аби? — повика я Сара. — Искаш ли да дойдеш с нас? Няма да се бавим, така че ако предпочиташ да останеш тук, няма проблем.

— Ще дойда — отвърна тя. Гледаше насъбралите се хора с безразличие до момента, в който се появи репортерските коли на телевизията. Нямаше начин да седи в колата незабележима и пренебрегната, след като имаше телевизионни камери.

— Може пък да не ги е уплашил — каза Дъг, докато вървяха по пътя. — Искам да кажа, че може да им е обещал пари или нещо друго.

— Това ми хареса — великодушно отбеляза Кери. — Ще помисля върху тази идея.

— Кой знае? — каза Рубен на Сара. Те вървяха пред останалите. — Може Кери да е права.

Тя се усмихна.

— Случайно да си чувал за престъпници, които са откраднали бижута и строят специална сграда, в която да ги скрият.

— Не. Но те едва ли биха казали точно на мен. — Той я хвана за ръката.

— Държат се за ръцете — прошепна Дъг.

— Какво от това? — попита Кери, като че ли всеки ден виждаха мъж да държи Сара за ръката. — Приятели са — високомерно добави.

Аби не каза нищо, спомни си, че преди време двамата с Шон също се държаха за ръце.

Рубен и Сара си размениха бързи погледи, беше им забавно. Той вече се беше поуспокоил — каквото и да ставаше, щеше да се справи. Не за пръв път строеж от такъв голям мащаб предизвикваше неодобрение, но в Ривър Бенд с Исаия лесно спечелиха одобрението на кметовете, градските съвети и шефовете на полицията на съседните градове, на президенти на клубове и организации, чиито гласове се чуваха в градските дела, и на местните вестници, които пишеха за проекта, ту немного ласкаво, ту с голям ентусиазъм. Чакаха окончателното одобрение — гласуването на градския съвет на съседния град Ривър Бенд, което да анексира Карано Вилидж Уест — след това общинската управа щеше да го подпише и започваха строителството.

Но сега се получаваше нещо съвсем различно. Рубен бе споменал на Сара за две писма до „Чикаго Трибюн“. Това навеждаше на мисълта, че може би някой организираше тези протести. Ако хората, които днес представляваха някакво подобие на организирана демонстрация, са били убедени да дойдат, картината коренно се променяше.

Докато си мислеше за това, се събраха още хора. Дойдоха полицаи и се подредиха покрай пътя, наблюдаваха как хората се включват в движението от коли, а после заемат мястото си в колоната, като с всяка изминала минута изглеждаха все по-организирани, а не като хаотично събрала се тълпа. Смееха се, бърбеха си, бяха облечени в къси панталони и дънки, анцузи и облекло за работа в градината. Носеха флагове и плакати. Едно момче бе сложило плаката на рамото си, сякаш носеше пушка.

„СПАСЕТЕ ПРЕРИЯТА.“

Друго момче размахваше своя плакат все едно гони мухи.

„НАПРАВЕТЕ ПАРКОВЕ ЗА ХОРАТА.“

Рубен поклати глава. Трябва да се разберат как ще направят и двете.

Разкъсаната колона вече се извиваше покрай завоя. Тези в началото на колоната не помръдваха. Хората стояха спокойно на топлото юнско слънце, разговаряха оживено, все едно току-що са се срещнали в търговския център и имат на разположение целия ден.

— Какво чакат? — попита Сара. Обърна се, когато операторите и репортерите наизскачаха от репортерските коли. — Ами да, разбира се. Какво друго да чакат? На днешно време не се случва нищо, ако няма публика. Рубен, това може да се окаже много лоша реклама.

Той кимна.

— Ще отговорим подobaващо.

Стигнаха до началото на колоната, където Сара почти се сблъска в три жени с кухненски престилки. „Престилки ли? Сякаш току-що са оставили яденето да къкри на печката и са излезли за малко да протестират? Каква непринудена реакция! Сигурно точно такава представа е искал да създаде някой.“

Видя двама младежи, хванали плакат, който се развяваше помежду им. Сара го прочете.

„БОГ Е СЪТВОРИЛ ПРЕРИЯТА И Е КАЗАЛ, ЧЕ Е ХУБАВА.“

Момчетата я забелязаха и едното сви рамене, за да каже, че идеята не е негова. Бяха на около четиринайсет годишни, красиви и страшно самоуверени, облекли измачкани тениски върху широки като торба работни панталони. Бяха обули маратонки с незавързани връзки.

Щом срещнаха замисления поглед на Сара, се ухилиха съзаклятнически, размахвайки флага, сякаш е чаршаф в силните ръце на перачка, и затанцуваха закачливо, предизвикателно танго. Единият, приближавайки се към приятеля си, увиваше флага около тялото си, после, развивайки се, платът увиваше другото момче. „Оле“ — извика единият, докато танцуваха. Около тях се бяха събрали зяпачи, които се смееха и подхвърляха неприлични забележки. Момчетата се въртяха в своя танц, докато не се озоваха на земята, останали без дъх от умора и смях.

— Какво, за бога, правите, бе, деца? — надвеси се над тях висока жена. — Това е демонстрация, а не цирк!

— Няма да протестираме — заяви едното. — Скучно е. Мамо, ти каза, че ще е забавно, но нищо интересно не се случва.

— Виждате ли телевизионните камери? Искате да ви дадат тази вечер по новините как скачате като маймуни ли? Глупаци! Ставайте, започваме след минутка.

Рубен стоеше зад нея и когато тя се обърна, ѝ каза:

— Мога ли да говоря с вас за мъничко?

Тя го огледа преценяващо.

— Репортер ли сте?

— Да — излъга той. Извади портфейла си и зарови в него. — Служебната ми карта...

Тя махна с ръка.

— Няма нужда — огледа се. — Имате ли оператор? Ще трябва да ме снимате.

— След мъничко ще дойде. Отиде да снима колоната. Доста е дълга, колко души са се събрали според вас?

— О! — отново махна с ръка тя. — Някъде около пет хиляди.

Сара набързо преброи дванайсет човека, които бяха около нея, и грубо сметна колко са в колоната. Може би триста-четиристотин. Но и толкова бяха достатъчни, за да привлекат вниманието.

Рубен сериозно клатеше глава и пишеше нещо в един бележник.

— И вие сте водачът, така ли? — попита той.

Тя се засмя.

— Аз съм просто майката на това момче, но познавам всички. Можете да ме питате за всичко, което ви интересува, няма нужда да говорите с друг човек.

Рубен отново кимна. Видя, че Сара се готви да си тръгва.

— Можеш да останеш — каза ѝ той.

— Не, вземи... интервюто. Искам да говоря с хората.

Тя поздрави един от демонстрантите, а Рубен отново се обърна към жената:

— Как се казвате?

— Чарли Донован. Цялото ми име е Шарлот, но само родителите ми, Бог да ги прости, ме наричаха така. Смятаха, че звучи като име на принцеса. Казвах им, че по-скоро прилича на име на град. — Смахът ѝ отново закънтя.

— Или на десерт — промърмори Рубен, но по погледа ѝ позна, че не го е разбрала, и продължи: — Кой организира тази демонстрация? Много е внушителна.

— Така е. — Тя доволно погледна колоната от хора, които взеха да губят търпение и да се изнервят. Огледа внимателно Сара, ризата ѝ на кафяви и кремави карета, тесните панталони в цвят каки, изгладени и вероятно много по-скъпи от дрехите на демонстрантите, а после се обърна към Рубен: — Кой я е организирал ли? Не знам. Тоест, знам, но не го познавам. Нали разбирате? — Той поклати глава. — Един човек, младо момче, отишло при съседа ми, Тед му е името, и казало, че ще ни помогне да намерим плакати, знамена и каквото там е нужно, ако искаме да протестираме срещу построяването на селището, как се казваше... Карано. Казало, че можем да ги принудим да го направят съвсем малко, или въобще да не им позволим да го построят; ако се вдигнем на демонстрации — обясни жената.

— А защо искате да ги спрете? — попита Рубен, пишейки в бележника си.

— Ами, знаете ли, толкова много хора ще ни се натрапят, ще има по-интензивно движение, ще възникнат проблеми със събирането на боклука, противопожарната защита, полицейско... А и ще позволяват само на млади семейства да се настаняват тук! Някой казвал ли ви е това? Само деца. Никакви баби и дядовци! Знаете ли какво ще стане с таксите за новите училища? Ще хвъркнат до небето. И какво можем да направим? Абсолютно нищо.

— Ще имате по-добра пожарна и полицейска защита, отколкото в момента — каза Рубен — и училищата ще бъдат добри, защото колкото по-многолюден е районът, толкова по-привлекателен е за най-добрите

учители. Всичко ще е отворено за вас безплатно — гимнастическият салон, плувният басейн, тенис кортовете, игрищата, салоните и залите за срещи — всичко, което липсва в този район в момента.

Тя присви очи.

— Вие ли стоите зад селището?

— Изтъквам ви само част от аргументите, които чух, в подкрепа на проекта.

Тя се позамисли.

— Може и да сте прав. Никой не ни е казвал тези неща. Плувен басейн ли? Никой не е споменавал. Но я чакайте малко. Казахте многолюден, нали така? Знам какво значи това? Означава, че ще докарате хора, които не желаете в големи градове. Ще плащаме безумно високи данъци и ще живеем с афроамериканци — носи се слух, че са от Африка колкото и аз — и мексиканци, а те дори не говорят английски, така че ще трябва да плащаме за уроци по английски в американски училища. Хайде, де! Вероятно и евреи ще дойдат да живеят тук. Човекът, който е кръстил селището на себе си, Карано, се казва Исая. Ясно е какъв е по произход, нали? Едно ще ви кажа, то ще унищожи един почтен град, точно това ще стане.

Рубен се мъчеше да не се изсмее.

— Това значи ли, че ще направите повече от една демонстрация?
— попита той.

— Да, да. Младежът, който помогна на Тед да я организира, каза, че протестите трябва да бъдат все по-мощни, да засилват напрежението, така че вече работят върху следващия протест. Според думите на Тед младежът е казал, че е като вирус, ако им позволим да построят този град, той ще се разпростре като вирус и много скоро ще плащаме заради натрапниците, които ще завземат всичко, което виждате. Къде е операторът ви? Трябва да тръгвам, започваме след няколко минути.

— Кой го каза? — попита Рубен.

— Какво?

— Кой каза, че започвате след няколко минути?

— О, не знам.

— Как е фамилното име на Тед?

— Тед Вазенски. Но той не ви трябва. Аз ви казах всичко.

— И той е съгласен с вас, че не искате тук да живеят всякакви хора, така ли?

— Вижте какво, никой не го иска, вие също, предполагам. Искате да познавате съседите си. Искате сигурност. Това значи какви ли не хора да плуват в басейна, нали така? Това унищожително унищожава един почтен град. Заплетено, а? Много ми харесва. Ще го напиша на плакат за следващата демонстрация. Ще е интересно за камерите, нали се сещате?

Рубен сви вежди. Тази жена на два пъти използва изрази, които не бяха част от речника ѝ. „Обзалагам се, че не ги е чула от Тед. Младежът, който и да е той, е човекът с остроумните изрази, катализаторът.“

— Наистина трябва да тръгвам — каза Шарлот. — Къде, за бога, се е запилял операторът ви?

— Нямам представа, но все ще се появи. Ще му кажа да ви потърси.

— Чарли Донован.

— Запомних.

— И ще има статия за мен.

— Ще направя каквото мога.

Тя тъпчеше неспокойно на едно място.

— Вижте сега, искам да кажа, че кварталът ни е много хубав. Не притесняваме никого. Грижим се за себе си, не искаме никакви подаяния и не е редно да ни се натрапват разни млади хора и да се очаква от нас да плащаме за всичко. Училища и така нататък, нали разбирате? Не е честно — погледна го така, сякаш очакваше неговото одобрение или поне разбиране. — Вижте, искаме да знаем какво имаме. Какво е наше. Мястото не е кой знае какво, но само това си имаме и си го харесваме. Харесваме всичко такова каквото е, не искаме нищо да се променя. — Поклати глава. — Не искаме промени, точка по въпроса. — Изчака минутка и след като Рубен не каза нищо, се обърна и отиде при колоната.

Той се огледа и видя, че Сара е по-близо до него, отколкото очакваше.

— Обикновено не лъжа — оправда се той. — Но щом журналистите могат понякога да скрият истината, предполагам, че и на предприемачите им е позволено.

Тя кимна.

— Които, както изглежда, възприемат много бързо.

Настъпи мълчание. Ако чакаше одобрение, този път нямаше да го получи.

— Къде са децата? — най-сетне попита Рубен.

— Обикалят, гледат демонстрантите. Казах им да ни чакат тук след... — Тя погледна часовника си. — Всъщност точно сега.

Към тях се приближиха репортер и оператор.

— Тези са истински — промърмори Рубен.

— Вие сте Рубен Листър — заяви репортерът. — Видях снимката ви, когато обявихте строежа на Карано Вилидж Уест. Ще ни отделите ли минутка?

— Ще потърся децата — каза Сара и ги остави.

Репортерът вече задаваше първия си въпрос, а някои от демонстрантите гледаха с любопитство.

Хората губеха търпение и колоната беше още по-разкъсана и хаотична. Разговорите нещо не вървяха, хората пристъпваха нервно ту наляво, ту надясно, за да видят началото на колоната и организатора на демонстрацията, който да им каже какво да правят. Репортери бяха говорили с някои от тях, но щом си тръгнаха, някои от демонстрантите се разотидоха, бяха отегчени и вече си мислеха как по-приятно да прекарат слънчевия съботен ден. Повечето останаха, защото операторите поставяха триножниците на камерите си, за да са готови за началото на протеста, не искаха да пропуснат шанса да се видят по телевизията вечерта.

Сара се намираше към края на колоната, когато се спусна хеликоптер и закръжи над демонстрантите.

„Хеликоптер за една малка демонстрация, която даже не е била обявена официално? — помисли си тя и се сети за думите на Рубен. — Наистина е добре планирана и организирана.“

— Сара — повика я Дъг. Видя го, че е с младежи в края на колоната, Кери беше на няколко крачки от тях и разговаряше с момиче на нейната възраст. Точно в този момент хората извикаха нещо и колоната тръгна.

Между демонстрантите Сара видя и Аби, която говореше с млад мъж с много къса коса, който ѝ се усмихваше нетърпеливо, сякаш се надяваше на благоволенieto ѝ. Тя забеляза Сара и тръгна към нея.

— Чао! — извика през рамо и махна с ръка на младия мъж.

— Толкова е скучен — прошепна на сестра си. — Слава богу, че дойде. Нямах да издържа и минутка повече.

— Не можа ли просто да си тръгнеш? — тихо попита Сара.

— Да, но... той бе толкова отчаян. Нали знаеш?

Демонстрантите в началото на колоната подеха някакви напевни възгласи, които достигаха до тях като дълга вълна. Сара и Аби намериха Дъг и Кери, които гледаха с отворени усти демонстрантите, които скандираха: „Не... не... не... на Карано! Не... не... не... на Карано!“.

Ритъмът и думите пораздвижиха демонстрантите — те вдигаха и сваляха плакатите си, особено когато минаваха покрай никоя камера, поставена покрай колоната. Сара забеляза, че няколко души вдигат високо юмрук, и се запита дали знаят, че това е отколен знак за революция. Инстинктивно тръгна в крак с една красива млада жена, която буташе количка с близнаци.

— За какво е тази демонстрация? — попита я.

— Протестираме срещу построяването на селището — обясни младата жена.

— Защо?

— О... по много причини. Някой каза, че няма да е добре за нас, ще има много хора и коли. Да ви кажа честно, хич не ми пука, знаете ли? Не знам дали ще ми е неприятно или не. Но денят е прекрасен, исках да изведа децата на разходка, така че си казах защо пък не. Винаги е хубаво да си имаш цел, когато се разхождаш. — Замълча. — Всъщност може да не е толкова лошо, имам предвид града. Повечето деца тук са по-големи от моите. Ще е хубаво да има цял град с мъничета на възрастта на моите две. Така казаха, знаете това, нали? Само млади семейства могат да купуват жилища тук. Ще има много малки деца. Това ще е добре. Но — бързо добави тя — не споменавайте на никого, че съм го казала, всички са против.

— Може би са съгласни с вас, но се страхуват да го кажат — предположи Сара. — Ако не им кажете как се чувствате няма да разберете какво всъщност мислят по въпроса. Може всички да сте на едно мнение и да не го знаете.

Младата жена свъси вежди.

— Но ако наистина са против...

— Тогава можете да смените темата.
След минутка младата жена се усмихна.
— Това е идея.

Рубен беше застанал на завоя, където го остави Сара, с гръб към протестиращите, скръстил ръце. Беше бесен.

— Няма да останем за речите — обяви той. — Махаме се.

— Защо? — попита Дъг.

— Защото видяхме достатъчно! — сопна се той. — Аз видях достатъчно. Чух толкова много празни приказки, че ще стигнат за цял живот от тези...

— Ядосан ли си ни? — тихо попита момчето. — Знам, че се върнахме точно когато Сара ни бе казала...

— Рубен не е... — понечи да каже тя.

— Ограничени, глупави, гадни, нищожни, предубедени кретени.

Кери гледаше Рубен с възхищение, докато той изреждаше прилагателните.

— И Сара харесва тази дума — каза тя.

— Ние ли? — уплашено попита Дъг. — За нас ли говориш?

Сара го прегърна. Беше бясна на Рубен.

— Разбира се, че не. Това е абсурдно. Никой няма да говори за вас по този начин — обясни му тя.

— Но... Кери каза, че си нарекла Аби кретен.

— Не е вярно — извика Кери.

— Вярно е! Каза ми...

— Казах, че Сара спомена, че тя може би е нещо между Шекспир и...

— Прекратете и двамата — скара им се Сара, беше ядосана и никак не й беше забавно. — Връщаме се в колата.

Вървяха мълчаливо, Сара беше прегърнала Дъг през рамо. Усещаше, че той трепери.

— Дъг, всичко е наред, не преувеличавай. Не се отнасяше за вас. Рубен не говореше за никого от нас — успокой го тя.

— Не биваше да говоря така. — Рубен се обърна към тях, когато стигнаха до колата. По очите му се четеше, че е объркан, сякаш внезапно се бе оказал по средата на някаква пиеса и трябва да намери мястото си и да каже правилните реплики. Все още стискаше ръцете си, но по-скоро от усилията да потисне гнева си. Каза си, че няма

право да стоварва емоционалните си изблици върху хора, които не могат да ги понесат. Защо дори да се опитват да го правят? С какво са му длъжни, за да понасят избухванията му? Нищо не му дължаха (нито го обичаха, знаеше го), за да търпят настроенията му. Щом не можеше да приеме неодобрението и предразсъдъците, които му бяха чужди, защото не избираше нетолерантни хора за приятели, най-малкото, което можеше да направи, бе да си мълчи, особено в присъствието на Сара и децата ѝ (е, не нейните собствени, но все пак нейни), които искаше да впечатли, искаше да го харесат, да му се възхищават, да искат да го виждат по-често. И най-вече в присъствието на Сара, жената, пред която не желаше да показва никакъв признак на слабост, някакъв недостатък. Осъзнаваше, че изразява и двете, като дава свобода на гнева си.

Затова потисна гнева, изтри го от лицето и гласа си. Ако не успееше да се отърве от него, щеше да го скрие дълбоко в себе си и да му даде воля едва когато остане сам, а не когато пред него са широко отворените очи на тези деца. Не вярваше, че Сара ще насочи гнева си към него.

— Извинявам се — каза той. — Бях толкова ядосан, че забравих всичко и всички. Дъг, никога не бих казал такива неща за вас. За нито един от вас. Все още не се познаваме добре, но всички ми изглеждате доста умни и схватливи и се обзалагам, че ако не харесате някой глупак, то ще е защото е такъв, а не защото е бял, чернокож или защото се моли на колене, или защото стои с главата надолу.

Кери се изкиска.

— Искам да бъда с вас тримата — каза Рубен, — а не с онова стадо гъски там. Нямате нищо общо с тях. — Той протегна ръка към Дъг. — Прощавате ли ми?

Момчето отговори, без да се замисли:

— Разбира се. — И те тържествено си стиснаха ръцете.

— Какво означава „стадо“? — попита Кери.

— Буквално означава ято гъски, когато не летят, но освен това означава сбирщина от най-различни хора. Обикновено има отрицателно значение.

Тя кимна, че е разбрала, а после наведе глава и се замисли.

— „Стадото се смееше глупаво“ — изрече тя щастливо. — Ще използвам този израз в един разказ за група хора, които са много

ядосани на някого, а после се оказва, че той е герой „под прикритие“ и накрая всички са щастливи и се смеят. — Погледна Рубен. — Но нямаше ли предвид, че искаш да си с четиримата?

— Четиримата... О, ами, казах „тримата“, защото исках да съм сигурен, че Дъг е схванал, че не вие тримата бяхте обект, на всички онези прилагателни. То е ясно, че Сара също. Тя е първа в списъка от хора, с които искам да бъда. Честно казано, Сара е човекът, с когото най-много искам да бъда на този свят.

Аби избухна в сълзи.

— О, Божичко! — въздъхна Сара. — Аби, моля те, овладей се. Знам, че си нещастна, но бихме могли да прекараме един чудесен ден, ако спреш да мислиш за...

— Екскурзията остава ли в сила? — попита Кери. — Имам предвид, ако Рубен наистина е разстроен, може да иска да се прибере и да пие.

Той се засмя с глас:

— Кери, вие сте най-доброто „лекарство“ за ядосани и разстроени хора — пиенето въобще не може да се сравни с вас. Разбира се, че отиваме на екскурзията — учуди се, като долови нотка на безгрижие и обич в гласа си. „Няма и помен от гнева ми. Кога доброволно съм пренебрегвал собствените си чувства, за да направя другите щастливи?“ — Мога и утре да се ядосам — добави той, — когато се върна в офиса и имам възможност да направя нещо по въпроса.

В колата Сара каза:

— Благодаря ти.

Отново пътуваха по магистралата на северозапад. Движението не беше натоварено и Рубен бе включил устройството в колата, което поддържаше постоянна скорост, ръцете му бяха отпуснати на волана.

— За какво?

— За това, че разсея напрежението.

— Което аз предизвиках.

— Да, но го разсея, преди да излезе от контрол. Освен това... — Тя замълча. — Благодаря, че каза, че ти е приятно да си с мен.

— Не казах точно това — усмихна се той.

— И фактът, че го каза на децата вместо на мен насаме, го направи нещо като...

— Обяснение в любов — довърши тихо той. — Точно това беше. — Сара нищо не каза. Рубен продължи: — Дълга ти извинение. Опитвам се да не си изпускам нервите пред хора, на които държа. — Помисли си за Ардис, която в последно време непрекъснато го дразнеше, но той отдавна беше спрял да държи на нея, даже не си спомняше вече кога е държал на нея и какво е чувствал. — Не мога да си представя по-лошо начало за отношенията ми с тези страхотни деца, след като искам да ме приемат и да сме заедно по-често. Не за пръв път в живота си се държа зле, но не си спомням да съм съжалявал някога за това повече, отколкото в момента.

— Знам — тихо каза Сара. — За малко да разберат, че си масов убиец.

Замълчаха за малко, а после той се усмихна.

— Попрекалих, реагирах твърде емоционално.

— Така е. А хората — добави тя след секунда, — които протестират, не са на едно и също мнение. — Разказа му за младата жена с близнаците. — Според мен повечето не знаят дали да вярват на информацията, с която някой им е напълнил главите. Организирали ли сте някакви мероприятия през последните месеци — сбирки за късна закуска или на кафе и сладкарница — за да подготвите хората за толкова мащабен проект, цопнат толкова близо до тях?

— Какво означава „цопнат“? — поинтересува се Кери.

Сара мрачно поклати глава. С Рубен бяха свикнали да се разхождат сами, да ходят сами на вечеря, обяд, на театър или на концерт. А сега бяха петима, така че разговорите им се слушаха от още трима души. Малко се притесни, че Рубен може да не приеме намесата в личния им живот, може даже да си тръгне. „Не съм срещала човек, който да се интересува от жена с три деца — наскоро сподели тя с Тес. — Не мога да си представя, че някой мъж ще се поинтересува от мен, докато Дъг не постъпи в колежа след седем години и остана сама.“ Вярно, че на Рубен сякаш не му беше неприятно, даже изглеждаше доволен, че децата са с тях. И въпреки това, мислеше си тя, по-добре по-рядко да му натрапва младежите, защото тази нова ситуация може бързо да му втръсне.

— Цопнат — повтори замислено тя — означава стоварен, по-скоро, спуснат. Във всеки случай, натрапен.

— Като тръснат ли? — попита Дъг. — Ядосани са, защото им тръсват насила този град, или защото не знаят какво представлява той?

— Би трябвало да знаят — замисли се Рубен. — Отдавна изпратихме брошури и писма. Повече ме интересува кой стои зад всичко това. Уважаемата Шарлот каза, че е някакъв младеж, който давал какви ли не идеи на Тед. Утре вечер ще посети Тед. Къде се намираме, между другото?

Сара се засмя и го упъти, като погледна картата, върху която си бе отбелязала нещо.

— Какво друго каза Шарлот? — попита го тя.

— Те са против високите данъци, твърде многото деца, пренаселеността, афроамериканците, евреите, мексиканците, хора, които са по-различни от тях. Съгласен съм с тях за пренаселването; явно не сме разяснили достатъчно добре колко зелени площи ще има и че всички съоръжения ще са на тяхно разположение. Но най-странни бяха изразите, които въобще не й подходжат. Първо каза, че в Карано Вилидж няма да има и помен от баби и дядовци. Някои хора използват подобни остроумни изрази, но те не отговаряха на начина й на говорене. Освен това каза, че не й харесва — което значи, че го е чула от някого — това, че тук ще се заселят твърде различни хора. Каза, че те унищожително ще унищожат един почтен град. Странно изказване.

Сара свъси вежди.

— Мак говори така — обади се Кери.

Рубен погледна Сара.

— Брат ви ли? — учуди се той.

— Да.

— Доста странен и неестествен начин на говорене според мен.

— Тя не отговори и той попита: — Не си ли съгласна?

— Да, така е.

— Кери! — извика Дъг. — Погледни конете! Те галопират. Без ездачи.

— О, великолепно е — възкликна тя. — Аби, погледни. Толкова са красиви. Хайде, погледни ги. Точно сега имаш нужда около теб да има много красота.

— Откъде знаеш от какво имам нужда?

— Усещам тези неща. Аз съм писателка. Красотата помага, когато в живота на човек има някаква трагедия и той страда. Бързо,

виж ги, вече си отиват!

Сара и Рубен се усмихнаха един на друг.

— Не очаквах, че днешният ден ще е изпълнен с толкова драматизъм — промърмори той.

— Попресилен — тихо каза Сара — от трима младежи, около които вечно има някаква суматоха и вълнение, дори когато седят в колата. Те предизвикват този драматизъм и му се наслаждават.

— Много са забавни.

— Приличат на цирк с три арени.

— И са страшно мили и очарователни.

— И обичливи. Най-скъпите за мен хора. Никак не им бе лесно, но се справиха чудесно.

— Според мен това важи по-скоро за теб.

— Ами... аз бях по-голяма. Случилото се се отрази на техния живот много повече, отколкото на моя.

Рубен, който смяташе, че животът ѝ е бил, ако не съсипан, то напълно объркан, и намираше все нови и нови причини да ѝ се възхищава, сега мълчаливо ѝ се любуваше. Пътуваха, без да говорят, навлязоха в тучна долина, а после отидоха към град Галена. Като приближиха предградията, Сара имаше чувството, че попада в друго време. Градът сякаш беше изваден от книжка със снимки от Америка в началото на деветнайсети век — с реставрирани къщи, хотели и административни сгради, почти непроменени оттогава. Някои бяха боядисани в жълто, кафяво или бяха облицовани с червени тухли от Средния Запад. На други бяха направени нещо като рамки в тъмнопурпурно или жълто, синьо или ослепително бяло, но всички имаха бели богато украсени первази. Островърхите им покриви приличаха на повдигнати вежди над симетричните прозорци и врати. Предните дворове бяха малки и подредени.

— Не е ли прекрасно? — възкликна Кери. — Хайде, Аби признай го, този град наистина е красив.

— Да — неохотно отвърна тя. — Само дето целият свят се е струпал тук.

Това беше самата истина — главната улица беше задръстена от коли, които едва се предвижваха напред.

— Събота е — мрачно каза Аби. — Трябваше да се досетим.

— Милиони хора посещават този град всяка година — информира ги Кери. — Проверих в Интернет.

— Искате ли да се поразходите? — попита ги Сара. — Ще и срещнем в края на главната улица. Сигурно ще стигнете първи.

— Страхотна идея! — извика Дъг и изскочи от колата, преди сестра му да е променила решението си.

Кери го последва.

— Благодаря ти, Сара — каза тя и изчака Аби, която не се помръдна.

Сара въздъхна, но после весело предложи:

— Аби, би ли пообиколила антикварните магазини? Помисли си, че може да си харесаш люлеещ се стол за стаята си. Трябва още един стол, за да има къде да седнат приятелите ти, когато ти дойдат на гости.

Лицето на момичето грейна.

— Наистина ли? Мога да си купя и възглавничка за нея. От онези бродираните, които приличат на френски?

— Каква хубава идея. Избери си някои неща, а утре сутринта ще ги разгледаме заедно.

Децата изчезнаха. Сара и Рубен се прегърнаха и се целунаха, докато чакаха в задръстването. Зад тях един развеселен възрастен мъж натисна клаксона на колата си и те се разделиха. Колата се придвижи пет-шест метра и Рубен отново бе принуден да спре, пак се целунаха и се усмихнаха на тази забавна ситуация.

— Минаваме пет-шест метра — промърмори той, а устните му бяха върху тези на Сара, — целуваме се, минаваме пет-шест метра...

— Целуваме се — довърши изречението тя и се целунаха. Щом колите тръгнаха, и те мръднаха с още няколко метра.

— И тримата са страхотни — каза Рубен, — но ми е приятно, когато сме само двамата.

— На мен също. — Сара полагаше огромни усилия, за миг отново я обзе безпокойство, но накрая призна простата истина.

— Знам, че са пречка, но четиримата сме неразделни.

— Винаги си го показвала. Идеята да ги вземем днес бе, защото исках да се запозная с тях, а и те да ме опознаят.

— Никога не бих те накарал да избираш между мен и тях, но се надявам, че ще успяваме да намираме време да сме сами.

— Разбира се, така ще бъде. И аз го искам не по-малко от теб. Стига да сме наясно, че ако стане нещо...

— Те са на първо място. Няма две мнения по въпроса. Те са твоето семейство, ти се грижиш за тях. Не можеш да ги изоставиш...

— Божичко, за това ли говорим? Или просто понякога да излизаме сами вечер?

Той се засмя и тъжно поклати глава.

— Имам навика да се поувлечам.

— Няма проблем, когато го правиш с мен. — Тя се усмихна. Той я погледна, приятно изненадан от директността ѝ. — Странно е да си далеч от дома — продължи тя и също го погледна. — Всичко изглежда по-просто.

— Това е първата от многото екскурзии, които ще си направим — заяви той.

Стигнаха до края на улицата. Дъг седеше на бордюра и ядеше сладолед във фунийка, Аби и Кери стояха до него и пиеха лимонада със сламка. Всички, дори Аби, изглеждаха доволни и когато се качиха в колата, си бърбеха за магазините и хората, а Рубен най-после спря пред хотела, в който щяха да отседнат, оставиха багажа си и продължиха по черния път с коловози към местността Пайн Ридж.

— Обядът е в нашите раници — каза Сара, докато другите взимаха раниците и бастуните си от багажника. — Така че ви предлагам да не се отдалечавате много.

Тя поклати престолено глава, когато Дъг и Кери изтичаха напред и Аби ги последва. След миг изчезнаха в гъстите шубраци и високата трева.

— Ще ни намерят, щом огладнеят. — С Рубен се целунаха, а после и те навлязоха в тучната, хълмиста местност, в която имаше високи скали, каньони и реки, и се казваше Национален парк „Епъл Ривър Каниън“.

По-късно Сара щеше да гледа на този следобед като началото на един прекрасен период — двацет и четири часа хармония, смях, малки радости, които щеше да запази в сърцето си завинаги, но които излетяха от мислите ѝ, щом се прибраха на следващия ден. Но дотогава всичко бе обгърнато в тайнствена златиста светлина. Слънцето бе в най-високата си точка, защото бе най-дългият ден през лятото, въздухът трепереше от горещината и танцуващите отражения

на огрения от слънцето поток, който течеше покрай пътя. Насекомите кацаха по клоните, на тънките клончета, после на листата, а стъпките на Рубен и Сара и нейното семейство почти не се чуваха върху меката земя, докато се промъкваха през един свят в зелено и златисто.

Всички мълчаха. „Изумително е — помисли си Сара, — че нещо може да накара Дъг да замълчи.“ Пътят, по който вървяха, бе изпъстрен от сенките на големи дървета. Гледаха високите стени на каньона, образувани от различни нюанси на червеното, бежовото и кафявото. Устойчиви храсти растяха почти хоризонтално и от най-малките пукнатини в скалата, където можеха да се захванат корените им. И петимата поглъщаха красотата мълчаливо, което изразяваше това, което чувстват, много по-добре от всякакви възклицания и обяснения.

— Хей, вижте! — извика Дъг, а Сара се засмя, защото, разбира се, момчето не можеше да мълчи дълго. — Това орел ли е?

Наистина беше орел.

— Леле-е-е! — възкликна Дъг, а Кери снима орела пет-шест пъти и остави фотоапарата си включен, понеже през следващите двацет минути видяха две еленчета, катерица, която спря по средата на стъблото на едно дърво, сякаш позира за снимка, бяла яребица с двете си малки, които се бяха скупчили под един храст, зайче, сковано от страх, се беше свило на скала близо до пътя.

Избраха си място за пикник, но отложиха обяда, за да полюбуват на соколите, които кръжаха високо в небето, а когато пак погледнаха земята, видяха различни видове папрат и непознати цветя, имената, на които никой не знаеше.

— Никой не се оплака, че преходът е твърде дълъг или че е много горещо, или че комарите са досадни — каза Сара вечерта на Рубен.

— Твърде много се забавлявах, за да се оплакват — отвърна той.

Двамата седяха на широка веранда с изглед към реката, на масата пред тях имаше коняк и кафе, лунният сърп висеше на тъмното небе точно над Юпитер, сякаш бе закачен с въженце.

Аби седеше в една люлка в другия край на верандата. На Сара ѝ се стори, че не е потънала в мрачни мисли, а мечтае, може би вече размишляваше по-спокойно, беше минало време от ужасната вечер с

Шон. Кери и Дъг взеха от фойето книги и играта „Скрабъл“ и се прибраха по стаите си.

Хотелът някога е бил мелница; имаше ресторант с изглед към река Мисисипи. Петте стаи, които бяха взели, заемаха целия втори етаж от двете страни на широк коридор. Аби вдигна вежди, когато разбра, че са резервирали пет стаи, а не четири. Застана на прага на стаята си и попита недоверчиво:

— Вие с Рубен не сте ли в една стая? В смисъл, много е старомодно. Не беше нужно да го правите заради нас, всички знаем... даже Дъг знае... нали се сещате?

— Че спим заедно ли? — попита Сара. — Откъде знаете?

— Ами, понеже... всички го правят. Когато са влюбени, имам предвид. А вие с Рубен изглеждате... — изчерви се момичето.

— Всички ли? — попита сестра й.

Аби се изчерви още повече и сведе поглед.

— Аз не, но... — промърмори. — Искам да кажа, повечето хора го правят. Във всеки случай, правят го големите, които могат... да се справят с това. Нямах предвид себе си.

Сара я прегърна и я притисна към себе си.

— Радвам се, че мислиш така. Когато си млад, е трудно да разбереш, че сексът е много повече от физически. С толкова много неща трябва да се съобразяваш.

— Ти си ме учила на това.

— Да, но невинаги сме сигурни, че се вслушвате и възприемате това, което ви казваме.

Аби стисна устни, за да не попита дали Сара и Рубен спят заедно. Това не беше нейна работа. Може би по-късно щеше да чуе стъпките на Рубен, който отива в стаята на Сара, когато си мислят, че децата са заспали. Не, той ще е бос. Тя ще остави вратата си леко открената и ще проследи, когато всичко притихне, дали по коридора ще мине сянка. Само дето неговата стая беше точно срещу тази на Сара и той можеше да иде, без да минава покрай стаята на Аби. Може би точно сестра й е нагласила стаите им да са една срещу друга, вероятно бе така. Момичето се опита да си представи Сара и Рубен голи в леглото. Когато тази сутрин се разхождаха хванати за ръка, изглеждаха наистина добре заедно. И двамата стройни, Сара беше висока почти колкото Рубен и се движеха почти в ритъм, обръщаха

глава един към друг едновременно. Трудно е да си представиш да целуваш мъж с брада, мустаци и очила — е, очевидно той сваля очилата си — но иначе си ги представяше как са се излегнали на леглото, дългите им тела са притиснати едно към друго, а ръката му е...

Не издържаше повече. Тресна вратата на стаята си и се хвърли на леглото толкова възбудена, сякаш Шон я докосваше по цялото тяло. Изстена дълбоко, защото го желаше. Ако можеше изведнъж да се появи тук, до нея, да ѝ се усмихне, никога повече нямаше да му се присмива.

„И ще му дам това, което иска от мен? О, не знам!“

На вечеря вече се беше успокоила и сама се изненада, че се забавлява. Установиха, че Рубен е страхотен на играта на думи и разказваше истории за Ню Йорк, и смешни, и тъжни, накара ги и те да разкажат за часовете си в „Паркър“, за последния разказ на Кери, за пиесата на Аби. „Съжалявам, че не успях да дойда — каза той. — Ще направя всичко възможно да не пропусна следващата.“ Очевидно това означаваше, че възнамерява да е със Сара дълго време, което предизвикваше у Аби смесени чувства, ако трябваше да е честна. После Дъг изтича горе и донесе статуетката от балсово дърво, която бе направил точно преди вечеря. Представляваше зайчето, което бяха видели по време на разходката, свито от страх на скалата, и то наистина изглеждаше уплашено.

— Би ли могъл да ми уредиш изложба в някоя галерия — попита Дъг, докато Рубен разглеждаше заека и му се възхищаваше.

— Изложба ли? Съмнявам се. Собствениците на галерии са много предпазливи хора, почти никога не излагат произведения на непознат художник или скулптор.

— В началото всички са непознати — обади се Кери. — Дори Пикасо.

— Дори Пикасо — съгласи се Рубен. — Но той дълги години учил в художествени училища и в Кралската художествена академия в Испания, освен това е бил беден и никому неизвестен, преди хората да започнат да купуват произведенията му. Някои от най-прочутите художници в света са излагали произведенията си най-напред по барове, магазини или ресторанти, стига да намерят собственик на заведение, склонен да сложи тяхна картина или скулптура — често

правили това срещу храна. А ако не успеели да намерят такова място, правили изложби на улицата. После, след като няколко техни творби се продадели и се разнесяла мълвата, че става нещо необикновено, собствениците на галерии ги „откривали“. Повечето собственици на галерии предпочитат да са втори или трети, не първи, в случай, че са се излъгали в преценката си.

— Какво става, ако са се излъгали?

— Чувстват се глупаво и губят пари. Ако си изкуствовед, тези две неща са недопустими.

— Познавам един човек, който може да ми уреди изложба — каза Дъг.

— Собственик на галерия ли? — вдигна вежди Рубен.

— Не, но... има доста връзки.

— Тогава мисля, че трябва да му се довериш. Ще дойда на първата ти изложба.

След миг момчето кимна.

— Сякаш — каза Сара вечерта, докато седяха с Рубен на верандата — не иска да подложи този тайнствен човек на проверка от страх, че ще се провали.

— Имаш ли някаква представа кой може да е той?

— Предполагам, че е Мак. Пълни му главата с фантазии, за да се прави на големия татко, от когото се възхищават и когото обичат.

— А така ли е? Децата обичат ли го, възхищават ли му се?

— Според мен Кери и Дъг го обичат или пък може просто да се радват, че се върна — той вечно прави нещо интересно. Нямам представа какво мисли за него Аби. — Тъжно поклати глава. — Пак го правя. Съжалявам. Не ти се слуша за Мак, за това как се измъчвам заради него, но някак си винаги засягаме тази тема. Нека да говорим за нещо друго.

Рубен я прегърна и попита:

— Хрумвало ли ти е, че засягаме тази тема, защото аз я подхващам?

— Хрумвало ми е, но дори и да е вярно, не бива да позволявам да се случва. Имаш си достатъчно проблеми и без тези на семейството ми. Какво ще правиш с демонстрациите на мястото на строежа?

— Ще разговарям с водачите на протеста. Ще се срещна с Тед, след това двамата с Исая ще поговорим с него и неговите водачи.

— Смяташ ли, че може би хората имат право?

— Имаш предвид законно право да се оплакват ли?

— Основателна причина за безпокойство.

— Да. Знам, че имат. Но ние изпратихме на всички листовки, в които обясняваме какво точно смятаме да правим и как ще избегнем някои от проблемите, от които сега се оплакват. Всичко беше напълно прозрачно. Разполагаха с месеци да отговорят, но никой не възрази.

— Сигурен ли си, че са прочели листовките?

— Предполагам, че са ги прочели. Все пак става дума за района, в който живеят, защо да не ги прочетат? Какво друго можехме да направим? Да вървим по улиците, да се ръкуваме с тях, да се уверим, че са прочели всяка думичка? Това не е наша отговорност, а тяхна, поне да обърнат внимание на това, което става пред домовете им. — Гневът му нарастваше; по-скоро той позволяваше на отрицателните емоции от деня да излязат на повърхността. — Толкова са погълнати от собствения си живот, че са се откъснали от света. Той е голям, объркан и несигурен, неразбираем, а на тях това не им допада. Те харесват малките и простите неща. Всичко друго пренебрегват, защото може да затормози малките им мозъчета.

Сара се отдръпна от него.

— Защо тогава са отишли да демонстрират и да се тревожат какво ще стане? — попита тя.

— Някой ги е накарал. — Той бе толкова замислен, че не забеляза, че Сара се отдръпва от него. — Те са лесни за манипулиране и някой е използвал доста помпозни и неразбираеми за тях думи, развълнувал ги е и ги е измъкнал от креслата им. Очевидно неведнъж. Шарлот каза, че вече планират следващия протест. Така че трябва да се разберем с тях. Започваме от нулата, говорим с кратки изречения, може да използваме силни, действащи думи и някак си да им влезем под кожата, и да ги накараме да ни разберат правилно.

— Мислех си — каза Сара, — че обичаш хората.

Той с изненада и се обърна към нея:

— Аз наистина обичам хората.

— Винаги ли? Или само когато не ти пречат? — Настъпи продължителна тишина. — Животът ти толкова ли е бил лек, че не си свикнал да ти се противоречи?

— Не. Да. Всъщност дълго време беше лек, далеч по-лек отколкото на повечето хора. Семейството ми бе сплотено и изобщо, все още е такова. Никога не сме гладували, никога не са ни липсвали дрехи, книги или играчки. Като деца родителите ни ни водеха на театър, концерти, на кино, на цирк... на всяко място, което превръщаше града в наша вселена. Дори когато майка ми се разболя и не можеше да идва вече с нас, баща ни ни водеше, а когато се чувстваше добре, вземахме и майка ни. Когато бях млад, не се замислях за тези неща, но имах всичко, което поисках или бих могъл да поискам.

— А после?

— О, обичайните проблеми при всяко начало, нищо изненадващо или необичайно. Ние никога не очакваме трудностите, защото сме твърде убедени, че сме готови да завладеем света и да достигнем до някакъв апогей... слава, предполагам, уважение, почит и, разбира се, пари, макар че никога не съм си се представял като особено богат човек, това никога ми е било цел в живота.

— А каква беше целта ти?

Той се приведе напред с ръце между коленете.

— Да строя селища, където хората да живеят в хармония със земята и съседите си. Исках хората да усещат земята, да я усетят със сетивата си, независимо дали е гора, прерия, езеро, океан или планинска верига. Исках животът им да се слее с живата околна среда, не с бетонни кутийки, запълнени тухли и стомана, в които има само снимки, показващи какво е било това място, преди да се появят те. Исках още, доколкото е възможно, да построя къщи достатъчно отдалечени една от друга, за да може всяко семейство да има собствено лично пространство и в същото време да е част от общност, така че хората да могат да контактуват помежду или пък да се уединят на спокойствие в собствения си свят, според това от какво се нуждаят във всеки един момент. — Усмихна ѝ се. — Нямах намерение да ти изнасям лекция. Всъщност точно това казвам, когато говоря пред общински групи, но тази вечер ми прозвуча като лекция.

— Каза ли всичко това на съседите на Карано Вилидж.

— Всичко беше написано в листовките.

— Които, обзалагам се, повечето от тях не са прочели.

— Защо да не ги прочетат?

— Може да са им заприличали на рекламни брошури и да са ги хвърлили, или пък на брошура за зов за помощ, с които се набавят средства, и са ги хвърлили. Може да са помислили за листовките, които получават по време на политически кампании, а хората не са много доволни от политиците в днешно време и са ги...

— Хвърлили. — Той поклати глава. — Съжалявам, че се държах като неандерталец. Не е вярно, че не харесвам хората и че ги гледам отвисоко, сякаш са влечуги, изпъззели от морето. — Сара вдигна вежди. — Май пак преувеличавам.

Тя се усмихна.

— Чувала съм много лоши неща от хора, които наистина мразят себеподобните си. Дума не може да става, че не те харесвам.

— Това би било най-страшното. Но не искам и да те разочаровам.

— Не, не го казвай. Аз не съм някакво по-висше същество, което раздава правосъдие и трябва да бъде умиловитено. Искам да си такъв, какъвто си, ще харесам някои неща от характера ти, други може да не ми допаднат особено много, но това е нещо съвсем естествено, нали? Не е нещо невероятно?

— Не. — Той отново я прегърна. Тя се наведе към него и той си помисли колко малко неща е в състояние да ѝ каже. Когато ѝ разказа за младежките си години и за това какво има предвид под „проблеми при всяко начало“, беше забравил Ардис. Дори сега, след този вълшебен ден, когато им се предостави идеалната възможност да споделят тайните си, да бъдат искрени един с друг, той не можеше да бъде честен с нея. А и тя не попита нищо, с което да му помогне да го направи. Да не би да не се интересувахе дали е женен или не? Дали изобщо някога е бил женен? Дали има деца? Дали много жени или само една жена споделят живота му? Ако наистина тези неща не я интересуваха, дали чувствата ѝ към него бяха сериозни? Трябваше да я попита. Но в момента, в който го направи ще трябва да разкрие всичко, което досега бе таил в себе си. „Ще я попитам. Но не сега“ — реши той.

Седяха мълчаливо и съзерцаваха реката, вълните проблясваха на лунната светлина, а покрай реката растяха тъмни дървета. Нощта беше спокойна. Аби се прибра в стаята си да чете, да пише в дневника си или да размишлява, Дъг и Кери бяха зарязали книгите и скрабъла,

стояха на задния балкон, гледаха съзвездията в книга, която Сара им даде предишната вечер, и се опитваха да ги открият и на небето.

— Има страшно много звезди — възкликна Дъг, когато настъпи пълен мрак. — Милиарди. Безброй. И... виж! Млечният път! Истински е!

На предната веранда Сара и Рубен се бяха слели с нощта, неподвижни и тихи, толкова близо един до друг, че се топлеха, понеже от реката подухваше студен вятър.

— Аби казва, че сме старомодни — прошепна тя.

— Понякога не е лошо да си старомоден.

— Така е. Харесва ми.

— Стига да е само за тази вечер.

Сара се усмихна сънливо, усещаше как сърцето му бие в унисон с нейното.

— Това, което най-много ми харесва, е, че и двамата знаехме, че ще стане така, без дори да говорим за това.

— Управителят на хотела бе не по-малко изненадан от Аби, забеляза ли?

— Да. Нима всички очакват двама зрели хора да спят заедно? Ами ако сме брат и сестра?

— С три деца подире ни?

— Никой не би помислил такива неща — промърмори тя, усмихвайки се. — Нито пък, че съм им сестра, а не майка.

Той я познаваше достатъчно добре, за да долови в гласа ѝ противоречивите чувства — да спечелиш любов и семейство, но да загубиш независимостта и кариерата си. Сега беше моментът да сподели какво е спечелил и какво е загубил, да разкрие миналото и настоящето си, за да му отвърне и тя със собствените си тайни и тогава вече всеки от тях щеше да стане част от живота на другия.

Той точно това искаше. Беше сигурен. Сега щеше да я целуне и да ѝ каже, че я обича, а после ще е честен така както не е бил с никого досега.

Целуна я. Прегърнаха се, а след това Сара прошепна.

— Много ли е късно?

— Почти два часа е.

— Дано децата са заспали. — Тя се изправи. — Мисля, че и ние трябва да си лягаме. Ще ни събудят, когато и те се събудят, няма да ни

оставят да се наспим. — Тя се наведе и нежно го целуна. — Лека нощ.

Рубен стана заедно с нея и я хвана за ръката. Понечи да каже: „Почакай, има някои неща, които искам да ти кажа...“, но не го направи. Щеше да го направи утре, когато се приберат у дома и останат насаме. Или след два дни, когато...

— Лека нощ — пожела ѝ той и я пусна.

ОСМА ГЛАВА

— Стига си се размотавала — сопна се Лу Коркоран на жена си, като я погледна в огледалото в стаята. Но всъщност се беше втренчил в собствения си образ. Оправи възела на вратовръзката си, намести триъгълничето на кърпичката, комплект с вратовръзката, закопча две копчета на сакото. Огледа се внимателно, разкопча едното копче и се обърна в профил, да разгледа едрото си тяло.

— Май трябва да отслабна — каза той на Пуси, която нещо се суетеше и не му отговори. — Какво ти става, по дяволите? — изрева ядосано той.

— Обувките ми... черните... сигурна съм, че ги сложих...

— Имаш двацет скапани чифта черни обувки.

— Търся онези на „Ескада“, сатенените с украсението, подобно на копче.

— За бога, обуй каквото и да е. На кого му пука как изглеждаш, да не мислиш, че някой въобще ще забележи.

— На мен ми пука — остро отвърна тя.

„И на тебе ти пукаше или поне се преструваше, че ти пука“ — помисли си с горчивина тя и се опита да си спомни в кои дрешници вече беше търсила. Колко ли бяха дрешниците ѝ? Не знаеше. Не искаше и да знае. Бяха твърде много — само това знаеше. И бяха много големи. Всичко беше много голямо. Лу харесваше големите неща. Той обичаше огромните неща. Защо Сара им беше показала този апартамент с огромни студени стаи, които даже и с мебелите в тях изглеждаха като фоайета на хотел? Е, така трябваше да направи. Лу държеше стаите да са големи, с грандиозна гледка. Сара си свърши работата и му намери точно такъв апартамент. На него, не на Луси. Единственото, на което държеше тя, беше да имат отделни бани, за да не ѝ се налага, щом се събуди, да вижда физиономията на Лу.

„Пукаше ти как изглеждам — помисли си, докато лазеше и търсеше обувките си. — Или поне твърдеше, че е така. Това беше

преди да се оженим. Казваше, че съм красавица. И наистина бях красива.“

Главният готвач се обади по интеркома:

— Госпожо Коркоран, не уточнихте в каква чиния да подредим пълните палачинки за десерта.

Тя се завъртя на колене и погледна Лу.

— Върви и избери — заповяда той. — Може би медна.

Той разбира от тези неща повече от мен.

— Погрижи се ти!

Всички гости за вечеря бяха мъже, гладко обръснати, с пригладени прически и лъскави костюми. Като се запознаваше с всеки от тях, повтаряше името му, но веднага го забравяше. Слава богу, че онзи младеж го нямаше, красавецът, който я плашеше. Самата тя не знаеше защо. Дори името му не и спомняше — Дик, Ник, Зак, въпреки че го бе виждала с Лу в Ню Йорк. Той непрекъснато идваше у тях, за да получи заповеди от Лу, но тя не успяваше да чуе почти нищо, защото винаги затваряха вратата на кабинета. Обаче подочуваше някоя и друга дума, докато Лу го изпращаше до входна врата. Истината беше, че и двамата не й харесваха, но трябваше да живее с Лу, затова не си позволяваше да мисли често за това. Седна срещу самодоволния си съпруг, леко се беше изпотила в черната сатенена рокля, усмихваше се пресилено и следеше сервитьорите веднага да доливат чашите и да допълват чиниите с хапки. Не хапна почти нищо (въпреки че изглеждаше вкусно и си каза, че трябва да благодари на главния готвач, който беше стеснителен, но обичаше похвалите) и пиеше много.

Ненавиждаше тези сбирки. Лу Коркоран често се забавляваше, но обикновено го правеше в клуба си или в частния салон на някой ресторант. Не обясняваше на Пуси защо организира някои вечери у дома — просто й съобщаваше датата, броя на гостите, оттам нататък Пуси обсъждаше менюто с главния готвач, даваше нарежданията си на двете прислужнички и наемаше допълнителен персонал за кухнята или за сервирането.

Преди много време си бе мечтала за красиви вечери, но това беше много отдавна, когато бе тринайсет-четиринайсет годишна... до около седемнайсетгодишна, когато заживя с Фред, който говореше толкова красиво и мило, до момента, който се премести при него. После започна да я бие, да пие и загина при автомобилна катастрофа

— блъснал се в ограда точно преди зазоряване, по време на буря, когато даже трезвен шофьор би имал проблеми да шофира по улиците. Преди да се запознае с Фред, тя стоеше с часове пред огледалото, присвиваше очи и се взираше в дебелия си образ, докато не си представеше, че е слаба, висока и че е облечена в черна кадифена рокля, която сексапилно се усуква около тънкото ѝ тяло. През горещите летни следобеди стоеше пред вентилатора на прозореца, пуснат докрай, и си мечтаеше за вечерни приеми, за това как командва доволен и покорен персонал, как очарова елегантните си гости със забавни анекдоти и весели истории, как се радва на възхищението на усмихнатия си съпруг (висок, тъмен мускулист, лицето му все още нямаше ясни очертания) на другия край на масата, който грее от любов и благодарност, на красотата и уменията ѝ, и едва скрива нетърпението си всички да си отидат, за да може да я отнесе в леглото им.

Но в реалния живот извън огледалото тя имаше връзка с Хю, след това с Боб, Джордж, последен от двама-трима, които не помнеше. Никой не каза нито дума за брак, но всички ѝ обещаваха да се грижат за нея, а не го сториха. Всеки път оставаше сама и не знаеше какво да прави. Знаеше, че не е глупава, въпреки че си признаваше, че се държи глупаво, но понеже се мразеше заради килограмите си и непохватността, характерна за пълните хора (а си мечтаеше да е грациозна и елегантна), и чувстваше, че не може да контролира живота си и мъжете, които я манипулираха, тя приемаше всичко, което ѝ се случваше, почти като наказание за това, че е Пуси. После се появи Лу Коркоран, който я принуди да спазва строга диета и да играе гимнастика, която ѝ се стори още по-изтощителна, защото нямаше сили от глад, но си остана закръглена, подчиняваше се на Лу относно фризьорите си, бутиците за дрехи, от които пазаруваше, гримьорите, за това кога не трябва да говори (което беше почти през цялото време), а после той я прегръщаше, наричаше я красавица и се ожени за нея. Преди четири години. Когато тя беше на четирийсет.

Всичките ѝ мечти се сбъднаха. Направи знак на сервитьора, че чашата ѝ е празна. Щом той се поколеба, тя разбра, че Лу му е казал да не ѝ налива повече вино.

— Доминик — весело извика тя, май така се казваше сервитьора, ако пък не, щеше да се казва Доминик за няколко минути. — В тази част на масата определено умираме за вино.

Без да се колебае, за да избегне емоционално излияние, което да провали вечерта, Лу кимна утвърдително към сервитьора и той й наля вино. После й доля още веднъж, щом му направи знак съвсем лекичко, та да не забележи Лу. Тя пиеше и се усмихваше, пиеше и си спомняше миналото и между другото подочуваше туй-онуй от разговорите, които се водеха около нея.

— ... хиляда акра ли?

— На един хълм, на около четири-петстотин метра от река — обясняваше Лу с онзи търпелив глас, с който говореше с Пуси, когато беше готов да избухне от яд, защото тя не разбираше това, което й обяснява. — Има сечище широко девет километра, което слиза надолу към реката, където ще акостират лодките ни. Градът се намира на два километра и половина нагоре по реката, Ривър Бенд...

— Това името на града ли е?

— Точно така. Казва се Ривър Бенд.

— Не е много оригинално.

— Хората там не са особено оригинални и умни. Градът е малък, животът в него тече бавно, хората дори не знаят, че Чикаго съществува.

Докато слушаше мъжките гласове, Пуси си спомни съвета на Сара да опознае Чикаго, да си намери приятели, да влезе в някой борд на директорите, да запълни времето си. „Опитах — помисли си тя, — но трябва някой да ми казва какво да правя. Винаги е било така. Всички мъже в живота ми са ми казвали колко съм некадърна, а хората, с които ме запозна Сара, са толкова уверени, знаят толкова много, те правят нещо, ходят някъде, поемат отговорност. Защо ще ми помагат, след като аз не мога да правя нищо?“

— Можеш да правиш толкова много неща — беше й казала по телефона Сара в неделя. — Ако се съсредоточиш върху конкретен проект или в конкретна област. Действай стъпка по стъпка. Дай си шанс, Пуси. Никой няма да го свърши вместо теб, трябва сама да го направиш.

— Какво да направя?

— Дай си шанс. Вярвай в себе си.

Внезапно почувства отчаяна нужда да се обади на Сара. Трябваше да говори с нея, да чуе гласа ѝ, да повярва, че е истинска, да повярва във всичко, което ѝ каза. Бутна назад стола си.

— Скъпа — толкова нежно каза Лу, че Пуси чак настръхна. — Трябва ли ти нещо?

За пръв път от началото на вечерята всички погледи бяха вперени в нея.

— Само... да се обадя по телефона — отвърна тя.

— Със сигурност може да почака малко. Скоро ще имаме нужда от теб за десерта.

Тя се поколеба дали да си остане на мястото, или да стане.

— Ами, ако е толкова важно... — обади се един мъж от дясната ѝ страна.

Лу барабанеше с пръсти.

— Не — седна тя на стола си. — Може да почака.

Един сервитьор намести стола ѝ по-близо до масата. Без да поглежда Лу, тя върна дежурната усмивка на лицето си. Направи знак да ѝ наляят вино и се отнесе. Лу беше най-милият от всички мъже в живота ѝ. Съпругата му бе починала и той живееше сам в апартамент, който приличаше на пещера. Беше с изглед към езерото в Сентрал парк. Когато Пуси го видя за пръв път, светлината я заслепи. Тогава и тя беше сама, чистеше и готвеше на една възрастна двойка, а те ѝ осигуряваха стая и самостоятелна баня в сутерена на къща в Куинс. Два опушени прозореца пропускаха сивкава светлина, която изчезваше, когато по улицата минаваха хора. Светлите стаи в апартамента на Лу, увереният му глас, скъпите му костюми, широките му ръце, с които в леглото въртеше пълното ѝ тяло насам-натам, на което тя не се противеше — пъхаше главата ѝ между краката си, караше я да застане на четири крака с високо вдигнато дупе, придаваше на раболепието ѝ ново значение. Когато обяви на работодателите си, че напуска, тя вече го боготвореше и крачеше тромаво до него в апартамента му, чувствайки се абсолютно сигурна.

Ожениха се две години по-късно. Тогава тя вече можеше да се побере в сватбената рокля, да си сложи доста умело грима и да говори само когато съпругът ѝ я попиташе за нещо. Това стана преди четири години, когато Пуси Коркоран, тананикайки си новото си име, вярваше, че всичките ѝ мечти са се сбъднали. Вярваше в това от момента, в който Лу ѝ каза, че ще се ожени за нея, до момента, когато за пръв и последен път прояви интерес към работата му. Тя го погледна страстно и нетърпеливо, а той каза тогава внимателно, че трябва да се

интересува само от това да му доставя удоволствие в леглото и да се грижи за къщата. Всичко, свързано с бизнеса си било негова работа. Единствено и само негова — съвсем простичко е.

— ... последният толкова голям парцел земя на река Фокс — Пуси чу Лу да казва, — до който има град.

— Но Карано го купи.

— И няма анексирано одобрение от Ривър Бенд.

— Значи ще построят града без съгласието на гражданите на този град.

— Общината няма да го позволи.

— Сигурен ли си в това?

— Не искат да се появи самостоятелен град като Карано Вилидж Уест, със собствен кмет и градски съвет, а искат да съживят и да възобновят Ривър Бенд, без да харчат общински пари. Могат да направят това, като одобрят построяването на стабилно субсидирано селище, или още по-лесно, могат да подсигурят много работни места и солидни данъци от казино. Знам със сигурност, че три от пет гласа са против даването на анекс на Карано и в полза на нашето казино.

— Обещанията лесно се забравят.

— За тези обещания бе платено, а след гласуването ще платим още. Няма да ги забравят.

Настъпи мълчание.

— Но ако Карано има възможност да възроди града, защо да не гласуват в негова полза? Струва ми се съвсем естествено, така няма да се страхуват от мафията и какво ли не още, както винаги правят хората, когато става дума за казино. Така че те гласуват анекса и вие сте аут.

— Ще гласуват за казиното. Няма да пожелаят да се строи градът, точка по въпроса.

— Защо, по дяволите? Карано има всички разрешителни, освен анекса, а ти казваш, че градът се нуждае от помощ, и както вече казах, гражданите ще са спокойни, никой няма да се притеснява от мафията и всичко останало. Кой ще ги спре.

— Хората. — Коркоран се усмихна хитро. — Живеем в демократична страна, не забравяйте! Хлапето е там и убеждава всеки селяндур, че Карано застрашава начина им на живот. Много го бива в тази работа — има честно лице, широка усмивка, умее да борави с думите. Дадох му няколкостотин долара за протеста миналата неделя

— протестиращи, оратори, имаше даже и телевизионни екипи — и ще продължава да ги организира. Всяка събота и неделя ще получава по няколко долара. Ще поддържа огъня. Мислите ли, че някой политик ще гласува срещу недоволствата на местните хора?

„Хлапето — помисли си Пуси, — чиито очи ме плашат.“
Благодари на безплатния Господ (в когото не можеше да повярва; искаше, но Лу все повтаряше, че слабите коленичат и се молят, силните стоят изправени и действат), когато видя, че младежът не е между гостите тази вечер.

— Според теб кога ще направиш първата копка?

— След няколко години. Щом законодателната власт гласува разрешителното, ще започнем строителството на хотела и дока за яхтите.

— И мислиш, че местните ще те посрещнат с овации ли? Смяташ, че ще предпочетат хотел и кораб казино пред нов град?

— Те обичат парите. Мислиш ли, че има друга причина заведения за хазартни игри да се появяват навсякъде като гъби след дъжд? Градовете покрай реките загиват, когато фабриките, в които работят хората, се закрият — стари порутени сгради по реките Фокс, Илинойс, Мисисипи. Работниците остават без работа, няма какво да работят. Те надигнаха глас и получиха кораби-казина, работа, туристи — пълни автобуси с оптимисти и отегчени домакини — и данъци. Градовете станаха дял от печалбата — всяка година вдигат данъците на казината, използват парите за училища. Кажи ми кой ще гласува срещу това?

— Сигурен ли си в това, което казваш? Доста обикаляме по тези места.

„Карано — замисли се Пуси. — Чувала съм това име. Някой го спомена и то заинтересува Лу. Винаги познавам, когато е заинтересуван — дясното му ухо трепва като на куче, което дочува нещо.“

Но кой ли го каза? Опита се да си спомни. Беше някъде, където имаше много хора и... сервитьори! Ресторант и Сара беше там. А после се сети. Сара беше с някакъв мъж, по-възрастен от нея, изглеждаше строг, стана и се приближи, така, че с Лу трябваше да отстъпят назад. А когато Лу попита кой е, мъжът — Рубен се казваше,

сега си спомни — каза, че имал нещо общо с Карано Вилидж. А ухото на Лу трепна.

Може би Сара имаше нещо общо с Карано Вилидж. Близко до Рубен, близко до Карано Вилидж. А Лу се опитваше да я спре. „Трябва да я предупредя — помисли си Пуси. — Не мога да позволя Лу да ѝ навреди. Тя е единствената ми приятелка.“

Главата ѝ беше замаяна от виното, което бе изпила, но се опита да се съсредоточи и да чуе какво си говорят.

— ... двайсет процента — каза Лу. — Семейството запази един милион акции, а другите предлагаме на шейсет.

— Не мога да купя акции от нещо, което може да се окаже въздушна кула, дявол да го вземе, Лу, знаеш го. Ами ако никога не го построите?

— Ще го построим. Купуваме земята от Карано и започваме още на следващия ден. По мои сметки ще му се наложи да продава след шест-осем месеца. Няма да може отлага повече. Щом разбере, че няма да получи анекса, което означава, че не може да строи, ще я зареже и ние ще я вземем.

— Тогава вече ще говорим за закупуване на акции.

Лу изрече със своя смразяващо спокоен глас:

— Предлагаме двеста и шейсет хиляди акции. Ако искаш да купуваш, сега е моментът. Обявяваме ги, щом купим земята. Уведоми ме какво си решил.

— Как е риболовът там?

— Има американски костур, шаран и други някакви. Не е като едно време, доста е замърсено, но все пак риба има.

— Миналата седмица трябваше да дойдеш с нас. Четири дена бяхме на река Роаринг Форк, имаше превъзходна пъстърва, най-добрата, която съм виждал.

Пуси вече не ги слушаше. „Риболов — ядоса се тя. — Искam да чуя още нещо за Сара.“

— Любов моя? — Съпругът ѝ я гледаше усмихнат, с блуждаещ поглед. — Десертът.

Един сервитюр дръпна стола ѝ и ѝ направи място да стане от масата. Пуси отиде в кухнята. Главният готвач вече беше приготвил медната чиния, подредена с палачинки. Лу каза, че това трябва да е нейният принос за вечерта. Веднъж в Ню Йорк той се бе възхитил на

една домакиня, която донесе фламбирания десерт от кухнята до масата като горда кралица, която носи свещения огън.

— И ти ще направиш такова нещо — каза той на жена си, която се уплаши и се молеше да забрави.

Но Лу не забравяше нищо. И така, Пуси застана до главния готвач и заля палачинките със затоплен коняк.

— Госпожо, изляхте твърде много — каза строго готвачът, но тя се страхуваше да не би пламъкът да не е достатъчно, когато влиза в трапезарията, и добави още коняк. Взе една чиния и отиде до въртящата се врата.

— Запали го — заповяда тя.

Главният готвач поклати неодобрително глава, но доближи дълга запалена клечка кибрит към палачинките и Пуси влезе в трапезарията.

Пламъците лумнаха и опърлиха косата ѝ. Заляха краищата на чинията като огнен водопад и изгориха ръцете и китките ѝ. Тя извика и хвърли чинията, пламъците се разпространиха по килима чак до седемте чифта кожени обувки под масата. Мъжете скочиха и заудряха с крака по килима, смачкаха палачинките и ритнаха настрани медната чиния, сякаш е горяща футболна топка.

Пуси се отдръпна настрани и от безопасно място учудено наблюдаваше. Сцената беше направо невероятна, все едно гледаш документален филм на видео в някой музей — шест добре облечени мъже с черни костюми скачаха, надигаха се като привидения от пламъците, издаваха странни ликуващи викове. Само Лу не се помръдна, стоеше неподвижно начело на масата. Пуси го забеляза с периферното си зрение, но погълната от сцената, която се разиграваше пред очите ѝ, не погледна към него. Това бе нейно дело. Скачането, силните крясъци, внезапният прилив на живот, който събуди скованата, приличаща на пещера трапезария... нейно дело, изцяло нейно дело. Усмивваше се — силна, весела, жива.

Скоро пламъците позатихнаха, станаха синкави и постепенно изгаснаха. Когато мъжете, чиито весели лица бяха придобили глупаво изражение, се върнаха и седнаха на столовете си, на килима бе останал изгорял кръг. До един смениха глупавото си изражение със загриженост.

„Не е станало нищо страшно, нали знаеш.“ „И без това не трябваше да ям десерт — вредно е за фигурата ми.“ „Жалко за

килима.“ „Познавам един човек, който може да го оправи, дребен американец, който може да направи всичко. Ще ти дам името му...”

Най-после Пуси погледна безизразното лице на Лу. „Ще ме убие“ — помисли си тя и избяга. Не можеше да се скрие в спалнята — най-напред там щеше да я потърси. Влезе в библиотеката, отвори една от махагоновите врати, промъкна се в кабинета на Лу и я затвори след себе си. Никога не би я потърсил тук, това беше забранена територия за нея.

Обиколи стаята, единствената с човешки размери в апартамента, и се опита да си представи какво я очаква. Хрумна ѝ, че ако някой я види, ще си помисли, че прилича на мишка в колело или лабораторна маймуна, която отчаяно търси начин да избяга. И щеше да е прав.

Седна на кожения диван. Мразеше кожата; беше хлъзгава и студена, човек не можеше да се свие на топка и да се почувства защитен. След миг стана и отново се заразхожда из стаята. „Ще избягам. Няма да взема нищо, което принадлежи на Лу. Ще отида при Сара и тя ще се погрижи за мен.“

Отиде до бюрото и вдигна слушалката на телефона. Знаеше номера наизуст.

— Сара! — извика тя. — Слава богу, че си си у дома. Мога ли да дойда да живея у вас?

— Да живеете у нас ли? Вие живеете със съпруга си, нали?

— Да, да, да. Трябва, трябва да се махна оттук, толкова го ядосах, направо го вбесих, че не мога да остана тук, той ще ме убие.

— Не говорите сериозно, госпожо Коркоран. Разбира се, че няма да ви убие...

— Ще ме убие! Ще ме убие! Толкова е...

— Казвали сте ми, че не за пръв път го ядосвате, но винаги се е успокоявал. Вярно ли е... че се е успокоявал и всичко отново е било наред?

Пуси се отпусна във въртящия се стол на Лу. И той беше кожен, но тя нямаше избор, краката ѝ трепереха.

— Мислиш си, че всичко е наред, но не можеш да забравиш това, което ти е казал някой, той също не може да го забрави, така че то остава и продължава да боли, така че не, нищо не наред, никога не е било. — Рисуваше кръгчета, а вътре в тях по-малки, хванати в капан от по-големи. Химикалката се врязваше в хартията, тъй като кръговете

ставах все по-отчаяни. — А този път направих нещо наистина ужасно и глупаво, провалих приема му и никога няма да ми го прости, бизнесът е единственото нещо, за което наистина му пука, а аз създадох голяма бъркотия...

— Съсипали сте цялата вечер или само част от нея?

Спокойният глас на Сара прекъсна риданията ѝ.

— Десертът — обясни тя.

— Значи нещо се е объркало по време на десерта. Със сигурност не е непростимо.

Това беше единственото нещо, което трябваше да направя — да си мълча и да се усмихвам много. — Очертаваше кръгове с химикалката, която прорязваше хартията. — Сара, не мога да остана тук, а няма къде да отида, нямам си никого, освен теб. Моля те, Сара, умолявам те да ми позволиш да живея у вас! Няма да ти създавам никакви проблеми, ще чистя къщата, умея да чистя — ще правя каквото кажеш, моля те... моля те... — Сложи ръка на устата си, за да потисне риданията. Срамуваше се. Сара не би плакала — беше твърде силна.

— Ще се опитам да ви намеря нещо за тази вечер — каза най-сетне младата жена. — Опасявам се, че не е добра идея да дойдете тук. Повярвайте ми, госпожо Коркоран, ще...

— Наричай ме Пуси! Никога не ми казваш така! И преди съм те молила, но ти не ми обърна внимание! Сякаш не ме харесваш!

— Напротив, харесвам ви. Искам да ви помогна. Обещавам, че ще ви намеря безопасно място, докато помислите какво ще правите оттук нататък. Не можете да вземате решение, когато сте толкова разстроена; имате нужда от спокойствие и време. Всичко ще се оправи, наистина. Вие сте силна жена, можете да оправите живота си. Ще направя каквото мога, за да ви помогна да решите какво ще правите след това. Ще ви се обадя след час и ще ви кажа...

— Не! Не се обаждай тук! Аз ще ти звънна. Но след половин час, става ли? Той ще е все още при гостите си.

— Ще видя какво мога да направя. И... се опитайте да се успокоите. Каквото и да става, няма да си помогнете, като не се владеете.

Пуси бавно затвори телефона. „Каквото и да става.“ Нима Сара не ѝ повярва? Ако не можеше да разчита на нея, нямаше никаква

надежда. „И не ме нарече Пуси. Но каза, че съм силна. Силна жена, каза тя. Добър живот. Нямах да го каже, ако не го мислеше.“

Пуси си повтори напевно тези думи: „Силна жена. Хубав и живот“. Хвана се за главата и се разрида.

Сълзите ѝ покапаха по документите, разпилени по бюрото и тя отново ахна от ужас. Избърса ги с ръка, взе салфетка от кутията, която бе до нея, за да ги попие, но ги изпомачка. „О, боже!“ — помисли си тя, в паниката съвсем измачка страниците и ги хвърли в кошчето за боклук чак на дъното. Всички други документи изглеждаха наред. Като нови.

На страниците имаше дълги редици цифри, изпъстрени със ситно написан текст. Те подскачаха пред очите ѝ, черно на бял фон, бяло на черен фон, пълни безсмислици, от които ти се завива свят. Помисли си, че Лу работи с тях, манипулира ги, както манипулираше и хората. Прегледа и текста, не разбра абсолютно нищо. Не разбираше и съпруга си. Беше спала с него, омъжи се за него, пътуваше с него, заедно създадоха два дома (ако въобще можеха да се нарекат дом), но ако някой я помолеше да опише набързо кой е Лу Корморан нямаше да може да го направи.

Не е за вярване, но задряма за няколко секунди — може би минути? — подпряла главата си с ръка, а лакътят ѝ беше върху документите на Лу. Подскочи рязко и се опита да види часовника върху глобуса. Бяха минали четирийсет минути от разговора ѝ със Сара. „О, боже, може би е излязла! Има си и друга работа, не съм ѝ само аз на главата...“

Грабна слушалката и бързо набра телефона.

— Сара, мислех, че си излязла — извика с облекчение тя.

— Как бих могла, след като обещах, че ще се погрижа за вас?

Обзе я топла вълна на благодарност. Изправи гръб. Сара се грижеше за нея.

— Благодаря ти... — прошепна тя. — Благодаря...

Точно в този момент двойната врата се отвори и на вратата се появи Лу.

— ... Горднър — казваше Сара. — Нанси разполага със свободен апартамент за портиер. Можете да останете в него колкото поискате. Адресът е... имате ли нещо за писане?

— Да — прошепна Пуси, вперила поглед в Лу. Ръцете ѝ бяха сковани и отказваха да ѝ се подчинят.

— Елм Стрийт 134. Сградата е от сив камък, отпред има няколко статуи. Намира се на десет минути с такси от вашия апартамент. Ще отидете ли тази вечер?

— Да — прошепна Пуси.

— Какво има? — строго попита Сара. — Какво става?

— Нищо. Аз... ще отида. Както ти каза. — Ръцете ѝ трепереха и телефонът изтрака, докато слагаше слушалката.

— Колко от тези документи прочете? — Гласът му беше много строг и сериозен. Той все още стоеше на вратата.

— Не съм ги чела. — Гледаше го с широко отворени очи. — Ами палачинките?

— Да, бе — изсумтя той. — Всички са разпръснати пред теб.

— Но аз не разби... видях много цифри, но не разбирам какво означават. За мен са просто... цифри. Думи. Подскачаха пред очите ми.

— Казвал съм ти да не влизаш в кабинета ми.

— Знам, Лу, но толкова беше толкова ядосан... — „Не му напомняй! Не го ядосвай пак!“ — Имах нужда от тихо и спокойно място.

— И избра кабинета ми. Да ме шпионираш. Скапана кучка такава, не ти ли беше достатъчно, че направи цял цирк одеде, че станах за смях, като се правеше на клоун...

Телефонът иззвъня. Пуси впери поглед в него. Сара ѝ звънеше. Сигурно се чудеше защо затвори, защо шепнеше. Протегна ръка да го вдигне.

— Остави го да звъни. — Лу влезе в стаята. Без да повишава тон, каза: — И на всичкото отгоре ме шпионираш... за какво? Да не би да си си помислила, че можеш да ме шантажираш, за да забравя този фарс в трапезарията? Не шантажираш ли най-добре в леглото? Глупава малка курва, опитваш се да...

Пуси изпищя. Между гърдите и по гърба ѝ потекоха вадички пот. Черната сатенена рокля се плъзгаше по кожения стол (представи си петната от пот по роклята си, но нямаше време да се чувства неудобно). Почти се свлече от стола, но се хвана за ръба на бюрото и се заспъва с токетата си по пода. Плувнала в студена пот,

разтреперана, сигурна, че ще умре, тя почувства такава омраза, че почти усети вкуса ѝ.

— Не съм чела скапаните ти документи! — изкрещя, изненадана от реакцията си не по-малко от Лу, който остана буквално с отворена уста. — Хич не ми пука за твоите документи, нито за приятелите ти, и за теб не ми пука.

Тя трепереше толкова силно, че чак зъбите ѝ тракаха, когато бързо заобиколи бюрото и се нахвърли върху Лу толкова ожесточено, че той инстинктивно се отдръпна встрани. Мина покрай него и продължи напред, но не към вратата, както след миг осъзна, че е трябвало да направи, а към спалнята си — само дето това бе тяхната обща стая — и тресна вратата себе си.

Той я последва, връхлетя вътре и видя, че се е свила до тоалетката.

— За каква се мислиш? Да ми говориш като някоя курва, като курвата, каквато беше, когато те измъкнах... — изкрещя той.

— Говоря като теб! — извика Пуси. — От теб се научих да говоря така!

— Нищичко. Не научи абсолютно нищо. Когато те открих беше тъпа курва и такава ще си останеш, с нищо не ми помагаш, разваляш абсолютно всичко, до което се докоснеш, ти си безполезен боклук.

— Ти се ожени за мен! — изкрещя тя. — Обичаше ме!

Той се изхили.

— Обичал съм я бил! За бога, ожених се за теб, защото така можех да те притежавам — отново изсумтя той. — Сключих скапана сделка.

Със сподавен вик Пуси отвори рязко чекмеджето на тоалетката и грабна малкия пистолет, който държеше там от седмици. Беше черен, със сребриста лента отгоре. Избра го, защото беше малък и лек, караше я да се чувства по-добре, но никога не си бе представяла, че наистина ще го използва. Сега ѝ се стори тежък, изплъзваше се от влажната ѝ длан, затова го държеше с две ръце.

— Кучка такава! — изръмжа Лу и се втурна да ѝ го вземе.

Пуси затвори очи и натисна спусъка. Но бе забравила да свали предпазителя откъм сребристата страна на пистолета. Миг преди Лу да грабне пистолета, тя си спомни, че продавачът ѝ показва как се сваля предпазителят. А после всичко потъна в мрак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мак сложи ваза с рози в средата на масата и се отдръпна, за да се полюбува на делото си.

— Вечеря. — Протегна ръка, сгъната в лакътя, към Аби, която го хвана под ръка, за да я придружи до масата. В същото време Дъг направи същия жест към Кери, която отдавна беше престанала да се смее на това, което правеха. Сега то много ѝ харесваше. Седнаха на обичайните си места на кръглата маса: Аби отдясно на Мак, Кери от лявата му страна, а Дъг между сестрите си.

— Много е шик. — Момчето гледаше украсата в средата на масата. — Нещо специално ли ще правим?

— Празнуваме ли нещо? — попита Кери.

— Да — отвърна Мак. — Но най-напред... — И четиримата склучиха ръце за молитва и наведоха глави. — За това, което предстои да получим — произнесе напевно той, — благодарим на Господа и Го молим за Неговата благословия за всичките ни старания и усилия, и за душата на горкичката Пуси Коркоран, да ѝ помогне да отиде в рая, макар че се самоуби.

— Сара не каза, че се е самоубила — възрази Дъг. — Каза само, че е починала.

— Откъде знаеш, че се е самоубила? — попита Кери.

— Познаваш ли я? — добави Аби.

Мак вдигна ръце, признавайки се за победен.

— Обсаден съм отвсякъде — театрално заяви и стана. Сложи на масата тенджерата с яденето, което Сара бе сготвила предишната вечер, и купа с кускус.

— Сипвайте си. Всички въпросителни въпроси на любопитните любопитковци ще получат отговор, когато му дойде времето.

Дъг помириса недоверчиво яденето в тенджерата.

— Какво е това? Никога досега не сме яли такова нещо.

— Пиле по марокански. — Мак гребна малко, сложи го върху купчината кускус и подаде чинията на Аби. — Очевидно безстрашната

ви сестра е ходила в някой марокански ресторант, когато някоя вечер е скитосвала с тайнствения обожател, вместо да си стои у дома и да е част от семейството си, и толкова ѝ е харесала храната, че се е посветила на консервираните лимони, куркумата и тем подобните.

Дъг се отдръпна назад.

— „Консервирани“ лимони ли? Нещо като „вкаменени“ — попита Дъг.

— О, я стига! — Кери напълни чинията си. — Сара не би сготвила нещо, което няма да ядем. Какво имаш предвид, че скитосва, вместо да си стои у дома...

— Съжалявам, съжалявам — каза Мак. — Забравих, че никога не критикуваме Сара.

— ... и да бъде част от семейството си — продължи Кери. — Смяташ, че вече не е част от семейството ли?

— Разбира се, че е... — започна Аби.

— Разбира се, че е част от семейството — побърза да добави Мак. — Просто си мислех, че наистина ще е страхотно, ако понякога го показва и с действията си. — Той ги погледна, по лицата им личеше, че са объркани. — Например Аби нямаше да споделя с мен за Шон — в крайна сметка защо да говори мен за нещо толкова лично? — Обзалагам се, че би искала да поговори с някого и този човек би могъл да е Сара, ако от време на време помисли и за семейството си, вместо как да се забавлява със своя рицар с блестящи доспехи.

— Не е честно — тихо изрече Кери. — Искам да кажа, че тя мисли за нас, и то много. А и тази вечер не отиде да се забавлява, а на погребение.

— На помен — поправи я Мак, — в памет на една глупачка, която се гръмна. Всички ли си сипаха храна? Добре тогава, яжте, докато е още топло. Толкова е вкусно, че чак не ми се вярва, че произхожда от някаква странна страна в Индийския океан.

— Това е Мадагаскар! — засмя се Кери и веднага настроението ѝ се промени.

— Без майтап! Тогава къде...

— В Африка — извика Дъг.

Мак изглеждаше изненадан.

— Мароко в Африка ли е? Искате да кажете, че е близо до езерото Виктория, така ли?

— Не — смееше се Дъг. — Божичко, не си ли ходил на училище? Намира се...

— Подиграва се с нас — каза Кери.

— ... в Северна Африка, точно срещу Испания, като пресечеш Средиземно море. Там дори говорят испански.

— Не е вярно — възрази Кери — говорят арабски.

— Аби, ти знаеш ли тези работи? — попита я Мак, но тя не отговори, лицето ѝ бе напрегнато и бледо.

— Та какво значи „помен“? — попита Дъг. — Мислех, че днес е погребението на как се казваше?

— Кремираха я — уведоми го Кери.

— Добре де, не може ли пак да те...

— Поменът е служба в памет на някого — обясни Мак и си сипа още от яденето. — Обикновено се прави известно време след смъртта. Погребението е веднага след като почине човек, на него опечалените печално оплакват мъртвеца. Помена е по-късно, понякога доста по-късно, както при Пуси, три седмици след като се застреля, за да се даде време на хората да се съберат отблизо и далеч, а и тогава вече всички обикновено са по-весели. Няма сълзи, само речи и въздишки. Аби, чуй ме, съжалявам, че нараних чувствата ти. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Просто исках да кажа, че съм тук, ако имаш нужда от мен. Не ми се ядос...

— Не съм ядосана на теб, а на Сара! — При последните думи тя се разплака. Мак приближи стола си и я прегърна, тя се притисна в него и заплака, заровила глава в ризата му, а той я прегърна с другата си ръка и силно я притисна към себе си.

Дъг и Кери видяха как тя е положила глава на гърдите на брат им и се почувстваха неудобно, без да знаят защо. След малко Дъг каза:

— Къде ще е изложбата ми?

Мак му се ухили.

— Обърнах много внимание на Аби ли? Дъг не е под светлините на прожекторите?

— Това наистина е гадно — извика Кери. — Дъг просто...

— Права си, права си. Аз съм един гаден кучи син и заслужавам да облека власеница, да ме застрелят на зазоряване или да ме завържат на някой стълб с главата надолу и да ме удавят, да ме разчленят на

четири части, да ме намажат с катран и да ме покрият с пера, да ме изложат на показ на площада.

Дъг и Кери се смееха, а Аби беше престанала да плаче. Мак поосвободи Аби от прегръдката си и протегна ръка.

— Хайде де, знаете, че под прожекторите има място за всички.

— Разстроен си от самоубийството на онази жена — мъдро каза Кери. — Разбираме те. Сигурно е ужасно да познаваш човек, който е сторил подобно нещо. Защо го е направила?

Той въздъхна:

— Трудно е да се каже. Тя си беше шантава и особнячка, не се вписваше никъде. Като зловредна, заразна и досадна напаст. Не се интересуваше от нищо, не вършеше абсолютно нищо, поне аз не съм я виждал. Не беше като Кери, която пише разкази, Дъг, който вае скулптури, и Аби, която се изявява като актриса. И като съпруга не я биваше. Може би най-накрая е решила, че няма нищо, заради което си заслужава да живее.

— Каква ужасна мисъл! — изрече Кери.

Аби се надигна и седна.

— На мен ми е мъчно за нея. Изглежда е самотна.

— Била е самотна — поправи я сестра ѝ.

— Да, не е ли ужасно? Да мислиш за нея в минало време? В смисъл, че изведнъж вече я няма. Как е възможно човек, който е бил жив и здрав, изведнъж просто да го няма?

— Все едно изтриваш с гума някоя рисунка — каза Дъг. — Може някой ден и нас някой да ни изтрие от лицето на земята.

— Кой ще направи това? — попита Мак.

— Не знам. Питай Кери. Тя е писателката.

— Вие сте още деца. Целият живот е пред вас, защо ли мислите за тези неща? — поклати неодобрително глава големият им брат.

— Защото как ѝ беше името...

— Пуси — каза Аби. — Тя се самоуби.

— Така е, и защо пък не? — попита Мак. — Не е геройство да си жив, ако няма причина за това. Ако си глупав и досаден и си го знаеш, какво толкова, защо да си правиш труда да ставаш всяка сутрин и да прекарваш поредния гаден ден? Просто приключи веднъж завинаги с всичко и направи услуга на околните.

— Нима не искаш да живееш? — Кери се беше втренчила в него.

— Напротив, искам, скъпа. Имам много причини за това. Но ако те изчезнат... — прокара пръст през гърлото си.

— Но би могъл да откриеш други причини.

— Може и да намеря, но може и да не намеря. Хей, не бъдете толкова сериозни. Животът не бива да е чак толкова сериозен, в повечето случаи той е просто една игра. Като „Монополи“, разбирате ли? Ако купиш подходящите къщи и хотели, си голяма работа и можеш да контролираш нещата, всичко става по твое желание. Нещата се вкисват, майната му, играта свършва. Все някога трябва да свърши и проклет да съм, ако позволя на някой друг да реши кога свършва моята.

Кери рязко се обърна към Аби:

— Защо си ядосана на Сара?

— Моля? — попита Аби, беше се замислила за Пуси.

— Защо си ядосана?

Момичето се размърда, понеже се почувства неудобно.

— Не исках да кажа това. Просто ми се изплъзна от устата.

— Кое то означава, че е било готово да се изплъзне, само е чакало подходящия момент — отбеляза Мак.

— Не съм й ядосана, просто... Искам да кажа, че по-рано много често идваше в стаята ми, питаше ме как съм, какво правя, дали искам да споделя нещо с нея, нали се сещате, за мен самата. А след това престана да го прави.

— Но ти не й казваш нищо — възрази Кери. — Чух те, че понякога даже не я пускаш в стаята си.

— Знам, но тя трябва да настоява. Или да си отиде и да се върне пак след няколко минути. Дори да не съм й казвала всичко, тоест, когато просто мълча, което не е много хубаво от моя страна, знам, че е така, но тя никога не се ядосва, просто сменя темата и говори за други неща. Когато си говорим така, за... о, за каквото и да било, е много приятно. Да знам, че е до мен и се тревожи за мен. — Тя повиши тон: — Но тя престана да го прави.

— Кога? — попита Кери.

— О, де да знам. Преди известно време. Все едно...

— Тя е заета — каза Мак. — С Рубен, нали се сещаш? Но какво значение има? Нямаш нужда от нея, имаш нас, мен. Можеш да ми кажеш всичко. Аз съм выпльщение на дискретността. По-добър съм

даже от Сара, защото съм по-обективен и съм бил на повече места. Тя е домошарка знаеете това, докато „искрено ваш“ е бил по цял свят и знае как да надхитри всеки.

— Не искам да надхитрявам никого. Искам само да съм щастлива — свъси вежди Аби.

— Може ли да говорим за нещо друго? — извика Дъг. — Писна ми от този разговор.

— От какво по-точно? — попита Кери.

— От това, че хората се самоубиват, че Аби е нещастна, от всичко. Не може ли да говорим за приятни неща?

— Приятните неща не съществуват. — Очите на Аби се пълниха със сълзи.

— Искате ли да ви разкажа една история? — попита Мак. — Никой ли не иска десерт?

— История за какво? — попита развеселен Дъг, докато оправяха масата, а Кери донесе купичките със сладолед.

— Вие ми кажете.

— За онзи остров, дето е самостоятелна държава? Нещо за него.

— Науру. Добра памет имаш, Дъг. Първо да си изядем десерта.

Подсмърчайки, Аби си гребна сладолед, а Кери донесе буркана с бисквитите на масата. Мак си допълни чашата с вино, допълни и тази на Аби.

— Добре тогава. Това е един много беден остров, казах ви го. Рудодобивът е западнал — преди няколко години залежите свършили.

— Залежи от какво? — попита Дъг.

— Фосфат — отвърна Кери. — Проверих в Интернет. Там се говори английски.

Мак поклати одобрително глава.

— Наистина е така. Говорят на език, който е някакъв южно тихоокеански. Имат и компютри. Доста са интелигентни, само дето нямат пари. Но на острова се мълви, че има скрито съкровище. Изглежда, преди много време, когато Науру е станала независима държава, новият министър-председател приемал дарове, злато, сребро и какво ли още не от правителствата, които искали правата върху мините на Науру. Премиерът приемал даровете, но си запазил правата над мините, но скоро починал. Преди да умре, казал на сина си, че е

скрил съкровище, за да е на сигурно място, но не му казал точно къде. Един ден десетгодишното момче на име Лагъмот решил да го открие.

— Тази история истинска ли е? — попита Дъг.

— И да, и не. И така, Лагъмот тръгнал да търси съкровището, заедно с тринайсетгодишния си приятел Дерог.

— Били са на нашата възраст — прошепна Кери на Дъг.

— Тези двама търсачи преровили целия остров. Местели камъни, разкопавали около дървета, преплували с шнорхел кораловите рифове и издълбавали дупки в стените на къщите. Една нощ се вмъкнали в една от най-големите банки в страната.

— Вмъкнали се ли? — попита Кери. — Къде е била полицията?

— Полицаяте пиели и нищо не чули. Тази банка работела основно с американски компании, затова имало цели редове шкафове за документи, на които били написани американски имена. Нагъмот прочел имената и си спомнил, че баща му му разказвал истории (винаги ги смятал за легенди) за това, че златото и среброто растат като плодове по дърветата в Америка, за огромни къщи, в които живее само едно малко семейство, за дълги лъскави коли, небе със самолети и супермаркети с толкова високи купчини храна, че се разпилява навсякъде, ако си вземеш портокал или нещо друго... както и да е, той си помислил, че като всяко едно съкровище и това може да е в Америка, или в част от Америка, която се намирала в Националната банка на Науру, и той ще е човекът, който ще го намери, а после баща му толкова ще се гордее с него, че винаги ще го обича. Затова с Дерог започнали да отварят чекмеджетата на шкафовете. Били толкова „вгълбени“ в това, което правят, и не усетили, че някой ги наблюдава от дупката в стената близо до мястото, където се намирали. Нито пък чули на зазоряване, че полицаяте слизат по стълбите да проверят какъв е този шум в мазето.

— И? — попита Дъг, когато Мак млъкна.

— Това е за тази вечер. Не очаквате, че ще ви разкажа цялата история в една вечер, нали? Трябва да удължаваме удоволствието, така е по-сладко.

— Не можеш да спреш точно сега — извика Кери. — Аз не спирам по средата, когато пиша разказ.

— Едно време са го правели. Във вестника са публикували по една глава от някой роман всяка седмица. Хората е трябвало да чакат

цели седем дни — една петдесет и втора част от годината! — за да разберат какво ще стане по-нататък. Освен това трябва да разберете, че не можете да получавате всичко веднага. Бъдете търпеливи и чакайте като всички хора по света, вместо да бъдете разглезени нетърпеливци!

Аби я побиха тръпки и забеляза, че Кери и Дъг също са объркани. „И те са го почувствали“ — помисли си тя. Мак го поднесе като шега, но беше сериозен и изглеждаше сякаш говори сериозно, сякаш ги мрази, защото са разглезени. Но след това се усмихна и протегна ръце.

— Обещавам, че скоро ще ви разкажа и останалата част от историята. — Изправи се, придърпа ги по-близо до себе си и ги прегърна. Объркването на Кери премина. Чувстваше се странно, че някой я е прегърнал, че е със семейството си, че вечерят всички около масата, разказват си истории и разговарят дори за смъртта. Бяха в топлата им кухня, където се чуваше шумът от хладилника и фризера и успокояващото тиктакане на високия часовник на дядо им. Част от стаята беше в сянка, а висящата лампа над масата ги обгръщаше със светлина, също като златна палатка само за четиримата.

— Нямаме нужда от Сара. — Гласът на Мак се сля с шумовете в кухнята. — Добре сме си и така, само ние четиримата.

Аби се притесни и се напегна, а Кери и Дъг не знаеха къде да се диянат от смущение. Освободиха се от здравата прегръдка на брат си.

— Не знам — проплака тихо Кери. — Не знам какво да мисля!

Излезе тичешком от кухнята и хукна нагоре по стълбите към стаята си.

— Хей, Кери! — извика Мак. — Какво става?

— Аби? — нерешително попита Дъг и погледна сестра си.

— Защо не можеш да бъдеш мил? — с треперещ глас попита тя. — Защо трябва да съсипваш всичко с гадните си забележки? — Затвори очи: „Искам Сара“.

В същия момент иззвъня телефонът. Беше Сара.

— Къде си? — изплака Аби, щом чу гласа ѝ.

— В погребалния дом, обаждам се по мобилния си телефон. След минутка трябва пак да вляза вътре. Какво е станало, Аби?

— О, нищо. Нищо! Всичко е наред. Добре сме, супер сме, седим в кухнята, говорим си и... се смеем. Забавляваме се. Ядохме от пилето по марокански, беше много вкусно. Хората знаят ли за Пуси?

— Не, направо е ужасно. Няма много хора, а и мисля, че от всички само аз я познавах. А съпругът ѝ, той е на първия ред, не съм говорила с него. Аби, сигурна ли си, че си добре?

— Да. Разбира се. Защо да не съм? — За миг я обзе възмущение. „Разбира се, че съм добре! Да не мисли, че имам нужда от нея!“ — Значи всички тези хора... въобще не са я познавали?

— Мисля, че не. Не знам кои са. И министърът не я познава. Той говори за живота и смъртта, сякаш сме на някаква служба, а не на помен на конкретен човек. Аби, наистина присъствието ми тук не е наложително. Ще си дойда.

— Не! Ти искаше да присъстваш, каза ми, че го дължиш на Пуси.

— Но вие сте на първо място. Тръгвам си.

— О, благодаря ти, благодаря ти — прошепна тя.

— Аби?

— Да. Добре.

— Ще съм си у дома след половин час.

Сара постоя замислена и позвъни на Рубен:

— Съжалявам, няма да можем да се видим тази вечер. Нещо се е случило с Аби, може би с всички тях. Не знам какво става, но трябва да се прибера.

Настана кратко мълчание.

— Съжалявам. Бях подготвил вечеря, вино и музика, за да те разведем след помена.

— Точно от това имам нужда. Къде си?

— На бюрото си.

— Искам да си те представя къде си, какво правиш. Цял ден ли беше в Ривър Бенд?

— Да. Кажи ми ти къде си.

— В мрачната и доста потискаща приемна на погребалния дом, а неприятно приповдигнатият тон на министъра се чува през затворената врата. Говори за жена, която никога не е познавал. А сега си тръгвам и в момента вървя към колата си. Разговаря ли с хората в Ривър Бенд?

— С повечето. Свестни хора са, притеснени са за квартала си, объркани са от противоречивата информация, която получават. Но не са чак толкова объркани, за да почакаат — планирали са протест за

неделя и за следващата неделя и са убедили по някакъв начин обществения съвет да не одобри анекса докато не направим компромис.

— Какъв компромис?

— Още не знаем, но предполагам, че ще е неприемлив за нас. Който и да стои зад всичко това, иска да ни принуди да продадем земята.

— Добре де, ще я купят и какво ще строят?

— Нямам представа, но се обзалагам, че няма да бъдат паркове за хората. Служителите на Исая проверяват всеки, който е проявил интерес към парцела през последната година. Днес никой не може да ни каже кой е. Изглежда, не знаят.

— Но вие няма да продавате!

— Все още няма, но не можем безкрайно дълго да плащаме разходите по терена, без да знаем кога или дали въобще ще строим. Виж какво, достатъчно ти се струпа на главата за днес. Можеш ли да останеш при мен утре вечер?

— Да.

— Не си си погледнала календара.

— Няма значение. Ще отложа всички ангажименти. Може ли да вечеряме по-късно? Бих искала да остана при децата, докато се навечерят.

— Когато кажеш. Липсваш ми.

Сара застана до колата си на паркинга, затвори очи и си представи Рубен, седнал зад бюрото в кабинета си, пълен с книги, и лениво мести фигурите върху инкрустираната шахматна дъска до стола му.

— И ти на мен — отвърна тя и потегли към къщи, мислейки си, че можеше да каже много повече неща. „Липсваш ми винаги, когато не съм близо до теб, събирам в себе си неща, които искам да споделя с теб. Мисля за теб, независимо къде съм и какво правя.“

Но нито тя, нито той бяха готови да се обяснят в любов един на друг. И двамата бяха твърде предпазливи, твърде много се страхуваха да не би нещо да се обърка. Сара знаеше какво е да си правиш планове за бъдещето, а в крайна сметка всичко да рухне. Предполагаше, че нещо подобно се е случило и с Рубен, за да е толкова предпазлив — тази мисъл бе по-поносима, отколкото, че е неспособен да се обвърже

сериозно. „Не бих могла да го попитам!“ Тя се усмихна малко тъжно. Разговаряха почти на всякакви теми, но не можеше да го попита точно това.

Това, което можеше да направи, което трябваше да направи, мислеше си, докато доближаваше дома си, беше да помогне на Аби. Истината бе, че напоследък не бе така близо до тях както преди... Преди Мак да се върне. И — за да е честна — преди да се появи Рубен в живота ѝ.

Лампите във всички стаи светеха. На игралната маса в библиотеката оживено играеха на „Монополи“.

— Сара, виж какво купих току-що! — извика Дъг, щом тя влезе в стаята. — Нью Йорк! Винаги печелиш с Нью Йорк! И с другите оранжеви... нали?

— Червените! — извика Кери. — Обаче аз купих и трите и ще строя къщи на тях!

Сара стоеше потресена на вратата. Цялата енергия в стаята беше съсредоточена върху топлия, близък кръг около масата. Останалата част от къщата, въпреки че всички лампи бяха запалени, оставаше някак като в сянка.

— Аби — каза Сара и сестра ѝ вдигна глава от картите си за собственост.

— Здравсти — отвърна тя с монотонен глас. Сара видя възхищение в погледа ѝ, но и объркване. Аби не беше щастлива, но не ѝ беше приятно, че тя се беше прибрала, сякаш е откликнала на зов за помощ.

— Страхотна игра, сестричке — весело извика Мак, без да вдига поглед от „парите“, които броеше. — Искаш ли да ни правиш компания? Да бъдеш мълчалив партньор на някого?

Сара продължи да говори тихо:

— Добре сте си и така. Ще си бъда в кабинета. — „Ако някой има нужда от мен“ — понечи да каже, но преглътна думите и тръгна към стълбите, потресена от това, че в тях има сълзи.

В кабинета ѝ беше тихо, от време на време от библиотеката долиташе вик на радост или отчаяние и прекъсваше мислите ѝ. Те вече нямаха нужда от нея. Мак бе заел мястото ѝ и те бяха щастливи с него. Как се бе получило така? Заради историите за далечни страни ли? Заради няколкото подаръка? Кола, тетрадка, обещание (мъгляво и за

момента неизпълнимо) за изложба. Наистина ли това бе достатъчно? Или пък беше заради това, че все я нямаше у дома? Но тя излизаше само два-три пъти в седмицата, нима нямаше право на това? Или пък той бе по-добър родител от нея?

Тя се хвана за главата. Не вярваше в това, но тази мисъл я тормозеше — може би той знаеше нещо, което тя не знаеше? „Пълен абсурд!“ — помисли си. В началото най-много от всичко искаше да се освободи от отговорността за семейството и да се съсредоточи върху собствените си цели, а сега, когато Мак ѝ помагаше да направи точно това, се чувстваше изоставена и потисната. „Никога не си доволна“ — помисли си тя, ядосана на самата себе си, и бързо вдигна глава, понеже чу стъпки по стълбите.

— Пълен абсурд. — Кери се отпусна на дивана. — Съсипаха ме. Май Дъг беше прав за оранжевите.

— Играта забавна ли беше? — попита Сара.

— О, да. Е... — Сестра ѝ свъси вежди. — Ами... да, разбира се. Но Мак е доста гаден и стиснат, когато играе на „Монополи“. Всичко е доста объркано.

— Объркано ли? — Сара почувства, че в нея се надига надежда.

— Трудно е да се каже какво точно става. В смисъл, че в един момент всичко е забавно и прекрасно, а после... о, де да знам... някак си... ами, вече не е забавно... не можеш да кажеш какво става.

— За Аби и Дъг ли говориш?

— Не — въздъхна Кери. — За Мак. Не мога да го разбера. Би трябвало да можеш да разбираш близките си, нали така? Един писател трябва да умее да го прави непрекъснато, да знае защо хората са особени, странни, гадни или каквито са там. Би трябвало и аз да го умея, щом ще ставам писателка.

Сара изчака секунда, чувстваше се така, сякаш минава през минно поле. Седна до Кери и я прегърна.

— Ти прекрасно разбираш хората. Всичките ти разкази го показват. Истината е, че Мак е загадка и за мен — призна си тя.

— Така ли? Но ти знаеш всичко — погледна я учудено сестра ѝ.

Сара се усмихна.

— Не съвсем. Надявам се, че знам повече от теб, иначе каква е ползата да остаряваш? Но съм сигурна, че никога няма да знам всичко. Светът е толкова голям, сложен и объркан, че е невъзможно един човек

да знае всичко, още по-малко да го разбира, понякога това включва и загадките в семейството.

— Като нашето.

— Да, точно така. — Сара отново замълча и се замисли за смъртта на Пуси Коркоран. — Това, което можем да направим — най-сетне каза, — е да събираме информация и да умеем да я използваме, когато ни е необходима, да я свързваме с други неща, които сме научили, за да „съберем парчетата от пъзела“, да си направим заключение и да вземем правилното решение. Най-важното е да обръщаме внимание на всичко, което става около нас. Колкото повече неща забелязваш, толкова повече информация ще събереш, ще осмислиш и ще можеш да използваш, когато ти е необходима.

— Това се нарича наблюдателност. Все това ми повтаряш.

— Защото е важно за всички ни, но за един писател е жизненоважно.

— И учителката ми по английски каза същото. Каза, че трябва да сме наблюдателни и да не оставяме нищо да ни се изплъзне, без да му обърнем внимание.

— Добър съвет. — И двете замълчаха.

Сара възнамеряваше да поразпита още за Мак. Какво е направил, какво е казал? После обаче реши, че би трябвало да остави Кери сама да сподели, без да я разпитва, но не може да се въздържа и попита:

— Дъг и Аби по същия начин ли се чувстват с Мак?

— Не знам. Ами... предполагам, че да. Не разговаряме за това. — Тя се размърда в ръцете на Сара, сякаш не можеше да понесе мисълта да критикува Мак, и рязко каза: — Хрумна ми идея за разказ. Мисля, че трябва да отида и да го напиша.

— Разбира се. — Сестра ѝ я прегърна и я целуна по главата. — Обичам те. Мисля, че си страхотен наблюдател.

Кери кимна.

— Благодаря. — Тръгна към вратата, но се обърна. — Забравих... Оузи иска да спя у тях утре вечер. Може ли?

— Разбира се. От колко часа?

— О, предполагам, че от следобеда. Вероятно ще ходим на кино. Благодаря ти, Сара. Обичам те.

Сара се усмихна: „Поне знам, че все още ме обичат“.

Когато звънна телефонът, тя отиде до бюрото си и го вдигна разсеяно, понеже си мислеше за играта долу, и чу напрегнатия и задъхан глас на Дона Солдана:

— Сара, може ли да дойда у вас? Налага се, нямам къде... В смисъл, не познавам никого, който да... Сара? Може ли да дойда? Сега?

Тя се опита да насочи мислите си в друга посока. Дона беше много мълчалива напоследък, добра секретарка, която не говореше за бащата, от който беше избягала, след като я изнасилил, не споменаваше да я е дебнал или да се е опитвал да я примами някъде.

— Какво се е случило, Дона? Къде си? — попита тя секретарката си.

— На Кларк Стрийт, на няколко пресечки от своята... Сара, трябва да ми позволиш да дойда, имам нужда от някого, имам нужда от теб, обикалям улиците от часове, капнала съм. Няма да ти създавам неприятности, ще спя на пода, където кажеш... Сара? На линията ли си?

Сара беше обърквана, спомни си последния път, когато чу подобен зов за помощ — „Сара, мога ли да дойда да живея у вас?“ Тогава половин час търси подслон за Пуси, вместо да ѝ каже, че може да дойде поне за през нощта, за две нощи, за колкото ѝ е необходимо, за да разбере какво се е случило и какво Пуси с нейна помощ може да направи по въпроса. Преди това Пуси, застанала в основата на стълбите, усмихвайки се отчаяно, бе казала: „Имам нужда от теб“, а сега беше мъртва.

— Добре — отговори тя на Дона. — Няма да се наложи да спиш на пода, в стаята за почивка има диван, ако нямаш нищо против да спиш там? Добре ли си? Наранена ли си?

— О, нали знаеш...

— Моля?

— Както и да е, в стаята за почивка е добре. Навсякъде е добре. Идвам веднага.

„Не си прави труда да ми благодариш“ — помисли си Сара, и после я досрамя.

— Сара, Мак ми е уредил изложба! — Дъг се хвърли на дивана. — Изложба в галерия! Моя самостоятелна изложба! Само за мен, няма да има други! Не е ли жестоко? Направи го! Точно както ми обеща!

— Чудесно — предпазливо каза тя. — Наистина ли е уредил изложба? Искам да кажа, в истинска галерия?

— Да, каза, че се намира във Франклин Парк.

— Не знаех, че във Франклин Парк има галерии. И кога е изложбата ти?

— Мак каза, че преговарят. „Скоро ще бъде взето решителното решение“ — така каза. Нали знаеш как се изразява. И нали се сещаш, преди беше някак си гаден, малко груб, все едно изобщо не ни харесва, но ни харесва, наистина, а аз ще имам собствена изложба и ще бъда истински скулптор.

— Бил е гаден ли? — попита Сара.

— О, нали знаеш...

„Защо непрекъснато ми казват «нали знаеш, нали се сещаш», след като нито знам, нито се сещам?“

— Какво да знам? — попита — можеше да го изрече и по-мило.

— О, нали знаеш... — измъкна се Дъг. — Просто е странен понякога, например казва разни неща или ни се подиграва, е не точно ни се подиграва, но... нали се сещаш? Но е много готин, Сара, наистина. Той е най-добрият брат на света, нали? — Скоси. — Трябва да работя върху произведенията си, за да имам достатъчно за изложбата. Мак каза, че са ми нужни поне трийсет парчета.

— А сега колко имаш?

— Не знам, около сто може би. Но трябва да подбера най-добрите. Това е големият ми шанс! Трябва да се представя наистина добре!

Младата жена изведнъж се притесни, седна до момчето и го прегърна, както беше сторила и с Кери.

— Дъг, миличък, не възлагай големи надежди на тази изложба. Ако наистина стане, няма да е кой знае какво събитие — предпазливо му каза тя.

— Ще стане!

— Може би. Но не можеш да си сигурен, докато не е напълно уредено. Знаеш това. Искам да ти кажа само, че каквото и да се случи,

няма да е окончателно и завинаги. Предстоят ти много изложби. Имаш талант и щом му се даде шанс да се доизгради...

— Винаги така казваш. — Дъг се завъртя и нервно скочи. — Мак казва, че съм готов за изложба, а той ги разбира тези неща. Обиколил е целия свят и разбира от всичко. Разказа ни една история за остров на име Науру, съвсем малък остров, но представлява цяла държава, има си правителство и всичко останало. Хората там са много бедни, но има съкровище, само дето е скрито и едни момчета възнамеряват да го открият. Страхотна история.

— Искам да говоря с него — каза Сара. — Къде е?

— Излезе. Може ли утре вечер да спя у Джеф? Покани ме на лагера днес. Майка му няма нищо против.

— Разбира се. Кога ще отидеш?

— Предполагам, че по обяд. Майка му ще ни закара с колата на кино. Съгласна ли си?

— Да.

— Супер! Лека нощ, Сара. — Целуна я по бузата. — Обичам те — каза и изчезна.

Тя се загледа през прозореца с немиждащ поглед и чу, че някой звъни на вратата. Тръгна да отвори, но на стълбите срещна Аби:

— Жена на име Дона те търси. Казала си й, че може да остане у нас? Няма да й дадеш моята стая!

— Разбира се, че няма. Ще спи в стаята за почивка. Аби, не бих дала стаята ти на никого, знаеш това. Дона ми е секретарка, има неприятности и се нуждае от подслон за една-две нощи, докато й намерим апартамент. Тя е сваятна, ще ти хареса.

— Не ми е приятно у дома да има непознати. — Сви рамене момичето.

„Никога не си възразявала, че Мак живее тук — шокирана си помисли Сара. — Какво ми става? Обикновено не ми минават лоши мисли през главата, особено за член на семейството.“

— Съжалявам — каза на Аби, извинявайки се за думи, които сестра й не бе чула, и бързо я прегърна. В този момент се появи Дона:

— Сара, толкова е ужасно, най-лошото... — При последната дума повиши тон и почти изпищя, избухна в плач и силно прегърна Сара. — Ужасно, ужасно. Нямах представа... най-ужасната нощ в живота ми. Мислех, че ще ме убие!

Сара се отдръпна.

— Да те убие ли? Но как?

— Удряше ме и... о, боже! — разрида се и извиваше глас като жена, оплакваща мъртвец.

Дъг и Кери изскочиха от стаите си и тъкмо се канеха да пукнат надолу по стълбите, когато Сара ги видя и поклати отрицателно глава.

— Всичко е наред — каза спокойно, като почти не се чуваше от писъците на Дона. — Всичко е под контрол.

— Но тя крещи — възрази момчето.

— Знам. — Сара погледна тихата си, добра секретарка, която изведнъж се превърна в дух, чийто вой предвещава смърт в дома. — Няма нищо за гледане — сопна се малко рязко на Дъг и Кери.

— Май не сме желани тук — заяви Кери и след миг двамата се върнаха в стаите си.

— Той взе нож! — извика Дона. — А аз не можах...

— Какво? Дона, чуй ме. Той е бил в апартамента ти ли?

— О, ами... нали знаеш.

— Не — скара й се тя. — Не знам.

Дона се разплака още по-силно. Сара я изчака да се успокои.

— Разплака се като малко дете, падна на колене и каза, че не мога да го напусна, щял да умре... — хлипаше младата жена.

— Да го напуснеш ли? Какви ги говориш?

— Да го напусна! Нали се сещаш, никога повече да не го видя.

— Но той ти е баща. Ти си го напуснала, когато си напуснала дома си.

— Сара, толкова съм уморена, че не знам какво говоря. Може ли да седна?

— Съжалявам, разбира се, седни. Не трябваше да те държа права. — Обърнаха се и Сара срещна погледа на Аби, недоверчив, дори надменен и ироничен. Беше я забравила. „Дали не ревнува?“ — запита се.

— Аби, моля те, оправи дивана. Би ли проверила дали в банята долу има сапун и чиста чаша... знаеш какво да направиш.

Аби кимна и промърмори: „Тя лъже“.

Сара присви очи.

— Ще си поговорим в стаята ти. — Заведе Дона в кухнята. — Ще направя кана с чай, която да занесеш долу. Имаш нужда да

останеш насаме със себе си. Ще поговорим утре сутринта.

— Имаш ли нещо за ядене? Не съм вечеряла.

„По дяволите — помисли си Сара, — става все по-капризна. Искам само малко благодарност.“

Мълчаливо (слава богу, че Дона не се разплака пак) стопли от пилето с кускус и направи чай.

— Насам — каза и двете занесоха таблите в стаята за почивка. Аби бе разтегнала дивана, беше сгънала чаршафа и одеялото и бе запалила настолната лампа до дивана. Тя осветяваше леглото и една малка масичка, на която имаше чаша вода и две книги. Сара погледна заглавията — разкази на Балзак и О'Хенри, любимите на Аби, по всяка вероятност не и на Дона, но колко мило, че се бе сетила.

— Капнала съм — въздъхна секретарката ѝ — и умирам от глад. — Седна на малката масичка и започна да се храни. — Предполагам, че ще ме закараш до работата утре сутринта, нали?

Сара я погледна втренчено. Нима Дона толкова бе свикнала някой да е на нейно разположение, че го смята за даденост?

— Утре е събота — отвърна. — Лека нощ.

— Благодаря ти, Сара — изрече Дона с пълна уста. — Спаси ми живота, знаеш ли?

Сара затвори вратата на приземния етаж и се качи горе.

Къщата бе тиха, стаите потънаха в обичайния си покой.

Дори когато и четиримата правеха нещо (включително и Мак... а къде ли бе той?), къщата бе център на уют и топлина, мебелите и килимчетата бяха обикновени и доста износени, картините сияеха от патината на времето. Къщата си беше същата, в нея нищо не се бе променило, дори когато всичко останало изглеждаше доста объркано. Дори крясъците на Дона, докато ехтяха из стаите, не разклатиха усещането за закрила, която къщата осигуряваше. „Това е нашето убежище“ — помисли си тъжно Сара, дума, която майка ѝ повтаряше толкова често.

Вратата на стаята на Аби бе затворена. Сара почука.

— Влез — отвърна момичето. Сара я завари, седнала в люлеещия се стол, да гледа „Виктор/Виктория“ на DVD. — Виж, точно като в този филм — каза Аби. Тя седна на креслото. — Винаги си личи, когато някой се преструва.

— Притеснява те, че ще обръщам повече внимание на Дона и няма да имам време за вас тримата ли? — попита Сара.

Аби спря филма.

— Искаш да ме попиташ дали ревнувам? Боже господи, Сара, ама, че глупост! Съжалявам — бързо добави. — Не исках да кажа това. Наистина съжалявам.

— Щом не е ревност, какво е тогава?

— Тя лъже. Мразя хора, които лъжат. В смисъл, ако не можеш да разчиташ, че хората ти казват истината, какъв смисъл има всичко останало?

— Не знаеш дали лъже. На мен не ми прозвуча като лъжа.

— Сара, много си доверчива. Винаги вярваш в доброто у хората. Дори когато не ти допадат много, никога не вярваш, че са лоши.

— Не е вярно. — Помисли си за Лу Коркоран и още няколко нейни клиенти, които бяха също толкова арогантни и жестоки. — Кажи ми защо смяташ, че Дона лъже.

— Първо на първо, тя плаче и вика твърде силно.

— О, Аби.

— Добре, де, аз плаках много, когато Шон... когато престанах да се виждам с него. Но тогава бях съкрушена. Тя се опитва да те впечатли, да те накара да я съжаляваш. А после се опита да замаже нещата, които ти се сториха нелогични. Например каза, че го е напуснала, а ти си помисли, че тук нещо не е наред. И когато спомена за ножа, че той е бил в апартамента й... всички тези неща.

Сара бе възхитена от сестра си, която през повечето време изглеждаше като петнайсетгодишно момиче, погълнато от собствената си личност. Оказа се, че е много наблюдателна! — каквато Кери се надяваше да стане. А, може би бе по-проницателна и от Сара.

— Утре ще разбере — каза на Аби. — Може и да си права. Не знам. — Целуна я и по двете бузи. — Страхотна си, Аби, впечатлена съм от наблюдателността ти. Лека нощ, миличка.

— Лека нощ — разсеяно отвърна. — О, да не забравиш, че утре вечер ще спя у Лори. Осем момичета ще празнуваме предстоящия й шестнайсети рожден ден. Тя казва, че това е много важна възраст и трябва да се отпразнува с много купони, преди и след като ги навършиш.

— Разбира се. Каж ми ти колко купона би искала да направим, къде, кога и аз ще уредя всичко.

— Наистина ли? Ще намериш време за това? — Скочи и прегърна Сара. — Благодаря, благодаря, вече имам страшно много идеи... — Замълча. — Може ли да отида до Лори с колата?

— Аби, знаеш, че не можеш да караш сама. Нямах книжка. Когато навършиш шестнайсет...

— Тогава би ли дошла с мен и да ми позволиш да покарам? Правила си го няколко пъти. Как иначе да се упражнявам?

Сара кимна.

— Права си. В колко часа искаш да си там?

— Четири, четири и половина? Взела е филми под наем и ще си поръчае пица.

Сара отново кимна, но мислите ѝ вече бяха другаде: „И тримата ще са на сигурно място, доволни, че са с приятелите си. И цялата вечер ще бъде само за нас с Рубен“.

Аби беше много развълнувана и не спираше да целува Сара.

— Толкова си добра. Обичам те, обичам те. Никога не си ме карала да се чудя дали ме харесваш, или ме мразиш, дали не ми се подиграваш, дали не ме мислиш за дете, нещо такова. Обичам те, Сара.

— А кой те кара да се съмняваш в тези неща? — бързо попита тя.

— О... — Сестра ѝ сви рамене. — Просто си мислех, хубаво е, че не ме караш да се съмнявам.

„Никой от тях няма да каже нищо против Мак“ — осъзна Сара.

А и тя не можеше да ги принуди. Единственото, което можеше да стори — трябваше непрекъснато да си го напомня — бе да е на тяхно разположение, когато искат да споделят с някого. Което означаваше, че трябва да си е у дома през повечето време.

„Как да съм си у дома на тяхно разположение, да работя и да се виждам с Рубен толкова често, колкото ми се иска?“ Проблемът беше в това, че ѝ се налагаше да работи по осем-девет часа на ден, времето, което искаше да прекарва с Рубен да е неограничено. Или това, което той искаше да прекара с нея, а и Аби, Кери и Дъг можеха да имат нужда от нея за най-различни неща по всяко време на денонощието, което ѝ отнемаше много време и енергия. „Денят няма достатъчно часове, нито пък нощта. Трябва да измисля... Досега никой не успял да го направи — каза си. — Просто непрекъснато жонглираме с

нещата, които искаме да направим и от които имаме нужда. Колко досадно.“

Престана да мисли за тези неща. Оттегли се в спокойната си спалня и се обади на Рубен. Разговаряха до полунощ. По-късно Сара си даде сметка, че всеки техен разговор е продължение на предишния, сякаш не са спирали да разговарят, а само са направили почивка, за да се погрижат и за другите задължения в живота си и отново да се върнат един към друг колкото се може по-бързо. Затова невинно си спомняше в кой разговор каква тема са обсъждали (но винаги си спомняше, че Рубен никога не пропускаше да каже: „Липсваш ми“, а тя никога не пропускаше да отвърне: „Исках да ти кажа, че...“). Но в тази изпълнена с емоции вечер той каза нещо, което не ѝ даваше мира: „Бих се доверил на мнението на Аби за Дона. Ти изцяло си погълната от това да помагаш на хора и да задоволяваш всичките им нужди, не можеш да се отдръпнеш и да се усъмниш в тях. Дона може и да е напълно искрена, но от това, което ми разказа, бих обърнал внимание на думите на Аби. Тя е доста умна млада дама“.

— Ще си помисля. — И наистина цяла нощ не можа да мигне и мисли.

— Здравсти — поздрави Дона, като се качи в кухнята на следващата сутрин. — Леглото е много удобно, спях като къпана. Чувствам се много, много по-добре. Господи, добре, че си беше у дома снощи. Сигурно щях да се самоубия, ако те нямаше. Знаеш ли какво, трябва да се отбия до апартамента да си взема някои неща. Няма да приличам на секретарка ако съм с едни и същи дрехи всеки ден.

— Ще ти намерим жилище — спокойно каза Сара. — Ще започнем да търсим още днес.

— Тук ми е добре! В смисъл, не ви преча, нали? Тиха съм като мишка, не ям много, можем да ходим на работи заедно. Не се настанявам тук за години, Сара, може би само за няколко седмици? Докато си изясня някои неща! У вас много ми харесва, карате ме да се чувствам като у дома си, а досега — очите ѝ се напълниха със сълзи и тя протегна ръка към Сара — никой не ме е карал да се чувствам така. Толкова сте...

— Майка ти не те ли кара да се чувстваш добре, когато си у дома?

— О, разбира се, естествено! Искях да кажа, освен нея. Не съм срещала човек като теб, Сара, прояви разбиране — много си отзивчива и щедра... толкова си добра.

„Също като Мак“ — внезапно си помисли тя. Чаровни са, говорят мили думи, отправят молби, на които много добре знаят, че Сара не може да не откликне, молят за внимание, комфорт, подкрепа, топлина. „Само на Пуси не дадох тези неща — тази мисъл я преряза като с нож, винаги ставаше така, когато преживяваше поражението си. Не можеше да рискува подобно нещо да се случи отново. — Това е абсурдно. Дона не би се самоубила. Но тя току-що каза, че е можело да се случи, ако не си бях вкъщи. Откъде можех да предположа, че Пуси ще го направи?“

— Остани тук известно време — най-сетне каза тя. — Но ти трябва собствен дом, където да се установиш. Не тези апартаменти, в които си живяла известно време, или от временен подслон в стаята за почивка у нас. Имаш нужда от собствен дом. — Изчака, докато Дона кимна. — Ще отидем в полицията да съобщим какво ти е причинил баща ти. Не може да те тормози така и да те заплашва. Имаш нужда от закрила.

— Не! Не можеш да го направиш! Не го прави, Сара! Не се меси!

— Да не се меся ли? Ти ме забърка в тази каша. Ти ме помоли за помощ и аз се опитвам да ти помогна. Какво ти остава? Да бягаш от него до края на живота си ли?

— Става дума... за майка ми. Не можеш да отидеш в полицията, това ще я довърши. Или — тя изплака — той ще я убие. Все едно аз съм я убила. Или ти си я убила! Нещо наистина ужасно...

— Престани! За какво говориш? Баща ти те е изнасилил, той те малтретира, заплашил те е с нож. Защо трябва да продължаваш да се боиш от него? Знам какво правя, Дона. В понеделник ще се консултираме с адвокат как да защитим майка ти и ще отидем в полицията. Време е да вземеш живота си в собствените си ръце.

Дона сви устни и тя си помисли, че не ѝ е приятно някой да ѝ казва какво да прави. „Е, на кого му е приятно? Тя иска да получи съчувствие и убежище, където баща ѝ да не може да я намери, открила ги е и засега това ѝ стига. Смята, че вече контролира живота си. Дори

да живее ден за ден, смята, че е взела нещата в свои ръце. Защо да е доволна от това, че аз ѝ казвам какво да прави?“

— Мога ли да отида да си взема малко дрехи? — мрачно попита Дона.

Сара въздъхна.

— Не е нужно да искаш разрешението ми, свободна си да отидеш, където искаш. Тук не е затвор. Закуси, преди да тръгнеш.

— Не закусвам. Ще ми трябва ключ от къщата.

Сара настръхна.

— През деня не заключваме вратата. Можеш спокойно да влизаш и да излизаш — обясни тя.

— През нощта заключвате.

— Ще излизаш ли вечер?

— Ами, естествено. Аз имам приятели.

— По-късно ще поговорим за това.

Настъпи мълчание.

— Добре. Чао. Ще се видим по-късно — каза Дона.

„Може би се държи така, защото не сме в службата — помисли си Сара, гледайки я как излиза. — Ако се държи така и там, и пет минути не бих я държала. А и в дома си няма да я търпя дълго.“

— Сара, написах разказ. — Кери сложи няколко страници пред нея. — Написах го снощи. Ще го прочетеш ли?

— Какво ще кажеш първо да закусим?

— Разбира се, но ще го прочетеш ли сега?

— Ако приготвиш закуска за теб и за Дъг. Аби ще си направи своята, когато стане.

Кери поръси малини върху две купи с овесени ядки, наля мляко в едната, седна срещу Сара и я загледа внимателно докато тя четеше. Сара четеше най-бързо в семейството и всички знаеха това. Този път обаче четеше бавно. Отначало четеше бързо, по обичайния си начин, но скоро позабави темпото, връщаше се назад страница-две, целият разказ беше четири страници, препрочиташе параграфи, цели пасажии, и изучаваше изреченията.

— Какво има? — попита я сестра ѝ.

Тя вдигна поглед.

— Много е различен.

Действието в разказа, както в много други разкази на Кери, се развиваше в къща точно като тяхната. Но тонът му се различаваше от този в разказите, които бе написала до сега. Той бе озаглавен „Аурелия Роуз“ и действието започваше през една късна зимна вечер, когато клоните на дърветата вече бяха оголени, в малката градинка пред къщата нямаше цветя, а почистената и изравнена земя бе покрита със сняг. В къщата бе тъмно, но в хола някой се движеше и светеше с фенерче. На следващата страница едно тринайсетгодишно момиче на име Аурелия Роуз се събужда от тътрене на крака. Слиза на пръсти по стълбите и вижда крадец. Той е красив като принц, облечен в тъмна пелерина, която романтично се развява, докато той обикаля от стая в стая, сваля картините от стените, взима редки вази от рафтовете и ги пъха в голяма черна чанта. След това той вдига малкото кученце на Аурелия Роуз, което се казва Монте Кристо, понеже души крачолите му.

— Как е влязъл в къщата този крадец? — попита Сара.

— Изкъртил ключалката на входната врата. Май трябва да го спомена някъде.

— Защо Монте Кристо не се е разлаял?

— О, ами... Крадецът е наръсил панталона си с нещо, което кучетата обичат. Например сос от месо... или трохи от кучешки бисквити. Нещо такова. И това трябва да добавя.

Сара кимна и продължи да чете.

„Крадецът се обърнал, за да излезе от къщата, и видял Аурелия Роуз в подножието на стълбите. Всяко мускулче на лицето и било сковано от страх. Крадецът изругал, а красивото му лице се намръщило, пуснал Монте Кристо на земята и извадил голям черен пистолет от джоба си, който изглеждал доста страшен и опасен.

— Не стреляйте — тихо каза Аурелия Роуз, за да предпази невинното си семейство, което спяло горе. Знаела, че ако я чуят ще скочат разтревожени от леглата си и ще стреснат красивия крадец, а по този начин ще застраши живота им. Тя мечтаела да бъде героиня и въпреки че била уплашена до смърт, осъзнала, че сега е

моментът. А и била по-умна от крадеца, защото ако той е бил достатъчно умен да стане лекар, писател или представител на града по посрещането, защо щял да става крадец?

— Моля ви — съвсем сериозно казала Аурелия Роуз. — Няма да ви издам, ако си тръгнете и оставите любимия ни Монте Кристо. Задръжете картините, вазите и другите неща... ще ви направят много богат! Но не взимайте Монте Кристо.

Сърцето му не трепнало от молбата в красивите ѝ сини очи. Пистолетът му бил насочен право в сърцето ѝ.

— Ти си едно хлапе. А на хлапетата не може да се вярва. Ще ме издадеш, щом изляза от тук.

— Не съм хлапе. Тийнейджърка съм. Давам ви честната си дума, че ще мълча.

Крадецът дълго мислил, премятал пистолета от ръка в ръка така, както правят престъпниците с оръжията си, за да уплашат до смърт безпомощните си жертви.

— Не — най-после изрекъл. — Ти си прекрасно момиче, но зад красивата ми външност се крие каменно сърце и не мога да поема риска да ме предадеш.

Вдигнал пистолета и застрелял Аурелия Роуз в сърцето. След това грубо хванал Монте Кристо и взел тежката чанта.

Когато откъм спалните на втория етаж се чули викове на страх и ужас, той спокойно излязъл през главния вход и изчезнал завинаги.

Край!“

Сара дълго се взира в последната страница.

— Е? — попита Кери.

— Много е... различен — отвърна сестра ѝ.

— Какво му е лошото, че е различен? Писателите пишат различни неща, нали?

Сара вдигна поглед.

— Защо трябваше да умре?

— Защото... не знам защо! Това просто е разказ! В смисъл, той е лош и не харесва децата, макар понякога да се преструва, че ги харесва, и... просто е лош човек!

— Защо реши да напишеш разказ за него?

Очите на Кери се напълниха със сълзи.

— Не ти харесва.

— Чакай малко, миличка, просто те попитах защо реши да напишеш разказ точно за този човек.

— Защото... защото го написах. Защото съм писателка, писателите пишат за всичко. Невинаги пишат истории с щастлив край.

— Защо?

— Защото не така стоят нещата в живота. Много добре знаеш! Клиентите ти те ядосват, прибираш се у дома раздразнена и изнервена, а Аби е потънала в скръб заради Шон, Мак пък става доста... В смисъл, че стават и гадни неща, като например случката с тази Пуси, дето се самоуби...

— Какво?

— Мак каза, че се е застреляла. Случват се и лоши неща, за никого не е тайна, така че трябва да пиша и за тях, ако искам да стана велика писателка.

— Защо сте разговаряли за Пуси Коркоран?

— Той помоли Господ да я приеме в Рая, въпреки че е била идиотка и се е самоубила. Казвахме молитвата преди вечеря.

Настъпи мълчание.

— Кери — най-сетне се обади Сара, — смяташ ли... Би ли казала, че си щастлив човек?

— Разбира се — сви рамене тя.

— Не, помисли си. Кажи ми истината. Обикновено пишеш разкази с щастлив край, като теб самата... жизнерадостна, развълнувана от това, че си жива, че откриваш нови неща за света, имаш приятели, обичаш семейството си. Този разказ не е оптимистичен. Знаеш ли откъде ти дойде идеята за него?

Кери поклати глава.

— Идеите не идват отникъде. Те просто са... вътре в мен. Звучи смешно, но за мен писането е като... приготвянето на вечерята за теб. В смисъл, че ти изведнъж решаваеш какво да сготвиш, отиваш и го приготвяш. Така и аз, разказът сякаш внезапно „изниква“ в съзнанието

ми, и го написвам. — Замълча, а сестра ѝ я изчака да продължи. — Понякога са весели, когато се чувствам щастлива, но понякога се чувствам някак си ядосана, притеснена или просто объркана и в такъв момент разказите ми са мрачни, но не го правя нарочно.

Сара я целуна по главата.

— Точно така говорят писателите за произведенията си.

— Истинските писатели ли? Тези, които пишат книги ли?

— Да. Но и ти си истинска писателка. Все още нищо написано от теб не е публикувано и може още дълго време да не се случи, но от начина, по който говориш за писането, от начина, по който го чувстваш вътре в себе си, си личи, че си истинска писателка, сериозна, при това някой ден ще станеш велика.

Лицето на момичето грейна:

— Така ли? Велика? Ами, щом е така... не мога ли да започна още сега? Тоест Мак каза, че ще уреди да публикуват разказите ми в списание, уреди изложба на Дъг, така че може да публикува и моите разкази и тогава ти ще се гордееш с мен, и ще знам, че съм истинска писателка.

— Искаш да кажеш, че ще ми повярваш едва когато Мак потвърди това, което казвам? — Горчивите думи излязоха от устата на Сара, преди да успее да ги спре. Видя, че Кери помръкна. — Съжалявам, скъпа — бързо каза и отново я целуна. — Беше глупаво от моя страна, но наистина се съмнявам, че Мак ще намери издател за произведенията ти. Пишеш много добре за възрастта си... — Момичето настръхна, но не каза нищо. — Кери, може и да не ти харесва, че си на тринадесет години, но е така и едва сега се докосваш до нещата от истинския живот, до това защо хората постъпват по определен начин. Казвала ли съм ти, че някога и аз исках да стана писателка?

— Ти искаш да станеш лекарка! Винаги си искала това!

— Почти винаги. Когато бях в гимназията, повече от всичко на света исках да пиша дълги романи, в които се разказва за красиви, богати, умни и романтични хора — всички неща, които чувствах, че не съм — и за злодеи, които много приличаха на хората, които не ми допадат. По-късно открих, че медицината ми харесва още повече.

— Няма нещо, което да обичам повече от писането. А аз знам доста неща за света и за живота! Разбирам нещата!

— Да, така е, но не е достатъчно. Скъпа, дори да знаеш всичко за живота и света, не си готова да публикуват творбите ти, защото не си усвоила изкуството на писането. Може да имаш страхотни идеи и вътрешно да си истински творец, но трябва да знаеш механизма на писането.

— Имаш предвид граматиката ли? — с отвращение изрече Кери.
Сара се усмихна.

— Отчасти, но имах предвид най-вече онази магия, която превръща идеите и чувствата ти в думи и изречения, която пренася читателя в света, който си сътворила, която ги кара да изпитат това, което изпитват героите ти, и да разберат техните проблеми и решенията, които взимат.

— Не го ли правя сега? — намръщи се Кери.

— Опитваш се. Все още не успяваш, защото не си писала достатъчно. Трябва да напишеш хиляди страници, да създадеш хиляди герои, за да се научиш да превръщаш това, което чувстваш, в разкази и книги, които твоите читатели ще оценят високо.

— Откъде знаеш всичко това? Ти не си писателка!

— Опитах се да бъда, но открих, че ме бива повече в изучаването на човешкото тяло. Според мен ти ще откриеш, че най-много те бива да пишеш. Тогава ще ти помогнат учителите ти, другите писатели, четенето на книги. Освен това колкото повече пишеш, толкова по-скоро ще откриеш своя стил, специфичните си умения и ще намериш и издател. Вероятно ще се появят много издатели, готови да публикуват творбите ти. — Настъпи продължително мълчание. Сара усети, че затрупва Кери с твърде много информация, но не можеше да се спре: — Моля те, скъпа, не гради надеждите си върху фантазии. Наслаждавай се на времето, през което трупаш знания, умения и опит. Бъди отворена към всичко и тогава ще си готова да станеш това, което представляват великите писатели — хора, които помагат на читателите да разберат много неща за живота и света, да се справят, да се възползват максимално от всичко, което им се предлага. И ти ще го правиш, но това изисква време и зрялост, наблюдателност и разбиране. Говорили сме по този въпрос.

— Безброй пъти — театрално въздъхна момичето. — Казваш същите неща и на Дъг.

— Те важат с пълна сила и за него.

— Но Мак му уреди изложба.
— Виждала ли си изложба на Дъглас Хейдън?
— Не, но... остава само да обсъдят подробностите. Мак така каза.

— Когато стане, тогава ще повярвам.
Кери изтръгна разказа си от ръцете ѝ.

— Не ти харесва.

— Не съм твърдяла подобно нещо. Казах, че е различен.

— Не каза, че ти харесва. Винаги казваш, когато ти харесва.

„Защото — помисли си мрачно Сара — смятах, че ще е добре да те окуражавам. Виж докъде стигнах.“

Тя търсеше подходящите думи:

— Трудно е човек да хареса нещо толкова тъжно. Домъчня ми за Аурелия Роуз, а това е най-важното в един разказ, но не ме накара да се почувствам щастлива.

— Можеше да си впечатлена — ядоса се Кери.

— Така е — бързо отвърна Сара, благодарна за подходящата дума. — Впечатлена съм от написаното и от настроението, което си създаде. Почувствах се напрегната, разтревожена и нещастна. — Погледна внимателно сестра си. — Така ли се чувстваше и ти, когато го пишеше?

— Не знам! Казах ти, дойде ми отвътре и просто го написах! — Кери скочи и излезе, преди тя да успее да я спре.

Сара дълго време седя, без да помръдне. „Имам нужда от почивка. В тази къща има твърде много емоционално напрежение.“

И сякаш в отговор на нейните мисли, още същия следобед къщата се изпразни. Сара обиколи стаите, сякаш току-що ги вижда за пръв път. Нищо не се бе променило, но въпреки това изглеждаше различно — спокойно и тихо, като затишие пред буря, сякаш в очакване да нахлуят хора и емоции. В стаята беше хладно, високите каменни зидове и сенките на високите дървета край прозорците ги предпазваха от зноя на първия августовски ден. „Моята къща“ — помисли си Сара. Обичаше я, обичаше да стои в нея, да живее в нея със семейството си. Никога не се бе чувствала толкова сигурна в това, разхождаше се из необичайно тихите стаи, но знаеше, че колкото и приятна да ѝ бе тишината, къщата е истински жива само когато е пълна с различните емоции на всеки от тях. Вкусваше от

удоволствието на усамотението си, но и очакваше Кери, Дъг, Аби да се върнат и да заемат мястото си в тези стаи.

А Мак? Къде се вписваше той?

„Ще ми се да си тръгне — помисли си тя. — Сякаш всичко се променя, животът тече по-бързо, минава покрай...“

Но как да кажеш на член от семейството си да се махне от къщата?

Беше седнала на бюрото си на втория етаж, работеше върху документи, които бе донесла от офиса си в кметството и в пет часа се обади на Рубен:

— Всички са на сигурно място при приятели. Свободна съм чак до утре следобед.

— Не е вярно. Заета си да прекараш това време с мен. Мислех си да вечеряме тук, вместо да ходим на ресторант. Какво ще кажеш?

— С удоволствие, ако сготвим двамата заедно.

— Страхотна идея. Кога можеш да дойдеш?

— Ти в колко искаш да съм у вас?

— Преди един час. Преди един ден. Веднага.

— След половин час?

— Чакам те.

Той никога не бе стъпвал в нейния дом. Но и двамата премълчаха този факт, сякаш отбягваха тази идея, сякаш си даваха сметка, че щом Рубен прекрачи прага на къщата, която бе превърнала в свой дом заедно със семейството си, той щеше да стане нещо повече от приятел, другар и любовник. Той ще бъде... какво? Нямаше представа, не бяха готови да говорят по този въпрос. Но Сара мислеше върху него. Чудеше се дали и той се замисля, представяше си мига, в който той ще влезе през вратата и ще се настани в тяхната територия, ще седи на техните дивани и столове, ще се храни на масата в кухнята или в трапезарията, ще спи в... е, не, въображението ѝ не стигаше толкова далече. Но и без тази част можеше да си представи, че ще изглежда така, сякаш мястото му е тук. Може би, когато дойдеше този момент, щеше да е така.

Той отвори страничната врата. Тя мина по алеята за коли, влезе в двойния гараж и спря колата си до неговата. Двата тъмносини седана един до друг, почти идентични. „Сякаш са двойка“ — помисли си тя, но в същото време си каза, че много често си мисли подобни неща.

— Добре дошла — каза Рубен, щом тя мина през страшната жега, и се целунаха на входната врата. Този жест бе толкова естествен и нормален, че и двамата се усмихнаха, влизайки в къщата.

Не бяха се виждали почти седмица и непринудеността, с която се поздравиха, бе изместена от нетърпението и страстта, която докосванията предизвикаха у тях. Продължиха направо нагоре по стълбите и влязоха в спалнята на Рубен. В сумрачната, прохладна стая лягната рокля на Сара се изхлузи с лекота, също както панталонът в цвят каки и ризата на Рубен, а после се озоваха в леглото му. Стройното тяло на младата жена изглеждаше като полумесец от слонова кост на фона на чаршафа в синьо и черно.

— Толкова си красива — промърмори той, докато галеше цялото ѝ тяло, спомняйки си извивките, вдлъбнатите места и структурата на кожата ѝ, които добре познаваше, но въпреки това всеки път, когато бяха заедно, сякаш откриваше наново.

Сара го придърпа към себе си и неволно въздъхна, когато той се притисна в нея, две тела се преобразяваха подобно на последните две парченца от пъзел, които си пасват идеално и придават завършен вид на цялата картина. Далеч от проблемите през последните дни тя се отпусна напълно и едва сега си даде сметка колко е била напрегната от новината за смъртта на Пуси, панихидата, настаняването на Дона в дома ѝ, болката и тъгата на Аби, странныя разказ на Кери...

Но в спалнята на Рубен, усещайки тежестта му, ръцете му на гърдите си, устните му върху нейните, тя се отдаде на чувството, на желанието, на тях двамата. В тази тиха стая нямаше място за друг човек, за никакви проблеми, въпроси или желания. Съществуваха само те двамата. Прегръщаха се и се галеха, обзети от възбуда и чувство за притежание, телата им се докосваха и се сливаха, откривайки хармонията и чудото, което досега не бяха познавали и не осъзнаваха, че им е липсвало.

— Ти си изключителна жена — каза Рубен, когато се успокоиха. Лежеше до нея на една страна и нежно галеше лицето ѝ. — Когато те няма, от тишината къщата е потискаща и задушаваща, когато си тук, пее.

Сара се усмихна:

— Благодаря ти. Какви прекрасни думи. Даваш ми толкова много причини да ти бъда благодарна.

— За какво по-точно?

— И това го казва човек, който гради цели градове, а има нужда от уединение. Добре тогава, по-точно за приятелството ти, за щедрите ти похвали, за приятните разговори, добрите съвети...

— Давам ли съвети? Опитвам се да не го правя, освен ако някой не ме помоли за това.

— Посъветва ме да се вслушам в думите на Аби относно Дона. Мисля, че тя беше права, както и ти. Но тази вечер не ми се говори за Дона. Не искам да мисля за нея.

— Не, тази вечер е само наша. Да се върнем към благодарностите.

— Искаш още ли?

— Ако има още. — Погледът му бе сериозен (за него това не беше игра), затова тя съвсем не на шега каза:

— За нежността и разбирането, за това, че наистина изслушваш, без да се опитваш да изричаш нещо умно, за това, че казваш толкова много неща, без да подценяваш другите, за това, че светът те интересува, за това, че обичаш хората, книгите, музиката, изкуството, театъра, за това, че разбираш от добра храна и я вземаш насериозно, че имаш приключенски дух.

— И?

— О, какъв ненаситен човек!

— Може би нетърпелив.

Тя доближи лицето му до своето и го целуна.

— За това, че си търпелив и чувствителен с близките си. За прекрасния секс, по-прекрасен не съм си представяла.

Рубен се усмихна:

— На последно място, но не и по значение. Благодаря ти за всичко, което каза. Ако трябваше аз да ти благодаря, щях да изброя същите неща, плюс куража и привързаността ти към твоето семейство. И за още едно нещо. Надявам се и ти да си благодарна за него колкото и аз. За любовта.

Тя остави думите да проникнат в душата ѝ. Те не бяха изречени прибързано или евтино. Нито пък се преструваше, за да извлече някаква изгода. При Рубен Листър нямаше място за преструвки.

— Да — отвърна тя. — Най-много съм благодарна за това. За получената и дадената любов.

Навън времето сякаш се бе влошило, задуха лек ветреца, във въздуха замириса на озон. Двамата усетиха, че и в техните отношения е настъпила промяна, имаше разлика в начина, но който се гледаха, говореха, мислеха. Бяха си изяснили някои неща, макар и не напълно, това бе основата на една нова стъпка, нови решения, нова посока в техните отношения.

Вечеряха късно, но и времето мина много бързо, поне тази вечер нямаха служебни ангажименти, не се налагаше да се справят с нуждите на близки и познати. Под прозорците на стаята, засенчени от дървета, улицата бе тиха. Не беше много далече (но всъщност на светлинни години) от съботните купони на Ръш Стрийт, където млади хора се трупяха пред барове и нощни клубове, кабриолети минаваха бавно покрай тях, от радиата в колите се носеше музика, двойки или самотни хора, които се надяваха да срещнат своята половина, пълнеха външните маси на кафенетата и баровете, пийваха по едно-две питиета, отдаваха се на възбудата и въодушевлението на тълпата. По-късно ще се разделят по двойки в какви ли не комбинации на пол, възраст, раса, височина и религия, ще си легнат заедно, а на другия ден ще се събудят по обяд и или ще съжаляват, или ще са доволни от партньора, който са си избрали. Все още нямаше десет часът вечерта, а Ръш Стрийт вече беше оживена, докато на тихата уличка Сара и Рубен приготвяха вечерята и всички бяха убедени, че се намират на точното място.

Извадиха от хладилника продуктите. Рубен наля две чаши вино „Морсол“ и подаде на Сара купа за салатата.

— Не си ми оставил много работа — каза тя, сипвайки грах в купата.

— Помислих си, че ще си твърде уморена и ще можеш направиш само няколко простички неща.

— От последните няколко дни или от последните няколко часа?

— Изтощена от последните няколко дни. А последните колко часа те заредиха с енергия, за да можеш да направиш няколкото съвсем лесни неща в кухнята.

— Добре си го планирал — усмихна се тя.

Наряза на филийки едно авокадо в салатата, а Рубен пяхна тавичката със съомга във фурната и запържи връхчета аспарагус и бял грах. Движенията му бяха плавни и опитни — беше свикнал да си

готви сам и си личеше, че му доставя удоволствие. Приятно ѝ бе да наблюдава пестеливите му движения, пълната отдаденост на това, което върши, лекотата, с която боравеше с приборите и продуктите. Сякаш виждаше себе си, като го наблюдаваше с какво въображение решава каква подправка да добави, точно какво количество и точно и кой момент от приготвянето. Той се забавляваше, както и тя в нейната кухня, колкото и да бързаше в края на деня. Кухнята беше нещо като оазис и за двамата.

Рубен вдигна поглед, видя усмивката ѝ и направи няколко крачки, за да я целуне.

— Кухнята е много по-хубава, когато ти си в нея — призна ѝ.

— Имаш страхотна кухня. — Сара избра един червен и един жълт домати от кошница с домати. — Харесвам кухните.

— Твоята хубава ли е?

— Прекрасна е. Ще ти хареса.

— Ще ми я покажеш ли някой ден?

— Когато пожелаеш.

Това беше още една стъпка — и двамата го знаеха. Сега вече изглеждаше съвсем естествено Рубен да влезе в дома и в живота ѝ. Тя смени темата, понеже малко се смути и се притесни от бързината, с която настъпиха промените.

— Кажи ми как приготвяш печената съомга? — попита го.

— Пека я петнайсет минути на двеста и петдесет градуса.

Заговориха за готвене и печене на скара, за риба, салати и подправки, докато зеленчуците се поизпържиха, съомгата се изпече перфектно, салатата беше готова, а до нея бяха сложени зехтин и оцет от шери. Вечеряха в малката трапезария до кухнята с изглед към заградения заден двор, в която Рубен беше сложил малка финикова палма и тропическо храстче в украсени мексикански саксии до малка холна масичка и два стола в ъгъла. Навън бе тъмно и те виждаха отраженията си върху прозорците на къщите и апартаментите от другата страна на двора и алеята.

Занесоха кафе и бисквити в кабинета му и седнаха на дивана, тапициран с рипсено кадифе.

— Толкова много неща искам да ти кажа. — Рубен остави празната си чаша от капучиното. — Отлагах този разговор. Беше глупаво от моя страна, сякаш като не ти кажа, то ще изчезне от живота

ми. Но това, което се случва между нас, е твърде важно, за да го оставя ей така. Искам да знаеш истината за моя живот, с какви проблеми ми се налага да се справям.

„Поредната стъпка — помисли си Сара. — Може би най-голямата досега.“ Стъпката, която от толкова време чакаше. Тя също остави чашата си.

— Слушам те — каза тя.

Но се оказа твърде късно за непринудена откровеност, защото в следващия миг на вратата се позвъни и Рубен отвори. На прага стоеше Ардис с багажа си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Все едно съм диригент на огромен оркестър — посочвам, махам с ръка, заставям всички да ми се подчиняват.“ Когато организираще все по-екзалтираните демонстрации на НЧРРБ („Не на чудовищното разрастване на Ривър Бенд“ — Мак мисли това име и то бе цитирано на първа страница на вестник „Чикаго Трибюн“), той се наслаждаваше на шума от събралите се демонстранти, който потвърждаваше неговата власт. Нямаше значение (поне не голямо), че Лу заповяда да остане в сянка, което означаваше, че винаги негов „заместник“ даваше началото и края на демонстрацията, даваше знак кога да се скандира и кога не, кога да се вика много високо и кога по-тихо. Нямаше значение (наистина), защото Мак Хейдън беше „душата“-организаторът, на всяко движение и го знаеше много добре. Лу Коркоран — също. „Организатор, който умело организира — ликуваше той от поста си в една горичка на известно разстояние от протестиращите, две-три хиляди погледи бяха обърнати към него, за да получат заповедите му. — Моите хора.“

В тези думи нямаше никаква ирония. Той беше изключително сериозен. Присъства на повечето сбирки на гражданите, а когато имаше и чужди хора, слушаше от съседната стая. Никой, заповяда Лу Коркоран, не бива да се усъмни, че протестите са планирани и ръководени от някого друго, а не от хората, които живеят тук. Затова Мак не се беше срещал с „главатарите“ в Ривър Бенд, но ги беше виждал — Исаия Карано, човека с дебелия портфейл, едър, червендалест, чийто дълбок и заразителен смях караше всички (освен Мак) да се усмихват, и партньора му Рубен Листър. Голямата любов на Сара. (Може пък и да не беше, защото не беше излизала почти две седмици, нямаше ги и дългите телефонни разговори, може да са се разделили, което нямаше да се хареса на Мак, тъй като обичаше да остава насаме с децата.) Не можеше да разбере какво толкова му е харесала на тоя. Не правеше впечатление с нищо — слабо лице, брада, очила, тесни рамене, висок и слаб, нямаше мускули, а и се нуждаеше

от подстригване. Погледът му бе решителен, но всичко останало бе незабележимо, човек не би му обърнал внимание, ако го види на улицата. Приличаше по-скоро на професор, отколкото на противник, когото да вземеш насериозно. Само дето... имаше едно адски досадно качество — какъвто и разговор да се водеше, Листър не променяше изражението на лицето си, нито пък повишаваше тон. Страшно е трудно да се работи с такива хора, защото никога не знаеш какво мислят. Но бе податлив на манипулиране, Мак знаеше това със сигурност. „Виж сега — каза той на въображаемия си събеседник, който се съмнява в това. — Щом се справям с Лу Коркоран, мога да се справя и с мекотело като Листър.“

Време беше протестът да започне. Той огледа мястото за последен път. Телевизионните камери бяха готови да снимат, хеликоптери на телевизионни компании кръжаха над хората, полицаите се бяха наредили покрай пътя, репортерите на вестници бяха заели местата си, някои бяха застанали до сцената, на която щяха да говорят ораторите. Мак даде знак с глава на Тед Вазенси, дясната му ръка, който пристъпи напред, за да го виждат демонстрантите от първата линия, вдигна ръка и рязко я свали. Издигна се цяла гора от плакати с удивителни знаци, протестиращите опънаха знамена и редицата тръгна напред, в началото бавно, хората от последните редици изчакваха и своя ред да потеглят, после демонстрантите започнаха да скандират и да маршируват.

Моментът бе невероятен. Всичко вървеше по план, Лу щеше да се гордее с него. Мак затвори очи от върховно задоволство. Но когато ги отвори, остана шокиран. Рубен Листър върнеше редом с демонстрантите и разговаряше с тях. С него имаше една жена, която вървеше крачка зад него, беше дребничка, слаба, облечена в скъп костюм, с високи токчета, носеше тежък грим, очите ѝ бяха скрити зад огромни слънчеви очила. Листър не ѝ обръщаше внимание, но тя бе плътно до него, не отделяше поглед от него, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Демонстрантите вдигаха такъв шум, че Мак не чуваше абсолютно нищо, а и не можеше да се приближи повече, без да бъде забелязан. Много се ядоса, удари юмрук в дланта си и закрачи напред-назад. Сега ненавиждаше силния шум, на който се радваше само преди минути. Мразеше Листър заради това, че се опитва да настрои хората

срещу него. Мразеше Лу Коркоран за това, че го принуждава да стои в сянка. Мразеше Сара за това, че беше толкова потайна относно Листър, та сега Мак не знаеше как да се справи с него. Мразеше майка си за това, че отказваше да определи точно кога да го приеме, макар че беше казала, че ще го направи. Мразеше баща си за това, че го е изоставил на произвола на съдбата и че изчезна точно когато Мак започна да взима наркотици, дължеше пари на всички и се нуждаеше от помощ, за да се измъкне от кашата, в която се беше забъркал. Мразеше Дъг, Кери и Аби, защото бяха толкова доволни и щастливи и никога нямаше да разберат проблемите, които той имаше. Мразеше демонстрантите за това, че вдигат такъв шум, че разговарят с Листър, че се забавляват. Мак винаги се изумяваше колко неща има в света, които човек да намрази. Видя, че Листър гледа към него, и бързо се скри между дърветата. Листър не го видя, не може да го е видял. Пък и какво значение имаше дори и да го бе видял? Той не познаваше Мак... Освен ако Сара не му е показала негова снимка. Снимките, които Кери направи преди няколко седмици... Сигурно вече са из цялата къща. Лу щеше да се вбеси, задето е позволил да го снимат... Божичко, защо го допусна? Но защо сестра му ще говори за него с любовника си? Няма ли по-приятни неща за правене? Но дори и да е виждал негова снимка, не може да го е видял между дърветата... само дето денят бе ясен и слънчев той гледаше право към Мак.

Мак съвсем се обърка от толкова възможни сценарии, не издържаше повече. Обърна се, прекоси горичката и отиде на другата ѝ страна, за да намери колата си. Остави Тед и помощниците му да се оправят с протеста, телевизионните камери и всичко останало. Напоследък Тед бе станал адски досаден, настояваше да му дадат картбланш да върши всички както той реши, без да го ограничават. Е, нека да разбере колко ще му е трудно без Мак. Мак Хейдън щеше да се махне отгук, да вървят по дяволите Рубен Листър и онази жена него, която и да бе тя.

Рубен забеляза, че някаква фигура бързо се скри в гората и изчезна. „Странно — помисли си той, — защо ли някой ще се крие в сянката?“

За да не го види никой.

За да контролира демонстрацията.

За да дебне... но какво?

„Може би е хлапето, за което говореха, когато ги попитах кой организира протестите. Те отговориха, че хлапето и Тед вършат всичко“ — каза си.

Но какво ще дебне? Всичко бе организирано много добре. Някой бе изпратил хлапето да върши мръсната работа, предупредил го бе да не се показва и да работи само с няколко ключови човека. И да докладва какво става на някого. Някой, който иска да унищожи Карано Вилидж Уест.

Защото?

Защото иска терена за себе си.

За да прави... какво?

Тук май никой не знаеше отговора.

Когато Рубен разговаря с Тед, чу добре запаметени, добре шлифовани фрази за увеличения трафик, за твърде многото деца, за високите данъци и такси, за новите училища, за проблема със събирането на отпадъците, за пътищата, за това, че тук ще се настанят „неподходящи хора“, че прерията ще се покрие с бетон, магазини и къщи, докато хората искат обширни зелени площи.

Но Рубен спокойно можеше да се обзаложи, че хората няма да получат зелени площи, ако Исая се откаже от Карано Вилидж. Щеше да се появи незнаен предприемач, който ще построи нещо, което ще носи повече печалби. Не можеше да се сети за друга причина, поради която някой ще си прави труда да организира демонстрации всяка седмица и да плаща на човека, който ги ръководи.

— Какво има? — попита Ардис. Тя повиши глас, за да може Рубен да я чуе, понеже тълпата и кръжащите над тях хеликоптери вдигаха много шум. — Някой ни следи ли?

— Не знам. — Той ѝ обърна гръб и отново застана с лице към протестиращите. — Някой се криеше в горичката. Нямам представа дали наблюдаваше нас.

— Надявам се да не е. Не съм готова, искам да кажа, не съвсем, за да се изправя пред обществото като съпругата, от която да се гордееш.

Той замълча. По-късно си каза: „Не тук, не и на улицата. Изчакай до довечера, по време на вечерята. Кажи ѝ тогава“.

Две седмици без Сара. Две седмици, без да разговаря с нея. А всъщност му се струваше, че е минало много повече време, не само

две седмици. Време без конкретно измерение, празнина, оставена от всичко, което нейното присъствие означаваше за него — гласът ѝ, усмивката ѝ, заразителния ѝ смях, споделянето на мисли и идеи, дори най-дребни подробности от ежедневието, тялото ѝ, изтегнато до неговото, което го приема в себе си, погледите им, които се сливат, късните закуски, които бяха нещо като продължение на вечерта, която бе само тяхна, и денят, който подаряваха на останалата част на света.

През тези две седмици не можеше да свърши кой знае колко работа, почти не спеше. Ардис се разхождаше из стаята за гости, ходеше в банята по всяко време на нощта, вдигаше шум, за да я чуе и да не забравя, че е в дома му. Когато ѝ отказваше да сподели леглото му, тя го приемаше изненадващо добре, но пък за сметка на това му се натрапваше във всеки удобен случай и навсякъде — в кабинета, по коридорите, в трапезарията и кухнята, където го чакаше всяка сутрин сресана, гримирана, облечена в лъскава копринена роба, която прикриваше слабата ѝ фигура, предлагаше му препечена филийка и кафе (никога преди не бе правила каквото и да било в кухнята). Не можеше да седне и да се нахрани спокойно, когато тя го наблюдаваше. Всеки ден заявяваше, че има среща много рано сутринта, и излизаше от къщи, но тя и тук го победи. Изпращаше го до вратата, надигаше се на пръсти и го целуваше за довиждане (стремеше се да целуне устните, но всеки път целуваше страните му). За негова изненада, доколкото виждаше, тя вече беше приключила с алкохола, пиеше големи количества джинджифилова бира, диетична кола, черно италианско кафе и шоколад, поемаше толкова много кофеин, че би повалил и най-пристрастения към кофеина човек. Не изглеждаше в добро здраве, но пък и не беше пред пълен срив. Почти се беше разхубавила, въпреки че лицето ѝ бе слабо и бледо, косата ѝ бе безупречно подстригана и нагласена, дрехите ѝ бяха красиви и добре подбрани, за да подчертаят най-хубавото от крехкото ѝ тяло, а в същото време прикриваха слабостта ѝ. Кожата ѝ все още беше бледа, но тя много добре боравеше с гримове. Беше си изградила изискано-женствен стил на обличане, който караше мъжката част от демонстрантите да се обръщат след нея и да хвърлят завистливи погледи на Рубен. За момент му се стори, че изминалите години не съществуват и той отново върви до нея като младоженец — мъжествен и защитаващ своето рядко и ценно завоевание, което всеки мъжкар

нямаше да се поколебае да му отнеме, ако му се удадеше такава възможност. Тази гордост и желание да я покровителства не продължи дълго по време на брака им, но сега, като гледаше наведената руса глава на Ардис, приведения ѝ врат и тъгата ѝ, като си помислеше през какво е минала, за да спре да пие, отново го обземаше желание да я защитава и покровителства. Той я прегърна през раменете в знак на приятелство, жест, за който съжали в мига, в който го направи.

Ардис се обърна, обгърна врата му с тънките си ръце и го целуна по устата.

— О, Бен, знаех си, че нещата между нас ще потръгнат. Не ти ли го казах? Знаех си, знаех си. Родени сме един за друг. Която и да е тя, прощавам ти, вече няма никакво значение — бил си самотен, знам какво е, Господ ми е свидетел. Трябваше да се върна при теб преди много време, но имах... работа. — Тя се изкиска тихичко. — Трябваше да поработя върху себе си.

Рубен рязко отстъпи назад, отвратен от това, че е позволил да го изиграят за пореден път. Вината си беше единствени и само негова; той си го знаеше най-добре; имаше достатъчно време да преосмисли живота си с нея, да си даде сметка за своите слабости, както и за нейните, и да намери начин, по който съвсем приятелски да прекратят брака си. Вместо това съвсем по детски отлагаше неприятната работа, пропусна този идеален момент, когато можеше да приключи с всичко — момента, когато се изнесе и заживя своя живот.

Животът му сега включваше и Сара. Трябваше да включва и Сара. Разбира се, ако го приемеше отново. През последните две седмици я потърси по телефона веднъж. Телефонът вдигна Аби, но Сара се съгласи да разговаря с него.

— Няма да те моля да говорим за случилото се точно сега — каза той. — Срамувам се от това, в което те забърках, и от това, което сторих с нас двамата. Никакви извинения не са в състояние да го компенсират. Искях да ти разкажа в какъв етап от живота си се намирам, но историята никак не е приятна и все отлагах... е, знаеш го. От години имам желание да прекратя този брак, което не говори добре за мен, но все не намирах неотложна причина. Сега вече имам такава, но нямах право да чакам, докато... докато не ти причиних нещо ужасно. Ще се опитам да ги се реванширам, ако ми позволиш, но

първо трябва да приключи с брака си. Обещавам ти, че ще го направя. Много бих искал да ти се обадя пак, ако ми позволиш.

Настъпи продължително мълчание.

— Когато... приключиш с брака си — отвърна Сара.

Той въздъхна. Не си бе дал сметка колко напрегнат е бил.

— Благодаря ти. Липсваш ми. Обичам те.

— Бени, да се махаме от тук. — Ардис му се усмихна мило, същата усмивка, която го бе пленила още при първата им среща. — Ще отидем някъде и ще се забавляваме. Може... — широко отворените й очи блестяха, но се прокрадваше отчаяние — ... да отидем у дома и да си устроим по-специално забавление само за нас двамата. Следобедно любене. Не сме го правили много отдавна, Бени.

Рубен се бореше с противоречивите чувства, които бушуваха в него — от една страна, се отвращаваше от това, че тя му се предлага, че се хвърля в обятията му, дори когато той я отблъсква, но, от друга страна, си спомни топлата, успокояваща Ардис, с приключенски дух, възбуждаща младия си съпруг. Не искаше да има нищо общо с нея, но спомените ги обвиваха в нещо като пашкул, бяха свързани един с друг и просто с миналото.

— Бени?

„Когато приключиш.“ Той се обърна, толкова ясно чу гласа на Сара.

— Бен! — извика жена му с дрезгав глас.

Той се засмя нервно: „Като във френски фарс. Един мъж, две жени. Но няма съперничество“.

— Повтарял съм ти неведнъж — каза толкова тихо, че Ардис трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе, — че не се казвам така. — Подаде й ключовете от колата. — Ще остана още малко. Ако искаш, изчакай ме в колата или се поразходи с нея. Моля те, върни се след час.

Тя впери поглед в него.

— Откъде знаеш, че ще се върна?

Той сви рамене.

Лицето й се изкриви... и пред него се появи жената, в която се беше превърнала няколко месеца след сватбата, изтривайки всичко останало, точно както преди.

Дрънкайки с ключовете, тя се отдалечи, не ѝ бе лесно да ходи на тънки токчета, но Ардис винаги е знаела как да си тръгва.

Рубен потърси Тед и го намери близо до сцената за ораторите.

— Страхотен протест — каза той. — Не отстъпвате с нищо професионалните организатори.

Тед се занимаваше с един микрофон и не вдигна поглед.

— Аз ръководя протеста. Какво искате? Имам си работа — отвърна той.

— Бихте ли ми отделили минутка? Искам да ви задам няколко въпроса.

Мъжът вдигна поглед.

— Една минута.

— Как се казва младежът, който ви помага да организирате тези протести?

— Всеки път ме питате. Вече ви отговорих — Мат.

— Има ли си фамилно име?

— Не ми го е казвал. Какво значение има?

— Той плаща ли ви?

— Моля?

— За това, че вършите всичко? За това, че не го разпитвате кой е и какъв е. Плаща ли ви?

— Това не е ваша работа. Аз помагам на съседите си, на квартала си. Не искаме да има задръствания, дечурлига, страшно високи такси за новите училища, хора, които не са...

— Вече чух всичко това. Знам какво не желаете. Според вас какво ще спечелите, ако се махнем?

— Дяволите да го вземат, казах ви хиляди пъти. Зелени площи. Колко пъти да ви го повтарям? А сега си вървете, имам работа, оставете ни на мира.

— Няма да имате зелени площи. Ще получите нещо друго — поклати глава Рубен.

— Какви ги дрънкате?

— Ако ние не строим тук, някой друг ще го стори. Защо според вас някой харчи пари, за да изкарва хората на улицата всяка седмица? Който и да е той, не живее тук. Хич не му пука за задръстванията и високите такси в Ривър Бен. Иска земята, за да строи той.

— Глупости.

— Не са глупости и вие го знаете. Сигурно сте се питали защо ви плащат, за да...

— Не съм казал, че ми...

— Плащат ви, а вие раздавате част от парите и на другите. И за какво? За нещо, което дори не можете да предположите. Може да е жилищен блок, фабрика или...

— *Млъкнете! Вие сте проклет подстрекател!*

— Опитвам се да построя страхотно селище, с детски площадки, гимнастически салон, плувен басейн и бейзболни игрища, които всички ще можете да използвате. Опитвам се да запазя цели акри зелени площи...

— Какво казахте? Този човек ще строи... какво?

— Нямам представа. Казах ви, може да е фабрика, всичко. Но ви гарантирам, че тук няма да останат зелени площи. Ще ви затрупат с...

— Не знаете. Няма абсолютно нищо, което вие да знаете, а ние не. И имате дързостта да идвате тук и да се опитвате да плашите до смърт почтени хора, които се борят за домовете си! Ние водим борба, човече, така че се разкарайте и ни оставете да си вършим работата.

Той се обърна и отново се зае с микрофоните.

— Кога пак ще се срещнете с Мат? — попита Рубен.

— Не знам — поклати глава Тед.

— Ще ми се обадите ли, щом разберете? Бих искал да се запозная с него.

— Е, той пък не желае да се запознае с вас. И смееете да ме молите да ви се обадя? Сякаш си нямам друга работа? — Той си погледна часовника. — Божичко, закъсняваме с десет минути. — Помаха на някого на трибуната — дребна жена, която елегантно се приближи до един от микрофоните и започна да говори:

— Здравейте! Здравейте! Здравейте! Аз съм Марджи Портопулус. Ехо... Здравейте! — Тълпата утихна. Благодаря, благодаря ви, приятели, малко съм притеснена, нали се сещате. Не съм... не държа речи и не ме бива много, просто се грижа за семейството си и точно затова съм разтревожена — за *дома си* и *децата си*, и за_ моралните ценности в семейството_, и съм тук сега, протестирам днес, за да ги *предпазя*!

Сякаш някой даде знак на хората и те започнаха да скандират, да развяват знамена, репортерите извадиха камерите си, а същата вечер

по новините в десет часа Дъг и Кери видяха Рубен, застанал до трибуната. Беше доста намръщен.

— Сара — извика Дъг и скочи. Бяха в детската стая, която почти не използваша вече, но тя все още бе пълна с играчки, игри, люлеещо се конче, няколко конструктора „ЛЕГО“, домино, „Скрабъл“, един голям диван и две кресла близо до голям телевизор. Преди много време Дъг, Кери и Аби боядисаха всяка стена в различен цвят — жълтеникаво, бледозелено, розово и тъмносиньо — стаята заприлича на калейдоскоп, но в същото време бе неочаквано топла и уютна. „Като къщата ни — бе казала щастлива Аби, — никой друг не може да живее тук, тя си е само наша.“

— Сара! — отново извика Дъг, който пак бе седнал на дивана.

— Не я викай — нареди му Кери, — мисля, че са скъсали.

Но Сара отиде при тях, след като състави менюто за вечеря.

— Какво става? — попита ги.

— Ъ-ъ, нищо — смънка брат й. — Извинявай.

— Дъг се развълнува малко — обясни Кери.

Сара влезе в стаята и видя протестите в Ривър Бенд по телевизията. На трибуната една дребна жена крещеше и размахваше юмрук, а в ъгъла на екрана Рубен стоеше сам и наблюдаваше хората. А после един оператор в хеликоптер показа гледката отгоре, докато репортерът обясняваше, че има „хиляди ядосани хора, които живеят тук“. Веднага след това показаха убийство в покрайнините на Порт Шир.

— Това май беше Рубен — съвсем спокойно каза Сара. — Изглежда, протестите продължават. Не стойте до късно, автобусът ви за лагера не тръгва ли рано сутрин?

Кери я погледна внимателно, беше смутена.

— Вечер си си все у дома.

Сара се засмя, развеселена както винаги от откровеността на сестра си.

— Права си. Този месец повечето ми приятели са на почивка, а с Рубен вече не се виждаме.

— Никога ли няма да се виждате? — притеснена попита Кери.

— Ние го харесвахме — обади се Дъг, без да откъсва очи от телевизора.

— Аз също. — Сърцето я заболя. — Не знам дали „никога“ няма да се видим. Той трябва да уреди някои неща — аз също. Затова не мога да правя прогнози.

— Той не ни е карал да се чувстваме тъпи — тъжно момчето.

— Разговаряше с нас като с възрастни — допълни Кери. — А и беше мил, не се променяше — веднъж да е мил и любезен, после гаден. — Погледна Сара, свъсила вежди. — Не го ли обичаш вече?

„Кога съм казвала, че...“ — Сара се втренчи в Кери, а после просто каза истината:

— Напротив, обичам го. — „А това прави ли ме щастлива или не? Не знам.“

— Тогава? — решително попита Кери.

— Това невинаги е достатъчно. Когато нещата между двама души се усложнят...

— Какво му е толкова сложното? Обичате се и ви е приятно да сте заедно. Какво друго има значение?

„Съпруга. Месеци потайност. Нежелание да споделяш с човека до себе си. Загуба на доверие.“

— Всичко онова, което формира живота на двама души. — Сара се опита да се усмихне, но се почувства празна и изгубена, единственото ѝ желание бе да се свие в стаята си, сама и на спокойствие, без да се налага да обяснява каквото и да било, особено неща, които тя самата не разбираше. — Кери, животът ни се състои от много нива, страшно много неща се случват едновременно...

— Като сюжетите в роман! — извика момичето. — Но ако става дума за собствения ти живот, можеш да разрешиш проблемите във всички сюжетни линии и да се получи щастлив край.

Сара се усмихна на тези думи.

— Щом разбере как се прави това, ще ти кажа. Сигурна съм, че не е толкова просто.

Дъг изключи телевизора.

— Не ми се гледа повече — заяви.

— На мен също — надигна се Кери. — Май ще си лягам.

Дъг хвърли дистанционното на дивана, обърна се и прегърна Сара.

— Не се натъзвавай, Сара. Ние те обичаме.

Кери също я прегърна. Очите на Сара се напълниха със сълзи, а после гневът я обзе отново, толкова се ядоса, че забрави копнежа си. Какво право имаше Рубен да я лъже?

Е, не беше точно лъжа, но можеше и да я излъже, премълчавайки простия факт, който щеше да ѝ попречи да повярва, че той е свободен за нея, че могат да се разхождат, да спят заедно, да се обичат свободно. С какво право я преследваше, след като бе ангажиран; да я накара да се обвърже, след като не бе свободен да я направи част от живота си или да стане част от нейния? С какво право сега ѝ се извиняваше, бил постъпил зле (абсолютно вярно) и искал да ѝ се обади пак?!

— Сара, не плачи — каза Кери, но самата тя се разплака.

За миг гневът ѝ се обърна към самата нея. „Като споменах права — помисли си тя, — какво право имам пък аз да натоварвам с мъката си две любящи деца? Какво право имам да натоварвам с проблемите си деца, които разчитат на мен за всичко, след като те с нищо не могат да ми помогнат? Да усложнявам живота им в момент, в който той е подреден и спокоен? Тепърва им предстоят проблеми и усложнения.“

Тя престана да плаче.

— Няма за какво да плача — бързо заяви. — Живея в най-хубавата къща на света с най-прекрасните хора. В дома ни има толкова много любов, че може да ме изпълни като пуйка за Деня на благодарността. Ще се пръсна по шевовете, не мога да поема повече любов.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Рубен...

— Рубен е невероятен човек и може би някой ден ще се съберем отново, но в момента ми стигате и вие тримата.

— И Мак. — Дъг се отдръпна от Сара.

— И Дона — добави Кери.

— Доста е странна — заяви брат им. — Ще си ходи ли изобщо?

— Сара иска тя да си отиде — обясни Кери.

— Не можеш ли просто да ѝ кажеш да напусне дома ни? — Дъг попита Сара. — Никой не я харесва особено, пък и не ни обръща никакво внимание, освен когато ми удря по една голяма гадна целувка и ми казва колко съм красив. Защо го прави?

— Не знаех, че го прави — каза сестра му. — Защо не си ми казал?

— Предупреди ме да си мълча. Каза, че ме обича все едно съм неин брат, но не бива да ти казвам, защото ти няма да я разбереш. Не е станало нищо страшно, Сара, просто е неприятно. И странно.

— Купи си стол — каза Кери. — Долу е, до леглото й.

— Моля?

— Каза, че нямало удобно място, където да седне и да гледа телевизия, затова купила стола и някакъв неин приятел го свали долу. Вчера.

— Долу няма телевизор.

— Мак й даде. Каза, че след като се налага да живее в сутерена, трябва да знае какво става по широкия свят. Нещо такова.

— Защо не сте ми казали? О, съжалявам — бързо изрече Сара, понеже видя ужаса и страха по лицата им, когато им се скара. — Вие не сте виновни. Просто искам да знам какво става в тази къща. — Тя замълча, за да обмисли това, което току-що научи, и да му намери място в съзнанието си, тъй като мислите й все клоняха към Рубен. — Всичко е наред. Ще говоря с нея и ще разбере какво става.

Дъг се стресна от тона й.

— Не й казвай, че си разбрала от нас за целувките, столовете и... всичко останало — помоли я той.

— Бъдете спокойни. Хайде, време е да си лягате. Късно е.

— Добре ли си? — попита Кери.

— Да — усмихна се Сара. — Вие двамата ме карате да се чувствам прекрасно.

— Сара — каза Дъг от вратата. — Утре ще се прибера късно. Мак ще ме вземе от лагера и ще ме заведе в галерията, за видим къде ще сложа експонатите си.

„Няма отървяване от него“ — помисли си Сара. В крайна сметка галерията бе истинска, изложбата на Дъг бе истинска и тя не знаеше какво да мисли по този въпрос. Не искаше да мисли за нищо, особено за Мак. Точно в този момент й се искаше най-после да се скрие в стаята си и да излекува болката си по Рубен, гнева си към него, копнежа си по него, тревогите си заради Дона и не й се занимаваше с Мак. Искаше той да се махне. Искаше и Дона да се махне. Копнееше

къщата да закриля нея и децата и пак да се превърне в рая, който беше през април. Само преди пет месеца.

Дъг гледаше от вратата, готов да спори с нея, но Сара нямаше такова желание.

— Имаш ли представа към колко часа ще се приберете?

— Мак каза, че ще минем да вземем Кери и Аби и ще вечеряме навън.

— Мислеше, че ти ще имаш среща — поясни Кери, опитвайки се да прикрие факта, че Мак беше изключил Сара от плановете им за вечеря.

— Аби иска ли да дойде? — попита Сара.

— Предполагам. Мак каза, че ще я попита.

— При условие, че се приберете до девет часа, ще ви чакам — заяви Сара.

— Искаш ли и ти да дойдеш? — попита Кери.

— Не, купонът си е ваш. Ще прекарате чудесно. Хайде сега, лягайте. След минутка ще дойда да ви пожелаая лека нощ.

„А Дона къде ли е?“ — запита се тя, докато гасеше лампите в детската стая. Дона имаше ключ — нямаше как да не ѝ го дадат — излизаше и се прибираше, когато си поиска, понякога казваше, че е ходила да си търси апартамент цялата вечер, но в повечето случаи отговаряше уклончиво.

Мак също го нямаше. Сара отново се ядоса. На всичкото отгоре не можеше да си легне, когато знаеше, че не всички са си у дома. Къщата вече не беше сигурното, безопасното „убежище“, което винаги е била — сега бе отворена за всички. Или поне за доста хора. Разсъждаваше глупаво. Знаеше това. Правеше го умишлено, защото искаше да е ядосана. По-добре да е ядосана на Рубен, отколкото да копнее за него. Тя наистина копнееше за него, но защо да мисли за това? Гневът ѝ изместваше копнежа поне докато го поддържаше.

Проблемът беше в това, че лесно се ядосваше, но и бързо ѝ минаваше, почти веднага. Истинска вихрушка, помисли си на другата сутрин, когато влезе в малкия кабинет на Дона и видя, че още не е дошла на работа, а бюрото ѝ бе в пълен безпорядък от предишния ден, макар че правилото в офиса бе, всички документи, поверителни или не, да се прибират в края на работния ден.

Сара се върна в кабинета си и отвори календара си. Беше пълен с неща, които нямаше желание да върши — графикът ѝ бе запълнен чак до шест часа вечерта. „Може внезапно да ми прилошее и да се прибера у дома, да прекарам деня скрита в леглото си, да «вегетирам», както би се изразил Дъг. Само дето това не е в мой стил. В края на деня обичам да знам, че съм постигнала нещо. Малко натрапчива идея, но това съм аз.“

— Ти ли си, Сара?

Тя вдигна поглед и видя едър мъж, застанал на вратата. Имаше тъмна брада, тъмна коса, дълга до раменете, черни къдрави косми в основата на врата и по мускулестите ръце, които опъваха стегнатата му тениска.

— Сара Елиът — представи се тя. — Имате ли уговорена среща? Секретарката ми не е...

— Секретарката ти! Глупости! Само я разиграваш! — Той удари с ръка по ръба на бюрото и се наведе към нея, което я притесни. — Искам да знам какво, по дяволите, правиш с жена ми!

Сара се втренчи в него.

— Не познавам жена ви.

— Как ли пък не! Дона е моя съпруга! Твоята секретарка, която разиграваш!

— Дона ли? Дона е омъжена?

— Не ми се прави на света вода ненапита...

— Господин... както там ви е името, нямахте любезността поне да се представите, не позволявам на никого да разговаря с мен по този начин. Говорете по-учтиво, напуснете кабинета ми. А ако не го направите, аз ще си изляза.

— Проклятие, исках само да... — Сара стана от стола си, а мъжът продължи: — Съжалявам, Божичко, та аз така си говоря. Казвам ли ти как да говориш? Пука ли ми как говориш? Пука ми как разговаряш с жена ми. Настрои я против мен, помогна ѝ да ми изневери.

— Чакайте малко. Как се казвате?

Той махна с ръка от досада.

— Зиги.

— После...

— Какво значение има? Зигмунд Браунер. Викат ми Зиги.

— Господин Браунер, ще се наложи да ми обясните за какво точно говорите. Моята секретарка се казва Дона Солдана. Не е омъжена, живее сама, за да избяга от семейни проблеми, а в момента е отседнала в моя дом, докато си намери апартамент, където да е в безопасност.

— Това са пълни глупости.

— Казах ви...

— О, за бога, няма да се променя заради теб. Това съм аз и ще ме търпиш такъв какъвто съм, защото открадна жена ми, настрои я против мен, помогна ѝ да си намери любовник, може би не само един, и мога да те съдя във всеки проклет съд в Чикаго, но искам само тя да си дойде у дома, а ти да стоиш далеч от нея. Тя живее у вас, така ли? Исусе Христе! Кажи ѝ, че трябва да се върне у дома! Аз ще съм там, тя го знае, дяволски добре го знае, идва си през уикендите и си прекарваме страхотно, а после цяла седмица я няма. Каза, че всеки ден след работа ходи в болницата, за да я лекуват от астма, нали се сещате — лекарства, специална диета и стая със специална влажност. Каза, че не може да ми обясни всичко — тя е по-умна от мен, така че предположих, че така или иначе няма нищичко да схвана — но астмата ѝ наистина се пооправи. Когато през уикендите бяхме заедно, въобще не се задъхваше, но каза, че и работата се влошава — тук въздухът е лош или нещо подобно? Май имате нужда от нова вентилационна система, климатик, нещо такова. Както и да е, каза, че трябва всяка вечер да ходи в болницата, освен през уикенда и аз се съгласих, защото не ни струва нищо, осигуровките ѝ го поемат, а и аз мога да остана сам за малко, щом тя е по-добре, а и след време ще можем непрекъснато да сме заедно, това иска и тя, да е непрекъснато с мен... тя го каза. А всъщност през цялото това време е мърсувала... кой знае с колко мъже е била и въобще не е стъпвала в болница. Тя ме лъжеше, ти я подкрепяше и ето докъде стигнах! Прецакан, ето докъде я докарах!

При тези думи Сара седна, не вярваше на ушите си.

— А баща ѝ? — попита тя.

— Баща ѝ ли? Какъв баща? Майка ѝ никога не се е омъжвала. Родила е три деца от различни мъже. Почина преди няколко години — казаха, че е от наркотици, но Дона твърди, че била твърде зла и нещастна, за да живее повече.

Потресена, Сара се втренчи в него.

— Седнете — най-после каза тя. — Моля ви. Трябва да знам — идвала ли е при вас през уикендите?

— Идваше си у дома през уикендите. А през останалото време се е чукала, с когото ѝ падне. За един знам със сигурност, казала му, че брат ѝ я преследва, веднъж се опитал да я изнасили и се нуждаела от място, където да е в безопасност. Живееха в неговия апартамент, но тя си е имала и свой — нали така казахте? — Предполагам, че и там е водила мъже. Толкова е красива, по дяволите, че всички я пожелават...

Гласът му затихна, раздиран между гордостта от прекрасната му женичка, която винаги е привличала мъжките погледи, и ревността и яда от това, че го правят на глупак.

— Господин Браунер — най-после изрече Сара. — За пръв път чувам тези неща. Дона ми каза, че я преследва баща ѝ, че я е малтретирал сексуално и се нуждае от безопасно място, където майка ѝ да я посещава, но баща ѝ да не може да открие. Повярвах на всяка нейна дума.

— Глупости. Дона не лъже, освен ако някой не я подучи да го направи. Тя е невинна душица, не е наясно с много неща от живота, има нужда някой да се грижи за нея, не може да се оправя сама.

Сара поклати глава:

— Очевидно е доста опитна, много хитра, умела лъжкиня и добра актриса.

— Глупости! Глупости, глупости! Ти си лъжкинята! Ти си ужасна, зла жена. Ти си като, как му беше името, Худини, мъжът, който карал жените да вършат разни неща, хипнотизирал ги, както и да е, това си ти.

„Свенгали, не Худини.“ Но не го каза на глас. Всъщност нямаше какво да каже. Нямаше да ѝ повярва, а и тя не бе сигурна дали да му вярва, макар че предполагаше, че казва истината. „Бих се доверил на предчувствията на Аби относно Дона“ — каза ѝ Рубен по телефона същата вечер, когато секретарката ѝ се появи в дома ѝ. Беше склонна да се съгласи, че е прав. След това Дона отказа да се консултират с адвокат, вдигна такъв шум, че Сара се предаде. „Аби беше права — помисли си тя сега. — А и Рубен ми каза да ѝ се доверя. Не ми се вярваше, че...“

Външната врата на кабинета се отвори и тя чу стъпките на Дона.

— Дона — извика я Сара. — Би ли дошла, ако обичаш?

Дона спря на прага на вратата.

— Какво правиш тук? Казах ти никога да не... не можеш да идваш тук...

— Мога да ходя, където си поискам! — Съпругът ѝ се изправи и я прегърна в мечешката си прегръдка. — Дойдох да те отведа у дома, сладурче. Да те измъкна от тази Худини. Тя ти действа зле, миличка, тя се забавлява с теб, кара те да вършиш странни неща, които не искаш. Тя е зла. Трябва някой да те закриля от хора като нея — много си добра. Така че се махаш от тук и идваш с мен.

— Добре — отвърна Дона.

„Просто така. Нима в нищо не вярва? Е, разбира се, че вярва, в това, което е добре за нея.“

— Откъде са ти синините? — попита Сара.

Зиги наведе глава.

— Предполагам, че са от мен. Понякога побеснявам. Дона не е виновна — тя е най-добрата съпруга, която някой може да пожелае, никога не е сторила нищо...

— Напротив, вбесявам те. Горкичкият, не ти е лесно с мен, нали? Но ти си моят голям, силен мъж, който знае какво иска. — Тя погледна Сара, сякаш като жени двете отлично разбират от какво има нужда една жена. — Просто от време на време имам нужда от почивка.

Сара отиде до вратата. Трепереше от яд, опитваше се да разбере как е могла да се заблуди така (колко ли погрешни представи имаше и за другите хора).

— Ще си бъда у дома в пет и половина. Можеш да дойдеш да си вземеш нещата.

— Да, но...

— Най-добре си потърси и нова работа. Сигурно няма да ти е трудно — много си убедителна. А сега и двамата си вървете, имам работа.

— Сара, недей — каза Дона. — Съжалявам, вярно, измислих цялата история, но това не навреди на никого. Не съм извършила убийство или нещо такова. Наистина имах нужда от почивка, искам да кажа, че понякога ми идва в повечко от Зиги и страшно съм ти благодарна за помощта, беше невероятна и никога няма да го забравя. Ако има нещо, което мога да направя за теб...

— Върви си.

— Не, не говориш сериозно. Аз си обичам работата. Имам нужда от нея. Не ми се иска да започвам нова работа, не е лесно, а и се справям добре, Сара, знаеш, че е така. Ти разчиташ на мен. Няма причина нещата да се променят. Искам да кажа, че аз съм си аз, твоята секретарка...

— Вече не си ми секретарка. А сега ще си тръгвате ли и двамата или да повикам охраната?

Зиги сякаш се стресна.

— Да се махаме, скъпа. Нямаме нужда от неприятности!

— Не може да ме уволни!

— Сладурче, махаме се от тук.

Той я дръпна и излязоха от кабинета. Сара чу, че стъпките им се отдалечават, и си представи как колегите ѝ надничат от кабинетите си, за да видят каква е тази врява. После настъпи тишина, нарушена само от тихото тракане на клавиатурите на компютрите и звъна на телефоните в кабинетите на етаж.

Дойдоха в пет и половина вечерта. Денят на Сара бе минал някак си — срещна се с клиенти, разговаря по телефона с отдел „Човешки ресурси“ към кметството, за да каже, че ѝ трябва нова секретарка, рови се из странно подредените файлове на Дона, за да намери документите, които ѝ трябваха, пропусна обяда, за да пренареди файловете и да отговори на хора, които са ѝ оставили съобщения на телефонния секретар. У дома почти не разговаря с Дона и Зиги — нямаше нито търпение, нито сили да се занимава с тях. Хрумна ѝ, че е Божия благословия, че всички бяха излезли на вечеря, давайки ѝ възможност да се успокои. След като двамата изнесоха дрехите, новия стол и телевизора и ги натовариха в колата му, Дона хвърли ключовете на шкафа в кухнята, след като Сара ги поиска, но дори и след като си отидоха (благословиите рядко са свършени и безрезервни), тя си даде сметка, че останалите се смеят и се забавляват по време на вечерята, а тя бе сама в празната къща.

Понеже се чувстваше несигурна почти във всичко, се обади на Рубен просто за да чуе гласа му, да си разменят няколко думи, които може би ще ги развеселят, но съпругата му вдигна телефона и Сара бързо и ядосано затвори.

„Все още е там. Отговаря на телефона. Живее с него, храни се с него. Спи с него. Там ѝ е мястото.“

Какво си въобразяваше? Та той бе женен мъж, живееше със съпругата си и в живота му нямаше място за Сара Елиът.

„Натрапницата. Другата жена. Тази, която разрушава семейства.“

Вече никога нямаше да му звъни. Самият той й го каза, когато й се обади — не биваше да я поставя в това неудобно положение. Няма вече да изпада в такава ситуация, няма да я унижават по този начин. Няма вече да се среща с него. Няма да мисли за него. Приключи с тази история.

— Божичко! — каза весело Ардис, затваряйки телефона. — Сигурно беше любовницата ти, или една от многото.

Рубен беше в хола и Ардис изтича в кабинета, когато телефонът звънна.

— Казах ти да не вдигаш телефона в тази къща — скара й се той.

— О, Бен, разбира се, че имам право да го вдигам, та аз живея тук!

— Ти си гостенка. — Искаше му се да пийне нещо, но не го направи. Дължеше й поне това. Не го интересуваше кой се е обадил, след като не можеше да е била Сара, нямаше никакво значение кой е, пък и който и да бе, щеше да звънне пак. Той погледна Ардис. Изглеждаше много красива и много изгубена, почти се беше скрила в тъмносиния фотьойл, гледаше го умолително, като пътник, който търси пътя към дома, пътя към спокойствието.

— Не мога да ти дам това, което искаш — тихо, почти тъжно заяви Рубен. — Случиха се много неща, които не могат бъдат върнати назад, нито пък забравени. — Седна на стола срещу нея. На масата между тях имаше термос с кафе. — Връщаш се в Ню Йорк. Още утре, ако си намериш билет. Между нас вече няма абсолютно нищо. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Ти всъщност не искаш мен. Това, което искаш, е стабилност и сигурност. Но единственият човек, който може да ти ги осигури, си самата ти.

— Бен, не. Аз те оби...

— Не ме обичаш. Аз също не те обичам. Любовта ни, доколкото я е имало, умря преди години. Истински фарс е да се заблуждаваме в обратното. Съжалявам те, искрено ти се възхищавам за това, което правиш сега — сигурен съм, че е най-трудното нещо, което някога си

правила — но двама души не могат да градят живота си върху нещо такова. Ти трябва да устроиш своя живот, аз няма да го направя вместо теб.

— Ти си ми съпруг! Имаш отговорности към мен!

— Имах. Вече нямам. Ти уби всички шансове, и то по хиляди начини. Развеждам се с теб, трябваше да го направя преди години. Ако откажеш да сътрудничиш, това ще нарани теб много повече отколкото мен. Ако го направим заедно, ще бъда добронамерен и щедър, доколкото мога, и ще ти помагам, но ако го оспорваш, ще направя за теб само това, което е абсолютно необходимо, нищо повече.

— В живота ти има друга жена.

— Говоря за нас, за края на нашия брак. Няма нищо общо с друг човек. Става дума за моя и твоя живот, как да ги уредим поотделно. Аз вече няма да съм част от твоя живот; ти няма да присъстваш в моя. Няма да си част от това, което планирам, мисля или пък от нещата, за които се разкайвам. Не искам да имам нищо общо с теб.

— Това е гадно. Ти си жесток човек, Бени. — Тя се беше свила във фотьойла, сякаш я удрят с чук. — Толкова усилия положих заради теб. Не съм близвала алкохол, а боли, дяволите да го вземат. Ходих при какви ли не специалисти — за масаж на лицето и тялото, за фризурата, на курсове по хранене, упражнения... дори на йога, за бога. Страх се страшно много, за да ти се харесам, да те зарадвам. А ти дори не забеляза. Искях нещата между нас да потръгнат, а теб не те е грижа.

— Не. — Той стана от стола си. — Не ме е грижа. Съгласен съм с теб, жестоко е. Но това е истината.

— Не ми трябва истината! За какво ми е, след като не мога да получа това, което искам? Каква полза има от нея, ако загубя? — Пое си въздух. — Наистина те обичам, Бени, каквото и да говориш. Искам да живея с теб, да спя с теб, да ти готвя, да ти лъскам обувките... каквото там върши една добра съпруга. Знам, че не бях добра съпруга, знам го, знам го... — разплака се горчиво. — Но ще бъда, ако ми позволиш.

— Късно е вече — поклати глава Рубен.

— Моля те, Бени, умолявам те, дай ми шанс! Моля те... ще ти докажа, че мога, ще бъда каквато пожелаеш. Няма да помислиш за друга, защото ще имаш мен. — Дръзко вдигна брадичка, готова да не

се подчини. — Ако ме изгониш, пак ще започна да пия. И ти ще си виновен за това, ще лежи на твоята съвест.

— Ще го преживея. Ако провалиш живота си, можеш да виниш единствено себе си. Казах ти — това, което правиш с живота си, си е твоя работа. Аз не мога да ти помогна. Ако потърсиш професионална помощ, ще платя, но това решение е в твоите ръце. Всички решения отсега нататък са в твоите ръце. Не в моите. Никога вече. — Той отмести поглед. — Ще се обадя на авиокомпанията, по-добре си пригответи багажа.

— Няма.

— Тогава аз ще ти го приготвя и по-късно ще ти го изпратя. Ти избираш. Трябва да свикваш да вземаш решения.

— Ти си чудовище. Мразя те!

— Това е добре като за начало — кимна с глава той.

— Върни се! — изпищя пронизително тя, щом Рубен отиде в кабинета си.

Той вдигна телефона, докато търсеше номера на авиокомпанията.

— Ще се самоубия! — изкрещя Ардис.

Рубен набра номера и отдалечи стола си от хола. Срамуваше се от нея, срамуваше се и от себе си.

— Проклет да си, проклет да си! — Жена му връхлетя в библиотеката. — Чудовище! Мразя те! Мразя те! — Нахвърли се върху него и заби ножчето в кожения стол само на няколко сантиметра от врата му.

— О, боже! — Ридаете, издърпа ножчето, за да опита пак, но Рубен я хвана за китката, извъртя я, тя изпусна ножа и рухна на земята.

Рубен вдигна ножа за писма от пода. Той представлява копие на италианска кола от времето на Ренесанса, дръжката бе гравирана с малки златни къщички. Беше подарък от Сара. „Колко е малък светът — отчаяно си помисли Рубен. — Непрекъснато се сблъскваме с хора и често ги нараняваме.“

— Съжалявам. Прекалих. Поддадох се на отрицателните си емоции. Съжалявам, Ардис. Съжалявам. — Помогна на Ардис да се изправи.

Тя не обърна внимание на думите му. Вървеше нестабилно на високите си токчета.

— Ще отида да си приготвя багажа. — Тя замълча, а после добави: — Мога ли да задържа гривната, която онзи ден си купих от центъра? В смисъл, че парите са от твоята кредитна карта...

— Разбира се.

— Само ми кажи в колко часа излита самолетът, за да съм готова. Нали се сещаш, да бъда на висота. — Избърса сълзите си тя.

Рубен я изглежда продължително. Беше посегнал към телефонната слушалка. После я вдигна и умишлено със сила натисна бутоните, за да набере номера.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Аби забеляза, че Шон идва към нея, и дъхът ѝ спря. Не го бе виждала цяло лято, а и преди лятната ваканция все я отбягваше. Но днес, на първия учебен ден, сред толкова много хора, които вървяха по широките стълби към главния вход на училището, той бе тук, вървеше към нея и гледаше право в нея. Зави ѝ се свят, задъха се. От месеци мечтаеше за този миг, но минаха седмици, без да ѝ се обади, без да види красивото му мургаво лице, и тя все по-ясно осъзна тъжната истина, че това никога няма да стане, че ще си умре стара мома, без да почувства прегръдката му.

— Как прекара лятото? — непринудено попита той, спокоен и може би малко развеселен от изражението ѝ.

— О, добре — опита се да не кихне, но не успя да се сдържи и кихна два пъти. — Нещо във въздуха ме дразни — каза, за да се извини. — Нали знаеш, получавам... може и да си забравил, но имам алергия и през есента се влошава. През лятото нищо ми нямаше, въпреки че през повечето време бях навън. Бях отговорник в дневния лагер, където беше Дъг и... Беше хубаво.

— Страхотно. Сега вече си в дванайсети клас. Щастлива си, че ще се махаш оттук, нали?

— Не! Тоест... — Опита се да поправи факта, че не е съгласна с него. — Вълнувам се, че ще отида в колеж, но... — Откровеността надделя: — Тук ми харесва. Искам да кажа, че се радвам за колежа, но не бързам да отида... На теб не ти ли харесва тук?

Той сви рамене.

— Пълно е с дечурлига. Кой филм ще гледаме тази вечер?

— Филм ли? — Аби сви ръцете си в юмруци. Беше забравила, че Шон винаги я караше да се чувства тъпа, скучна, некадърна, няколко крачки зад него. Цялата потръпна от гласа му, не можеше да устои на близостта му. Беше нервна, но трябваше да се владее.

— Не мога. Утре съм на училище.

— Сара още ли те държи изкъсо? В дванайсети клас си, вече си голяма, chonai croi.

— Моля?

— На келтски това означава „скъпа“. Време е да научиш малко келтски. Добре е за духа. И така, кой филм?

Аби бе доста смутена.

— Не мога. Какво ще кажеш просто да се поразходим или... нещо друго?

Настъпи мълчание. После Шон отстъпи:

— Ще отидем до Армитидж. Открили са нов бар. Искам да видя какво представлява.

— Още нямам осемнайсет години — плахо му напомни тя.

— Да. Все забравям. Можеш да минеш за осемнайсет, кога ги навършваш?

— След две години. На двайсети септември.

— Две години? Та ти си едва на... Божичко! Добре де, ще идем на друго място. Където не сервират алкохол? Какво искаш?

Аби се засмя, сякаш камък ѝ падна от сърцето, беше невероятно щастлива.

— Капучино с вкус на шоколад и бадеми.

Той потръпна.

— Дамата е с екзотичен вкус. Но... имаш го. Ще те взема от вас в седем. Предполагам, че дотогава вечерята ще е приключила?

— Няма, но ще изляза.

— До скоро — кимна ѝ той.

Само това си казаха. Но за нея означаваше много. Пак бяха заедно. Този път завинаги. Слънцето грееше, светът беше прекрасен. Аби влезе в училище заедно със съучениците си, усмихваше се на всички, обичаше ги, дори и онези, които не харесваше.

— Беше супер — сподели тя със Сара вечерта. Беше застанала до нея в кухнята и разсеяно разбъркваше естрагонов сос за съомгата. — Много се радвам, че пак тръгнах на училище, учителите ми са страхотни... беше невероятно.

— Какво друго се случи? — усмихна ѝ се сестра ѝ.

— Какво друго ли?

— За да ти се стори всичко толкова прекрасно?

— О! Нищо особено. Само това, че пак съм на училище. — Разбъркваше соса доста нервно. — О, щях да забравя. След вечеря ще изляза на разходка с Шон.

Сара сложи тавата с картофи във фурната да се зачервят и остана неподвижна за миг. Обърна се и съвсем непринудено отбеляза:

— Това е нещо ново.

— Знам. Вече си говорим... О, Сара, той е невероятен. — Завъртя се веднъж, два пъти, а после прегърна сестра си. — Той е, знаеш ли, той е... просто страхотен! А когато се усмихне... е, знаеш, и ти чувстваш същото към Рубен. О, съжалявам... забравих, че скъсахте. Сигурно е ужасно. Беше толкова щастлива с него. Но както и да е, знаеш какво чувствам към Шон, разбираш ме, нали? Той е толкова... прекрасен. Когато го опознаеш по-добре, и ти ще го обикнеш.

За момент това, че шестнайсетгодишната девойка мисли само за себе си, ѝ се видя забавно, но после думите на Аби я пронизаха като с нож: „И ти чувстваш същото към Рубен, беше толкова щастлива с него“.

— Сигурна ли си, че е страхотен, Аби? Преди време ти причини доста болка.

Момичето се обърна към печката, не искаше да му се напомня:

— Това беше много отдавна. Имал е цяло лято на разположение, за да осмисли станалото.

— Това ли ти каза?

— Разбира се — мразеше да лъже Сара, но понякога тя я принуждаваше да го прави. — Всичко беше много... естествено. Сякаш нищо не се е случило. Покани ме на кино, но му казах, че не мога, защото утре съм на училище, и решихме да се разходим, а той ме нарече „скъпа“. На келтски. — Сара замълча. Беше притеснена, но не искаше да я притиска повече. Спираше я сияещото ѝ лице. — Съгласна си, нали? — попита Аби. — Само ще се поразходим и ще се почерпим — сладолед, кафе или нещо друго. Няма да закъснявам.

— Да, добре. — Пъхна тавата със съомгата в горната фурна. — Но, Аби, моля те, внимавай. Не се впускай в някакъв голям любовен романс, не насилвай нещата. Ако любовта ви е истинска, ще просъществува. Ако ли пък не, ще го разбереш, преди да те е наранил, а не след това.

„Кой го казва? Какво право имам да я съветвам да внимава в любовта? С правото на твърде доверчив човек. Глупав. Дори лекомислен. Но си взех поука.“

Лицето на Аби помръкна, вече го нямаше блясъкът в очите й... „Не вярва на нито една моя дума — отчаяно си помисли Сара. — Не се справих добре. Нито думите бяха подходящи, нито уцелих момента, нищо, което можеше да я убеди, че съм права, поне да я накара да ме послуша и по-късно да си спомни какво съм й казала. Не знам как да го направя.“

Погледна сестра си, която бе извърнала глава, и изведнъж се почувства изморена. „Какво можех да й кажа, за да я убедя? Кой щяха да бъдат подходящите думи? О, толкова се уморих да се старая да съм истинска майка, а да не знам номерата и тайните, които биха ми помогнали. Как ги научават хората?“

Може би каквото и да беше казала, нямаше да направи впечатление на Аби. Тя щеше ли да послуша някого, ако я предупреждавал да го дава по-полека с Рубен, да не бърза толкова много да излиза с него, да мисли за него, когато не са заедно, да спи с него? „Нямаше да го послушам. Бях сигурна в себе си, Аби също е сигурна в себе си. Тя може да греши също като мен.“

Наведе се да извади картофите от фурната.

— Само не закъснявай много — предупреди сестра си.

— Казах на Шон, че не мога да остана до късно. Знам и без да ми казваш. Знам в колко часа трябва да стана утре за училище.

Сара кимна.

— Да, знам, че си много примерна. Би ли извикала Дъг и Кери? Вечерята е готова.

Аби беше притеснена и потисната. За пръв път на Сара не й беше приятно по време на вечеря. Но Дъг разведри обстановката — не спираше жизнерадостно и емоционално да говори за първия учебен ден, за изложбата, чието откриване предстоеше след три дни.

— Откриванията винаги се правят в петък, сервира се вино и разни други неща, присъстват много хора, които купуват творбите, става нещо като купон, то си е направо купон. Всички казват на художника или скулптора колко е добър. — Натъпка устата си със съомга, зеленият естрагонов сос се стичаше по брадата му.

— У-у — извика Кери, — приличаш на някакво откачено извънземно.

Дъг се избърса със салфетката и се пресегна да си бодне картофче.

— Франк, собственикът на галерията, каза, че съм най-младият скулптор, който е правил изложба при него и вероятно още дълго време няма да се появи друг, ако въобще се появи, но той е много готин. Знае как да постави лампите така, че да осветяват експонатите по най-добрия начин, размести тези поставки, дето са като колони. Скулптурите ми са подредени върху тях, прожекторите ги осветяват, направо е жестоко. Не са изглеждали толкова хубави. Нито тук, нито в училище.

— Ще се прочуеш — отбеляза Кери. Погледна в чинията си. — Предполагам, че това няма да се случи с мен.

— Напротив — прояви великодушие Дъг. — Разказите ти ще бъдат публикувани. Мак го каза.

— Но не е направил нищо по въпроса. Може би просто ме излъга, за да го харесам.

— Ти и без това го харесваш.

— Да, но може би иска да го харесам още повече.

Сара я погледна. Отново беше изненадана от точната ѝ преценка, която толкова непринудено споделяше. Вероятно не си даваше сметка колко е права. Не можеше да го оспори. Сбърка, че Мак няма да уреди изложба на Дъг (как ли го е направил?). Може би грешеше и за това, че няма да уреди да публикуват разказите на Кери.

Тя отново щеше да остане на заден план, да наблюдава отстрани как двамата се привързват към Мак, сякаш е не само по-големият им брат, а и баща, и приятел... „О, я стига! Напоследък просто се самосъжаляваш.“

Напомняше си да не се самосъжалява и усмивката не слизаше от лицето ѝ по време на откриването на изложбата „Скулптурите на Дъглас Хейдън — нови творби“, в петък от 18 до 20 часа в галерия „Франклин Стоунър“.

Дъг, облечен в нов тъмносин костюм, светлосиня риза и червена вратовръзка, щастливо се усмихваше от мястото си до бюфета с вино,

сирене и плодове и се наливаше с безалкохолна бира. Седеше на висока табуретка, ръкуваше се с хората, които Франк Стоунър му представяше. Всички бяха изненадани от възрастта му, а Дъг изтълкува това като всеобщо учудване, че такъв млад творец може да създаде такива невероятни неща (това казаха Франк и Мак), Мак се мотаеше из залата — „обикаляне“ нарече го той — а Дъг го следеше с поглед. Щеше му се да е до него и да му помага да разговаря с гостите. Много хора се спираха при него, най-вече възрастните, питаха го как работи и къде е учил.

— Разговарят с него, сякаш е тяхно дете — прошепна Кери, а Сара само кимна. Забавляваше се, но започна и да се притеснява, понеже забеляза, че когато някой си тръгнеше да си купи нещо, Дъг униваше все повече и повече.

Трийсет негови скулптури бяха поставени на бели поставки и подредени из голямата зала — ужасеният заек, спомен от екскурзията им в Галена, мечката, която Дъг подари на майка си, и си я взе само за изложбата, група кучета, някои ядяха, други скачаха, за да хванат пръчка, която някой им бе хвърлил, а трети се бяха свили до чифт обувки, няколко животни, не можеше да определи точно какви са, дванайсет фигурки на деца махаха на чиновите си, пускаха хвърчила, ядяха сладолед правеха мостове от конструктор „ЛЕГО“, състезаваха се с приятели.

— Забележително за десетгодишно дете — каза някой зад гърба на Дъг. Той се обърна и видя висок мъж с чуплива коса, който стоеше на няколко метра от него.

— Много са хубави — съгласи се жената с него.

— Има бъдеще това момче — продължи мъжът. — Трябва да купим някоя фигурка, докато цените са ниски.

— О, Кърт, не бъди глупав. Та те са дело на аматьор.

— Той тепърва ще прави страхотни неща, личи си — заинати се Кърт. — Искам да купя фигурка.

— Добре. Купи, но я сложи в кабинета си.

В крайна сметка не купи нищо. Дъг ги следеше внимателно, докато обикаляха галерията, а после много се разочарова, когато си тръгнаха.

Сара застана до него.

— Колко много хора! Трудно е да накараш хората да дойдат на изложба последната седмица на август. Все още са в лятно настроение. Но ти го направи, Дъг. Това е истински успех — успокой го тя.

— Никой не купува.

— Може би хората не купуват още първата вечер. Първо разглеждат експонатите в галерията, прибират се у дома и преценяват къде да сложат скулптурите, които са харесали.

Дъг грейна.

— Наистина ли?

— Така бих постъпила аз.

— Сара е права — обади се Кери, която беше допълни чашата си с безалкохолна бира в малката кухничка. — Никой не харчи пари, без предварително да го е обмислил.

— Наред ли е всичко? — Мак се появи и огледа Дъг. — Изглеждаш добре, мой човек, костюм, вратовръзка, страхотно. Мъжко мъжленце. — Дватамата с Дъг удариха дланите си за поздрав. Мак целуна Сара по бузите. — Щастлива ли си, сестричке? Страхотна вечер за Дъг. Всички сме щастливи, нали? А, Кери? — Той се наведе и ѝ прошепна в ухото: — Ти си следващата, почти е уредено. Пригответи се за ролята на звезда. Изправи се и шеговито отдаде чест на Дъг: — Трябва да тръгвам, мой човек. Не можах да изпусна това събитие, страхотно откриване.

Помаха им с ръка и се отдалечи, само се спря да си каже няколко думи с Франк. После си тръгна. Въпреки че се усмихваше и говореше бързо и уверено, на Сара ѝ се стори, че е притеснен. Умът му бе зает с нещо друго, което го тормозеше. Сякаш декламираше предварително наизустени думи, произнесе кратката си реч и изчезна. Напоследък не се задържаше много-много вкъщи и тя се зачуди дали няма неприятности.

— Знаеш ли какво ми каза? — прошепна ѝ Кери. — Каза, че трябва да се подготвя за ролята на звезда. — Нервно се изкиска. — Става дума за разказите ми! Ще ги публикува!

— Кери, не вярвам, че той... — Сара прехапа устни. Трябваше да престане. Не може все тя да попарва мечтите им. А какво ще стане после? Ако смята, че ще бъдат наранени, не е ли нейна отговорност поне да ги предупреди, а в най-добрия случай да се опита да предотврати болката?

„Докога? Не са с мен непрекъснато, след няколко години ще отидат да учат в колеж, ще заживеят свой собствен живот. Не мога да предотвратя всичко, което ще ги нарани. Но ще съм лоша майка, ако поне не опитам.“

— Не сме сигурни какво точно е искал да каже — тихо изрече тя, като видя, че погледът на Кери помръкна.

— Каза, че работи върху кариерата ми. Знам какво имаше предвид.

Един възрастен човек се приближи до Дъг и се ръкува с него.

— Бива си те, младежо. Добра работа си свършил. Но има още доста да учиш — обърни внимание на симетрията и мащаба и работи върху изграждането на собствен стил. В момента подражаваш на чужди стилове. Давай в същия дух и след няколко години ще се говори за теб.

Дъг се втренчи в него.

— Вие експерт ли сте? — попита Кери.

— Нещо такова — усмихна се той. — Професор съм по изкуство в колежа „Труман“.

Всички замълчаха.

— Продължавай все така — повтори мъжът, усмихна се и си тръгна.

— Той не знаеше за какво говори — заяви Кери.

— Симетрия ли? — попита Дъг. — Мащаб? Подражание? Господин Алберт не ни е говорил за тези неща.

— Мисля, че те се учат малко по-късно — тихо поясни Сара. — Но тези неща не омаловажават това, което постигна тази вечер. Просто се наслади на вечерта, Дъг. Не позволявай някой да ти я провали.

— Да. — Дъг се изправи на стола, а след минутка добави: — Аби не дойде.

— Искаше — обясни Кери. — Но е болна.

— На вечеря нищо й нямаше.

— Каза, че по време на вечерята се е почувствала зле.

— Повърна ли?

— Откъде да знам.

— Ако не е повърнала, значи не е болна.

— Може и да е! Може да има... мигрена или... възпалено гърло или... подагра.

— Подагра ли?

— Успокой се, Дъг — усмихна се Сара. — Аби няма да пропусне изложбата ти. Каза, че ще дойде да я разгледа утре или вдругиден.

— Знам, но... — Радостта, че е център на внимание, вече я нямаше. Този професор вероятно имаше право. Нямаше представа от симетрия и мащаби. Не знаеше какво означава „подреждане“. Но Мак и Франк казаха, че скулптурите му са страхотни. Тогава защо хората не купуваха? Никой не купи дори една-единствена фигурка. Ето, повечето хора си тръгнаха. Трябваше да останат от шест до осем, сега нямаше още седем, а почти никой не остана. Нямаше и нови посетители. Хората дойдоха, хвърлиха по един поглед на изложбата и това беше. Нима не искаха да поразгледат още малко? Посетителите в музеите се задържаха с часове пред скулптурите и картините, коментираха, водеха си бележки, слушаха обясненията на специалисти, понякога там ходеха студенти по изкуство и правеха скици на творбите. Защо тази вечер никой направи подобно нещо? На никого ли не му пукаше? Той мразеше всички. Особено онзи професор. Те не разбираха абсолютно нищо. Бяха скучни и тъпи. А и тази гадна вратовръзка го задушаваше, искаше да си ходи у дома.

— Радвам се, че Аби не дойде — измънка той. — Тук никак не е забавно.

Сара го целуна по челото.

— Дъг, изложбата е чудесна. Гордеем се с теб.

— Тя сигурно е на по-интересно и забавно място.

— Болна е — ядоса се Кери.

Аби, която се намираше на километри от тях, си помисли същото: „Зле ми е. Чувствам се ужасно“.

Тя излъга Сара, Дъг и Кери. (Тази вечер беше откриването на изложбата на Дъг и той искаше тя да присъства.) Взе колата, наруши закона, според който можеше да шофира чак следващия месец, когато щеше да навърши шестнайсет години, и със сигурност наруши забраната на Сара — и сега седеше в нея. Беше паркирала на една пресечка от малък местен бар и чакаше Шон и приятелите му.

— Ще се забавим само няколко минути — каза ѝ той, докато се разхождаха преди три вечери. Ядоха шоколадов сладолед и пиха

безалкохолно, Шон я държеше за ръка, а тя никога не се бе чувствала толкова щастлива.

— Разбираш ли, моя малка chonai, трябва ни пари, които да изпратим в Ирландия. Копелетата ни нападат...

— Копелета? Нас?

— Мръсниците — британските копелета — те атакуват нас, нашите приятели, нашите хора, нашата страна. В криза са, трябва да им осигурим пари, много пари, разчитат на нас. Обещахме им, когато дойдохме тук, че могат да разчитат на нас.

— Защо са им пари? — попита Аби. — Ако гладуват, можем да съберем храна и да я изпратим...

Той иронично се засмя, сърцето й спря за миг, като си представи колко ли глупаво е прозвучало това, което каза. Той нямаше предвид храна, говореше за оръжие. Знаеше го, но не искаше да си помисля, че Шон изпраща пари за оръжия, да убива хора.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

Шон си играеше с пръстите й.

— Не е кой знае какво. Получихме информация, че местен бар прави голям оборот в петък вечер, защото хората започват съботно-неделния запой рано вечерта. Идват в бара към четири, към седем вече почти няма никого и се напълва пак към девет-десет часа. Всички клиенти плащат в брой. Не се приемат кредитни карти. Страхотно, а?

Аби отдръпна ръката си.

— Ще ги оберете.

— Не хората, clionai, а само бара, след като всички си тръгнат.

— Но зад бара стои човек. Някой притежава това място. Опитва се да си изкарва прехраната.

— Какво е това, проповед ли? Виж какво, няма да навредим на никого. Собственикът, който и да е той, има застраховка, ще му върнат парите, всичко ще му е наред. Всички ще сме доволни. Пък и не го познаваш, защо си се загрижила толкова за него?

— Защото... — Поклати безпомощно глава. — Защото е човек.

— Аби — тя вдигна поглед, защото долови умолителна нотка в гласа му, — хората ни там са отчаяни. Знаеш ли колко е жестока полицията там? Не е като тукашната, те са истинските убийци. Изтезават хората, карат ги да гладуват, раздират Ирландия, а ние искаме спокойна и мирна страна, обединена страна, всички да са

щастливи. Ти не би ли поискала същото, ако ставаше дума за твоята родина?

— Да, разбира се, но...

Изчака я, но тя не каза нищо, и той продължи:

— Някои от тези момчета са мои близки, Аби. Нали се сещаш, братовчеди. Не мога да ги разочаровам. Те се борят за една велика и благородна кауза, да се избавят от един окупатор и да си върнат собствената страна, борят се за децата си, за бъдещето си. Става дума за нашата страна, Аби, не е ли редно ние да решаваме как да бъде управлявана? Не е ли така в Америка?

— Да, но ти говориш за обир.

— В името на велика кауза — свободата. И в името на това да бъде спасен животът на милиони млади хора, които се опитват да отхвърлят игото на окупаторите. Виж, Аби. — Той се наведе напред и взе ръката ѝ в своите. — От теб не се иска кой знае какво. Искам само да ни закараш близо до мястото и да ни изчакаш, а като си свършим работата, да ни закараш у дома. Това е всичко. Няма да вършиш нищо нередно, просто ще закараш няколко приятели по домовете им. Никой не те познава, не рискуваш нищо. Няма да извършиш нищо лошо. Само ще ни помогнеш. Ще помогнеш на мен. — Целуна ръката ѝ. — Ще ти бъда благодарен, докато съм жив.

И Аби се съгласи. Можеше да му каже, че не е редно да бъде шофьор на хора, които извършват обир, но не го стори. Той целуна ръката ѝ и я погледна с усмивката, която я разтапяше. Тя си спомни колко ужасни бяха последните няколко месеца без Шон и се предаде.

Сега седеше в колата си на една тиха улица, изглеждаше бледа и тъжна под ниските облаци, чувстваше се зле и самотна. Трябваше да е с Дъг и семейството си в този момент, да покаже на брат си, че го обича. Наистина го обичаше. Но обичаше и Шон и беше тук, а нямаше с кого да сподели колко зле се чувства. Само с Шон, но той не искаше и да знае, че се чувства ужасно, като му помагаше да стане престъпник.

Което превръщаше и нея в престъпничка. „След случилото се вече няма да се харесваме — помисли си тя. И в момент на просветление добави: — Поне аз няма да харесвам нито себе си, нито него.“

Погледна часовника си. Беше седем и пет. Бяха ѝ казали, че до седем ще са тук. Наблизо един човек излезе от гаража си, повел куче на каишка. Аби се сниши, опита се да се скрие. Човекът залитна и тръгна към нея, понеже нетърпеливото куче го дърпаше напред. После кучето го дръпна към улицата, прекосиха я и бавно се отдалечиха, много бавно. Нужно ли бе кучето да спира до всяко дърво? Най-после завиха зад ъгъла и изчезнаха. Аби погледна часовника си. Седем часът и осем минути. Хората започнаха да палят лампите в къщите си — вместо да се стъмва, на нея ѝ се стори, че на улицата става все по-светло. Пак погледна часовника си. Седем и десет.

Вой на аларма прониза тишината, чуха се викове и стъпките на тичащи хора, които се приближаваха. Аби впери поглед пред себе си, замръзнала от страх, но видя Шон едва когато той отвори предната врата и скочи в колата.

— Тръгвай — извика той, — по-бързо, по дяволите!

Тя се паникьоса.

— А другите...

— Тръгвай!

Тя потегли, но след миг спря, за да се огледа дали не идват други коли (видя, че приятелите на Шон тичат, махат с ръце и ѝ крещят да спре). Той се вбеси и изкрещя:

— Тъпа кучка, давай!

Аби остана като гръмната. Натисна газта до дупка, колата подскочи и прекоси улицата. Качи се на тротоара, навлезе в тревните площи и се насочи към къща с гипсова мазилка и зелени капаци. Видя, че на прозореца стои дете с отворена от ужас уста — това я извади от шока. Завъртя волана надясно, вдигна крака си от газта и натисна спирачките. Колата понесе през нечия морава, смачка леха с цветя, пресече тротоара и отскочи от бордюра, а лявата броня се удари във висок клен. Листа се посипаха по тракация калник и предното стъкло.

Отвори се въздушната възглавница и блъсна Аби назад, изкарвайки въздуха от гърдите ѝ. Тя чу, че изпукват кости, после и собственото си хъркане, докато се мъчеше да си поеме въздух. Въздушната възглавница започна да спада, а щом натискът намаля, усети ужасна болка в ръката, от рамото и врата чак до пръстите. Цялата трепереше. Видя падащите листа и разбра, че е жива, но цялото тяло я болеше, като дишаше се чуваше хъркане от гърдите и гърлото ѝ.

Чувстваше се празна, беше ѝ студено, ту губеше съзнание, ту се съвземаше, знаеше, че всичко е свършило — вече нищо нямаше да е същото. Обърна глава към Шон, но него го нямаше. Вратата бе отворена, мястото до нея, където седеше той само преди миг, беше празно.

Отвсякъде заприихдаха хора. Тичаха към колата, хлъзгаха се в калта, която колата бе оставила след себе си, опитваха се да отворят вратата, за да извадят Аби. Ръбът на вратата беше смачкан, няколко мъже заобиколиха, един от тях влезе през отворената врата и хвана Аби за ръката. Тя изпищя от болка и двамата погледнаха странното положение на ръката и лакътя ѝ.

— Счупена е — заяви той. — Трябва да се измъкнеш, миличка, можеш ли да го направиш?

Тя се втрени в него. Образът му постепенно избледняваше като екрана в киното, а после всичко потъна в мрак.

Когато Сара, Кери и Дъг се прибраха, в къщата беше тъмно. Кери изтича горе да разкаже на Аби за изложбата. След минутка се върна.

— Няма я. Къде може да...

— Чакай малко — помоли я Сара. Тя прослушваше телефонния секретар — един женски глас я молеше да се обади в спешно отделение на болница „Нортуестърн Мемориал“. — Не е в стаята си ли? — притесни се и набра номера, който жената ѝ бе дала.

— Не. — Кери изглеждаше уплашена. — Какво е станало?

— Не знам.

Телефонът вдигна някаква сестра.

— Госпожо Елиът, Аби е претърпяла автомобилна катастрофа. Добре е, но е в шок, ръката ѝ е счупена. Пита за вас. Кога можете да дойдете?

— Веднага. — Грабна чантата и ключовете и обясни на Кери. — Аби е катастрофирала. Искam с Дъг да останете тук. Ще ви се обадя, щом разбере нещо повече.

— Ще умре ли?

— Сестрата каза, че е добре. Ще се обадя...

— Защо да не дойдем с теб? Сара, трябва всички да сме с Аби.

Сара кимна: „Разбира се, така е“.

— Добре, извикай Дъг, тръгваме веднага.

— Дъг! — провикна се Кери.

Той бавно слезе по стълбите, беше тъжен от провала на изложбата, но щом Кери му разказа какво се е случило, изтича заедно с нея и Сара до колата.

Кери се обърна и погледна къщата, докато колата се отдалечаваше — тяхната масивна къща си бе все същата. „Моля Те, нека нищо не се променя — помоли се тя. — Моля Те, нека всичко си остане същото — семейството, къщата, където ни е мястото. Обичам Аби. Моля Те, нека не ѝ се случи нищо лошо.“

Аби се разплака, щом видя Сара.

— Съжалявам — хлипаше тя, — Сара, беше ужасно, всичко свърши. Съжалявам, съжалявам...

— Шшт — прошепна сестра ѝ. Тя дръпна завесите около леглото и придърпа един стол. Ръката на Аби беше гипсирана. „Има няколко счупвания на предмишницата“ — обясни лекарят. Здравата ѝ ръка лежеше върху завивката и тя я хвана.

— Кери и Дъг са тук. Искаме да си добре. Лекарят каза, че ще се оправиш. Ръката ти е счупена и имаш няколко синини и натъртвания, нищо друго. Бързо ще заздравеят. По-късно ще поговорим какво точно се е случило.

— Не! Ти не разбираш! Полицията ме издирва. Ще ме арестуват и ще вляза в затвора, а това ще е краят на всичко. — Риданията ѝ се превърнаха в писъци, толкова силно трепереше, че леглото заскърца.

„В затвора ли? Какви ги говори? — помисли си тя и дръпна завесите, за да потърси помощ.

— Лек пристъп — обясни сестрата, която се появи зад завесата. — Това е начин да преодолее шока. Ще се оправи, дъщеря ви е смело момиче, госпожо Елиът. Преди да дойдете, въобще не плака, просто не е могла да се сдържи повече. Тя ви има доверие и много разчита на вас. Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

«Нямах избор.» Човек никога няма избор, когато става дума за децата. От часове не беше мислила за Рубен или за нещо друго. Сега се питаше дали той можеше да има място в живота ѝ. «По-добре, че всичко свърши. В живота ми няма място за него. Но... затвор? Аби бълнуваше ли? Не. Беше разстроена и уплашена, но не бълнуваше. Полиция. Затвор. Какво ли е...»

Изведнъж ѝ хрумна още нещо, което би могло да заплашва Аби. Тя бе шофирала колата си. Мислеше, че е била в колата на приятел. Но очевидно не е било така. Аби бе шофирала без книжка, а нямаше шестнайсет години.

Но полицията не вкарва младежи в затвора за това, че шофират, преди да са навършили шестнайсет. Има наказания, глоби, но не и затвор. Освен ако не е била сама.

Разбира се, че не е била сама. Там е работата. Била е с някого и са вършили... какво ли? Нещо, за което те вкарват в затвора, ако те хванат. Но лекарят каза, че Аби е била сама в колата. Кое то значи, че този, който е бил с нея, е избягал, преди да го е видял някой. Това е човек, който не го е грижа за нея, не му е пукало, че ще я нарани (или че тя може да пострада) и е избягал. Някой, който се интересува единствено... от себе си.

Шон!

Аби се беше обърнала към стената и лежеше неподвижно. Сара реши да рискува:

— Аби, защо Шон е бил с теб в колата?

Момичето рязко обърна глава и я погледна в очите.

— Откъде разбра? Видя ли го? Той ли ти каза? Или някой от другите? Казаха ли на полицията? Всички ли говорят за мен?

— Доколкото знам, никой не говори за теб. — Опасенията на Сара се засилиха, но тя се опита да овладее гласа си. — Не знам нищо за другите. Интересуваш ме единствено ти. Щом те е страх да не те арестуват, трябва да знам защо. — Аби отново се обърна към стената. — Аби, погледни ме. Погледни ме! — Изчака, докато погледите им отново се срещнат. — Това не е шега, а нещо много сериозно, достатъчно умна си, за да го осъзнаеш. Щом се притесняваш да не влезеш в затвора, значи това, което са сторили Шон и приятелите му, е престъпление, а ти си осигурила кола, предполагам, за да ги закараш до местопрестъплението и да ги върнеш. С други думи, ти си съучастник и имаш нужда от помощ. Искам да ти помогна, но не мога да направя нищо, ако не ми разкажеш какво са правила там. Аби — настойчиво попита тя в тишината, — какво правеха там?

Сестра ѝ нервно въртеше глава върху възглавницата си.

— Не мога да ти кажа. Не искам да ги хванат заради мен.

— Но защо?

— Защото аз... Всички ще разберат. Знаят, че с Шон се сдобрихме и пак сме заедно, и... Сара, ние не се издаваме един друг!

— Дори когато става дума за сериозно престъпление ли? Дори когато са те измамили? — Аби се сепна, но тя беше ядосана. — Той те изостави. Не го е било грижа дали си ранена или загинала. Не му е пукало дали полицията те е арестувала. Интересувал се е само от себе си. Защо тогава теб да те е грижа за него? Заслужава ли да го защитаваш? — Изчака. — Аби, още ли го обичаш?

Мълчанието се проточи.

— Не! — Аби учудено я погледна. — Мисля, че вече дори не го харесвам.

Сара въздъхна.

— Тогава ми кажи какво е правел там.

Тя ѝ разказа всичко от момента, в който Шон за пръв път спомена за обира, до момента, в който весело помахаше с ръка, когато с приятелите си излизаха от колата.

— Ще се видим след няколко минути, chonai. В седем часа. Не гаси двигателя на колата — беше ѝ казал.

Не можеше да повтори думите, които ѝ каза, когато не потегли достатъчно бързо. Те бяха толкова груби, че я накараха да натисне здраво газта. Никога не би повторила тези думи. Когато завърши разказа си, Сара я попита:

— Успяха ли да оберат бара?

— Не знам. Чух аларма и викове, а после Шон скочи в колата и ми изкрещя...

— С празни ръце ли беше?

— Моля? О, не си спомням. Може би... — Затвори очи. Искеше да забрави всичко, но сестра ѝ се опитваше да ѝ помогне. — Стана толкова бързо... Мисля, че не носеше нищо.

— Имаха ли оръжие?

Аби ококори очи.

— Не знам.

— Не си чула изстрели, нали?

Пак затвори очи.

— Не — категорично поклати глава. — Всичко беше тихо и спокойно, един мъж разхождаше кучето си, но зави зад ъгъла и отново

настъпи тишина. После чух алармата и виковете. Но... не знам как звучи изстрел, Сара.

— Може би прилича на пукот от фишеци.

— Не, определено не чух такова нещо.

— Разбира се, може би си била твърде далече и не си ги чула — отново въздъхна Сара. — Не знаем дали са простреляли или убили някого. Ако са го направили...

«Аби ще има големи неприятности. Какво бих могла да сторя, за да ѝ помогна?»

Медицинската сестра дръпна завесите около леглото.

— Госпожо Елиът, братът и сестрата на Аби много искат да я видят. Ние нямаме нищо против, ако и вие с Аби сте съгласни.

— Аби? — попита Сара. — Много се тревожат за теб.

Тя кимна и отново се разплака.

— Сигурно ще ме намразят, че излъгах и не дойдох на изложбата на Дъг, и... за всичко останало.

— Обичат те, както винаги.

Наистина я обичаха. Хвърлиха се върху нея, целуваха я, прегърнаха я, седнаха на леглото, но тя потръпна от болката в счупената ръка и натъртванията и те се преместиха на столовете. Сара стоеше права и ги наблюдаваше. Сестрата каза, че ще изпишат Аби още тази вечер, ако продължи да се подобрява, и всички ще бъдат пак заедно, в тяхната си къща, където се чувстваха защитени. Но докато не разберяха какво точно е сторил Шон, не бяха в безопасност. Засега управата на болницата не допускаше полицията до Аби, но щом се прибереше у дома, щяха да дойдат да я разпитват и Сара щеше да разбере какво е станало — грабеж или убийство.

Полицайте позвъниха на вратата още рано-рано на следващата сутрин. Аби взе приспивателно и спа през цялата нощ, но Сара бе напрегната и не можа да мигне.

Посрещна полицайте на вратата, но едва се държеше на краката си. Аби слезе по анцуг, ръката ѝ бе поставена на превръзка през рамото. Полицайте изглеждаха мили и симпатични, а Сара се почувства замаяна, почти дезориентирана. «Събуди се — каза си тя, — ако това е някакъв номер, трябва да съм подготвена.»

— Аби, на колко години си?

— На петнайсет — отвърна тя след миг колебание. — Следващият месец навършвам шестнайсет.

Полицаят кимна. «Полицай Пиндер» — прочете Сара на значката му. Беше около четирийсет и пет-шест годишен, нисък, закръглен, започнал да оплешивява. Ако не носеше униформа, щеше да прилича на продавач на костюми и вратовръзки в «Сакс».

— Отдавна ли караш кола?

— Едва... едва от тази година.

— Харесва ли ти?

— Моля?

— Обичаш ли да шофираш?

— О, предполагам. Тоест... да.

— Приятелите ти молят ли те да ги закараш тук-там?

— Не! Тоест само понякога, защото... — Пое си дълбоко въздух.

— Знаят, че нямам книжка.

— Така. Но снощи те е помолил един по-специален за теб човек, нали?

Очите на Аби, зачервени и подпухнали, се напълниха отново със сълзи.

Полицай Райън, с посивяла коса, прегърбен, каза:

— Имам дъщеря на твоята възраст, казва се Меган. В единайсети клас, красива и умна и всички я харесват, но знаеш ли, има си един младеж, по когото е луда и понякога сякаш забравя всички останали — родителите си, близките си, приятелите си, училището, мисли единствено за това момче и се страхува, да не би да каже или да направи нещо, с което да го ядоса. — Всички мълчаха. — Според мен — продължи полицаят — Меган е много по-умна от онова влечуго, знае кое е добро и кое зло и ако не се съгласи с него, а той ѝ се вбеси, ще го направи, защото иска да е неговата, а Меган да върви по дяволите. Обаче тя си е втълпила, че това е любовта, и се бои да не я изгуби, защото може никога вече да не я срещне. Глупава, а? Красиво момиче, умно, младо, толкова добри момчета само чакат удобен случай да се запознаят с нея. Някой ден ще го разбере. Само се моля да разкара това момче, преди да е загазила заради него. Ще е много жалко, ако стане така — целият живот е пред нея.

Настъпи продължителна, тягостна тишина. Полицай Пиндер отбеляза нещо в бележника си, после погледна Аби, очаквайки да получи отговор на въпроса си.

Сара протегна ръка към сестра си, но я дръпна. Точно сега не можеше да ѝ помогне с нищо. Трябваше сама да се справи.

— И така — най-сетне наруши тишината полицай Пиндер, — да речем, че вчерашната вечер е била по-специална. За теб и приятелите ти. Колко души бяхте в колата? Горедолу...

— Сара! — изкрещя Кери и врхлетя с гръм и трясък в хола от горния етаж. — Сара, погледни! — Пъкна едно тънко списание в ръцете на Сара. — Разкажете ми! Три разказа! Публикували са ги!

Мак и Дъг я бяха последвали и стояха зад нея. Мак се беше ухилил до уши.

— Великите писатели винаги ги публи... — Видя полицаите и замръзна на място.

— Сара, кажи нещо! — извика Кери.

Мак направи крачка назад, после още една, гледаше навсякъде, но не и в полицаите, които го бяха погледнали бегло, но сега вече им направи впечатление, че отстъпва назад.

Сара стана и прегърна Кери.

— Това е чудесно. Искам да ми разкажеш всичко с подробности, но...

— Какво правят тези полицаи тук? — уплашено попита момичето, щом си даде сметка за присъствието им.

— Тук са, за да поговорим за злополуката с Аби. Това са Кери и Дъг Хейдън — представи ги Сара — сестрата и братът на Аби. И по-големият ѝ брат Мак Хейдън — посочи Мак. Изведнъж страшно я доядя на него. «За какво? Какво е направил?» Беше твърде ядосана, за да изтъкне някакви конкретни причини — едва се сдържаше.

— По-късно ще говорим за това. Сега искам всички да се качите горе — Кери, Дъг, Мак... всички. Горе.

Мак вече беше в антрето.

— Трябва да ходя на работа, банда — извика. — Закъснявам. Ще се върна за вечеря. — А после входната врата се отвори и затвори.

— Не му хареса нашата компания — тихо отбеляза полицай Пиндер. Погледна Сара. — Има ли причина за това?

— Доколкото ми е известно, не — отвърна тя. — Кери, Дъг, казах ви да се качвате горе. Ще говорим по-късно.

— Защо Мак отива на работа в събота? — попита момчето.

— Не знам, а и не ме интересува! — ядосано извика Сара. — Колко пъти...

— Хайде, Дъг, не сме желани тук — тъжно каза Кери.

Вълнението и смущението от полицаите вече го нямаше. Тялото ѝ се отпусна. Мълчаливо постави списанието на масата до Сара и сложи ръка на рамото на Дъг, за да го обърне с лице към антрето и стълбите.

— Кери, ще прочета разказите ти веднага щом се освободя. Ще се кача горе, щом свърша тук. Много се радвам за теб. — Сара се почувства неудобно.

— Добре — отвърна Кери и двамата с Дъг се качиха по стълбите.

— И така, Аби — каза след минутка полицай Пиндер, — говорехме за това колко приятели имаше с теб в колата. Четирима може би?

Аби през цялото време гледаше в скута си. Сега вдигна поглед, очите ѝ бяха ококорени от изненада.

— Да — прошепна.

— А на предната седалка до теб е бил някой по-специален за теб човек?

Гледаше го така, сякаш е вълшебник, и бавно кимна.

— И къде отиваха? — продължи с въпросите си полицая.

— В един бар. — Гласът ѝ бе глух, в него нямаше воля и решимост.

— В бар значи.

Аби се предаде. Погледна Сара, която седеше до нея, и каза:

— Има много... — Замълча, а когато тишината стана непоносима, продължи: — Щяха да го ограбят и да изпратят парите на приятелите си в Ирландия, защото имат проблеми и се нуждаят от помощ.

— За да избиват британците — каза полицай Райън.

— Окупаторите... — тихо го поправи тя.

— Разбира се. Само дето с убийство не се стига далеч, нали така?

Аби се разтрепери.

— Нима те са... някой от тях е...
— Убил някого ли? Не. За щастие.
— Сара ме попита дали... дали са носели... нали се сещате?
— Оръжие. Един от тях е имал пистолет, но не и Шон. Отново е извадил късмет.

— Откъде знаете името му? — попита Сара.

— Хванахме го — каза полицај Пиндер. — Заловихме и четиримата. Не са успели да стигнат далеч без кола и шофьор. За това им е трябвала Аби.

— Иначе хич не им пука за нея — поклати глава полицај Райън.
— Не ги интересува, съжалявам, Аби, какво става с нея. Гадна работа.

— Кога ги хванахте? — попита Сара.

— Веднага след катастрофата. Тримата тичаха по улицата, викаха като индианци, а Шон спипахме на няколко преки, опитваше се да спре такси. Аматаъори.

Сара отново се ядоса и каза:

— Значи сте знаели всичко и въпреки това измъчвахте едно петнайсетгодишно момиче, което преживя ужасна злополука, уплашено и ранено, и все още е в шок, но я подложихте на...

— Налагаше се, нали разбирате? — любезно обясни полицај Райън. — Трябваше да се уверим, че историите съвпадат.

Сара се замисли. Макар че бе изтощена, знаеше, че той е прав. Вече не беше толкова ядосана и можеше да мисли трезво за по-важни неща. Погледна Аби и се усмихна, казвайки й без думи, че никой няма да си помисли, че тя е предала Шон на полицията. Арестували са го, преди да я закарат в болницата. Тя знаеше колко опасна може да бъде лоялността на Аби. Разбираше, че това е много важно за учениците в горните класове на гимназията, и след като Аби не бе предала никого, щеше да ѝ е по-лесно да превъзмогне всичко, да забрави Шон, да се върне при приятелите си, да възвърне самочувствието и увереността си.

— Какво са сторили? — сега гласът ѝ бе по-уверен.

Полицај Райън изсумтя.

— Само са уплашили до смърт — извинявай, Аби — бармана. Той се скрил зад тезгяха, а когато три от момчетата го прескочили и започнали да го бият, успял да включи алармата. За негов късмет момчето с пистолета така и не го използвало, измъкнали си задниците

— съжалявам, Аби — оттам и хукнали към колата ти. Шон не е бил зад тезгяха, затова стигнал до колата преди останалите. Имало е много пари, но те били в сейф, който има аларма. Щом отворили сейфа, без да обезвредят алармата, тя се включила. Аматьори — отново изсумтя той.

— Но все пак е опит за грабеж — уточни полицаи Пиндер. — Щеше да е още по-лошо, ако бяха използвали пистолета, но ще си плащат за това, което са сторили.

— Това и за мен ли се отнася? — тихо попита Аби.

— Да, разбира се — каза полицаи Райън. — Шофиране без книжка — нарушение, което се наказва с глоба. Запозната си с това, нали?

Тя кимна, без да откъсва поглед от него, сякаш беше хипнотизирана.

— Но това не е престъпление — продължи той, — затова се наказва с глоба, а не със затвор. Освен ако пропуснеш да се явиш в съда. Не е добра идея. Съветвам те да си наемеш адвокат. Някой, който да дойде с теб в съда. Виж, на тази призовка — извади от джоба си кочан с призовки — пише: «Явяването в съда е задължително». Разбра ли? Тук ще попълня датата. Явяваш се, Аби, сигурно ще ти изнесат лекция, ще платиш глоба, не знам точно колко, и всичко е наред. Само да не се повтаря повече.

— Но... — неуверено каза тя. — Аз шофирах... искам да кажа, че те извършиха престъпление.

— Така е, но може да не си знаела какво са смятали да правят. Защо да ти казват? Момчетата не вярват, че момичетата могат да си държат езика зад зъбите. Нали така?

— Но Шон ми се довери... — Срећна острия поглед на Сара и видя, че тя бързо поклати глава. — О! — възкликна и замълча. Искаше й се да подчертае, че всички й доверяваха тайните си. Този път, обаче беше различно и тя осъзнаваше това. — Аз само съм ги закарала дотам ли? — Искаше да го каже като извинение, но прозвуча като въпрос.

— Според мен точно така е станало — отвърна полицаи Райън. — Слезли са от колата, оставили са те сама и повече не си ги видяла, така че не си знаела какво са правили. Най-лошото, за което могат да те обвинят, е шофиране без книжка, нанасяне на материални щети на частна собственост, никой не е загинал.

Сара протегна ръка на полицаите.

— Съжалявам, че се ядосах.

Ръкуваха се и с двете.

— Не ви беше леко — отбеляза полицай Райън.

— Всичко вече е наред — обърна се полицай Пиндер към Аби.

— Стига да избираш малко по-внимателно гаджетата си — намигна ѝ полицай Райън.

— Най-добре е вече да не шофираш, дори и с разрешително, докато не изкараш книжка. — Полицай Пиндер взе шапката си.

Щом си тръгнаха, Сара се отпусна на стола, беше изтощена.

Аби седна на възглавницата до нея.

— Сара, съжалявам, Сара, много съжалявам. Все това повтарям, правя грешка след грешка. Толкова си добра с мен, а аз съм кръстът, който трябва да носиш, също като албатроса във филма «Старият моряк». Не знам как изобщо ще съумееш да ми простиш, но ще ти се реванширам, обещавам, ще измисля как... Сара!

Сара се смееше, някакъв необуздан, истеричен смях, който шокира и двете.

— Всичко е наред, миличка — каза, като се поуспокои. — Не се смей на теб.

«Не се смей на никого — помисли си, — просто като чух как Аби преувеличава извиненията си, ми напомни за Рубен. Винаги се усмихваше, когато му кажех, че преувеличава. О, дяволите да те вземат, Рубен, дяволите да те вземат, липсваш ми!»

Тя погали сестра си по главата.

— Разочаровала си най-вече самата себе си, миличка. Имаш ум в главата си и знаеш как да го използваш, но реши да не го правиш. Мислеше, че си влюбена, и всичко останало ти се струваше маловажно. Аби, погледни ме. — Изчака, докато тя вдигне поглед. — Когато си убедена, че нещо е добро или лошо, а любовта ти подсказва точно обратното, нещо не е наред с любовта, а не с това, в което вярваш ти. Жалка и недостойна е онази любов, която те кара да се унижаваш и обезличаваш, като се отказваш от това, в което вярваш. Ако запомниш това, ще си научила най-важния урок. — Целуна я по бузите и се изправи. — Ще изляза за малко. Моля те, кажи на Кери и Дъг, че могат да излязат от стаите си. Сигурно се чувстват така, сякаш

съм ги изгонила. Като си помисля, май точно това сторих. Кажи им, че всичко е наред.

— Къде отиваш?

— Да се поразходя с колата. Без конкретна посока и цел, просто...

— Бягаш. От проблемите, които ти струпах на главата.

— Аби, не започвай пак. Помисли върху това, което ти казах. Грижи се за Кери и Дъг. Вземи си гореща вана. Направете си пица за обяд. Мобилният ми телефон е включен, в случай че имате нужда от мен.

— Няма да ти звъним. Имаш нужда да отделиш време себе си.

Сара се засмя и я целуна.

— Обичам те и съм сигурна, че ще се справиш.

Качи се в колата и тръгна без посока, мина през града, доволна, че светофарите и знаците «Стоп» я забавят. Предпочиташе да спира често, вместо да шофира по някоя магистрала.

«След като не знаеш къде отиваш, няма значение кога ще пристигнеш.»

Замисли се за всичко, което се случи след изложбата на Дъг. Сякаш не бяха минали двайсет и четири часа, а цяла вечност. Сега, като гледаше назад, се чудеше как е могла да бъде толкова смела и решителна, почти безчувствена. Всички родители ли включват на автопилот, когато им се налага да се справят с кризисни ситуации, а после, когато нещата се решат, изведнъж се чувстват уморени и разтревожени, в очите им напират сълзи, безмълвно крещят — че им идва твърдо много и няма да имат сили да понесат още един проблем? Но намираха сили — тя се беше справила. «И то доста добре — помисли си едновременно гордо и учудено. — По-добре отколкото човек би очаквал от — както се изрази полицаи Райън — аматьор. Май свиквам с проблемите» — помисли си с ирония, а пред очите ѝ се появиха като в калейдоскоп образ и картини на това, което се случи през пролетта и лятото — Мак, Дона, Пуси Коркоран, Зиги, колата на Аби, коженият бележник на Кери, изложбата на Дъг, катастрофата на Аби. Рубен, и, разбира се, съпругата му.

Изведнъж се сети за Кери. Излезе, без да я поздрави, без да прочете разказите ѝ, без да ѝ обърне внимание.

Беше спряла на светофар. «Кери, съжалявам — помисли си. — Наистина съжалявам. Просто трябваше да се махна... съвсем забравих... Ама че глупаво извинение! Но това е истината. Ще ѝ се реванширам, като се прибера.»

«Има твърде много...» — беше ѝ прошепнала Аби. «Твърде много, твърде много» — повтаряше си мислено Сара — твърде много и всичко ѝ се изплъзваше. Не ѝ го побираше умът. Преди водеха толкова обикновен живот, а сега сякаш излизаше от контрол, беше много объркан и бърз, тя едва смогваше да е в крак с него, камо ли да го контролира. Дали това се случва с другите хора? Може ли съвсем нормален и обикновен живот толкова да се обърка? Дали не беше сбъркала, като бе оставила недоразуменията и погрешните преценки в семейството да се натрупат и да се превърнат в проблеми, дори в криза, с която беше почти невъзможно да се справи човек?

«Глупости — помисли си, — но глупост или не, това е истината. Мама би казала, че имам нужда от почивка. — Усмихна се. Вероятно е така. Отдавна не съм почивала. Е, днешната разходка с колата е един вид почивка за мен — далеч от всичко, поне за малко.»

Но не напълно. Неусетно бе завила в отбивката за магистралата и сега осъзна, че се намира на непознато място. Бензинът ѝ почти свършваше и тя се отби на първата бензиностанция. Докато пълнеше резервоара, се огледа да види име на град. Нямаше никаква табела, но това не я притесни, тъй като не беше тръгнала за конкретно място. Мина през няколко квартала, които ѝ се сториха познати, а когато стигна до телена ограда, разбра къде се намира още преди да е видяла табелата, че това е строителна площадка, и знаците, които показваха пътя за близкия град Ривър Бенд.

Не бе идвала тук, откакто минаха на път за Галена и станаха свидетели на първата демонстрация. Теренът от другата страна на оградата беше същият — строителството на Карано Вилидж Уест не беше започнало. «Как да започне, като никой пречи.»

Откри дупката в оградата, през която с Рубен влязоха в имението, остави колата и тръгна по същия черен път през полята. Тревите бяха загубили свежия си зелен цвят от май и сега, през септември, бяха твърди и поизсъхнали, но между тях цъфтяха есенни цветя, чиито багри в наситеночервено, жълто, пурпурно искряха на есенното следобедно слънце.

Сара намери дървото, под което си правиха пикник, седна, облегна се на него и затвори очи. Само песента на птиците и бръмченето на мухите и пчелите в листата нарушаваше тишината. След безсънната нощ тя ту задремваше, ту се събуждаше, мислите ѝ се носеха свободно и леко като птиците, които пееха над главата ѝ. Мислеше си за нещата, които трябваше да свърши; да помогне на Аби да превъзмогне предателството и загубата на приятели, а и собствените си грешки, да подкрепи Дъг след разочарованието от изложбата и да му помогне да се съсредоточи върху уроците си, и да се наслади на изкуството във всеки етап от развитието си; да подкрепи амбицията на Кери, независимо дали списанието, което ѝ донесе тази сутрин, е истинско или не; да говори с Мак и да се опита да намери отговори на въпросите, които имаше към него, да си обясни защо той все повече и повече я притеснява. Да отиде на работа в понеделник и хладнокръвно и спокойно да се справя с взискателните си клиенти, за които не ѝ пукаше.

А после, както винаги, мислите ѝ се върнаха към Рубен. «Липсваш ми. Искан ми се да поговоря с теб за всичко, което се случва. Искан да знам какво мислиш, дали мислиш за мене, дали ти липсвам. Дали тя е още при теб. Дали ще остане завинаги. Дали се опитваш да се освободиш. Искан да ти помогна. Искан и ти да ми помогнеш. Искан да те обичам. Искан и ти да ме обичаш. Искан да ме прегърнеш, и аз да те прегърна, нашите тела да... Не искам да върша всичко сама.»

Пак задряма, а когато се събуди, по слънцето разбра, че става късно и трябва да тръгва. Освен това беше и гладна — беше хапнала малко сирене и солени бисквити на откриването на изложбата на Дъг предишната вечер и оттогава не бе сложила залък в устата си.

Качи се в колата си, запали двигателя и за миг се загледа в девствените поля. Жалко бе, че ще ги разкопаят, за да построят къщи и магазини, но това беше мечтата на Рубен и тя му повярва, когато ѝ обеща, че ще запази колкото се може повече зелени площи — големи пространства, където хората да седат под някое дърво, да мечтаят, да намерят спокойствие, чувство на равновесие, преди да се върнат към проблемите, които ги чакат извън този покой.

Чакаше на отбивката, за да завие, когато покрай нея мина кола и спря при дупката в телената ограда, където преди малко беше

паркирала тя. Стана ѝ любопитно и погледна в огледалото за обратно виждане — от колата слязоха няколко мъже. Трима от тях разгърнаха големи сини листове върху капака на колата, като ги придържаха в ъглите. Четвъртият мъж бе Лу Коркоран.

Те се надвесиха над листовете. От време навреме някой се обръщаше и посочваше полетата зад тях, скицирайки нещо във въздуха. Един от тях снимаше. Друг водеше бележки върху листовете пред тях, докато ги обсъждаха. Един от тях вдигна листовете и Сара видя сини линии, пресечени щрихи, напечатано лого в долния десен ъгъл, което не можа да прочете от толкова далече.

«Това са някакви скици, планове» — помисли си. Лу Коркоран и скици. Лу Коркоран в бизнес с недвижими имоти.

Мак.

«Коркоран Ентърпрайзис.» Не е много оригинално, но никой не ме е питал... голяма фирма с много възможности за един начинаещ... В недвижимите имоти има много пари...“

Човекът на Коркоран гледаше към колата ѝ. „Коркоран може да я познае“ — помисли си Сара и зави зад ъгъла. Караше бавно и се опитваше да си спомни предишния път, когато си тръгваха от Ривър Бенд. Аби, Дъг и Кери бяха на задната седалка. Рубен говореше за протеста, който остана зад гърба им, за интервюто с една жена, Шарлот някоя си... „Каза, че е харесала един израз — което значи, че го е чула от някого — за това, че какви ли не хора ще дойдат да живеят тук. Каза, че това ще е пагубно, ще погуби един почтен град... странен израз.“ А Кери бе отвърнала: „Така говори Мак“.

А какъв бил отговорът на хората от Ривър Бенд, когато Рубен ги попитал кой организира протестите? „Хлапето.“

На Сара ѝ призля. Не успя да му се довери така както сестра напълно вярва на брат си, но се остави да я заблудят милите му думи и усмивки, отчаянието в гласа му, когато твърдеше, че иска да е част от тяхното семейство, и привързаността, която демонстрираше към Аби, Кери и Дъг. Още по-лесно беше да я заблуди, когато тя копнееше да е с Рубен — не можеше да си позволи такова нещо.

Инстинктът ѝ не я бе излъгал. Мак не заслужаваше да му се има доверие. Беше се върнал при тях не защото бе самотен, не защото ги обичаше и искаше да е част от тях, а защото му трябваше удобно (и безплатно?) убежище. А може би, някъде, където да се скрие.

Трябваше да говори с него, да го накара да си тръгне. Не го искаше в дома си. Не, и когато там живееха деца, които го уважаваха (невинаги обаче: „Понякога е дори гаден, Сара. В смисъл, ние го обичаме, но понякога...“) и които бе примамил с подаръци и сладки приказки като някакъв чичко, който им идва на гости и който им прави забавления и подаръци, не им се кара, не им забранява нищо. „Ще говоря с него, щом се прибера — помисли си. Не може да продължаваме така нито ден повече. Ще трябва да си намери друго жилище. Не ме интересува къде ще отиде, само да се махне.“

Но първо трябваше да каже на Рубен. Откакто започна демонстрациите преди повече от два месеца, той се бореше с някакви сенки. Сега тя можеше да му даде информация, която да му помогне да разбере какво всъщност става. „Как да му се обадя? Ами ако тя вдигне телефона?“ Измина един-два километра и се озова почти на магистралата.

Нямаше значение. Трябваше да му каже. Той трябваше да знае. Сви в една уличка и спря, за да му звънне. Включи се телефонният секретар. Щом чу познатия глас, тя се изчерви, тялото ѝ реагира така, сякаш я беше докоснал. „Не сега, не сега — каза си тя, — просто го направи.“

— Рубен, обажда се Сара — спокойно изрече тя. — Открих, че Лу Коркоран се интересува от Карано Вилидж Уест. Не знам нищо повече, но мисля, че той стои зад демонстрациите и писмата до пресата, а навярно и зад гласуването на градския съвет на Ривър Бенд. — Поколеба се, но добави: — Надявам се това да ти е от полза.

Не можа да му каже за Мак. „Моят брат организира протестите срещу теб, опитвайки се да саботира проекта ти. Не беше сигурна в това (вътрешно беше убедена, но нямаше доказателства), а и беше редно първо да говори с Мак. Поне това му дължеше. (Знаеше, че не му дължи абсолютно нищо, но все още нямаше доказателства.) По-страшното беше, че се чувстваше виновна за това, че не може да има доверие на брат си, не може да го уважава, че както изглежда, той съсипва всичко, което Рубен се опитва да постигне, той организира протестите срещу теб...“

Някой ден Рубен щеше да го разбере. По всяка вероятност, щеше да го научи, докато разследва Коркоран. Но Сара не можеше да му го каже. Все още чуваше гласа му да призовава този, който се обажда, да

остави съобщение. Топъл, дълбок глас, който бе вътре в нея. Тя запали колата и се включи в главната лява лента на магистралата. Мислеше си колко странен изглежда пътят, като някакъв мираж, когато човек го гледа през сълзи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Мак посети майка си. Не беше предупредил за посещението си, стоеше на врата и я гледаше как чете. Беше смаян и изненадан колко е остаряла. Ярката светлина подчертаваше бръчките по лицето ѝ. Тя усети присъствието му, вдигна поглед и даже Мак, който не бе надарен с голямо въображение, нито беше особено чувствителен, усети хлад във въздуха.

Тес веднага посегна към едно копче на стената.

— Недей, моля те, недей — каза Мак. — Просто искам да поговоря с теб. — Той се усмихна. — Отдавна не съм имал възможност да разговарям с майка си. — Влезе в стаята, почти не обърна внимание на ярките цветове и скъпите материи и седна на фотьойла до Тес. Усмивката изчезна от лицето му, след като тя се отдръпна назад, без да отмества ръката си от бутона на стената. Той дръпна стола си назад и я попита: — Така по-добре ли е? Знам, че не искаш да се доближавам много до теб, но така добре ли е? Искам само да поговоря с теб, да говоря с майка си, не може ли?

Тес бавно отдръпна ръката си от стената. Затвори книгата, но остави сгъваемата масичка върху коленете си като предпазна бариера и се загледа в него. Никак не бе лесно да се прочете по лицето на Тес, защото едната му страна бе парализирана, а другата често трепереше или беше неподвижна, но Мак не знаеше това — видя само неподвижност, които изтълкува като непреодолим гняв. Той тъжно поклати глава.

— Не можеш да ми простиш, нали? Все още си ми сърдита. Господи, толкова ми е тежко, че майка ми все още ми се сърди. Все още и вероятно завинаги. От проклетия ден, в който съм се родил. — Тес сви в юмрук здравата си ръка и понеже Мак не я разбираше, и не знаеше какви усилия полага, за да контролира мускулите и учестеното си сърцебиене, той видя в този жест още едно доказателство, че му се сърди. Мина доста време, а тя не каза нито дума и той осъзна, че Сара и децата са имали право. Майка му бе обречена да мълчи — не

можеше да говори, а да пише ѝ беше толкова трудно, че рядко прибягваше към него. Заобиколена от звуци, тя бе осъдена само да слуша.

— Безмълвна в един многословен словоохотлив свят — измънка Мак, без да си дава сметка колко широко се усмихва. Въздъхна и се облегна назад. — Изглеждаш прекрасно, много „elegante“, както казваше Сара, когато демонстрираше познанията си по френски. Винаги си била хубава. Приятелите ми все повтаряха, че имам най-красивата майка на света. Завиждаха ми, знаеше ли? Казваха ми какъв съм късметлия. А аз и дума не обелвах какъв ад е животът ми у дома. Защо да го правя? Беше ми приятно да ми завиждат. Предполагам, че и сега биха ми завиждали, тъй като си все така красива. И стаята ти е много хубава. Страхотни цветове. Сара ли я обзаведе? — Изчака, докато Тес лекичко кимна. — Браво на Сара. Добрата Сара. Безупречната Сара. Винаги постъпва правилно. Знаеш ли, цял живот съм ревнувал от нея. Голямата ми сестра, миропомазаната любимка.

По лицето на Тес премина сянка, която можеше да се възприеме като намръщване.

— Така си беше. Идеалната дъщеря, първородната, и в продължение на седем прекрасни години единственото дете в семейството. Докато не съм се появил аз. Би трябвало да сте ми се зарадвали, все пак син, първото дете от новия съпруг; началото на нов живот... и знаеш ли какво? — Той се приведе напред, все едно споделяше тайна. — Все се надявах това да стане. Чаках да ми се зарадвате, принцът вкъщи, надеждата за бъдещето, но така и не се случи. Защото не бях като покорната Сара, безукорната Сара. Тя никога не е имала проблеми с ченгетата, никога не е бягала от училище — по дяволите, та тя дори петици не е получавала, беше пълна отличничка, никога не се е прибирала пияна, никога не е взимала пари от портмонето на майка си, никога не е ругала родителите си, нито веднъж. Сигурно ще попиташ какво тогава правеше Сара? — Той сви рамене. — Да ти кажа истината, нищо особено. Тоест нищо, което заслужаваше внимание, нищо интересно. Кое то за родителите ѝ означаваше, че тя получава първа награда.

Той се облегна назад и бавно поклати глава, сякаш се учудваше на нещо:

— Хрумвало ли ви е, на теб и на баща ми, че не мога да бъда като Сара дори и да искам? Че съм замесен от друго тесто? Знаеш ли, мисля, че въобще не ви е минало през ума. Мисля, че и двамата сте смятали, че можете да ме превърнете в Сара номер две. Не ме обичахте такъв какъвто бях; щяхте да ме обикнете само ако се променях. Това ме нараняваше, знаеш ли, караше ме да се чувствам като отрепка — това беше и вашето мнение за мен. За вас не струвах пукната пара. Предполагам, че и сега си мислиш същото.

Не можеше да си намери място, стана, видя, че Тес посяга към бутона на стената, и бързо каза:

— Съжалявам, мамо, наистина съжалявам. Понякога прекалявам. — Отново се усмихна сърдечно, сините му очи засияха, лицето му оживя — на него се появи радост и обич — изведнъж стана хубаво и момчешко. Той пак седна на стола, въртеше се, за да намери начин да се успокои.

— Чуй ме, мамо, дойдох да поговорим, да сме щастливи, а не да се караме и да спорим. Искях да седна тук, при теб, и да си изясним отношенията. Много неща се случиха, знаеш ли, толкова много... — Замълча и за миг се загледа в безизразното лице на Тес.

— Това, което исках — най-сетне продължи той с тих и дълбок глас, — е да съм пръв. Аз бях първото дете с фамилията Хейдън — да не забравяме, че Сара е Елиът — също така и първият син. Първородният син, мамо, помниш ли какво пише в Библията за първородните синове? Те във всичко са първи. Но как можех аз да бъда пръв, след като я имаше Сара? Винаги бях втори, винаги ще бъда втори. Няма да ти обяснявам колко ми е неприятно това.

Замълча, а после се усмихна.

— Но всичко е наред, преживях го, вече не мисля за това. Тежи ми само, че си дойдох у дома след три години, готов да простя и да забравя, защото съм самотен, очаквах да ме посрещне семейството ми, домът ми, а собствената ми майка не ми позволява да я посетя. Децата я посещават, Сара я посещава, но не и аз. Сега съм на пето място, след всички останали. И ето ме у дома, в предишната си стая, но съм все така самотен. На никого не му пука за мен. — Намръщи се, сякаш според него това беше в реда на нещата. — Е, имам предвид, че не съм съвсем самотен, разбира се. Имам децата и сладката Сара, имам семейство, но не и майка. Не и моята майка. Тази, заради която се

върнах у дома. Бях толкова щастлив, когато Сара най-после каза, че искаш да ме видиш, че почти се разплаках, толкова бях щастлив. Но винаги когато се опитвах да определя ден и час за посещението си, ти казваше да изчакам. „Все още не.“ Тези думи ме прерязваха като с нож, когато ги изричаше. „Още не.“ От какво се боеше? Че ще дойда и ще те нападна, защото все още съм ти ядосан ли? Не съм, за бога, нямам време за това, много съм зает — повтори той и кимна на майка си. На лицето му отново грейна усмивка като неонова реклама на тъмна улица. — Аз съм зает човек.

Поседях и за пръв път си помисли, че май не е чак толкова хубаво да разговаряш с човек, обречен да мълчи. Това започна да го дразни. Имаше нужда от истински разговор, от някого, който да му отговаря.

— Работата е там — най-сетне каза той, а гласът му леко потрепери, — че никога не съм ви разбирал. И двамата с баща ми. Винаги съм смятал, че родителите би трябвало да прощават на децата си, когато сторят нещо лошо, нали се сещаш — безкрайна любов и опрощение. Без да ги съдят. Родителите не съдят, нали така? Но не и вие двамата. Седях в стаята си и чаках да се качите при мен, баща ми да се качи и да ми покаже, че ми съчувства и ме разбира. Но знаеш ли какво правеше той? Чукаше на вратата и питаше дали може да влезе, защото имало много неща, за които трябвало да си поговорим. Нямаше за какво да говорим! Нямах нужда от конско, трябваше ми баща, който да ме разбере, да види, че не съм щастлив. Мислиш ли, че ми е било приятно да ме влачат в полицията? Да чакам в проклетите му полицейски управления да дойдете и да ме измъкнете под гаранция, и полицаите през цялото време да говорят за мен? Един ме нарече „ходеща развалина“ — никога няма да го забравя — а аз му казах, че е задник, задето бърка метафорите, а той ме ступа. Никой не го беше грижа за мене, така че ме би.

Впери поглед в Тес, как му се искаше тя да му отговори, беше вбесен от мълчанието ѝ, вбесен заради това, че дори да можеше да говори, пак щеше да избере да си замълчи, защото и преди така постъпваше — отказваше да му отговори, когато я псуваше или искаше да знае защо му забранява да прави това, което иска. Той оголи зъби, наслаждаваше се да я гледа как се гърчи.

— Искях да ти разкажа, че проклетите ченгета винаги ме биеха, когато ме сгащваха. Знаеш ли защо не го направих? Защото един ден

ти ми написа писмо. Предполагам, че не си спомняш, но то изгори душата ми. Господи, та ти можеше да се качиш в стаята ми — казвах ти, че ти разрешавам, нали? Винаги, когато искаш нещо, знаеше къде да ме намериш. Не те обвинявам, че непрекъснато се карахме — не ми харесваше, но ти нямах зъб. Винаги, когато имахте желание да разговаряте с мен, знаехте къде да ме намерите.

Той впери поглед в нея — очакваше някаква реакция, някакъв знак, че има желание да се защити.

— Не ми опявай, че не съм пускал баща си да влезе. Направих го веднъж, но той нямаше представа от какво имам нужда, тогава защо да го пускам втори път. Щях да ви допусна до себе си по всяко време. Винаги, когато имахте желание да ме накарате да се почувствам по-добре, да почувствам, че на някого му пука за мен. За това са майките, за бога! Не исках да ми казваш къде греша, знаех си, че съм тръгнал по лош път, просто имах нужда някой да ме накара да се почувствам в безопасност.

Той сви пръстите на ръцете си.

— Та ти ми написа ужасно, гадно писмо. Помниш ли какво пишеше в него? „Любовта свършва.“ Написа тези думи на собствения си син. По дяволите, не бях сторил нищо лошо нито на теб, нито на баща ми, вредях само на други хора. И последния път, когато полицията ме спипа за кражбата на онази кола, казахте, че ще ми наемете адвокат, а след това ще решите какво ще правите с мен. „Ще ми наемете адвокат.“ На престъпниците им трябва адвокати, а не на гимназисти с родители, които се грижат за тях. Бях на шестнайсет години, а вие казахте, че съм непоправим. Знаеш ли какво означа „непоправим“? Закоравял! Безнадежден! Но... какво пък! Мястото ми бе на боклука, нали? Там отиват отрепките и боклуците — на сметището. Точно там се озовах — прекарах месец в онази адска дупка — затвор за малолетни. Това трябваше да ме накара да се почувствам по-добре, така ли?

Очите му се насълзиха.

— Трябваше да ми простите. Да ме приемете у дома, да ми дадете сигурност. Обадох се на баща ми от онази адска дупка — казвал ли ти е за това? Обвиних него за това, че трябваше да крада — никога не ми даваше достатъчно пари. И ако някой пострадаше по време на обирите, аз нямам вина, нещата понякога излизат от контрол.

Обясних му всичко, за да ме разбере и да ме измъкне от там. Знаеш ли какво ми каза? Опитали сте се да ме разберете, но не сте успели. Кой е виновен? Той обвиняваше мен за това, че не сте ме разбрали. Направих всичко по силите си, вие се провалихте. Но в затвора влязох аз, не вие.

Той плъзна поглед покрай Тес и се загледа през прозореца, гласът му беше сериозен, говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея:

— Този гняв и горчилка ме съпътстват цял живот. Нито веднъж не съм се събудил с мисълта, че ми предстои страхотен ден, винаги се будех с мисълта, че се чувствам гадно, спомнях си всичко заради това, че съсипахте живота ми. Бяхте толкова „първични“ — мислехте само как да ме накажете. Нима смятахте, че ще ме промените, като ме наказвате да не излизам от къщи. Като ме лишаваште от някои неща — правото да шофирам, джобните пари, всичко, за което може човек да си помисли. Хрумвало ли ви е, че ако ми давахте разни неща, нямаше да съм ядосан и нямаше да търся други начини да се снабдявам с пари? Майната му, просто исках да живея нормално, сам да управлявам живота си, но вие ме държахте на каишка и я дърпахте винаги, когато представата ми „нормално“ не съвпадаше с вашата. Не вземахте наркотици, не пиехте нищо по-силно от вино, шофирахте с позволената скорост или много близо до нея, никога не лъжехте, не мамехте, не сте извършвали престъпления, поне не сте си признавали за такива. Така че вие бяхте добрите, а аз — лошият, което означава непоправим. И, за капак написа писмо, в което ми заявяваше, че „любовта умира“. Или беше „любовта свършва“. Или и едното, и другото. Би трябвало това да ме накара да обърна нова страница, така ли? Да обърна страницата на Сара? И Сара се вбесява понякога, знаеш ли, има ужасен характер, просто по-добре се прикрива от мен. — Беше толкова превъзбуден, че скочи от стола, без дори да погледне дали Тес пак посяга към бутона, и отиде до прозореца, после до вратата, пак до стола, пхна юмруци в джобовете.

— Един ден засякох баща си, беше ходил да си търси работа, поне така ми каза. Знаеш ли за тази случка? Скочих в колата, когато я вкара в гаража, седнахме и му казах, че се е провалил тотално като баща, като мъж. Не може да си намери работа и да издържа семейството си. Божичко, първо го уволниха, после цяла година търси работа, поне така твърдеше, вероятно си е прекарвал времето по барове и бардаци. Казах му, че не се справя с този живот — не може да

се грижи за децата си, вероятно вече не може да чука и жена си. Пълен неудачник във всяко едно отношение. Какво направи мръсникът ли? Избяга. Просто стана и си тръгна, напусна всички ни, не остави бележка, не се обади по телефона, нищо. Единственото нещо, което исках, бе баща, който да се гордее с мен, да ми помага, когато имам нужда от него, а той избяга. Проклет страхливец!

Настъпи продължителна тишина. Очите на Тес, ако Мак беше обърнал внимание, бяха леденостудени. Не припадна, както когато Дъг се изпусна, че Мак се е върнал — този път се стегна, мускулите ѝ бяха напрегнати, очите ѝ бяха втренчени в Мак, устата ѝ, откъм здравата страна, беше свита.

На лицето на Мак грейна усмивка и той се върна на стола.

— Хей, чакай малко, не бива да говорим за това. Толкова си красива, знаеш ли, и е страхотно, че си добре, че седиш изправена. Не бива да се караме, дори да говорим за неприятни неща. Не знам как подхванахме тази тема. Истината е, вече не мисля за това. Твърде съм зает да покорявам света. Обзалагам се, че не вярваш, че ще успея. Нямах доверие на Мак „Ножа“, нали? Сара ме нарече така веднъж, казала ли ти е? Случи се, след като случайно наръгах, как му беше името, аптекаря, де. Беше злополука, тя го знаеше и ми се извини, но все едно да кажеш на съдебните заседатели да не вземат под внимание дадени показания. Думите са казани, не можеш да се преструваш, че не си ги чул.

Той учудено поклати глава.

— И тя не ме разбираше. Знаеш ли колко е лесно да нараниш някого? Не изисква почти никакви усилия, искам да кажа, че нямаш усещането, че вършиш каквото и да било, не си направил нищо, но... — Той погледна Тес, а после отмести поглед встрани. — Искам да кажа, че е адски лесно. Би трябвало да е по-трудно. Ако хората знаеха колко е лесно, щяха да са много по-добри и внимателни. — Мак се замисли и настъпи продължителна тишина. После вдигна поглед: — Е, да ти кажа ли как завладявам света? Знам, че искаш да чуеш — родителите искат да се гордеят с децата си. Много пъти си ми казвала, че искаш да си горда с мен. Тогава трябваше да признаеш, че не ви давам много поводи за това. Просто трябваше да го признаеш, нали? Е, ето как стоят нещата сега. Работя за един човек, който ми е като баща,

защото ме харесва и знае колко ме бива, а и при него имам възможност да се издигам все по-нагоре. Няма граници, така казва той.

Тес посочи с пръст Мак, после още веднъж.

— Какво? Откъде да знам какво искаш да ми кажеш, по дяволите! Да не мислиш, че съм телепат?

Тя не спираше да го сочи с пръст.

— Имаш предвид мен ли? Какво за мен? А, искаш да ме попиташ какво работя при него ли?

Тес свали ръката си и леко кимна.

— Какво ще кажеш, а? Разбрах те. Добър съм, а? Искаш да знаеш какво точно върша за него. — Усмивна се със заразителната си усмивка — широка, открита, нетърпелива, от която сините му очи се присвиха. — Може би се чудиш дали изпълнявам „мокри поръчки“ за него. — Изсмя се гръмогласно. — Той се занимава с недвижими имоти, мамо. Купува и продава сгради. И строи сгради. По цял свят. Видях толкова свят, докато работех за Лу, колкото ти и баща ми никога не сте виждали през живота си. Места, за които даже не сте чували, искаш ли да ти кажа кое е любимото ми място? Разказвах за него на децата, толкова е странно. Това е скалист ров наскред океана, който се казва Науру, няма ограничения, всички се радват да ти помогнат да си изпереш парите. — Поклати глава и погледна Тес. — Знаеш ли какво означава да „переш пари“? Е, няма значение. Не е твоя работа. Сега ще ти разкажа какво правя — ще ти хареса. Гарантираха на Лу, че ще получи разрешение за строежа на казино на Фокс Ривър — знаеш ли къде се намира? На майната си, в чукарите на запад от тук — това значи, че ще получи разрешителното, щом докаже, че притежава земята. Това е единственото разрешително, което властите ще парафират за следващите пет години, а то е почти в джоба на Лу. Работя върху това да получим земята — едни други хора също я искат, но ще се откажат и ще строим ние.

Той отново се ухили, защото помисли, че неподвижността на майка му означава, че тя е смаяна от успеха му. Сега му беше приятно, че майка му не може да говори — беше слушател, който не задава въпроси и не критикува. Може би точно за това хората плащат на психиатри. Мак се облегна назад — словоохотлив и любезен.

— Искаш ли да ти кажа как ще накараме тези хора да се откажат? Лу го измисли. Трябва да му се възхищаваш, мамо, разбира и

от работата, познава психологията на хората. Виж сега, общината реши, че ще одобри новото строителство върху тази земя, ако съседният град го анексира. Местната управа трябва да го гласува и Лу им помага да вземат решение. Как, ще ме попиташ. Има начини да бъдат убедени политиците — по цял свят са едни и същи. Все не им достигат пари и искат да играят в голямата игра. Ако живееш в скапан, задръстен провинциален град, колко често ти се предоставя възможност да работиш с човек като Лу Коркоран? Подпомага ги с допълнителни средства в брой — не плащат данъци върху тях, което също е помощ — те са доволни, така че гласуват срещу анексирането на терена в съседство, ако другите кандидати поискат да строят на него. Принудени са да си вземат мрамора и да си отидат у дома. Voila! Местните политици гласуват анекса, щом Лу получи разрешителното за строеж. Ние построяваме казиното и познай кой ще е управителят? Точно така — на вашите услуги, дясната ръка на Лу.

Той се облегна назад. Сияеше от щастие.

— Ще те заведа да го видиш. Представлява корабче на реката, точно за това ни е разрешителното, само че ще е закотвено постоянно на пристанището, ще е свързано на брега с второ казино, офиси и всичко останало. Направо ще паднеш, мамо, няма да повярваш на очите си — огромни игрални зали, не можеш да им видиш края, петшест ресторанта, първокласни, не от онези за бързо хранене, мраморни тоалетни, а изработката! Лу е прозорлив, далновиден човек и никой не може да застане на пътя му. Ще ти се да си на негова страна.

Облегна лакти на коленете си, наведе се напред и се вторачи в майка си.

— И знаеш ли какво? Когато завалят големите пари, аз ще се погрижа за теб. По-добре от Сара, по-добре от всеки друг. Не ти харесва как се отнасят с теб тук, ще купя целия скапан санаториум и ще го ръководя така, както ти искаш. Искаш нови дрехи, ще доведе любимите ти дизайнери тук, за да ти покажат какво могат да направят за теб, без да ставаш от стола си. Искаш да видиш света, ще купя самолет и екипаж и ще те заведа, където пожелаеш. С толкова пари, мамо, ще имам всичко и каквото ти си пожелаеш, ще го получиш. Какво ще кажеш, а? Баща ми не можеше да се грижи за теб, но аз мога. Това се казва добър син, а?

Той се облегна назад, опъна крака и ги кръстоса.

— Мога да се грижа за цялото семейство. Вече го правя, знаеш ли? Трябва да видиш децата, щастливи са като риба във вода. Уредих на Дъг изложба, разказа ли ти? Сладурските му скулптури бяха подредени из цялата галерия „Франклин Стоунър“, хубаво място, не от онези аматьорски дупки. Той беше... — Тес отново го посочи с пръст. „Сега пък какво?“ — помисли си той за миг и се ухили. — Искаш да разбереш как го направих ли? Как уредих изложба на едно некадърно хлапе ли? — Тес удари с ръка по масичката пред себе си. Неочакваният удар прозвуча като изстрел в тихата стая. — Добре, де, добре. Всъщност не е чак толкова зле, доста е добър, но е още дете, няма спор за това, нали? Както и да е, та, как му уредих изложбата. Обадох се тук-там. Нали знаеш, намират се хора, които ти дължат услуга и всичко се урежда. Франк и партньорът му притежават галерията и бяха позакъснели с плащанията, не чак толкова, но все пак достатъчно, за да им напомня, че доставките всеки момент могат да спрат.

Лицето на Тес се изкриви, когато направи опит да свъси вежди. Мак се ухили.

— Подслушва ли ни някой? — Театрално погледна под стола си. Чувстваше се щастлив и беше словоохотлив. — Става дума за наркотици, мамо, жизнената сила на буржоазна Америка. Парвенютата идват в града за седмичните си запаси или добри момчета като мен им ги доставят. Осигуряват какви ли не неща, нали знаеш — хранителни стоки, вестници, витамини, лекарства, куриерски услуги, каквото си помислиш. Така че изпълнявам поръчки. Част съм от американския начин на живот. Например помогнах на Лу да оправи кашата, която забърка с Пуси... О, не знаеш тази история, нали? Не е важно, мамо, просто един от многото начини да съм полезен. — Той се ухили. — Крайно необходим. Лу застреля жена си, а аз направих така, че да изглежда като самоубийство. Франк и приятелите му правят всичко, за да получат доставките си — аз доставям. Позволявам им да закъсняват с плащанията, само толкова, колкото да са ми подръка, когато ми потрябват. Това е просто добър бизнес. Трябваше ми галерия за една вечер, а Франк и приятелите му ми помогнаха. Боже, колко беше щастливо хлапето, това го накара да ме обикне. Виждаш ли? Добър син, добър брат — какво повече ѝ трябва на една майка, за да е горда с детето си?

— Мамо! — извика Кери и връхлетя в стаята. Беше се изчервила. Погледна предизвикателно Мак. — Редно ли е да си тук?

— Здравсти — весело я поздрави Мак.

— Какво правиш тук?

— Хей, не може ли човек да посети майка си? Ти си тук, защо и аз да не съм?

— Защото... — Тя свъси вежди. — Мислех, че мама каза, че не иска да те вижда.

— Мама не може да говори — отбеляза той.

— Напротив, може! Не бива да говориш така! Тя казва много неща, а ние я разбираме! А и пише, нали, мамо? — Отиде при Тес и я целуна. — Как си?

Тес погали Кери по лицето, а после посочи списанието в ръката ѝ.

— Точно това дойдох да ти разкажа. — Тя се поколеба, защото не бе сигурна какво означава присъствието на Мак, а и се почувства неудобно от начина, по който я гледаше той. Всъщност атмосферата в стаята бе някак странна и неловка. Но майка ѝ не изглеждаше зле или на път да припадне, както когато Дъг допусна онази ужасна грешка. Може би всичко беше наред.

— Публикувах разказите ми. — Тя седна на облегалката на стола на Тес. Постави списанието на масичката пред майка си и го разтвори. А после въпреки неудобството, за да бъде честна и почитена, каза: — Мак го направи. Помниш ли, казах ти, че ми е обещал? Е... изпълни си обещанието. Виж, погледни само. Този е мой и този също, и следващият. Три един след друг. — Отново се развълнува. — Пише и името ми! Напечатано е! Кери Хейдън, три пъти!

Тес сложи здравата си ръка върху тази на Кери и бавно прелисти списанието. Страниците му бяха тънки, почти прозрачни, а текстът ту избледняваше, ту ставаше ясен, от което буквите изглеждаха сякаш са с различен размер. Корицата беше от синя хартия, а отгоре с големи черни букви пишеше: „Нови разкази“.

Тес разлисти първата страница, а после втората. Нямаше нито титул, нито издателско каре, нито информация за авторските права. Отдолу на втората страница имаше някакво име: „МН Пъблишърс“ и пощенска кутия в Чикаго. На следващата страница беше съдържанието — шест имена, подредени по азбучен ред. Името на Кери беше първо.

Обърна последните страници, където обикновено има биографична информация за авторите, но откри две празни страници. Списанието съдържаше осем разказа между две корици — три на Кери и един на останалите автори. Тес бавно прелистваше страниците и четеше част от написаното, а Кери сияеше от вниманието, което им обръща майка ѝ.

— Не е ли страхотно? — извика тя и подскочи. — Не е ли направо невероятно? Госпожа Нортън, учителката ни в училище каза, че съм още много млада, за да публикуват разказите ми. И Сара не повярва, че ще успея. Но Мак може всичко.

Тес вдигна очи и срещна погледа на Мак, който бе станал бдителен, а лицето му бе навъсено.

— Не успях да ги прочета — монотонно заяви той. — Кери грабна списанието. Така е редно — добави широко усмихнат. — Тя е авторът.

Майка му не откъсваше поглед от него и той рязко се изправи.

— Време е да тръгвам, приятели и съседи. Дългът ме зове. — Обърна се към Кери, сякаш току-що му е хрумнало нещо. — Дано не си се притеснила, че ни прекъсваш, когато дойде.

— Моля?

— Може да си се притеснила, че прекъсваш разговора ни, и да си почакала навън, преди да влезеш.

— Притесних се, но не много... — Хваната неподготвена, Кери замълча, защото знаеше точно какво има предвид брат ѝ. — Не, аз... влязох направо.

— Направо значи.

— Да. В смисъл, че не чаках навън. — Тя се изсмя притеснено. Искаше ѝ се да не се чувства некадърна или виновна в присъствието на Мак. — Искях да говоря с мама, само това.

— Не надникна ли през ключалката? — Уж на шега я притисна той. — Не подслушва ли на вратата?

— Не! — Много ѝ се искаше да се почувства по-добре, отново да е щастлива с Мак, затова се обърна и се хвърли на врата му. — Благодаря ти за списанието, благодаря, благодаря! Ще помня това докато съм жива. Ще те накарам да се гордееш с мен, обещавам. Няма да спра да пиша и някой ден ще стана известна, и ще разказвам на хората, че дължа всичко на теб.

Изненадан, извърнал глава от строгия поглед на Тес, Мак прокара ръка през лицето си, за да премахне от него изражението, което го помрачаваше. Майка му не можеше да разбере дали на лицето му е изписана тъга, както си помисли в първия момент, или беше просто игра на светлината, но определено имаше нещо, което и Кери забеляза. Объркана, неспособна да разбере всичко, което се случваше, тя отново седна. Леко се намръщи на брат си и покровителствено прегърна Тес през раменете. Почувства се необичайно зряла, а майка ѝ изглеждаше малка и уязвима в прегръдката ѝ. Мак ги погледна.

— Две харпии — промърмори той.

— Две какво? — попита момичето.

— Красиви жени в гръцката митология. Всички ги обичали, когато се държали добре. — Той леко се усмихна както преди малко и им помаха на излизане.

— Странен е, нали? — отбеляза Кери. Това не беше въпрос.

Тес взе молива си и написа на бележника „Сара“.

— Хей, този път ти беше по-лесно! — възкликна Кери. Ръката на майка ѝ не е била толкова уверена и стабилна от години насам. — Състоянието ти се подобрява! Знаех си, знаех си, че ако имаме търпение...

Тес започна да губи търпение и посочи думата, която беше написала.

— О, да. Какво Сара? Искаш да дойде ли? Пак ли не ти е добре? — Тя скочи. — Веднага ще ѝ се обадя.

Майка ѝ вдигна ръка.

— Не ти е зле? Добре си? Тогава кога искаш да дойде Сара? Тази вечер? Утре? — Почака майка ѝ да ѝ отговори. — Е, ще ѝ кажа да дойде при първа възможност. Така добре ли е? Трябва да се прибирам за вечеря, а Сара ще се обади на регистратурата, за да каже точно кога ще дойде. Съгласна ли си? Сигурна ли си, че си добре? Всичко е наред, нали?

Тес кимна леко, а тя я зацелува.

— Обичам те, обичам те — каза и изтича навън.

— Не беше зле — обясни на Сара, докато ѝ помагаше да направи салатата в кухнята. — Но не беше и добре. С писането се справи по-

добре от друг път, но не беше спокойна. Написа името ти. Това някак си ме притесни.

Сестра ѝ изключи фурната.

— Това е готово. Аз отивам при мама. Вечеряйте с Дъг. Аз ще хапна, като се върна.

— А Аби?

— Спи. По-късно ще видя как е.

— Все спи! Какво ѝ е, та не може даже да стои будна и да е част от семейството? Все едно вече не ни обича. Не си е ударила главата при катастрофата, а ръката, защо тогава се държи като луда? Не се случи трагедия, а просто претърпя автомобилна катастрофа, никой не загина или...

— Стига вече — сопна ѝ се Сара. — Срамувам се от теб. Беше нещо повече от катастрофа, става дума за връзката ѝ с Шон, за собствената ѝ преценка, как ще погледне приятелите си в очите, как ще погледне самата себе си. Освен това вече няма кола, дреболия наистина, но за нея тя бе много важна. Аби преживя доста и ще ѝ трябва време да проумее и да се прави със случилото се. Трябва да сте мили с нея, когато е будна, и да я оставите сама да реши проблемите си, а не да решавате дали е луда или не.

— Съжалявам — извика Кери и продължи по-тихо: — Сигурно ръката я боли.

— Вероятно всичко я боли, но мисля, че мислите ѝ ѝ причиняват най-много болка. Доста е болезнено да те е срам от нещо, което си направил.

— Но тя не е виновна, че Шон е искал да ограби бара и че един човек е пострадал! Все пак не е умрял, приятелят на Шон само го е ударил няколко пъти. Аби дори не е била там!

— Тя ги е закарала и ги е изчакала. Знаела е, че ще направи нещо нередно и след това бързо трябва да избягат. Знаела го е, макар че не е взела пряко участие в престъплението, знаела е, че не бива да е там. Била е наясно с всичко това и все пак... го е направила.

— Защото е била влюбена.

— Защото не е разсъждавала трезво. Тръгвам, скъпа, погрижи се за Дъг. Връщам се възможно най-бързо. О, още нещо. Мама беше ли разстроена от разговора с Мак?

— Не знам. Аби ще тръгне ли пак на училище?

— Разбира се. Минаха само няколко дни. Кери, моля те, не се притеснявай толкова. Тя е силна, ще се справи. Ако има нужда от помощ, ние сме насреща. Чу ли какво каза Мак на мама?

— Не! Нищо не знам! Не чух нищо!

Сара се загледа в порумениялото ѝ лице.

— Чула си нещо, но не искаш да ми кажеш, нали? Не искаш да издаваш Мак, но трябва да знам какво може да е разстроило мама. Разбираш ли?

Кери кимна.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — попита я Сара.

Тя поклати глава.

— Ще разбере от мама. Просто ще ми отнеме малко повече време и ще е доста по-трудно отколкото ако ми разкажеш сега — обясни ѝ сестра ѝ.

— Нищо особено — извика Кери. — Каза нещо от сорта, че е добър син и добър брат, нямало ли мама да се гордее с него и се усмихваше, сякаш наистина е щастлив. Само че... по-късно не беше чак толкова.

— Не беше толкова...

— Щастлив.

— Кога настъпи тази промяна?

— Преди да си тръгне.

— Какво се случи, преди да си тръгне?

— Нищо, просто се промени.

— Но какво направи той, какво направи мама?

— Тя разглеждаше списанието с разказите ми, разлистваше страниците, преглеждаше ги, загледа се по-продължително в първата, след това в последната страница, а после вдигна поглед и се втренчи в Мак, той също я гледаше.

— Това ли е всичко?

Кери сви рамене.

— После си тръгна?

— Каза, че не успял да прочете списанието, защото съм го взела първо аз. После добави, че трябвало да тръгва, нарече ни приятели и съседы, което ми се стори доста странно. Тръгна си, а аз останах при мама още малко и... това е всичко.

— Добре. Няма да се бавя. — Сара я целуна, но беше бясна. „Проклет да е, проклет да е за това, че разстройва цялото семейство. Как смее да ходи при майка ми? Тес не искаше да го вижда, не беше готова за това. За какъв се мисли, дяволите да го вземат, та ѝ се натрапва така? За какво беше толкова притеснена Кери? Или уплашена? Държеше се така, сякаш се страхува. Проклет да е, защо не ни остави на мира? Защо просто не си тръгне?“

— Добре ли си? — попита тя Тес, щом влезе в стаята ѝ. — Кери ми каза, че Мак е бил тук. Разстрои ли те?

Тес посочи часовника на стената.

— Знам, че е време за вечеря, но първо исках да те видя. Добре ли си?

Майка ѝ се усмихна, а Сара седна и хвана ръката ѝ.

— Разстроил те е.

Тес поклати глава. Посочи молива и Сара го сложи между пръстите ѝ. Тес се поколеба, а после написа „първо“.

— Първо? В първия момент си се разстроила? Не те виня. Появил се е без предупреждение. Е, прави каквото си иска, нали? Каза ли какво иска от теб?

Сара наблюдаваше как майка ѝ пише и разбра, че Кери е била права — ръката на Тес бе доста стабилна. Нещо се бе случило и ѝ бе вдъхнало сила и воля да овладее ръката си, вместо да остави слабостта да я победи. Както и скуката, досадата, безпомощността и многото страхове. Но сега изглеждаше по-сигурна и уверена в себе си, поне дотолкова, че да опита.

„Мак — помисли си Сара. — Идвал е, а тя е добре. Издържала е. Това е то. Може би по някакъв начин дори го е надхитрила и го е заблудила.“

Смаяна, Сара гледаше как майка ѝ пише „горда“.

— Горда ли? От нещо, което е направил той ли? Или е искал да се гордееш с него. Така ли е? — Тя изчака Тес леко да кимне. — Значи ти е разказал колко е зает, колко е преуспял, какво направи за Дъг и Кери и колко много го обичат те. Усмихвал се е и е бил очарователен и мил. А ако е казал нещо и за мен, едва ли е било ласкателно.

Тес отново написа „д, р, г, а“. Спря и се опита да напише цялата дума „дрога“.

Сара кимна.

— Знам. Надуших, че е пушил марихуана в стаята си още първия ден, след като се върна, и го предупредих да не употребява наркотици в къщата, а той обеща, че няма да го прави.

Странно, че и Тес знаеше за наркотиците, но явно Мак е искал да шокира майка си или да ѝ докаже, че може да направи каквото си иска и тя не може да му попречи.

— Не е много добър човек — за пръв път го изрече на глас. — Поне невинна. Вероятно аз не го харесвам или му нямам доверие, а може би и двете. Може наистина да се чувства нещастен и съм убедена, че би трябвало да съм по-мила с него, но е трудно, поне на мен не ми е лесно. Може би аз самата не съм чак толкова добър човек. Мисля, че Кери и Дъг го харесват, поне през повечето време. За Аби не съм убедена. Уморена ли си?

Тес се беше променила само за миг — беше се свила в стола си, отнесена нанякъде, сякаш усилията, които полагаше да общува с близките си, да мисли за Мак, я бяха изтозили и беше някак апатична. „Сякаш отново се е предала“ — ядоса се Сара, защото ако майка ѝ се предадеше, щяха да я загубят.

— Не бива да се предаваш. — Тя не скри гнева си. — Това те поддържа жива. Ако си мислиш, че ще те оставя да вземеш решение да умреш, жестоко се лъжеш. Ще помислим пак по този въпрос, ако състоянието ти рязко се влоши, но дотогава ти си оставащ наша майка и ние се нуждаем от теб. Ти също имаш нужда от нас и ние ще ти помогнем, но трябва да се бориш.

Тес се втренчи в нея.

— Трябваш ни — повтори Сара. — Нуждаем се един от друг. Нали затова сме семейство. — Тя замълча, докато устните на майка ѝ бавно се разтегнаха в усмивка, а погледът ѝ се оживи.

Сара въздъхна:

— Благодаря ти. Обичам те, всички те обичаме. А и състоянието ти се подобрява, виждам го. Всеки, който се среща с Мак, без това да го смути и обърка, е истински герой. А сега поспи малко. Аз се прибирам. Утре ще намина пак, а през уикенда ще дойдем всички. В

понеделник е Денят на труда, но вместо да се трудим, ще дойдем да те видим. — Сара целуна Тес по бузите. — Обичам те.

„Може би наистина не съм добър човек — помисли си Сара на път за вкъщи. — Не помогнах на Пуси, когато ме помоли, не се опитах да разбера защо Дона наговори толкова много лъжи, ядосвам се на Мак без очевидна причина. Защо, за бога, да се гневя на човек, който прави такива прекрасни неща за Дъг, Кери и Аби? Може би ревнувам. Може би не искам да ми се месят в отглеждането и възпитанието им. Може би съм егоистка. А и защо толкова бързо си помислих, че Рубен е някакъв злодей и негодник? Не му дадох никаква възможност да ми обясни каквото и да било. Хайде пък сега, какво толкова има да обяснява, след като съпругата, за която нищичко не знаех, се появи на вратата, докато бях в леглото със съпруга й? Не мога да отговоря на този въпрос, защото не се опитах да намеря отговора. Просто си тръгнах. Да, но го направих, защото дойде тя. След това не му се обадох повече. Той ми позвъни само веднъж и не ми даде никакво обяснение. Каза, че действа по въпроса да промени нещата. Лесно е да го каже, нали? Аз му се обадох, след като видях Лу Коркоран на строителната площадка на Карано Вилидж, а той не ме потърси дори да ми благодари. Така че съм била права. Може да е уреждал проблемите и пречките в личния си живот и да не е имал време, но аз бях толкова ядосана (и наранена), че не се сетих за това. В момента, в който се появи съпругата му, престанах да му вярвам.

Тесногръда, критична, зла.

О, я стига, не съм чак толкова лоша.

Надявам се, че не съм.“

Тя вкара колата в гаража и изключи двигателя. „Наистина ме заболя. Имах основателни причини да...“

— Как е мама? — попита Кери, щом Сара влезе в кухнята.

— Добре е. Уморена е, но мисля, че е добре. Казах й, че този уикенд всички ще отидем да я видим.

— Без Мак.

— Всички, с изключение на Мак.

— Здравсти, Сара — поздрави я Аби. Тя седеше на кръглата маса в трапезарията, а празната чиния от вечерята все още беше пред нея.

Сара я целуна.

— Изглеждаш по-добре.

— Сигурно, защото Кери ми каза, че би трябвало да съм добре.

Сара се обърна към момичето:

— Мисля, че ги казах...

— Недей, Сара, всичко е наред — изрече Аби. — Няма нищо. Не се сърдя на Кери. Заяви, че се държа като героиня от някой неин разказ, и че ако напише подобна история, ще кажеш, че доста преувеличава и че трябва да я промени. И май е права. В смисъл, че наистина се чувствам ужасно, но... вечерята беше чудесна — смени темата тя.

Сара се засмя. Или се отнасяше прекалено покровителствено към Аби, или беше твърде строга към Рубен...

— О, между другото, Рубен те търси по телефона — подхвърли Кери. — Каза, че ще звънне пак към десет.

Дъхът ѝ секна. Преди малко, докато се прибираше, го охули и обвини в много неща, сега не знаеше какво да мисли за него, за себе си — а как да разговаря с него, без да е наясно със собствените си чувства и мисли? Това, че се съмнява в себе си и в това дали постъпва правилно, не означава, че изведнъж отново му е повярвала или че може да забрави и прости това, което продължаваше да смята за измама и лъжа. Не беше сигурна дали иска да го направи.

Ами ако искаше? Разбира се, че иска. Той ѝ липсваше все повече и повече. Защо да се заблуждава? Искаше ѝ се да е с него. Още сега. И утре. И другата година. Завинаги.

Все още нямаше представа какво ще си кажат и как ще възобновят връзката си. Имаше два часа да измисли. Но докато вечерят, докато поговори с Аби, докато помогне на Кери и Дъг с домашните, и не остана време за размишления. Сгъваше прането в стаята си, когато той се обади, точно в десет.

— Сара, не можах да се върна при теб, преди да съм затворил някои страници от живота си. Искях да ти се обадя и да ти благодаря за... добре ли си?

Тя тихо се засмя, като чу гласа му.

— Да, благодаря.

— А децата?

— И те са добре.

— Мисля за тях и за теб. Има много неща, които трябва да ти обясня, да те помоля да разбереш и да простиш... — замълча, тя също

не каза нищо. — Благодаря ти, че ме предупреди за Коркоран — продължи той. — Помогна ни да насочим вниманието си в друга посока. Искам да ти разкажа за това. Имаме да говорим за толкова много неща.

— Страшно много неща — промърмори Сара.

— Имаме и време. Ако го позволиш.

„Ако мога да го позволя.“

— Сара, всичко ще научиш, обещавам ти. Но не по телефона. Искам да ти го кажа лично. Ще ми дадеш ли тази възможност?

Тя затвори очи. Гласът му я обгръщаше, чувстваше тежестта му, закрилата и топлината му, сякаш е голям шал и се замисли дали през всичките тези седмици, откакто напусна къщата му, ѝ е било толкова студено.

— Да — отвърна.

— Благодаря — почти официално отвърна той и тя се сети, че направи същото и при първия им разговор по телефона, преди месеци, когато я покани на вечеря. „Има време и за чувства — помисли си. — Все още е рано за това.“ — Следващата седмица трябва да отида до Ню Йорк — продължи той. — Само за ден-два. Има ли начин да дойдеш с мен?

— Не знам. — Много ѝ се искаше да отиде. Беше наясно, че ако искат да възобновят връзката си, ще е най-добре да сложат началото далеч от всичко тук — работата, отговорностите, случилото се последната им вечер заедно и последствията от него. Можеше да си вземе ден-два отпуска, тъй като нямаше неотложна работа. Началото на септември винаги беше спокойно.

Но никога не бе оставяла децата сами, когато пътуваше. Изведнъж ѝ хрумна, че не беше пътувала никъде. Откакто се върна, не беше напускала Чикаго. Три години и половина, посветени на работата и семейството, службата, грижата за децата, къщата, и все по-често, откакто Аби можеше да поеме отговорност за по-малките, си позволяваше да се поразсее из града.

Аби вече беше почти на шестнайсет и можеше да поеме грижата за дома и децата за повече от една вечер. И тримата щяха да са на училище през целия ден, щяха да са сами само една нощ. Да, сестра ѝ можеше да го направи, но все още се възстановяваше от личните си

проблеми и в момента не беше в най-добрата си форма, за да поеме отговорност и за децата.

„Мак“ — помисли си Сара, но веднага отхвърли идеята.

— Ще опитам — най-сетне отвърна тя. — Кога заминаваш?

— В понеделник сутринта. Ще се върнем във вторник следобед.

— Утре би трябвало да знам дали ще успея или не. — Поколеба се дали да признае, че ѝ се иска да отиде, но замълча.

— Благодаря ти за това — нямаше какво повече да си кажат и замълчаха.

— Ще ти се обадя — най-сетне изрече Сара, а Рубен трябваше да се съгласи. Той се отпусна за момент в стола си в библиотеката, която беше тихо островче, откъснато от шума на града, и се проклينا за грешките, които бе допуснал — съзнателното неблагоприятие, което прояви, като се ожени за Адрис, детинските му представа за брака им, решението му да поддържа необвързващи връзки с жени, за да се предпази от евентуално страдание, разочарование, дори тревога и страх.

Не би постъпил така, ако ставаше дума за работата му. Знаеше го със сигурност — щеше да открие грешките си и да намери начин да не ги допуска в бъдеще, щеше да промени нещата и да продължи в посока, която изглежда по-обещаваща от предишната. „Нямаше да се предам, нямаше да се скрия най-позорно в миша дупка и да отрека дори възможността за сериозно обвързване. Нямаше да поставя човек, на когото държа и обичам, в унижително положение, нямаше да позволя да страда. Идиот. Колко време му трябва на един мъж, за да порасне? О, хайде, стига вече! Не съм чак толкова лош.“ Представи си Сара, която му се усмихва: „Пак преувеличаваш“.

Излезе бавно от библиотеката, мина през хола, трапезарията, кухнята и стаята. Отиде до кабинета си и сложи в уредбата диск със сонатата за пиано, която през юношеските си години бе изучавал.

„Не съм казвал на Сара, че в продължение на петнайсет години съм учил пиано, че в колежа съм свирил в джаз трио и че все още свиря от време на време. Не съм ѝ казвал толкова много неща. А и има толкова много неща, които не знам за нея. Ако не бях такъв глупак, щяхме да имаме време да се опознаем... Стига толкова — заповяда си той. — Себеотрицанието е привилегия, която аз не заслужавам.“ Засмя се. Трудно се отказва човек от удоволствието да се самосъжалява. Сара

ще му влезе в положението. След време всичко ще им се струва смешно и забавно.

Написа имейл, който туроператорът му да прочете, щом отиде на работа следващата сутрин, в който го молеше да резервира два самолетни билета до Ню Йорк за понеделник с връщане във вторник късно следобед. Ако се наложеше, щеше да ги анулира, но сякаш след като написа имейла, идеята Сара да е с него изглеждаше по-реална. Имаше две уговорени срещи в Манхатън, но щеше да ги посъкрати. Останалото време беше на тяхно разположение.

Беше вперил празен поглед в библиотеката, представяше си Сара, легнала в спалнята му, осветена от единствената лампа, главата ѝ е положена на рамото му, топлото ѝ тяло е сгушено в обятията му, ръката ѝ е на гърдите му, дишането ѝ се възстановява в ритъм с неговото, след като са се любили.

Никога не бе искал нещо толкова много, както Сара Елиът да е част от живота му, съдбите им да се преплитат, двамата да са неразделни. Повече от всичко на света искаше да е сигурен, че ще започват и приключват дните си заедно, че съдбите им ще се слепят, гласовете им ще звучат като един, когато заедно се справят с живота и неговите малки или по-големи трудности.

Отиде на работа: лек срещу мечтите, срещу самообвиненията за допуснатите грешки, дори срещу отправянето на молитви. Господ да ни даде сили да подобрим живота си. Седна зад бюрото си и систематизира фактите, които с Исая бяха научили досега: „Коркоран Ентърпрайзис“, собственост на нюйоркска компания, в която Лу Коркоран е миноритарен акционер, бе получил временно разрешение от сената на щата Илинойс за построяването на кораб-казино на река Фокс при условие, че се сдобият с подходящ терен. От съобщението на Сара стана ясно, че Коркоран е избрал за тази цел строителната площадка на Карано Вилидж край Ривър Бенд — теренът е до реката, има достатъчно място и за друг бизнес, свързан с казиното, дори за алея с магазини и паркинг.

Всичко останало бе само предположение, въпреки че две неща бяха пределно ясни — Коркоран стоеше зад демонстрациите и писмата до пресата, които спъваха работата по строителството на селището, и че по някакъв начин той бе убедил градския съвет на Ривър Бенд да отложи анексирането.

„По някакъв начин“ — иронично си помисли Рубен — в подобни случаи „по някакъв начин“ означава пари: подаръци под масата, участие в политически кампании.

Проблемът бе в това, че с Исая нямаха никакви доказателства. Нямаше данни Коркоран да е бил в Ривър Бенд по време на протестите или пък по друго време, освен когато Сара го е видяла там. Хората от града и околностите, с които разговаря Рубен, не споменаха името му: говореха само за „хлапетото“, тайнствения манипулатор. Може би точно него видя Рубен зад дърветата, но изчезна веднага щом забеляза, че той гледа към него. Но дори и това не бе сигурно. Продължаваха да се борят със средствата, с които разполагаха. Рубен подготвяше брошура. Първата страница бе готова — на нея имаше снимка на терена в сегашния му вид — диви цветя, трева, дървета, потокът, който преминаваше като тясна сребриста ивица през имота, а в далечината блестеше огряната от слънцето река. Под снимките имаше едно изречение, написано с главни букви: „Как искате да изглежда тази земя утре?“.

Във вътрешната лява страница на брошурата снимката бе променена на компютъра. Цветята и дърветата бяха изчезнали, а на тяхно място имаше пететажен кораб-казино, закотвен на брега на река Фокс, свързан със закрит мост с голямо казино и административни сгради на брега. Сребристото поточе си беше там, до един от огромните асфалтирани паркинги, които обикаляха казиното и от трите му страни. Един от паркингите продължаваше и се превръщаше в алея с магазини покрай магистралата. Рубен направи тази снимка малко след като получи съобщението на Сара. Този комплекс се наричаше „Казино Вилидж“, беше построен преди десет години на река Мисисипи и работеше денонощно. Посещаваха го комарджии от Айова, Уисконсин и Илинойс.

„Ново значение на думата «селище» — помисли си Рубен.“ Беше седнал пред компютъра си и поставяше „Казино Вилидж“ на мястото на бъдещето селище „Карано Вилидж“.

На дясната страница на брошурата имаше снимка на Карано Вилидж така, както художниците на Исая го бяха нарисували за архитектите, инженерите и първите инвеститори. Виждаха се къщи, между които имаше просторни зелени площи с дървета, храсти, цветя, езерца, клубове, спортни центрове, игрище за голф, тенис кортове,

плувен басейн, детски площадки, игрище за софтбоул. В далечината, близо до магистралата, имаше магазини, които по проект приличаха на къщи с островърх покрив.

Под снимката на казиното с главни букви пишеше: „Очаква се разрешителното за построяването на ново Илинойско казино. Може ли то да е в Ривър бенд?“.

Под снимката на Карано Вилидж се задаваше следният въпрос: „Или е възможно в Ривър бенд да има зелени площи, светлина и въздух... и добри съседи?“.

Рубен работеше върху текста на последната страница — кратко описание на Карано Вилидж на река Мисисипи и един параграф, в който ги сравняваше, и най-вече доколко отговаряше на исканията на хората. Когато телефонът иззвъня, той проверяваше текста, за да се увери, че не е обвинил някого, че не е цитирал нечие име. Погледна часовника си — 23.00 часа — и веднага вдигна слушалката. Помисли си, че може би Сара го търси да му каже какво е решила за пътуването.

— Рубен, буден си, нали? — попита го адвокатът му от Ню Йорк. — Не вършиш нещо приятно и неприлично, нали?

Рубен се засмя.

— Буден съм и работя. Нищо неприлично или приятно. Какво става, Гус?

— Току-що говорих с Ардис по телефона. Разговорът ни продължи от седем часа до сега. В случай, че не те бива по математика, нека ти кажа, че това прави четири часа. Трудно се понася такъв дълъг разговор, а с тази вбесена жена беше направо мъчение. Увеличавам четири пъти хонорара си за всеки час разговор по телефона с твоята Ардис.

„Не е моя. Никога не е била, дори когато си мислех, че искам да е моя.“

— Рубен? Онемя ли, толкова ли те стреснах?

— Какво иска? Вече прие предложението ни.

— Това беше тази сутрин. Но след това е мислила върху предложението, никак не й е било лесно, разказа ми надълго и нашироко и го отхвърля.

— Не може да постъпи така. Утре подписваме документите.

— Не, няма. Няма да подпишем нищо, по дяволите, ако трябва да я цитирам дословно.

Рубен включи високоговорителя на телефона, стана от стола и се заразхожда из стаята. Гневът му нарастваше.

— Какво иска?

— С две думи, повече пари. Цяла торба. Не, цял проклет вагон. Иска вагон, пълен с пари.

— Няма да го получи.

— Колко силно искаш този развод?

— Смятам да го получа — не бях ли достатъчно ясен? — Но нямам намерение да стигна до просешка тояга.

— Браво! И как точно ще го направиш?

Той взе ножа за писма. Сара му го беше подарила, а Ардис се опита да го използва като оръжие срещу него. „Животът е пълен с противоречиви послания“ — иронично си помисли.

— Гус, направихме й предложение, и то много по-щедро отколкото заслужава.

— Това, което заслужава, според нея е обезщетение за двайсет и двете години любов, всеотдайност, преданост, поддържане на дома, грижи, подкрепа, насърчаване и... чакай да погледна в бележника си. Искам да цитирам точно. А, ето — за това, че е била принуждавана да задоволява сексуални желания, които граничели с животинските. — Настъпи продължително мълчание. — Разбира се — продължи Гус, — не може да го докаже. Но и ти не можеш да докажеш, че не е вярно. За един ден дамата си е намерила нов адвокат и доста умен. Познавам го, добър е, хищник, но си го бива.

Гневът на Рубен избухна:

— Колко време смята да протака тази работа?

— Хей, не крещи на мен, аз не съм...

— Непрекъснато измисля нови лъжи и всеки път вдига мизата, така ли? Докога? Докато...

— Рубен! Хей, Рубен? Чакай малко, знаем, че е алчна, но трябва да измислим...

— ... не ме унищожи напълно, така ли? Това ли се получава?

— Не убивай вестоносеца — уморено каза адвокатът. — Цели четири часа Ардис крещя в ухото ми. Няма да издържа ти да ми крещиш още четири часа.

— Тя прие предложението ни! А аз се обадох на Сара, да й кажа, че съм затворил тази страница от живота си.

— Знам. И тя го знае. Адвокатът ѝ също. Преосмислила тези двайсет и две години всеотдайност.

— Пропиляхме толкова години заради нея. — Беше толкова ядосан, че понижи гласа си, за да може да го контролира, въпреки, че не спираше да обикаля из стаята. — Правеше каквото си иска. Получаваше всичко, което пожелае, от момента, в който се ожених за нея, а тя прати всичко по дяволите. Беше като пиявица, изсмука всичко, което можа, от мен. Само това можех да сторя, за да бъде животът ми с нея...

— Добре, де, добре. Разбирам те. Нямам нужда от проповеди каква кучка е Ардис или колко опустошителен е бил брака ви. Познавам те от доста време и съм свидетел на тези неща. Но сега те не са от значение, трябва да...

— Не са от значение ли? Да не си полудял? По дяволите, всичко, което се случи между нас, е от значение. — Ръцете му трепереха. — Направи три аборта, без да ми каже. Знаеше, че искам деца, говорили сме за...

— Чакай, чакай малко. Чуй ме, по дяволите, това истина ли е?

Рубен спря да крачи из стаята.

— Истина? Какви ги дрънкаш? Защо да си съчинявам подобно нещо?

— Никога не си ми казвал.

— Не. Третият аборт сложи край на брака ни — е, всъщност още първият свърши тази работа, но я напуснах едва след третия. Нямах сили да говоря за това. Мислех... — Направи безпомощен жест. — Мислех, че няма да ми се наложи.

— Върза ми ръцете, Рубен. Щях да помогна, ако малко по-рано тази вечер бях наясно с този факт.

— Сега вече си наясно.

— Добре, дай ми секунда да го възприема.

Изведнъж Рубен се почувства изтощен, неприятните емоции бяха изцедили силите му и той седна в едно кресло до бюрото с ръце, стиснати между коленете. Беше се обадил на Сара, защото тази сутрин се споразумяха с Ардис. Смяташе, че донякъде е успял разумно, цивилизовано и добронамерено да ѝ се реваншира за това, че в миналото е бил груб с нея, включително и последния път, когато бе в дома му. Вярваше с известна доза самодоволство, че е скъсал връзките

с миналото си. „Дотук със самодоволството — помисли си той. — То никога не остава ненаказано.“

Отново стана, отиде до барчето в ъгъла на стаята, наля си джин с лед и пак се заразхожда из стаята, отпивайки от чашата си.

— Гус — най-сетне каза той.

— Да. Та така значи, вариантите. Винаги започвам с този, който изисква най-малко усилия и разходи от клиента ми. Кое то значи да се запази сегашното статукво. Издържаш я, но нямаш нищо общо с нея. Ти тръгваш по своя път, тя по нейния. Хем женени, хем не.

— Не.

— Така си и мислех. Друга жена ли има?

— Няма да остана женен за Ардис. При никакви обстоятелства.

— Разбирам. Но... има ли друга жена? Хайде, Рубен. Не мога да работя на сляпо. Трябват ми всички факти, ако искаш да ги използвам в твоя полза. Току-що ми каза нещо, което мога да използвам, след като с години си го пазил в тайна от мен. Подскажи ми още нещичко.

— Да.

— Има друга жена, така ли?

— Да.

— Тогава минаваме към вариант номер две. Колко да ѝ предложи? Засега ѝ даваме апартамента, в който живее с цялото обзавеждане и произведенията на изкуството, седемдесет и пет хиляди на месец, което прави деветстотин хиляди годишно до края на живота ѝ, освен ако не се омъжи повторно. В такъв случай сумата се намалява наполовина и става трийсет и седем хиляди и петстотин месечно. Щедро, но не разточително. Тя иска още по-голяма щедрост. Затова те питам още колко да ѝ предложи?

„Та това са само пари. Винаги мога да изкарам пари. Искам Сара, нищо друго не ме интересува. Но все пак сумата, която реално мога да изкарвам, не е неограничена. Не правя проекти с чак толкова големи печалби. Няма да променя това, в което вярвам, за да угодя на Ардис. Няма да предложи на Сара да живее с мен, ако не съм сигурен, че съм в състояние да се грижа за нея и семейството ѝ така както би ми се искало. Три деца в колеж, първо на първо... — Усмихна се. — Вече разсъждавам като родител.“

— Трябва да знам колко иска тя — отвърна най-после. — Има някаква граница.

— Ще ми кажеш ли каква е тя?

— Не сега.

— Това е нашата позиция при преговорите, важно е.

— Това, което предлагам сега. Гус, какво, по дяволите...

— Добре. Дай да довършим вариантите. Номер три: използвам абортите в съда. За един съдия те могат да обезсилят така наречените „животински сексуални желания“, а после ще се върнем към нашето предложение. А ако тя все още се дърпа, в крайна сметка може да получи много по-малко пари. Обаче друг съдия може да каже, че не е имала друг избор, освен да направи аборт, защото след като е забременяла по такъв откатителен начин, е била убедена, че детето ще е увредено. Нещо такова. Мисля, че нейният адвокат ще го разиграе точно по този начин. Но и в двата случая, приятелю, ще бъде много грозно и гадно и повярвай ми, ще ти се иска да не си се забърквал в тази каша.

— Според теб какви са шансовете да отхвърли предложението, ако я заплашиш, че ще разкриеш абортите?

— Трудно е да се каже. На днешно време много жени правят аборти. Може да възприема аборта като „значка на честта“, особено ако играе ролята на сексуална жертва. Нали се сещаш: „Предпочитам да изтърпя болките и душевната мъка от един аборт, отколкото да родя дете от жестокия си съпруг“.

— Нали току-що каза, че това ще обезсили тезата за така наречения „скотски“...

— Казах, че има такава вероятност. Трябва да се поставя на мястото на нейния адвокат и да мисля като него, това е едно от нещата, за които ми плащаш. Чакай малко. — Настъпи тишина. — Виж сега, има и четвърти вариант, пълна лудост, но всъщност действа по-често отколкото си мислиш. Той е доказателството за това колко откачени могат да бъдат хората. Наричам го „личен подход“. Обаче ще ти струва малко повече пари.

— Е?

— Какво ще кажеш да ѝ откриеш сметка в магазините „Бедфорд“ за пет хиляди на месец, до живот?

— Не говориш сериозно.

— Напротив, говоря съвсем сериозно. Вярно, че е откачено, след като ще получава почти милион на година, но е различно. Това е

лично. Милионите не й казват нищо, освен че си готов да ги платиш, за да се отървеш от нея. Студено, според законите и не особено ласкателно. Шейсетте хиляди в „Бедфорд“ казват — ако не го разбере, аз ще й го обясня — че признаваш, че тя е красива жена, и макар че вече не си с нея, искаш да изглежда възможно най-добре: красива, зашеметяваща жена, след която хората обръщат глави, облечена по последен писък на модата... както винаги. Искаш го, защото... винаги си се възхищавал на начина, по който се облича, и знаеш, че го заслужава. Знам, че е безсмислено, но при няколко случая свърши работа. — Той изчака. — Разбираш ли, Рубен?

— Направо съм съсипан.

— Не се изненадвам. Съгласен ли си с този вариант?

— Това ли е? Нищо повече?

— За момента не. Нека да опитаме. Виж, тя не е много разумна, така че й направи неразумно предложение, което е лично за нея. Този номер проработи с бившата ми жена, всъщност с двете. Свърши работа и на един мой познат — бившата му съпруга ми беше клиентка и му предложихме почти неограничени доставки на костюми „Армани“ до края на живота му и той клъвна. Личният подход има ефект при всички хора, без значение от възраст, пол и доходи. Това може да се окаже ключът към бъдещето ти щастие. Надявам се, че тя е страхотна, новата ти дама.

— Кога ще й предложиш този вариант?

— Тази вечер. Сега. Обзалагам се, че стои до телефона. Знае, че говоря с теб, и чака да се случи някакво чудо. Вече не пие, знаеше ли това? Трябва да й го признаеш. Това е единственото нещо, заради което й се възхищавам! Ще взема да я запозная с онзи мъж с костюмите на Армани, може да заживеят щастливо и добре облечени до края на живота си. Сигурно новата ти възлюбена е страхотна, а? Заслужаваш го.

— Благодаря. Наистина е невероятна. После ми се обади.

— Добре.

Рубен се опита да работи върху последния параграф на текста: „Ривър бенд зелени площи ли ще има, или ще даде зелена улица на хазарта. Хората, които живеят тук ли ще се възползват от тази земя или върволици замърсяващи въздуха автобуси ще докарват комарджии, от чиито пари ще се възползват собствениците на казиното?“ — но не

можеше да се концентрира. Опитва се да си представи Ардис, седнала до един от телефоните в апартамента си — бяха петнайсет, защото според нея някой важен човек можеше да я потърси по всяко време — но не можа да задържи вниманието си върху нейния образ.

Мислите му отново се насочиха като стрелката на компас към Сара, седнала до него на верандата на хотела в Галена; разхожда се с него из стария викториански квартал на Чикаго; бавно пие кафето си в неговата кухня в редките случаи, когато можеше да си позволи да прекара нощта при него; първият им пикник заедно; последният път, когато готвеха заедно.

„Има толкова причини да съм ти благодарна... приятелството, разбирането, за това, че си търпелив и чувствителен с близките ми... за прекрасния секс, не съм си представяла такъв невероятен секс“ — бе казала тя.

Бутна стола си назад, наля си още едно питие, заразхожда се от стая в стая, но гледаше да е близо до телефон.

Ако шантавата идея на Гус не дадеше резултат, трябваше да се обади на Сара и да ѝ каже, че наистина не може да я покани да го придружи до Ню Йорк. Все още нищо не бе приключило и не можеше да прогнозира кога най-сетне можеше да каже, че тази страница е затворена. Беше ѝ казал, че ще отиде при нея едва когато е съвсем свободен, и нямаше да усуква, и да прикрива истината с извинения. Замисли се дали е възможно човек да заличи миналото си, или то винаги присъстваше по някакъв начин и в настоящето.

„Защо избързах и ѝ се обадох тази вечер, без да изчакам да подпишем документите, разводът да е факт, а не само една мечта?“

Знаеше отговора. Нямаше търпение да чака. „Като тийнейджър съм — помисли си и се сети, че по-рано тази вечер се запита колко време му трябва на човек да порасне. — Винаги отнема повече време, отколкото ни се иска... ако въобще пораснем.“

(Разбира се, съществуваше и още една вероятност да не се види със Сара в понеделник, въпреки че не искаше да мисли за нея: вероятността тя да не успее да се измъкне от къщи. „Само една нощ“ — ядосано си помисли той, когато говориха по телефона, но знаеше, че Рубен Листър няма право да съди какво може Сара Елиът, отговорна за три деца.) Телефони извън и той го грабна веднага.

— Е, и?

— Отговори уклончиво. Ще вдигнеш ли на десет хиляди на месец?

— Та човек цял живот не може да износи толкова много дрехи!

— Съгласен съм. Но поведението ѝ няма нищо общо с това колко често си сменя дрехите. Не иска да ти угоди. Бъди благодарен, че в цялата каша не са замесени и деца.

Рубен се замисли каква ирония на съдбата е всичко това и се предаде:

— Добре.

— Съгласен си за десетте бона ли?

— Да.

— Пак ще ти се обадя.

Този път почака само няколко минути.

— По дяволите, Рубен, много е упорита. Сигурно защото вече не пие; станала е по-решителна. Каза, че ще ми даде отговор утре. Единственото, което успях да направя, бе да ѝ кажа, че трябва да ми се обади сутринта. Мисля, че ще приеме, но продължава да ми прави номера.

— Не звучи обнадеждаващо, особено от устата на адвокат.

Гус въздъхна:

— Дано говориш с този тон само с мен, и то след полунощ. Чуй ме, тя има право да си помисли. Сигурно и тя е на мнение, че е пълна лудост, но ѝ дай възможност да запази достойнството си. Казах ти, че според мен ще приеме. Имай търпение само още няколко часа. Рубен, разходи се край езерото, здравословно е за душата. Ще ти се обадя утре, щом се чуя с нея.

Той наистина излезе да се поразходи. Над парка и брега на езерото се стелеше мъгла, която затъмняваше оранжевите улични лампи и превръщаше алеята за бягане, по която се разхождаше, във влажен сноп светлина през блестящата трева. Чуваше езерото, което не се виждаше в мъглата, и си представи вълните, които се плискат в скалите с продължително плискане и стонове при отдръпването, придружени от писъците на чайките. Закопча коженото си яке, за да се предпази от мъглата, прекоси тревните площи и се качи на квадратните каменни блокове, наредени покрай брега, по които се слизаше до водата.

Веднъж Аби му бе казала, че обича да седи на тези камъни. „Когато искам да помисля на спокойствие, особено за тъжни неща, там много ми харесва.“ Искаше му се да я попита за какви тъжни неща си мисли, но все още не бяха чак толкова близки. „А при създалата се ситуация може и никога да не станат“ — ядосано си помисли той. Ардис имаше два̀сет две години на разположение да престане да пие, да стане силна, да запази достойнството си. Реши да го направи точно сега, когато той си имаше собствени планове. „Типично за нея — язвително си помисли. — Никога не е правила компромиси заради мен.“

Колко лесно щеше да е да се самосъжалява... и точно това правеше. „Като тийнейджър — отново си помисли и тъжно се усмихна. — Май още не съм пораснал.“ Застана на каменните блокове и погледна тъмната вода, бялата пяна на вълните, които се разбиваха в брега и се връщаха назад. Мъглата се стелеше, приглушаваше светлината на уличните лампи около него и закриваше хоризонта. Бе посветил живота си на това да превръща пустеещи земи в обитаеми общности, като в същото време запази чувството за простор. Пред него се бе ширнало езерото, което никой нямаше да превърне в нищо — със собствени очертания, първично, непревземаемо. Беше хубаво да преоткрие, че „все още има много места, които не сме завладели и тепърва ни предстои да го направим“. Но действителността беше нещо друго. Рубен се загледа в езерото, в неясните очертания на Нейви Пиър с огромното виенско колело, което изглеждаше като призрачен кръг в мъглата, и си направи списък със задачите за следващия ден: да довърши брошурата, да я принтира и да изпрати копие по факса на Исая в Ню Йорк; да си уреди среща с кметовете на Ривър Бенд и съседните градчета с надеждата, че скоро мнението на хората ще е в тяхна полза и ще ги подкрепят (и че ще направят първата копка тази есен вместо минатата пролет, което означава загуба на време и пари, но поне ще е тази година, а не следващата); да се срещне с инженерите и архитектите, за да прегледат още веднъж графика на строежа; да потвърди резервацията за вечеря с приятели. И да се обади на Сара. Може да отиде пеша до тях. Слезе от каменните блокове и тръгна към къщи. Разбира се, че няма да иде у тях, не бяха готови за това. Просто ще ѝ се обади, да разбере дали ще може да замине с него в понеделник, или да ѝ каже... или да ѝ каже истината — че все още няма

окончателно решение. Така или иначе каквото и да му съобщи Гус сутринта, той ще каже истината на Сара следобед. Спомни и какво бе изписано на лицето ѝ — ужас, унижение, гняв — когато се появи Ардис. Ако утре следобед все още е женен и не е наясно кога Ардис ще вземе решение, което го устройва, защо Сара да не си помисли — и то съвсем основателно — че я е излъгал или че е изопачил истината, когато ѝ се обади и каза, че е затворил тази страница от живота си? Защо да не почувства същото унижение и гняв? Дали гневът ѝ е утихнал така бързо, както когато семейство Коркоран дойдоха на тяхната маса в ресторант „Спиаджия“? Възможно ли е да разбере борбата му и да се съгласи, че двама души, които се обичат, могат да изчакат едно решение, което не се знае точно кога ще бъде взето?

Познаваше Сара, но не чак толкова добре, че да си отговори на тези въпроси. Това не беше толкова важно. Ще ѝ разкаже цялата история, и то по възможност в Ню Йорк, докато Гус оформя окончателните документи и споразумението за развода, или в Чикаго, което ще означава, че все още нищо не се знае.

Прибра се и закачи мокрото яке на закачалката, за да изсъхне. Не приемаше втората възможност. Упорито вярваше, че утре ще ѝ се обади рано следобед, когато е най-вероятно да я намери у дома, и ще ѝ каже, че билетите им за Ню Йорк са у него и че ще я вземе в понеделник в девет часа сутринта. Дотогава тя би трябвало да е намерила начин да се измъкне от семейството си, а Гус ще се е погрижил за всичко.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Смятам да пътувам извън града — обяви Сара на закуска. — Заминавам в понеделник и ще се върна във вторник. Проблемът е, че Бет и Мег също ще пътуват, а Линда е заета, защото цялото семейство ще ѝ идва на гости, така че не могат да останат при вас. Мислех да се обадя на...

— Не, не, не — бурно запротестира Кери. — Не ни трябват твоите приятели, можем да се грижим за себе си. Пък и Аби е тук.

— Тези дни Аби е доста затворена в себе си. Не можем да очакваме...

— Но ние можем да се грижим за себе си — прекъсна я сестра ѝ. — Доста сме самостоятелни. Умни и способни. Това са твои думи. Каза, че сме изключително умни и способни. Дължим го на теб — предпазливо добави, — на начина, по който ни възпита. Много сме — гордо се ухили — уверени в себе си. Ще се справим, защото си ни научила на това. Аби също е добре. Самата ти каза, че тя е силна. Какво е толкова смешно?

Сара се усмихваше.

— Не е смешно, прекрасно е. Вие сте прекрасни. Но не е честно да нападате човек със собствените му думи.

— Защо да не е честно, след като си го казала?

Сара се засмя. Разговорът с Кери бе като балсам за душата ѝ след безсънната нощ, през която мисли само за Рубен, черта какви ли не сценарии за връзката им оттук нататък, опасяваше се, че въобще няма да може да продължи с него. Но сега не мислеше за него.

— Права си — отвърна.

— Кери винаги е права. — Аби влезе в кухнята. — Тя е най-умната от всички. С изключение на теб, Сара. Искам само една препечена филийка.

— Всички закусват по една препечена филия — отбеляза Кери.

— Плодове — посочи купата на масата и потрепери от отвращение.

— Ти обичаш боровинки!
 — Не обичам нищо.
 — Дори и нас ли?
 — Освен вас.
 — Обичаш само нас, нищо друго?
 — Да! — Аби скочи и сложи хляб в тостера. — Просто престани да говориш за това, става ли?
 — Къде е Дъг? — бързо попита Сара.
 — Мотае се — разсеяно отвърна Аби. — Мисля, че прави нещо с конструктора „Лего“.
 — Преди закуска ли? — Сара отиде до стълбите. — Дъг?
 — Добре, де, добре, идвам. — Той заподскача по стълбите и се стовари на един стол. — Може ли да закусвам кифлички?
 — Ако мислиш, че ще имаш време, давай.
 — Искаш да кажеш да си ги приготвя сам ли?
 — Не го ли правиш винаги?
 — Е, да де, но може да не ми стигне времето, а ти си по-бърза от мен.
 Тя въздъхна и стана от стола си.
 — Сара няма да си е у дома в понеделник — каза Кери. — Така че ще трябва сам да си правиш кифличките.
 Аби вдигна начумерения си поглед и се поизправи.
 — Заминаваш ли?
 — Колебая се. Все още...
 — Притеснява се за нас — поясни малката им сестра, — но аз й казах, че вече сме самостоятелни, разумни и способни да се грижим за себе си, всичко ще е наред и трябва да отиде.
 — Къде да отиде? — попита Дъг.
 — В Ню Йорк — отвърна Сара. — Само за два дни.
 — Защо?
 — Един приятел ме покани и си помислих, че ще е хубаво.
 — Какъв приятел?
 — Бас ловя, че е Рубен — промърмори Аби. — Той е от Ню Йорк.
 — Мислех, че сте скъсали — каза Кери.
 — Тогава мога ли да поканя мой приятел да спи у нас? — попита Дъг.

— Не! — извика Кери. — Ще сме си само ние. Сара ще се забавлява, защо и аз да не направя същото?

— Мак ще бъде ли тук? — попита Аби.

Никой не ѝ отговори. Сара намаза една кифличка с крема сирене и сложи чинията пред Дъг.

— Не знам. Повечето вечери го няма, понякога не се прибира по цяла нощ. Искате ли да е с вас?

Тримата се спогледаха.

— Нямаме нищо против — отвърна Дъг. — В смисъл, че и тримата го харесваме, дори и да ни кара да се чувстваме... нали се сещаш?

— Неудобно — разсеяно каза Аби.

— Странен е — отбеляза Кери. Беше казала същото и на Тес.

— Като цяло е готин — изрече Дъг. — Но понякога става някак... странен. Както и да е, по всяка вероятност няма да си е у дома. Според мен нашата къща вече не му харесва.

— Е, на мен си ми харесва — заяви Кери — и мога да се грижа за нея, поне да помагам. Вече съм почти на четиринайсет, а Аби следващата седмица става на шестнайсет, така че всичко ще е наред. Трябва да отидеш, Сара, в Ню Йорк имам предвид.

— Наистина ли Рубен те покани?

— Да — отвърна тя.

— Мислех, че сте се разделили... — обади се Кери.

— Някои хора наистина се влюбват — тъжно отбеляза Аби. — Някои хора имат късмет. Някои хора са щастливи, докато останалите тънем в самота и отчаяние.

— О, горката Аби. — Кери погледна Сара, за да се увери, че доброто ѝ отношение е забелязано.

Сара се направи, че нищо не е станало.

— Какво ще правите днес?

Аби сви рамене.

— Събота е.

— Аз ще ходя у Джеф — заяви Дъг. — Майка му ще ни води в музея да видим мумиите.

— Аз отивам при Барб — каза Кери. — Няколко момичета сме се уговорили да ходим на кино. Може ли Барб да спи у нас, Сара?

Аби тъжно наведе глава, а те продължиха да обсъждат плановете си за деня. После Кери и Дъг почистиха кухнята и се качиха горе.

Най-сетне Аби бавно стана от стола и без да поглежда към Сара, се затътри към стълбите.

Сестра ѝ я спря.

— Аби, моля те седни малко при мен. — След кратко колебание момичето се върна и се отпусна на стола. Сара се вгледа в красивото ѝ лице. Беше се нацупила, а клепачите ѝ бяха подпухнали. За пръв път Сара леко се подразни. По-късно щеше да си признае, че бе напрегната заради възможността отново да бъде с Рубен, заради усещането, че след толкова много препятствия нещата между тях може и да потръгнат. — Знам, че си много самотна — каза тя. — Струва ти се, че никой никога не се е чувствал толкова зле, че никой никога няма да разбере как се чувстваш. Истината е, че — ти го знаеш не по-зле от мен — повечето хора в даден момент се чувстват ужасно, затова много добре те разбират и ти съчувстват. Аз ти съчувствам. Разбирам, че преживяваш труден момент от живота си. Ти растеш, променяш се и понякога е трудно да разбереш кой си, къде се намираш в момента и накъде ще поемеш оттук нататък.

Аби беше махнала косата от лицето си и гледаше сестра си. Сара се поколеба. Една майка би ли критикувала дъщеря си, която преживява нещо като трагедия? „Не знам — ядосано си помисли тя. — Откъде мога да знам? Какво би трябвало да чувствам?“ Това, което чувстваше, бе раздразнение, разочарование и безпокойство за Рубен. Беше сигурна, че това не са майчински чувства, но и тя като Аби се чувстваше самотна и трябваше да реши накъде ще поеме оттук насетне. „Бъди оптимистка. Започни с приятните неща.“

— Много се радвам, че слезе при нас тази сутрин. Знам, че се стараеш. Но и ние полагаме усилия, Аби, а ти не ни го признаваш, нито пък ни помагаш. Всички искаме да направим най-доброто за теб. Но трябва да помислим кое е най-доброто и за нас самите.

Вгледа се в мрачната физиономия на сестра си: „Наистина страда. Колко ужасна може да се окаже тази възраст. Не бих искала отново да съм на шестнайсет за нищо на света“. Въпреки че ѝ бе много трудно да вземе решение, в крайна сметка собствените ѝ нужди и желание надделяха и тя продължи.

— Аби, бих искала да замина в понеделник, за мен е много важно, но не желая през цялото време да се тревожа за вас. Това значи, че трябва да разчитам на теб. Кери и Дъг са страхотни, но все още са малки. На Мак не мога да се доверя. Ти си единствената, на която мога да разчитам, и искам да чуя лично от теб, че ще го направиш заради мен, и то като зрял и отговорен човек, не като егоистично дете.

Аби ококори очи. През последните дни я глезеха толкова много, че беше забравила какво е да я молят да направи нещо. След това се сети колко зле се чувства, че Шон си отиде, че никога не я е обичал истински, че бе сторила нещо много глупаво и че всички ще я намразят, че всичко бе една голяма трагедия и не искаше да поема отговорност за нищо и за никого, искаше да се свие в леглото си и някой да се грижи за нея. Затвори очи, за да не се налага да гледа Сара и да си мисли, че и тя иска нещо, и ако то не се сбъдне, ще се почувства много зле.

В кухнята бе много тихо. Аби чуваше само жуженето на хладилника и фризера, а през отворения прозорец една птичка пееше, сякаш всичко в света бе наред. Момичето стоеше със затворени очи и чакаше. Може Сара да е излязла от стаята. В събота тя винаги ходеше на пазар. Кухнята вече може да е празна. В такъв случай нищо нямаше да попречи на Аби да се качи в стаята си.

Тя бавно отвори очи. Сара седеше срещу нея, там, където беше и преди малко. Не беше помръднала и гледаше право в Аби. „Какво да правя сега?“ — помисли си момичето и пак затвори очи.

— Вече опита, но номерът не мина — спокойно каза сестра ѝ. — Чакам да ми отговориш. Не говоря на себе си, а на теб и очаквам да бъдеш така любезна и да ми дадеш отговор. — Почака. — Не искам чак толкова от теб. Искам да излезеш от черупката, която си си създала, и да стоиш вън от нея в понеделник и вторник, за да се грижиш за брат си и сестра си. Това е всичко. Ако във вторник искаш пак да се затвориш в нея и да потънеш в мъка и тъга, твоя работа. Никой няма да те спре. Ще ни бъде мъчно, защото семейството ни е цяло само когато и ти си част от него, но няма да те спрем. — Отново почака. Ядът и раздразнението ѝ нарастваха и тя сви юмруци. — Добре, ще го кажа за последен път, ще се разпореждаш тук два дни и една нощ, за да мога и аз да получа нещо, което искам. — „Нито една истинска майка не би постъпила така. Какви ги говоря?“ — Уморих се

през повечето време да се опитвам да разбера какво искате и как да ви го осигуря, вместо да се стремя да направя нещо, което аз желая. — „Какво би направила една истинска майка? Ще продължи ли да говори? Или ще млъкне и ще се извини за това, че се държи като тиранин.“ — Сега е мой ред и очаквам семейството ми да ми помогне. Очаквам да ми кажеш, че ще направиш тази жертва заради мен и ще го направиш като зрял човек, какъвто се смяташ. Отговори ми, Аби!

Смаяна, сестра ѝ бе вперила поглед в нея. Устата ѝ бе отворена, но от нея не се отрони нито думичка. Сара никога не говореше за своите желания (е, преди говореше за медицинския факултет, но отдавна престана); Сара беше тази, при която ходеха всички, когато искаха нещо. В събота сутрин никой никога не я питаше: „А ти какво искаш да правиш днес Сара?“. На закуска никой не казваше: „Сара, тази вечер ние ще приготвим вечерята. Защо не излезеш с приятели?“. Никога не им бе хрумвало да кажат подобни неща. Сестра им просто беше... тук. Като картините на стената. Аби се засрами. Даде си сметка, че мълчанието продължава твърде дълго.

— Добре — отвърна и се прокашля. — Искан да кажа... съгласна съм. Ще се погрижа за тях.

Чувстваше се нещастна, мразеше всички, но трябваше да го направи, защото Сара каза така и защото нещо се беше случило със сестра ѝ, не можеше да обясни точно по какъв начин, но тя бе променена. Това я плашеше, защото разчитаха на Сара да е винаги на тяхно разположение. Така постъпваше Сара, която познаваха, така че трябваше да я направи щастлива, за да стане пак предишната Сара.

„Ако въобще във всичко това има някаква логика“ — отчаяно си помисли Аби.

Сара щеше да замине чак в понеделник. Какво ще прави дотогава? Цял ден днес, цял ден утре... Може да се прибере в стаята си, но сега това изглеждаше някак си нелепо, след като се беше съгласила да поеме нещата у дома в понеделник. Тогава какво да прави?

— Благодаря ти — каза Сара, а на нея ѝ прозвуча като въздишка, дълга, дълга въздишка. Тя отиде при Аби и я прегърна. Ще ходя на пазар, искаш ли да дойдеш с мен? Всяка седмица там срещам твои съученици и приятели. — Момичето се сви, а Сара го целуна по челото. — Не можеш вечно да се криеш от тях, скъпа. Те са важна част

от живота ти, а ти си важна част от техния. Знаеш, че е така. Иначе защо ще те търсят по телефона, макар че отказваш да разговаряш с тях?

Аби отвърна:

— Ще ми се присмиват за това, че съм глупава и че съм се оставила да ме изиграе... Шон.

Сара замислено кимна.

— Типично в техния стил. Те са жестоки и безсърдечни и все ти се подиграват за нещо, нали така? Никога няма да признаят, че си страхотна приятелка, която може да допусне грешка. — Аби се усмихна, даде си сметка за това и се опита да се нацупи, а сестра ѝ спокойно продължи: — Е, помисли си. Тръгвам след петнайсет минути. Ще ми помогнеш за носенето на покупките. Никога не успявам да паркирам близо до пазара.

Останала сама, Аби си представи, че се е скрила в стаята си, свила се е в новия си люлеещ стол, в който потъваше цялата, и не допуска никого до себе си. Но трябваше да си признае, че приятелите ѝ ѝ липсваха. Училището ѝ липсваше, бяха ѝ се натрупали много домашни, които Сара ѝ носеше вкъщи — всеки ден след работа ходеше до училището и взимаше домашните. Никак не ѝ бе приятно, че тя прави и това, но пък не искаше да изостава с уроците, така че се получаваше омагьосан кръг.

„По дяволите — помисли си и се отврати от себе си, защото използваше изразите на Мак. — Няма да говоря като Мак. По-скоро искам да говоря като Сара. Искам да приличам на нея.“

— Добре — въздъхна в празната кухня. — Ще отида до пазара. Предполагам, че дължа това на Сара. Поне мога да нося торбите с покупки.

През уикенда Сара все ѝ намираше някаква работа. Срещата ѝ с две нейни приятелки на пазара беше изненадващо (за самата Аби) естествена. Сара се отдръпна малко, чу, че момичетата говорят нещо на Аби, а тя им отговаря. Остави ги да се видят на спокойствие, а през това време обиколи сергиите, купи плодове и зеленчуци и планира какво да приготви за вечеря за понеделник.

„Докато ме няма. Докато съм в Ню Йорк, докато съм с Рубен, с Рубен, с Рубен...“

Едва не затанцува между сергиите с картофи, лук, портобелоси, домати и босилек.

„Ще им приготвя лазаня. Ще си я стоплят и ще си направят салата. Във фризера има хляб и нарязана на филийки пуйка за сандвичите за обяд във вторник... защото аз ще съм с Рубен. О, за бога — помисли си тя, — започвам да говоря като Аби.“

Без много-много да му мисли купи половин килограм ябълки, та като се върне, четиримата да си направят пай и ябълков сос за във фризера, както правеха всяка есен. „Ще прекарам цял ден с тях — помисли си, за да им се реванширам за това, че съм ги оставила заради Рубен.“

Когато се прибраха у дома, Сара предложи да прегледат гардероба на Аби, „за да видим от какво имаш нужда за купоните и забавите, които се правят през последната година в гимназията“.

Момичето поклати глава.

— Купоните не ме интересуват. Нито пък дрехите.

— Мислех, че си прекарала добре с приятелките си.

— Бяха мили, но срещнах само две.

— Добре. — Сара режеше хляб за сандвичи. — Няма да мислим за дрехи, щом не искаш. Донесох си много работа. Ще я свърша следобед.

— О! — Аби бе смутена и за миг спря да разпределя парчетата пуешко месо. — Заета си и нямаш време да прегледаме гардероба ли?

— Имах си работа, но мислех, че днес ще е по-забавно да прекарам следобеда с теб.

— Предполагам — обади се Аби след малко. — Предполагам, че можем да го направим, няма да ти отнеме много време. В смисъл, че нямам нужда от нови дрехи, защото няма да ходя на купони, но гардеробът ми има нужда от подреждане.

— Добре тогава, захващаме се, щом се наобядваме. О, мислех си тази вечер да си вземем някой филм от видеотеката. Има няколко, които много искам да гледам.

Аби избухна в сълзи и я прегърна.

— Обичам те, Сара. Ти си най-прекрасната майка на света. О, да, бе, сестра, но просто си... невероятна.

Сара я прегърна и се замисли. „Всичко е наред, тя не е ядосана, не ме мрази за това, че я моля за услуга, след като нямам право на това, обича ме. Благодаря ти, благодаря, скъпа Аби. Не знам дали щях да тръгна в понеделник, ако беше разстроена, ядосана и обидена. После си помисли: Всичко ще бъде наред.“

Заедно приготвиха обяда, а Сара направи списък с плановете им за неделя, за да улесни сестра си.

— Дъг трябва да си вземе скулптурите от галерията — каза — и бих искала да дойдеш с нас. Ще отидем утре следобед.

Аби поклати глава.

— Предпочитам да си остана у дома.

— Аз пък предпочитам да дойдеш с нас. Тъкмо ще ни помогнеш да пренесем скулптурите. Много са. Всъщност всичките.

— Нито една ли не се продаде?

— Не. Мислех тайно да купя една, но Дъг щеше да се почувства ужасно, ако научеше.

— Никой не купи дори една?

— Не.

— Но защо? Толкова са хубави.

— Така е. За десетгодишно момче са прекрасни.

— Защо тогава онези хора му позволиха да направи изложба?

— Не знам. И аз не разбирам.

— Е, ще ми разкажеш всичко, когато се приберете. Наистина не ми се ходи, Сара...

— С Дъг имаме нужда от помощта ти за пренасянето, а и ще се радваме на твоята компания. Няма да отнеме много време.

— Не можем да отидем. В неделя не работят.

— Обадох се по телефона. Работят.

Аби тресна на масата мелничната за черен пипер и изхвъркна от кухнята.

— Искаш ли ти да шофираш? — извика след нея Сара.

Тя бавно се появи отново на вратата.

— Никога вече няма да карам кола.

— О, колко жалко! Мислех, че ще е добре да шофираш по магистралата, да се упражняваш. Е, добре тогава, аз ще карам.

След малко Аби се промъкна, седна на мястото си, взе мелничката и много старателно смля пипер.

— Смяташ ли, че съм достатъчно добра, за да шофирам по магистралата?

— Предполагам, иначе не бих рискувала живота си в кола, която караш ти.

На мрачното лице на момичето се появи усмивка.

— Предполагам, че бих могла... ако според теб няма проблем след... след...

— Мисля, че няма да има проблем.

В неделя следобед седеше в колата, без да се обажда, докато Аби шофираше към галерията. Не ѝ даваше никакви напътствия, освен от коя отбивка да излезе от магистралата и по коя улица да мине. Надяваше се тя да не забележи, че натиска с десния крак, сякаш натиска спирачките. Съсредоточи се върху шофирането на Аби, не си позволи да мисли за телефонния разговор с Рубен предишната вечер. Обади се докато гледаха филми в библиотеката, каза, че е резервирал билетите, и я попита дали ще може да замине с него.

— Да — отвърна тя.

— Много се радвам. — Рубен каза, че ще я вземе в понеделник сутринта и ще отидат на летището.

— Не, предпочитам да се срещнем направо там — отвърна тя. Това беше всичко, сякаш предварително се бяха разбрали, че още е рано да показват чувствата си.

— Справи се чудесно — похвали я Сара, докато Аби паркираше на малкия паркинг до галерията.

— Много си добра, Аби — добави Дъг, отваряйки задната врата. — Не бях нито притеснен, нито разтревожен, нито ме беше страх.

Аби не отговори, а само го прегърна. Не знаеше дали да се радва, че се е справила и е зарадвала Сара, или отново да се отдаде на страданието си.

— Я виж ти, това май е нашият малък скулптор — весело каза Франк Стоунър, докато Дъг вървеше пред сестрите си към галерията.

Поспря се. „Малък ли?“ — помисли той.

Сара застана пред него.

— Дошли сме да вземем скулптурите на Дъг. Нямаме нужда от помощ. Сигурна съм, че сте много зает.

— Няма ги — извика Дъг, оглеждайки се. — Къде са?

— Отзад са. — Стоунър разроши косата му. — Не можем вечно да ги държим тук. Изложбата свърши. Но се погрижихме за скулптурите. Опаковани са в задната стая.

— Но...

— Творбите ти бяха изложени само една вечер — ядоса се Франк. — Не сме планирали повече.

— Една вечер ли? — повтори Аби. Беше се загледала в двата матрака, които висяха от тавана с изрисувани на тях пътни карти, но се обърна и погледна Франк. — Изложбите не траят само една вечер.

— Но някои да — с досада отвърна той.

— Защо?

— Защото така.

— Но защо?

Той вдигна ръце.

— Ще ви донеса кутиите.

— Чакайте малко — спря го Сара. — Аз също бих искала да разбера защо е така.

— Защото са различни — ядосано отвърна той. — Ръководя галерията си така както намеря за добре. Всяка изложба е различна.

— Това ми е ясно, но не разбирам защо се съгласихте да направите изложба за една вечер на десетгодишно момче.

— Вижте какво, не искам да се карам с вас...

— Да се карате ли? Задавам ви съвсем елементарен въпрос. Никой не се кара.

— Попитайте брат си — отвърна той.

— Вас питам. Наясно съм, че Мак се е споразумял с вас, но не ни каза, че ще е само за една вечер. Какво се разбрахте двамата?

— Вижте, направих му услуга. Той ще ви разкаже подробностите.

— Но в момента питам вас. Какъв е проблемът? Ако е било просто делово споразумение, би трябвало да е съвсем лесно за обяснение. — Тя придърпа високия стол, на който седеше Дъг по време на изложбата. — Ще чакам, докато не ми дадете отговор.

Стоунър погледна Сара. Погледна дюшеците зад Аби.

— Майка му стара — промърмори. — Правиш услуга на някого, а излиза, че все едно си извършил престъпление и трябва да те съдят. Дължа му нещо — сопна се той на Сара. — С партньора ми сме му

длъжници. Затова му предоставих галерията за една вечер. По дяволите, жено, занимавам се със сериозен бизнес, да не мислиш, че ще задръстя галерията с боклуците на някакво скапано хлапе?

Дъг пребледня, очите му се разшириха и се напълниха със сълзи. Гледаше Франк, сякаш не можеше да откъсне очи от него.

— Копеле такова! — извика Аби, прегърна брат си и го изведе навън.

— Да, според мен това е точната дума — каза Сара.

Мина покрай Стоунър, отиде в задната част на галерията и влезе в ярко осветена стая, пълна с картини, опаковани в изолираща опаковка и кафява хартия, а в ъгъла имаше шест кашона с името на Мак. Тя взе най-горния кашон и го занесе към входа. Галеристът стана и я последва. Мълчаливо занесоха кутиите до колата и ги сложиха в багажника. Аби и Дъг не се виждаха.

Сара затръшна вратата на багажника и погледна Стоунър.

— Съжалявам — промърмори той. — Дъг е страхотно хлапе. — Махна с ръка, обърна се и се прибра в галерията.

— Аби — извика Сара. Децата дойдоха при колата. По лицето на Дъг се стичаха сълзи, а Аби го беше прегърнала.

Момчето се хвърли в обятията на Сара.

— Мак каза, че съм добър, че заслужавам изложба. Каза, че ме искат в галерията. Точно така твърдеше. Защо ме излъга?

Сара го беше прегърнала.

— За да те направи щастлив, предполагам.

— Аз не съм щастлив!

— Но на откриването беше. Сигурно е смятал, че никога няма да научиш.

— Не трябваше да ме лъже.

— Прав си. Лъжите често се обръщат срещу този, който ги е изрекъл. Но вероятно Мак не е помислил за това. Според мен непрекъснато балансира между лъжата и истината.

Дъг престана да плаче.

— Така ли е?

— Според мен, да.

— И аз така мисля — обади се Аби. — В смисъл, че той говори така, сякаш всичко е прекрасно, сякаш той е прекрасен, но май не е точно така.

Момчето се намръщи.

— Той лъже доста, така ли?

— Мисля, че да — отвърна Сара, — но не знаем със сигурност. Хайде да се прибираме. Аби, защо не седнеш отзад при Дъг? Аз ще карам.

— Онзи човек, как му беше името, не е прав за Дъг — обади се Аби, докато Сара излизаше от паркинга.

Тя кимна.

— За много неща не е прав.

— За какво например?

— Ами, допускам, че парите, които дължи на Мак, са за наркотици. — Сети се, че Тес беше написала „дрога“ след посещението на Мак, а тя си беше помислила, че майка ѝ иска да ѝ каже, че брат ѝ пуши марихуана. Явно обаче, че Мак ѝ е намекнал или направо ѝ е признал, че е наркопласьор. „Кое то пък значи, че трябва да кажа на Мак да напусне къщата. Не може да живее с нас и да продава нелегално наркотици от дома ни.“

— Подуших марихуана в стаята му — призна Аби.

— И аз, още първия ден, след пристигането му. Не знаех, че все още продължава да пуши. Не си ми казвала — каза Сара.

— Не мислех, че е важно. В смисъл, през повечето време беше толкова мил...

— Не е мил, той е лъжец — възпротиви се Дъг.

— Не постъпи добре с теб, но на мен купи кола, уреди да публикуват разказите на Кери... много неща.

— Е, ще го изгоня от дома ни при първия удобен случай — заяви Сара.

„Но това означава, че няма да мога да отида в Ню Йорк. Трябва да съм сигурна, че си е отишъл, и то още тази вечер. Каква е вероятността това да се случи?“

Тя стисна устни. Шофираше и се опитваше да не мисли. На задната седалка Аби обясняваше на Дъг, че е глупаво да се занимаваш с наркотици и че Мак е глупак, задето го прави и задето лъже, а Франклин Стоунър е тъп идиот. Момчето изсумтя в знак на съгласие или просто за да не я прекъсне.

„Щом се приберем, ще се обадя на Рубен. Можем да отидем друг път. Ако не изникне друг семеен проблем. Докога един мъж ще чака

жена с три деца да намери свободно време за себе си?“

Кери се прибра от дома на приятелката си и вечеряха тихо и спокойно. Всички бяха изморени. Сара остави съобщение на телефонния секретар на Рубен с молба да ѝ се обади, когато се прибере, а после се зае с вечерята. Когато телефонът звънна, тя позволи на Кери да изтича и да го вдигне. Искаше да отложи момента, в който ще изрече на глас това, което непрекъснато си повтаряше: „Не мога да дойда. Не мога да дойда. Не мога...“.

— Сара, Мак се обажда. — Кери ѝ донесе телефона в трапезарията. — Казва, че заминава.

Тя грабна слушалката.

— Заминаваш ли?

— Не съвсем, сестричке — весело отвърна той. — Отивам в командировка за няколко дни. Ще се върна в сряда, може и във вторник. Това проблем ли е?

— Не! Не, разбира се. Благодаря, че ме предупреди. Когато се върнеш, искам да говоря с теб.

— Нотка на неодобрение ли долавям в гласа ти? Не се задържам много у дома и не съм ти казал каква е програмата ми ли? Съжалявам за това. Виновен — изрече той, сякаш бе на подсъдимата скамейка. — Ще се поправа, ще стана по-добър, ще обърна нова...

— Не говоря за програмата ти. Искам да говоря с теб за по-важни неща.

— Обещавам, че щом се върна, ще говорим колкото искаш и за каквото искаш — обувки, кораби, боя за тавани, зеле, крале. Засега довиждане, грижи се за дечурлигата.

— Нищо не му каза! — отбеляза Аби, щом Сара затвори телефона.

— Какво да му каже? — попита Кери.

Сара остави Аби и Дъг да ѝ разкажат какво се случи в галерията.

„Всичко е наред. Заминавам с Рубен в понеделник. Утре е понеделник и аз отивам в Ню Йорк с Рубен.“

Понеделник бе първият учебен ден на Аби след катастрофата.

— Гордея се с теб — каза Сара и я прегърна. — Много си смела и съм абсолютно сигурна, че всички ще ти помогнат да се справиш.

— Шон няма да ми помогне. Той ще се държи гадно с мен. — Тя изправи раменете си. — Страхувам се от срещата с него.

— Аби, не вярвам, че той ще е там. Той извърши престъпление, а за това трябва да си плати. Не може просто така да се върне към предишния си живот, сякаш нищо не е станало.

— Искаш да кажеш, че може да е в затвора ли?

— Щяхме да разберем, ако е там. Не знам къде е, но не мисля, че това трябва да те притеснява.

— Ами ако е на училище?

— Няма — рязко изрече тя. — Напразно се тревожиш. Не мисли ти това. Хайде да довършим обяда ви за училище, или всички ще закъснеете. — И съвсем естествено добави: — Ще си тръгнеш от училище с Дъг и Кери, за да се приберете заедно, нали?

— Не — саркастично отвърна Аби. — Ще се мотая из училището и ще ги оставя да се скитат немили-недраги.

Сара остави това без коментар.

— Ще ви позвъня преди вечеря.

— Със сигурност няма да можем да се нахраним, без да чуем гласа ти.

— За да чуя веселите ви гласчета — каза Сара — и да ви кажа, че ви обичам.

Кери зяпна от учудване не само заради лошото отношение на Аби, но и заради сдържаността на голямата им сестра.

— Много да се забавляваш — каза тя и я целуна за довиждане.

— Донеси ни нещо от Ню Йорк — поръча ѝ Дъг между две кратки, шумни целувки. — Нещо, което е типично за Ню Йорк и го няма в Чикаго.

— Чао — каза Аби, а след кратко колебание добави: — Благодаря. Съжалявам, че се държах гадно. — Целуна Сара и я прегърна. — Наистина се надявам да прекарате добре с Рубен.

Щом вратата се затвори зад тях, в къщата се възцари тишина и спокойствие. Обикновено по това време вече бе на път за работа, но днес нищо не бе както обикновено. Пригответи куфара си още в ранни зори, когато разбра, че не може да заспи. В неделя сутринта Рубен ѝ бе изпратил билета по куриер, избра си една книга, въпреки че се надяваше да имат за какво си говорят и да не ѝ остане време да чете. На барплота в кухнята имаше инструкции. („Не забравяйте да

изключите фурната, когато се изпече лазанята.“ „Не отваряйте вратата на никого.“ „Мобилният ми телефон винаги е включен.“)

Чуваше как Аби мърмори, а Кери казва: „Та ние знаем всичко това“. Обаче не можеше да спре, добавяше все нови и нови инструкции и напомнания, докато не изписа цяла страница. Най-отдолу написа телефона на Рубен и добави: „В библиотеката има DVD — изненада за довечера“.

След това още веднъж провери дали вратите са заключени и взе такси за летището.

Рубен я чакаше в салона на аеролинията, с която щяха да пътуват. Не се бяха виждали почти месец. Той взе ръцете ѝ в своите. Забеляза служителя на съседното гише и каза само:

— Добро утро. Радвам се да те видя.

Показа членската си карта на служителя и двамата със Сара взеха ескалатора до втория етаж. Докато прекосяваха салона, тя бе обзета от странно чувство на облекчение, сякаш сега вече всичко си е на мястото. Знаеше, че бъдещето е все така изпълнено с въпросителни и неизвестни, но въпреки това на душата ѝ бе леко и спокойно.

Рубен беше оставил багажа си на два фотьойла. Взеха си кафе от бюфета и седнаха един до друг. Той хвана ръката ѝ.

— Благодаря ти, че направи това пътуване възможно. Предполагам, че не ти е било лесно.

— Всички ми казаха „довиждане“ в много добро разположение на духа — обясни Сара, сякаш наистина е било толкова просто. — Мисля, че ще си прекарат чудесно и ще се чудят защо не ги оставям сами по-често.

— Това е нещо, върху което трябва да помислим.

Зад плексигласовото стъкло на прозореца се виждаха самолети, които влизат и излизат от терминалите, движат се по пистите, малки мотокарчета сновяха между тях, камионите с багажа се движеха по пистите, натоварени с куфари, понякога никой куфар падаше на завоите, шофьорът скачаше и го хвърляше най-отгоре, сякаш тежи не повече от волейболна топка. Рубен и Сара имаха бегла представа колко е оживено летището, но това ги караше да стъпят здраво на земята,

вместо да летят в облаците, където влюбените мечтаят и говорят за бъдещето, на което се надяват, но което не могат да предвидят.

Всъщност те бяха доста тъжни, движеха се предпазливо, като завръщащи се в родината бегълци, които се озъртат да видят промени в пейзажа, но най-вече търсят нещо познато и любимо.

— Искам да знаеш какво се случи — каза Рубен. — Точно как стана и в какво положение се намирам в момента. — Гласът му бе тих и почти не се чуваше от разговорите на хората около тях, които обсъждаха делови въпроси, споделяха тайни по мобилните си телефони. Наложиха се Рубен и Сара да се наведат един към друг. — По-късно, когато е по-тихо.

Тя кимна.

— Добре.

— Искам да ми разкажеш за себе си, какво прави през това време, за работата и приятелите ти, какво става с Аби, Кери и Дъг? Как мина изложбата на Дъг? А Дона Солдана, виждала ли си я оттогава? Имаш ли нова секретарка? Аби и Шон още ли са заедно? От малкото, което ми разказа, мисля, че ще има проблеми с това момче. — Той се усмихна. — Прилича на разпит.

— На мен ми прилича повече на заинтересованост. — „И загриженост“ — помисли си тя. Изненада се колко много неща е запомнил за нея и колко важна част от живота ѝ е станал само за няколко месеца.

— Много повече от заинтересованост. — Той погледна часовника си. — Имаме време. Има още нещо, което държи да знаеш. Резервирах ти стая в хотел близо до моя апартамент. Много бих искал да отседнеш при мен, но трябва да направиш това, което ще те накара да се чувстваш спокойна.

Сара леко се усмихна.

— Аби би казала: „Колко старомодно“.

— И ще е права. Но е хубаво да можеш да избираш между миналото и настоящето и да постъпиш така, както е най-добре за теб в дадения момент.

— Ти прилагаш този принцип в работата си.

— Да — беше доволен. Приятно му беше, когато хората веднага го разбират и не се налага да обяснява едно и също нещо по няколко пъти.

Сара погледна през прозореца. Спомни си голямата веранда на хотелчето в Галена, сребристая река в тихия мрак и Рубен, който я е прегърнал и ѝ разказва за работата си. Тя повтори нещо, което той каза тогава и на нея много ѝ хареса.

— Искам хората да живеят сред жива естествена среда, а не в кутийки, изпълнени с бетон, тухли и стомана, и само снимки да им напомнят и показват какво е имало на това място, преди те да се заселят там.

— Пътят към сърцето на един мъж — промърмори Рубен — е да го цитираш дословно. Благодаря ти за това. Не се случва често някой да ме слуша толкова внимателно. — Допи кафето си. Опитваше се да се концентрира върху разговора, върху времето (отново погледна часовника си), върху всичко, което да го разсейва от мисълта, че я желае толкова силно. — Искаш ли още?

— Не, благодаря.

— Онази вечер в Галена, когато ти разказвах за работата си, Аби ни нарече старомодни.

Сара се усмихна.

— А служителят на рецепцията ни гледаше така, сякаш сме луди.

Настъпи мълчание. Рубен не можеше да седи на едно място, отново погледна часовника си.

— Да тръгваме. След няколко минути ще започнат да викат пътниците за нашия полет.

— Да — отвърна Сара, но и двамата не се помръднаха. — Много бих искала тази вечер да отседна при теб — каза тя.

Погледите им се срещнаха и Рубен разбра с облекчение, но и с изненада, че тя го желае не по-малко отколкото той нея. Целуна дланта ѝ.

„Това е всичко, което трябва да си кажем в този момент“ — помисли си Сара. Беше много щастлива. И двамата не искаха да прибързват. Ще я карат полека и всичко ще става естествено и постепенно.

Докато стюардът им сервираше портокалов сок и шампанско, Сара попита за Ривър Бенд. Рубен отвори куфарчето си.

— Благодарение на теб най-сетне успяхме да постигнем напредък и мисля, че ще променим хода на нещата. — Разказа ѝ какво са научили за „Коркоран Ентърпрайзис“ и ѝ даде копие от брошурата,

която бе изготвил. — В петък имам среща с кметовете на Ривър Бенд и на съседните градчета, очаквам да се чуя с журналисти от „Трибюн“ и „Сън Таймс“. Надявам се да се срещна и с някои от демонстрантите. Ако са прочели брошурата, ще имат въпроси. Може да ми се обади и хлапето, което организира нещата там, но е малко вероятно. Той се крие.

Сара се притесни:

— Мисля, че хлапето е Мак.

— Мак? Брат ти? Не може да бъде. Той е замесен в тази работа, така ли?

— Де да не беше! — Тя замълча, после добави: — Той работи за Лу Коркоран.

— Не знаех. Това някакво съвпадение ли е? Той пристигна от Ню Йорк и съвсем случайно си намери работа при Коркоран, който пък съвсем случайно е твой клиент?

— Не е съвпадение. Мак е работил за Лу Коркоран и в Ню Йорк. Той е казал на Коркоран да ми се обади, когато с Пуси пристигнат в града. Последвал е Коркоран в Чикаго, понеже е работил в „Коркоран Ентърпрайзис“. Каза ми го малко след като пристигна. Заяви, че имало голямо бъдеще в недвижимите имоти. Единственото съвпадение е, че ти и Коркоран искате един и същи терен, но и това е разбираемо, тъй като са останали много малко толкова големи имоти.

— И това, че ние с теб се запознахме.

Тя кимна.

— Но дори и това не е съвсем случайно съвпадение. Аз работя с много хора, които идват в Чикаго по работа и трябва бързо да се устроят.

Рубен се замисли.

— Мак може да работи за Коркоран, но да продава недвижими имоти, а не да организира шествия в Ривър Бенд.

— Ти си много добър човек — каза Сара, — защитаваш брат ми от обвиненията ми. Благодаря ти, но не мисля, че това ще промени каквото и да било. — Замълча, ръцете ѝ все още бяха вплетени една в друга. — След като видях Коркоран в Ривър Бенд и ти се обадох, си спомних, че ни разказа за жената, която си интервюирал, когато станяхме свидетели на шествието. Мисля, че се казваше Шарлот. Тя ти разказала, че някакво хлапе обещало да осигури плакати и знамена, ако

искат да протестираат срещу построяването на селището, а по-късно спомена, че използвала израз, който някак не ѝ прилягал, сякаш го е чули от някого. Заявила, че в селището ще дойдат непознати, които „унищожително ще унищожат един почтен град“.

— Да, спомням си, а Кери спомена, че Мак говори така. — Той замълча и си спомни за друг израз, който Шарлот използва: — „Няма да има пукнат дядо или баба“ — промърмори.

— Спомням си. Още един израз, типичен за Мак.

— Тогава не се замислихме много-много върху това, но решихме, че е малко вероятно той да има нещо общо с това.

— Вече не мисля така.

Стюардът им предложи кафе и обяд. Те пожелаха кафе и докато той им наливаше в чашите, Сара погледна през илюминатора. Летяха точно над езерото Ери. Покрай бреговете му като перлите на огърлица бяха наредени градове, които проблясваха на слънцето. За последен път видя езерото, когато замина за Ню Йорк, за да учи в медицинския факултет. За пръв път без съжаление си спомни вълнението и чувството за приключение, което изпитваше тогава.

„Има толкова много начини да изживееш живота си“ — каза си и я досмеша от баналността на тази мисъл, но с радост и облекчение откри, че осъзнава колко е прекрасен животът ѝ в момента. Той не изключваше медицинския институт. Тя можеше да продължи следването си, само трябваше да избере подходящия момент.

Едно „препятствие“ я бе отклонило от пътя, който си бе избрала. Обаче се сети за Аби, Кери и Дъг и осъзна, че това не е най-добрият начин да опише последните години, които бе прекарала със семейството си.

И срещата с Рубен. Чудото, че го среща. Сякаш вече знаеше — по-скоро се надяваше, но в същото време беше убедена — че това пътуване ще уреди нещата между тях, че той нямаше да позволи то да се осъществи, ако пътят му не беше чист. — Какво ще правим с Мак? — попита Рубен.

— Можем — малко колебливо започна Сара (все пак Ривър Бенд беше много важен за него) — да забравим за Мак за известно време. Да не му позволяваме да застава между нас през тези два дни.

А Рубен, който смяташе, че семейството е на първо място за Сара, нещото, което стои над всичко останало, я хвана за ръката и

заяви:

— Отлична идея.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мак спеше в апартамента на Роза в Хайд Парк, когато мобилният му телефон иззвъня в шест и половина сутринта. Опита се да не му обръща внимание, но шантавата мелодия, която си беше избрал, се повтаряше непрекъснато и той се предаде.

— По дяволите — изруга Мак, пресегна се към пода, опипа около леглото и го откри. Роза не помръдна, можеше да проспи и война.

— Да — каза той.

— Какви ги вършиш, проклетнико? — изрева Коркоран.

— Моля? — Мак седна в леглото. — Нищо. Тоест както обикновено. Днес ще ходя в Сейнт Луис. Каза ми да...

— Никъде няма да ходиш. Домъкни си задника тук.

— Сега ли?

Коркоран вече беше затворил телефона.

Защо трябваше да работи за човек, който побеснява, щом Мак кривне малко? Избухваше за нищо. Мак му обясняваше точно как стоят нещата, той се успокояваше и работата тръгваше, все едно нищо не се е случило, без да му благодари или да му се извини.

„Ще напусна на секундата — помисли си, — ако изникне нещо по-добро.“ Но много добре знаеше, че няма да го направи. Условията при Коркоран много му харесваха — заплатата добра, работното време също, а работата беше съвсем елементарна. А и той знаеше как да се оправя с Коркоран. Познаваше го много добре. Въпреки това, измъквайки се от леглото си, помисли, че не е добра идея да кара шефа си да го чака.

— Колко е часът? — попита Роза.

— Шест и половина. Мислех, че спиш. Заспивай.

— Телефонът ти би събудил и мъртвец. Защо не си сложи някоя по-нормална мелодия?

— И да бъда като всички останали ли?

Обу боксерките си и потърси с поглед панталоните си.

— Къде отиваш?

— Да се видя с шефа. Властният ми шеф с огромната си власт заповяда достойният му служител достопочтено да се яви при него.

Тя се засмя:

— Много добре за този ранен час. Не можеш ли да отложиш срещата с няколко минути и да се върнеш в легло. Погледни, готова съм да те приема — легна по гръб, с широко разтворени крака, вдигна ръцете си високо над главата и хвана таблата на леглото, сякаш е вързана за нея. Беше на седемнайсет години, стройна и мургава. Родителите ѝ бяха в Сицилия, а тя живееше при нейна леля, но си беше наела малко апартаментче и от време на време казваше на леля си, че ще спи у някоя приятелка. Носът ѝ беше голям, веждите гъсти, брадичката — квадратна. Мак смяташе, че всички италианки са красиви, но Роза го опроверга. Обаче сексуалната ѝ енергия изглеждаше неизчерпаема, а и беше умна. Той харесваше умните жени и често посещаваше университетските барове и кафенета, където можеше да срещне и да очарова такива жени.

— Искаш ли нещо различно тази сутрин? — попита Роза, застана на четири крака, стегнатото ѝ дупе бе вирнато примамливо високо, и му намигна изпод ръката си. — Разсъни се, преди да се срещнеш с големия шеф.

Мак се поколеба, изкушението беше голямо, но вдигна ципа на панталона си.

— Така ли ви учат да говорите в Чикагския университет?

— Говорех така и преди да дойда тук.

— А когато си в час?

— Тогава говоря за Аристотел и Омир, много ми е приятно. И с теб ми е приятно. — Тя се изправи. — Мак, няма да отидеш.

— Ще се върна.

— Но аз няма да съм тук. Имам часове. Аристотел.

— Обади ми се следобед.

— Къде ще бъдеш?

— В Сейнт Луис. Може би ще започваме нов проект там.

— Не ми вършиш работа от Сейнт Луис.

— Ще ти я свърша, като се върна. — Помаха ѝ от вратата.

— Няма ли да получа поне една целувка?

— Знаеш отговора. — „Разбира се, че го знае“ — помисли си той, излизайки от сградата. Никога не се целуваше. Не му беше приятно. Сега вече далеч от нея можеше да съсредоточи мислите си върху Коркоран и да се опита да разгадае какво го тормози, но през двайсетте минути, докато стигне до жилището на Коркоран, докато паркира колата си и се качи с асансьора до апартамента, не му хрумна нищо. Апартаментът на Лу му харесваше: просторни стаи с високи тавани и огромни мебели (Пуси се оплакваше, че потъва цялата в креслата и диваните, така си и беше), изглед към езерото и града, така че нощем имаш чувството, че си в самолет, а през деня, когато облаците са ниско над езерото, оставаш сам-самичък с небето, сякаш си господар на всичко.

— Здравсти, шефе — поздрави Мак и последва Коркоран през фоайето, а после зави към кухнята, защото очакваше да закусят, но домакинът тръгна към кабинета си.

— Имаш ли кафе? — попита Мак. — Прекарах една от моите бурни нощи. — Усмихна се цинично. Това винаги разсмиваше Лу.

Но не и днес. Коркоран взе една брошура от бюрото си и я хвърли на младежа. На корицата имаше снимка на терена близо до Ривър Бенд, а под нея пишеше: „Как искате да изглежда утре тази земя?“.

Объркан, Мак разтвори брошурата и беше смаян от снимката на кораб-казино.

— Какво, по дяволите...

По-нататък пишеше: „Очаква се да бъде дадено разрешително за строителството на ново казино, като това в Илинойс. Възможно ли е да е в Ривър бенд?“.

— Мамка му! — Погледна Коркоран. — Как са разбрали?

— Ти ми кажи.

— Откъде пък аз да знам? Господи, Лу, да не мислиш, че имам нещо общо? Не съм споделял с никого, защо да издавам тази тайна?

— Не си играй игрички с мен, задник такъв! Кой ти плаща?

— Да ми плаща ли? — Изведнъж му се зави свят и понечи да седне.

— Не съм ти разрешавал да сядаш. Остани прав.

— Лу, не се чувствам добре, трябва да...

— Отговори ми и върви в болница или където искаш. Първо обаче ми кажи кой стои зад тази работа.

— Не знам! Чуй ме, никой не ми плаща. Кълна се в Бог, Лу... — Гласът му все повече изтъняваше и той се закашля, за да спечели време да се съвземе, но кашлицата заприлича на ридание и започна да се оправдава: — Кълна се в бога, нищо не разбирам. Знаеш, че не съм казал на никого, свърших добра работа, самият ти ми го каза... — „Престани да дрънкаш празни приказки!“ Опита се да стои изправен въпреки световъртежа. — Хей, Лу, аз съм твой човек, нали не си забравил? Каквото ми кажеш, правя го. Нареди ми да го пазя в тайна, така и сторих. Не знам нищо за това. Помисли малко и ще видиш, че наистина не знам нищо. Имай ми доверие! Някой е научил. В смисъл, вече е публично достояние и всеки може да се обади на Илинойската...

— Човек не се обажда, ако не му е платено. — Коркоран грабна бутилка скоч от бара зад себе си и отпи от нея, загледан в документите върху бюрото. Климатикът беше включен на много ниски градуси, но Мак с изненада забеляза и това малко го уплаши, че Лу се потеше.

„Защо? От какво го е страх?“ — помисли си младежът. Ушите му бучаха, главата му туптеше, а пръстите му бяха изтръпнали.

Коркоран вдигна поглед.

— Вече не работиш за мен, но ако искаш да останеш невредим, кажи ми кой ти плаща.

„Не работя за него? Невредим? Какви ги говори тоя?“

— Никой не ми плаща! Работя за теб! Ти ми имаш доверие! Виж, защо не седнем да поговорим за... — запелтечи Мак.

— Няма за какво да говорим, а ти няма да сядаш. Сядат само хората, които работят за мен.

Главата му бучеше, но Мак се насили да се усмихне.

— Не говориш сериозно. Аз съм твой човек. Хей, ако нямаш време да седнем и да поговорим, аз ще дойда друг път. — Отстъпи крачка назад. — Знам колко си зает и ще дойда...

Коркоран се дръпна и отвори най-горното чекмедже от дясната страна на бюрото си, където, Мак знаеше това, държеше два пистолета, и двата заредени.

— Скапано копеле такова, кажи ми за кого работиш!

Мак усети, че по слабините му се стича нещо мокро и топло. Призля му от страх и неудобство, все още се чувстваше замаян, но

прикри мокрите си панталони с ръце. Шефът му го гледаше. Знаеше, че се е подмокрил, и се разтрепери. Всичко излезе извън контрол, събитията го изпревариха, той изостана. Не можеше да го понесе, чувстваше се така, сякаш е в полицейското управление и чака някой да дойде да го измъкне оттам.

Наведе се към Коркоран и се зарадва, че мъжът инстинктивно се дръпна назад. Видя, че листовите на бюрото са разпечатки от телефонния секретар на Лу и с ужас осъзна, че са се обаждали партньорите на Лу за казиното, а може би и журналисти? Видели са брошурите и са му звънели, за да разберат какво става. Затова той се потеше толкова. Явно се страхуваше.

„А така, накарай го да се уплаши още повече. Вземи нещата в свои ръце. За кого, по дяволите, се мисли, та ще ме заплашва? Той има нужда от мен!“

— Внимавай в картинката! — Гласът му бе пресипнал. — Внимавай, Лу, не бива да ме заплашваш, защото имам неща, които не би искал да покажа... снимки на, как й беше името, Пуси, когато я застреля... — Забеляза, че изражението на Коркоран се промени, но вече не можеше да спре. — Искаше да разрешиш този проблем да изглежда така, сякаш се е самоубила, затова се обади на мен. На мен, потърси мен! И аз го направих, изпълних това, което поиска, ти се разкара, остави ме сам с нея и цялата каша. Как ти се струва, големия Лу Коркоран си плюе на петите, а Мак Хейдън остана и оправи бакиите му. Но Мак Хейдън е умен, Мак Хейдън направи снимки, Мак Хейдън си пази задника! — Отдръпна се от бюрото и почти заслепен от страх, но в същото време много възбуден и въодушевен. Лицето на Коркоран, потъмняло от гняв, се мерна пред него. — Никой не улавя Мак Хейдън неподготвен! Аз съм по-умният, ти си просто един грубиян, нямаше да постигнеш нищо без мен. Нямаше да има демонстрации, репортери, нищичко. Нито пък казино! — Засмя се. — Всъщност пак няма да има казино! Знаеш ли какво, господин Коркоран? Един от партньорите ти го направи. За да се отърве от теб. Те си имат план, умни са, не са като теб. Планът им е да се отърват от теб и да получат всичко за себе си. Питай ги! — извика той. — И ще видиш!

Беше отстъпил почти до вратата. В първия момент идеята, че един от партньорите му е измислил този план, привлече вниманието на

Коркоран, но в следващата секунда той реши, че не може да е вярно, и извади пистолет от чекмеджето.

— Снимки ли? — строго и напрегнато попита. — Кучи син такъв. Къде са?

Мак погледна пистолета, който беше толкова малък, че изглеждаше като играчка в голямата потна ръка на Лу. „Къде са ли?“

— Скрити са на сигурно място. — Думите му прозвучаха глухо. Вълнението вече го нямаше, беше останал само страхът. — Но разказах за тях на много хора. Стотици. Ако нещо се случи с мен... — Лъжата бе толкова абсурдна, че мина незабелязана. Бученето в главата се засили, имаше чувството, че тя ще се пръсне. Вече не издържаше на страха и напрежението. Усети, че в гърлото му напират вик. Всичко го болеше. Имаше чувството, че нещо вътре в него напират да излезе на вън, и без да се замисля, ръката му сякаш сама се протегна към близката масичка и грабна бронзова статуетка на гол гръцки олимпиец. Като ожесточен питчер Мак я запрати в главата на Коркоран.

Стана толкова бързо, че Коркоран нямаше време да се отмести, а Мак видя, че той се свлича на пода, преди напълно да е осъзнал, че е хвърлил статуетка. Стоеше до вратата като хипнотизиран, без да може да се помръдне, всичко, дори бученето в ушите затихна. Чакаше с отворена уста, а после бученето отново се засили, напираше в ушите, очните ябълки, скалпа, докато най-после викът избухна от гърлото му.

Това го извади от транса, в който се намираше. Той бързо прекоси стаята. Коркоран лежеше зад бюрото си, на главата му имаше дълбока рана, от която течеше кръв. „Мъртъв е. Или ако не е, ще умре от загуба на кръв. — Тази мисъл не дойде от него, тя беше част от бученето в главата му. — И в двата случая, така му се пада. Майната му, та той ме уволни! Трябва да се махна от тук, да изчезна от... Не, чакай малко.“ Той трепереше от студ, мокрият панталон бе залепнал за сланините и краката му, пръстите на ръцете му бяха изтръпнали, бученето изпълваше цялата стая, но някъде в главата му, която сякаш щеше да се пръсне, се въртяха думи и образуваха заповеди: „Не можеш да си тръгнеш просто така. Мисли! Мисли! Оправи тук. Направи го, когато умря онази кучка Пуси, направи го и сега“.

Той се наведе да потърси статуетката. Сякаш все още се намираше в онзи странен транс. Погледът му попадна най-напред на пистолета. Намираше се на килимчето до протегнатата ръка на Лу.

„Остави го там. Не го пипай. Неговите отпечатъци са върху оръжието.“ Наведе се още по-ниско и затърси статуетката, най-после видя, че се е озовала чак на другия край на стаята. Заобиколи бюрото откъм външната му страна, за да не стъпи върху кръвта на Коркоран, взе статуетката, избърса я с кърпа от бюрото и я върна на мястото ѝ на масата. Потопи тъгълчето на кърпата в кръвта на Коркоран и изцапа с нея ъгъла на бюрото, като предварително изчисли кой точно да избере, като пресметна ъгъла, под който Коркоран щеше да е паднал, ако се беше ударил в него. „Умно, не съм загубил форма.“ Понечи да сложи кърпата в джоба си, но се спря. „Якето не може да се изпере, а панталоните могат.“ Пъхна кърпата в джоба на панталона си и огледа стаята. Не беше докосвал нищо друго. Копелето не му позволи да докосне каквото и да било, дори да седне.

Хвърли последен поглед, отиде до вратата и я отвори с лакът — беше сложил ръката си в джоба на якето. Никой не го бе видял да идва, никой нямаше да види, че си тръгва. Лу мразеше в апартамента му да идват непознати. Допускаше само служителите от фирмата за чистота да си вършат работата, докато той беше в кабинета си.

„Няма никого, никой не е чул нищо.“ Мак се засмя, но смехът му приличаше повече на скимтене. Остави вратата да се затвори и заключи след него. „Имам нужда от едно питие“ — помисли си. Трябваше да вземе бутилката със скоч от бюрото на стария Лу. Опита да се ухили, но устата го заболя, когато се усмихна. „Трябва да обмисля нещата, да се махна от тук.“ Изкара колата от гаража и тръгна по Пиърсън Стрийт. Гумите изсвириха. „За бога, намали, някое тъпо ченге ще те глоби и тогава...“

Намали и се затътри с позволената скорост, докато всяка фибра от тялото му го караше да настъпи газта, да избяга и да зареже всичко и всички.

— Кучи син — изрече на глас въпреки бученето в главата. — Кучи син, бях се устроил, въртях го на малкия си пръст, имах бъдеще. А сега какво да правя?

Къде отиваше сега? Не знаеше, но и нямаше значение. Просто не трябваше да остава на едно място. Зави на юг по Лейк Шор Драйв. „Мамка му, трябва да разреша този проблем сам. Както винаги. Никой никога не ми е помагал с каквото и да било. Израснах сам, избягах сам, а сега пак сам трябва да се оправям. Проклетият Лу Коркоран

трябваше да се грижи за мен, държеше се с мен като баща и ме разочарова също като баща, както всички останали в скапания ми живот.“

Цял ден обикаля с колата. Бученето в ушите не преставаше, очите го боляха, пръстите на ръцете му бяха изтръпнали, но продължаваше да шофира. Озова се на границата с щата Индиана, зави на север и стигна чак до Уисконсин, после отново пое на юг към Чикаго, мина през Луп^[1] и отиде до университета.

Намери място за паркиране на Мидуей, на няколко преки от апартамента на Роза. Тя щеше да се погрижи за него, да го сложи да си легне, да го нахрани... но Роза имаше лекции през целия ден.

— По дяволите! — изкрещя той от яд и отчаяние, но този крясък бе заглушен от задуха и горещината в колата му. Крещенето не помогна. Искаше му се да намери думи, с които да опише как се чувства. „Изтощен съм, смазан, загубих дар слово.“ Удари с юмрук волана. „Добре тогава, просто се огледай наоколо.“ Винаги му беше приятно да се почувства част и университета. Но днес не му беше забавно тук. Проклетите студенти си знаеха мястото, знаеха по какъв път са поели, затова бърбяха, смееха се, правеха жестове с ръце, които преди го забавляваха, подиграваше им се, но сега се чувстваше толкова откъснат от всичко това, че след няколко минути потегли. Мразеше университета и всички в него.

Тръгна на север покрай езерото към предградията. Паркира близо до храма „Баха“ в Уилмет. Слънцето залязваше, улиците притъмняваха и хората започнаха да палят лампите в къщите си една по една, меки златни квадратчета в масивните тухлени къщи със затворени входни врати. Знаеше, че никой няма да отвори вратата на дома си и да го покани, дори не го искаха на улицата си, и си тръгна. Мразеше Уилмет, мразеше къщите и техните обитатели.

Трябваше да напусне Чикаго, знаеше това, но никъде никой не го чакаше, в нито един град в страната нямаше човек, на когото да се обади и да помоли да го подслони за ден-два. Имаше няколко момичета в Ню Йорк. Обаче ги беше зарязал, когато Коркоран му предложи по-голяма заплата и по-лесна работа в Чикаго и Мак изведнъж си каза, че се прибира у дома.

— У дома — каза той, седнал в колата си, която сега ненавиждаше, защото миришеше на урина и пот. В нея се чувстваше

като в затвор. — Там ми е мястото. Така или иначе вече е време за вечеря. Трябва да хапна нещо, да запазя силите си.

Движението по Лейк Шор Драйв беше натоварено и му отне доста време да стигне до квартала си и да намери къде да паркира. Преди щеше да паркира, където и да е и да поеме риска ченгетата да проверят района, но тази вечер не можеше да рискува да го глобят и да му проверят регистрационния номер. Някой можеше да е видял, че влиза в гаража на Лу или че излиза от него в момента, в който според съдебния лекар е настъпила смъртта на Коркоран.

Освен ако не му е отнело по-дълго време да умре от загуба на кръв, в такъв случай нямаше да има проблем.

А може и да не бе умрял. Мак се разтрепери в топлата септемврийска вечер. Пъхна ръце в джобовете на панталона и напипа напоената с кръв кърпа.

— Не мога — тихо извика той. — Аз не... Аз не съм...

Всичко изглеждаше толкова безсмислено. Нямаше думи, с които да опише чувството, че целият му свят рухва.

— Хей! — извика Кери, когато той мина бързо покрай стаята на път за третия етаж. — Нямаше ли да ходиш в командировка за няколко дни? — Мак не се спря, взимаше по две стъпала наведнъж. — Ама, че си любезен, няма що — извика тя след него. — Ние вечеряхме, лазаня, искаш ли...

Но той вече се беше качил горе. Чу го, че обикаля нервно из стаята. Отиде в стаята на Аби.

— Странно — каза Кери.

— Кое е странното? — попита Дъг.

— Мак. Горе е и е в ужасно настроение.

— Мак ли?! — извика Аби. — Не може да бъде.

— Не би трябвало да е тук — добави братчето им.

Кери сви рамене.

— Не каза нищо, тичаше нагоре по стълбите.

— Може да му се е ходело до тоалетната — предположи Дъг. — Не го искам у дома. Мразя го. Излъга ме за изложбата. Сигурно непрекъснато лъже, мразя го. — Той се обърна към стълбите. — Ще му кажа, ще...

— Недей! — извика Кери. — Много е ядосан за нещо. Не искаш да се вбеси и на теб, нали? Остави го на мира.

— Няма. Той ме излъга. Държеше се с мен така, сякаш съм му симпатичен, повтаряше ми колко съм добър, а всичко е било лъжа! Той е лъжец и ще му кажа, че го мразя.

— Не, няма да го направиш — ядоса се Аби. Точно сега не ѝ беше до капризите и ината на Дъг, нито пък до гнева на Мак. — Но защо се е върнал? — Идваше ѝ в повечко. — Отиваш си в стаята и си довършваш домашните — заповяда тя на Дъг.

— Защо?

— Защото аз ти казвам, а сега аз командвам тук! Заминавай бързо!

Обърна се с гръб и се наведе над бюрото си, но не виждаше нищо върху него. Беше толкова ядосана, че цялата трепереше. По време на вечерята успя да се държи като Сара, попита ги как е минал денят им в училище, слушаше внимателно това, което ѝ разказваха, сложи им големи порции в чиниите, даже отрязва допълнително парче торта на Дъг. Беше много внимателна, а всъщност ѝ се искаше да се затвори в стаята си, за да мисли за себе си, за собствените си чувства. Тези дни беше много объркана. Вече не се чувстваше толкова нещастна както в началото. Беше като ухапване от комар, което първо сърби, после спира, пак започва и пак спира без видима причина. Но как е възможно да не се чувства нещастна, след като знаеше какво е сторила и колко ужасно се беше държал Шон, и че вече нищо нямаше да е същото?

В училище всички бяха много мили с нея, посрещнаха я, сякаш се е върнала от пътуване, с изключение на едно хлапе от седми клас, което я попита дали ще опита следващия път на Види 500, но тя не му обърна внимание. Шон го нямаше и тя не можеше да отмине току-така този факт, защото истината бе, че колкото и да се страхуваше от срещата с него, ѝ се искаше да го види, за да го пренебрегне или може би да му даде възможност да ѝ обясни всичко така, че да го разбере и да му прости. Но той не беше на училище. Сара бе предположила, че точно така ще стане. В такъв случай къде можеше да е? В затвора? Или се бе върнал в Англия? Неведението беше нещо ужасно, а и не можеше да се обади у тях и да пита за него. Не можеше да си позволи никой да разбере, че се интересува от него.

Сега беше в стаята си; най-после беше сама, най-после на спокойствие. Внезапно се появи Мак, а Кери и Дъг искаха да спорят с

нея, Дъг искаше да се качи на третия етаж... „И от мен се очаква да се справя с тази ситуация. Не е честно. Не съм готова да поемам такива отговорности.“ Стана ѝ много мъчно за самата нея, но в същото време се почувства благородна, защото правеше това заради Сара.

Телефонът иззвъня и Дъг скочи да го вдигне.

— Здравей, миличък, всичко наред ли е у дома? — попита Сара.

— Разбира се, къде си?

— В Ню Йорк, нали знаеш?

— Да, но те чувам толкова добре, сякаш си съвсем наблизо.

— Дай на мен. — Кери грабна слушалката. — Сара, Мак се върна.

— Какво? Каза, че ще е извън града!

— Знам, но си дойде преди няколко минути. Изглеждаше бесен на целия свят.

— Какво каза? Притеснява ли ви, създава ли ви неприятности?

— Нищо не каза, изтича горе, даже не ни поздрави. Не пожела и да вечеря.

— Кери, моля те, дай да говоря с Аби.

— Но аз също мога да ти разкажа...

— Знам, че можеш, скъпа, но искам да говоря с Аби.

Кери се обърна и видя, че Аби стои на вратата на стаята си.

— Сара иска да говори с теб. Винаги пита теб дали сме прави за нещо.

Аби не ѝ обърна внимание, наложи си да мисли за Сара. Тя заслужаваше да прекара добре, без да се тревожи за тях.

— Не се притеснявай за Мак, Сара. Кери не биваше да ти казва. Той не създава проблеми, всичко е наред. — „Накарай Сара да се гордее с теб.“ — Добре ли прекарвате?

— Да — отвърна тя.

— Къде сте?

— В едно такси, отиваме на вечеря. Аби, Мак не обясни ли защо се е върнал?

— Аз не съм го виждала. Кери каза, че е изтичал покрай стаята ѝ и се е качил в своята стая, без да каже и дума, и е изглеждал в ужасно настроение. Къде ще вечеряте? В изискан ресторант ли?

— Не знам. Казва се „Крамерси Таверн“.

— Ще те води в таверна ли?

Сара се засмя.

— Казах ми, че е много хубаво. Някой ден ще отидем всички заедно. Някой от вас притеснява ли се от присъствието на Мак?

— Не, вече ти казах. Добре сме. Рубен добре ли е?

Сара го погледна. Двамата се усмихнаха един на друг и докоснаха ръцете си.

— Да, добре е — отговори тя.

— Струва ми се, че си щастлива и доволна. Така ли е?

— Да.

— О, наистина ли? — Аби си пое въздух. — Чудесно! — натърти тя. — С какво си облечена?

— Черен костюм с панталон, розова копринена блуза, онази, дето на няколко пъти вземаш назаем. Аби, къде е Мак в момента?

— Казах ти, в стаята си. Вероятно се сърди за нещо, по-късно сигурно ще излезе и даже няма да го видим. Знаеш, че прави точно така, знаеш също, че изпада в такива мрачни настроения. Сара, всичко е наред, не се тревожи за нас. Няма нищо необичайно, всичко е нормално.

Сара кимна. Защо да не е нормално? За какво толкова се притеснява?

— Добре, миличка, обадете ми се, по което и да е време, ако има нещо. Мога ли пак да чуя Дъг и Кери, ако обичаш?

Позаслуша се да долови безпокойство в гласовете им, докато ѝ разказваха как е минал денят им в училище. Не ѝ се сториха обезпокоени. Когато таксито спря пред ресторанта, тя най-последно приключи разговора.

„Крамерси Таверн“ изглеждаше стар колкото Ню Йорк, с груби дъски на тавана, почернели от времето, тежки завеси падаха на големи дипли, а масите и столовете бяха тъмни, лъскави и солидни. Осветлението беше приглушено, между масите имаше голямо разстояние, мъждукащи свещи осветяваха само хората, които вечеряха на масата.

Сара се усмихна на Рубен, докато се настаняваха.

— Благодаря ти. Тук е страхотно.

Беше десет и половина и в ресторанта се чуваха тихите разговори на безгрижни хора, които предпочитаха да си поръчат още една бутилка вино и разговорите им да стават все по-весели, но тази

приятна вечер да не свършва. Напрегнатият ден беше към края си и сервитьорите, вече не толкова бързи и чевръсти, сякаш се плъзгаха от маса до маса. За Сара и Рубен всичко това беше само като фон, просто едно приятно място, където да останат насаме.

Когато сервитьорът донесе менюто с вината, Рубен попита:

— Какво ще изберем за начало?

— Бяло бордо.

— Отличен избор. Червено ще прием с вечерята. — Поръча и двата вида вино и отново се обърнаха един към друг. — Имаш ли въпроси към мен? Не ти дадох възможност да ме питаш каквото и да било, все аз говорех.

Всъщност той говори в продължение на три часа. Но това беше късно следобед. Преди това имаше служебна среща, която започна малко след пристигането им. Остави Сара се разхожда из Гринич Вилидж. Тя не познаваше Ню Йорк много добре. Годината, която прекара в медицинския институт, беше толкова натоварена, че рядко напускаше квартала, в който се намира Колумбийският университет, но дори и когато имаше тази възможност, стигаше едва до Линкълн Сентър.

Разглеждаше малките улички на Гринич Вилидж, които представляваха смесица от старо и ново, вглеждаше се в миналото и традицията, подобрени от нови идеи, спретнати, скромни, излъчващи някакъв особен чар. Имаше някакво очарование в къщите, наредени една до друга като граждани, които клюкарстват и обсъждат скандалите в града. Този чар беше още по-осезаем към края на деня. Бели и светлосиви облаци изпълваха небето, бяха паднали ниско над града. Старинни и улични лампи най-после светнаха. Все още бе топло и въпреки че всеки момент можеше да завали, Сара не се прибра. Разхождаше се из улиците, беше й приятно да се загуби в тях, видя църкви, художествени галерии, паркове, гробище, чудни бутичета, вериги магазини и високите сгради на Нюйоркския университет. В един занаятчийски магазин намери комплект резбарски инструменти за Дъг, върху който бяха гравирани Бруклинският мост и Статуята на свободата. В книжарницата зад ъгъла купи сборник разкази за остров Елис за Кери. За Аби избра биографиите на нюйоркски актриси. По-късно влезе в едно малко кафене да хапне салата и да пие еспreso и отново тръгна.

Беше напрегната и развълнувана, но странно лека. „Защото съм сама — помисли си. — Туристка в Ню Йорк, без деца, които ме чакат у дома, без да трябва да готвя вечеря или да проверявам домашни, без да се налага да приготвям сандвичи за обяд, без работа, която ме чака в офиса.“

Но не беше само това. Изведнъж се почувства свободна от очакванията и предразсъдъците, които досега бяха ръководили живота ѝ. Старите порядки не ѝ изглеждаха толкова закоравели. „Днес животът ми ще се промени.“

Отхвърли мисълта дори, че животът ѝ ще си остане същият, че ще се върне в Чикаго и ще заживее предишния еднообразен живот, без да се надява, че ще се случи нещо ново.

След днешния ден нищо нямаше да е същото, това беше денят за вземане на решения. Тази мисъл я обнадежди, повдигна духа ѝ и сякаш витрините на магазините светнаха, а замислените лица на нюйоркчани, които бързаха и се блъскаха на улицата, грейнаха. Почувства се като една от тях. Мина ѝ същата мисъл като в самолета на идване: Рубен нямаше да я доведе тук, ако не беше време за промяна в отношенията им. „Днес животът ми ще се промени.“

Рубен я чакаше, когато се прибра в апартамента му късно следобед. Тъкмо започваше да вали. Преди да тръгне на разходка, остави багажа си и само зърна стаите, но беше поразена от разликата между тях и дома, който бе създал в Чикаго. Като се върна, не можа да повярва, че това е домът на Рубен.

В Чикаго беше напълнил големите стаи с обемисти мебели, роял, старинни килими в убити нюанси на синьо, розово, сивкавозелено и кафяво, картини от Милтън Глейзер и литографии на Пикасо, които сякаш свързваха вековете. Но тук, в нюйоркския си мезонет близо до Шеридан Скуеър, със спираловидна стълба до втория етаж, който още не бе виждала, той категорично бе затворил вратите към миналото.

На долния етаж, просторен и с висок таван, беше обособил отделни стаи с финикови палми, цитрусови дръвчета и високи библиотеки. Френски прозорци и високи тесни прозорци без завеси гледаха към голяма тераса. Преди разходката забеляза небостъргачите в Долен Манхатън, но сега виждаше единствено дъжда, който блъскаше в прозорците и превръщаше стаите в тъжна палитра от бели стени, пепеляви лавици, полиран паркет, неизползвана камина, ъглови

канапета и фотьойли в бяло, черно и кафяво. Единственото цветно петно бяха турските килими и наредените като в галерия от двете страни на холната врата прекрасни картини от Франц Клайн, Антони Топиес и Вилем де Кунинг. В другия край на галерията имаше табло за дартс, чиято мишена беше доста надупчена.

„С изключение на таблото за дартс домът му прилича на хотел“ — помисли си Сара. Чисто, семпло, лъскаво и красиво. Всичко си пасваше, всичко беше в идеални пропорции. Беше произведение на изкуството, а не дом. Не можеше да си представи, че ще се свие някъде в хола с книга в ръка или че ще си свали небрежно обувките и ще си направи чай.

Спомни си, че Рубен много пъти беше споменавал, че иска да съчетае миналото и настоящето в градовете, които строи, да почита най-хубавото от миналото и да намери начин да го съхрани. „Колко болезнено трябва да е било собственото му минало — помисли си тя, — за да му обърне гръб толкова грубо и категорично и да си построи нов дом.“

Но после влезе в кабинета му. Той представляваше малка стая, отделена от хола с помощта на лавици с книги. Книгите бяха наредени изправени, други, облежани върху тях, а някои едва се виждаха зад литографията на Тулуз-Лотрек, поставена в тежка рамка, и карикатури, подписани от Хиршфелд. Светлината на настолна лампа се отразяваше в полирано бюро от орехово дърво и холна масичка, сложена в ъгъл, оформен от диван и стол, тапициран в тъмнозелен туид. Това бяха всичките мебели в стаята. Рубен беше бутнал настрани книгите на холната масичка, за да направи място за бутилката вино, чаши, купа с различни видове ядки и поднос със солени бисквити. Сара седна в единия край на дивана, щастлива, че може да си почине след четиричасовата разходка, доволна, че се намира в тази стая. Притъмня и Рубен включи настолните лампи, запали дървата в малката печка в ъгъла и напълни чашите с вино. Той седна във фотьойла и започна да говори. И тъй като осъзнаваше, че е трябвало да направи това преди месеци, разказа на Сара абсолютно всичко, защото не искаше да рискува някоя на пръв поглед незначителна подробност по-късно да се окаже фатална.

Разказа ѝ цялата тъжна, заплетена история на брака си с Ардис, за собствените си грешки и провали, както и за нейните. Започна от

колежа и приключи с обаждането на Гус от събота няколко минути преди обяд, с което адвокатът потвърди, че Ардис е подписала финансовото споразумение.

— Сега вече можеш да се отдадеш на щастливата си любовна история с своята невероятна дама — беше изкоментирал адвокатът. Рубен ѝ предаде и тези думи.

Когато приключи, беше почти осем часът. По прозорците барабанеше дъждът, който придаваше приказна и задушевна атмосфера в стаята.

— Това, което искам да разбереш — каза Рубен, — е, че никой не ме е принуждавал да правя каквото и да било. Бях убеден, че съм влюбен в Ардис, знаех, че искам да я закрилям в свят, който я ужасяваше. Беше избягала от бордеите, в които бе израснала, и щом ме откри и се оказа, че има нужда от мен, аз я направих част от живота си. Не след дълго осъзнах, че съм я приемал като проект, който наричах „брак“.

Той замълча, Сара също не каза нищо; през цялото време го слушаше, без да го прекъсва. Не сваляше поглед от него, обожаваше гласа му в тихата стая, начина, по който се опитваше да не ръкомаха, за да не се разсейва от това, което иска да каже, бръчицата между очите му, когато се опитваше да намери подходящите думи. Оказа се, че обича всичко в него, дори откровенията, които приличаха повече на приказка за привързаността и копнежа на младостта, за самотата на средната възраст и накрая за греховете на космическата природа.

— Предполагам, че любовта може да разцъфне и при ужасни обстоятелства, ако човек се почувства като герой. Но мисля, че винаги съм търсил проекти-задачи, основани на нуждите на хората. Не знам дали го правя, защото това е най-лесният начин да се почувствам уверен в себе си, или защото е най-бързият начин да задоволя нуждата да бъда обичан и уважаван. Знам обаче, че понякога трябва да бъда възпиран от желанието си да се опитвам да разреша всичките проблеми на света, надлъж и шир. — Той тъжно се усмихна. — Герой. — Наля останалата част от виното в чашите. — С теб не се чувствам така. Не си проект; ти си силна жена, която е трябвало да взема трудни решения и да живее с тях по начин достоен за възхищение. Знам, че се справяш и сама, че животът ти е пълноценен и хубав и без мен. Ще ми се да вярвам, че с мен животът ти би бил още по-хубав, но осъзнавам,

че не съм ти необходим за това. — За пореден път замълча, но Сара пак не каза нищо. — Можеш да се грижиш за семейството си и без мен; справяш се прекрасно с децата. Не по-зле от истинска майка. Ще ми се да вярвам, че ако сме заедно, ще растат в по-различна атмосфера, отколкото в момента, но не ти трябва и за това. Те ще се справят чудесно и ако семейството им остане такова, каквото е сега. — Седна в другия край на дивана. — Всички тези приказки са доста неумел начин да призная, че те обичам и че искам да се ожения за теб, да създам дом с теб, да те закрилям, доколкото е възможно, от нещастията и нищетата, надявам се и ти да направиш същото за мен. Вече не вярвам в еднопосочните улици. Вероятно никога не съм вярвал в тях. Знам само, че искам да дам на теб и на близките ти хубав и изпълнен с радост живот.

В стаята настъпи тишина. Дъждът беше поспрял и през леко откrehнатия прозорец се чуваха шумове, които напомняха на Сара за собствения ѝ квартал: движението на колите по улицата, дете викаше „чао“ на приятелите си, лаене на куче, жена, която викаше някого за вечеря. Всичко изглеждаше толкова познато, но някак далечно, дванайсет етажа под стаята, в която седяха с Рубен под светлината на сферичните лампи и се чувстваха като потопени в злато. Сара се наведе към него и го погали нежно по лицето.

— Но ти си ми страшно необходим. За всичко — увери го тя.

По-късно отидоха да вечерят, защото единственото им желание бе да се озоват в леглото му и да преоткрият това, което познаваха отпреди. Но сега нищо не помрачаваше мислите на Рубен, когато легнеше до Сара, в думите му нямаше несигурност. Когато се прегръщаха, пред тях се разкриваха ясни хоризонти и те поемаха към тях еднакво свободни, сигурни и обнадеждени.

— Днес животът ми се промени — промълви тя, а той ѝ отвърна:

— Днес животът и на двама ни се промени.

Как бе възможно след такова признание в любов да го гледа, докато пиеше бавно и спокойно кафе с коняк доста след полунощ, и да ѝ хрумва мисълта, бърза като птица, която обикновено се стрелва към някое дърво и размърдва листата му, че не е сигурна? Разбира се, за това си имаше причина: той идваше при нея необременен, свободен, а тя водеше след себе си семейство, грижи и нужди по три подрастващи деца, които изискват много внимание и родителски грижи. Спомни си,

че когато се разделиха, си помисли, че няма време за Рубен, че тази раздяла вероятно е за добро. Може и да е била права.

Наблюдаваше го, погледът му се спря на две двойки, седнали на съседна маса, които спореха кой да плати сметката. Наистина ли иска да свърже живота си с неговия? Да промени, без да може да предвиди точно в каква посока, живота, който толкова трудно бе изградила? Беше се научила да балансира между дома, трите деца, работата и приятелите си; в повечето случаи можеше да предвиди какво ще се случи през деня и знаеше, че може да се справи с кризите, които изваждаха други хора от равновесие. Доколко непредсказуем щеше да е животът ѝ с Рубен? Какво от това, което в момента имаше, щеше да изгуби или спечели — да не забравяме и тази възможност? От години никой не ѝ бе казвал какво да прави и какво да не прави; от години никой не бе оспорвал решенията ѝ, дори не беше предлагал алтернативи. Беше свикнала сама да взема решенията и пак сама да ги осъществява. Вече приемаше това за даденост.

Рубен се обърна, срещна погледа ѝ и се усмихна. Тя отвърна на усмивката му и протегна ръка през масата, той я взе и тя си помисли. „Да го приемам за даденост ли? Защо да продължавам да приемам това положение за даденост? Истината е, че се уморих да бъда добра, чувствителна и честна; искам да имам възможността да се оттегля понякога от тази отговорност, знаейки, че има някой, който да поеме нещата в свои ръце, докато си стъпя на краката. Защо да искам цял живот сама да вземам решения? Само за да съм сигурна, че мога да го направя ли? Вече го знам. Доказах го. Време е да докажа, че обичам някого достатъчно силно, че да споделя живота си с него. Че обичам Рубен достатъчно, за да споделя живота си с него.“

— В очите ти има тъга — забеляза той. — Защо не споделиш с мен?

Въпреки че инстинктът ѝ подсказваше да не му разказва, да не прибързва с откровенията, му сподели. „Защото точно това правеше той толкова време, нали? Не споделяше откровено с мен? Изолираше ме, защото не беше готов да е честен с мен.“ Всичко беше наред, защото той я разбра, тръгнаха си от ресторанта прегърнати и когато минаха през входната врата, бяха двойка, която се прибира у дома заедно, качва се стълбите на втория етаж заедно и си ляга заедно, за да

се събудят утре и всяка сутрин отсега нататък един до друг. „Да — помисли си Сара, преди да заспи, — да, така ще бъде.“

— Да — промърмори Рубен рано сутринта, когато Сара седна до него в леглото.

Той не беше буден, беше произнесъл тази дума в просъница, преди отново да заспи дълбоко. Спеше по гръб, не се въртеше много в леглото. Сара, която спеше много неспокойно, се чувстваше непослушна до него. Сега седеше в леглото и го гледаше, слънцето изгря и стаята се изпълни със светлина. През високия прозорец тя видя небостъргачите, които си представяше предишната вечер, ясно очертани, измити от дъжда. Всичко беше свежо и ново, а тя беше щастлива и нямаше търпение денят да започне.

Наведе се и целуна Рубен, а той отвори очи, вече съвсем буден.

— Добро утро. Много си красива тази сутрин.

— Само един любовник може да каже такова нещо. — Отново го целуна. — В девет часа имаш среща.

— Така е, по дяволите. Искам да съм с теб.

— За закуска, обяд или вечеря?

Той се засмя.

— И за трите. — Погледна през прозореца. — Искаш ли да се разходим тази сутрин? Срещата ми е в кметството, а близо до него, на Бъркли Стрийт има малка закусвалня. Пеша е далечко.

— Обичам дългите разходки. А и имаме достатъчно време, още е рано. — Пак го целуна и се измъкна от леглото. Харесваше й, че той я гледа как прекосява гола стаята и как отива към банята. „Твоя е“ — съвсем простичко й беше казал Рубен, когато снощи си остави козметичната чантичка. Намираше спалнята му за анонимна, но леглото беше широко и удобно, което поне засега беше единственото, което ги интересуваше.

Бъркли Стрийт се оказа по-далече отколкото очакваше Сара, но тя беше развълнувана, че са заедно. В този ранен час нямаше други пешеходци, които да им пречат. Минаха през тихи квартали, където от време на време се появяваше някой ранобуден човек, за да си вземе вестника или да разходи кучето си; собствениците на магазини подреждаха стоката си на витрините и шумно вдигаха ролетките;

други продавачи излагаха хранителни стоки, мебели, книги и дрехи по много привлекателен начин. Хванати за ръце, Рубен и Сара вървяха бързо и разговаряха — имаха да обсъждат толкова много неща — вдишваха дълбоко острия, почти пикантен въздух в ранната утрин, прочистен от дъжда през нощта.

Вървяха повече от час, докато стигнат до „Пегс Плейс“, малка, светла закувалня и доста оживена. Ухаеше на канена, индийско орехче, кафе и палачинки. Седнаха в ъгъла, докато се освободи маса, а после се преместиха, като си взеха чиниите и чашите.

— Тук е на самообслужване — поясни Рубен.

— Харесва ми — отвърна Сара. Усмиваха се един на друг, защото бяха заедно. Чувстваха се освежени от разходката, френският тост и мармалад бяха вкусни, кафето беше страхотно, всичко беше прекрасно.

— Какво искаш да правим днес следобед? — попита я той. — Много ми се иска да те заведа при родителите си, но те ще се върнат от Италия едва след месец. Тогава ще дойдем пак. Направил съм списък на музеи и галерии, които смятам, че ще ти харесат.

— Искам да видя Карано Вилидж — каза Сара. — Имаме ли време?

— Предостатъчно. Благодаря ти. — Беше благодарен, но и малко засрамен, че дори сега, след като многократно бе доказвал способностите си, толкова много се нуждаеше от някого (за когото да му пука), който да проявява интерес към работата му. „Кой няма нужда от това? Всички имаме нужда от подкрепа, за да вярваме, че сме ценни не само в професионалния, но и в личния си живот, и това ако не е основателна причина човек да се ожени? Разбира се, стига бракът да е сполучлив.“

— Ще отидем с колата до Ню Джърси, щом приключа със срещите си тук — каза той, — и от Карано Вилидж тръгваме направо за летището. Самолетът ни излита едва в шест и половина. Ще имаме време даже да обядваме късно следобед. — Допи кафето си. — Трябва да тръгвам. Така ми се иска да остана с теб и да пия кафе след кафе.

— Ще дойда с теб. Никога не съм ходила в кметството. Ще поразгледам квартала.

— В кметството ще ти намеря карта. Телефонът ти в ред ли е? Ще ти звънна, щом срещите ми свършат.

Обади ѝ се два пъти: веднъж, за да чуе гласа ѝ, а вторият, за да ѝ каже, че ще се забави.

— Срещите се проточиха повече отколкото очаквах. Ще почакаш ли още час?

— Разбира се.

— Къде си?

— На една пейка в Батъри Парк.

— Гледаш Статуята на Свободата.

— Да, невероятна е. Виждала съм хиляди снимки на статуята, но сега изведнъж я виждам на живо пред себе си — по-голяма и много по-внушителна, отколкото съм си я представяла. Трябва да доведе Дъг, Кери и Аби да я видят. Искam и те да изпитат това усещане.

— Ще ги доведем заедно и ще им организираме тризвездна обиколка на града. Трябва да затварям. Скоро ще ти звънна пак.

Сара седеше и гледаше величествената статуя от другата страна на заливчето, факлата, вдигната високо към синьото небе, с всички надежди на тази нова земя, изпълнени или все още не, които символизираше вдигнатата ръка, и изчистените бели форми, които помагаша на корабите да влязат в пристанището. Слънцето напичаше, духаше лек ветреца, около нея бърбеха семейни двойки, ученици. Беше доволна, че е сама. „Туристка в Ню Йорк — помисли си. Същата мисъл ѝ хрумна и докато обикаляше Гринич Вилидж. — Колко е хубаво да си турист, където и да било.“ Ще ги доведат и ще им организират тризвездна обиколка на града. Прекрасна идея, но въпреки това от време на време е приятно да останеш сам със себе си, да не се налага да говориш, да поглъщаш със сетивата си шумовете и гледките, без да трябва да ги обясняваш с думи и да споделяш с някого чувствата си.

И все пак беше прекрасно, че сподели останалата част от деня с Рубен. „Благодаря на бога за това“ — с ирония си помисли тя. Разходиха се из Карано Вилидж Ист и Сара беше възхитена. „Слава богу и за това“ — пак си каза тя. Беше много по-хубаво отколкото очакваше (мислеше, че селището представлява къщи, наредени една срещу друга от двете страни на улици, като отбори от почти еднакви близнаци, разхвърляни игрища и прашни терени за софтбола); всъщност изглеждаше точно така, както Рубен беше описал Карано

Вилидж Уест — самостоятелни ферми с обширни поля, двуетажни къщи, големи зелени площи, игрища, училище, почивен център и две редици магазини в ранен американски стил. Станало част от селския пейзаж на Ню Джърси, селището беше примамливо място, където човек би се заселил, би отгледал децата си, би намерил приятели.

— По-голямо от семейство, по-малко от град — промърмори Сара.

— Благодаря — каза той. — Това е целта ни.

— Исаия тук ли е? — попита тя, докато вървяха към колата. — Бих искала да се запозная с него.

— Не, тази седмица е на риба в Канада. Това е негова страст след строенето на градове за млади семейства. В края на месеца ще дойде в Чикаго. Да го заведем ли на вечеря?

Сара го погледна. Установи, че е изненадан колко бързо и лесно „ние“ стана част от речника му.

— Да — протичко отвърна тя.

Той пръв направи тази промяна в речника си, защото за нея „ние“ включваше три деца и майка. Тези дни щяха да поговорят за семейството ѝ, и то трябва да стане скоро, но не сега, когато говореха за работата, която той обичаше, и за местата, които преобразяваше. Взаимно щяха да променят живота си, но щяха да обсъдят този въпрос в Чикаго, техният дом за много време напред.

Спряха да пият кафе в едно малко ресторантче близо до Принстън и Сара се обади у дома.

— Всичко е наред — успокои я Аби. — Не е нужно непрекъснато да ни звъниш. Нищо не се е променило от предишното ти обаждане.

— Приятно ми е да знам, че е така — отвърна тя. — Добре ли мина денят в училище?

— Да. Е, Кери е в лошо настроение, нейният ден май не е бил много приятен. В момента е горе в стаята си, но ще се оправи, винаги се възстановява от подобни драматични моменти.

— Искате ли да поговори с мен?

— Не иска да разговаря с никого. Добре е, само... нали знаеш каква е Кери.

— Мак там ли е?

— Не знам. Току-що се прибрах, точно преди да се обадиш. Доста е тихо. Сигурно е отишъл някъде. Ще си дойдеш до десет, нали?

— Вероятно по-рано. Във фризера има ядене, намерихте ли го?

— Разбира се. Всичко е наред, Сара, добре сме.

Младата жена се засмя, докато затваряше телефона.

— Единственото нещо, за което трябва да се тревожа, е, че не им липсвам.

— Имам чувството, че премълчават...

Телефонът на Рубен извънтя. Той дълго време слуша, без да каже нещо.

— Новината не е добра — обясни той на Сара. — Летищата в Ню Йорк и Ню Джърси са затворени, използваха думата „временно“. Изглежда, че някой има проблем със сигурността. Вероятен проблем със сигурността.

— Не сме чули подобно нещо.

— Не сме слушали радио, за да чуем.

— Никой не го е споменавал дори.

— Може би в провинциален Ню Джърси хората научават последни. Както и да е, не знаем колко време ще продължи. По-добре да се обадя на Исаия. Можем да ползваме неговия самолет.

— Той не е ли на риболов в Канада?

— По дяволите, така е. Замина със самолета си.

— Ще се обадя на децата — след миг заяви Сара. — Ще ми се да мога да им кажа точно в колко часа ще се приберем.

— Ще продължа да звъня на летищата. Междувременно да се прибираме вкъщи, а?

— Вкъщи...

Той кисело се усмихна:

— Този дом тук. Май в момента си имаме три. До два от тях не можем да стигнем.

— Да, защо не? Не мога да си представя, че с часове ще седим на летището.

Рубен шофираше, а Сара пак се обади у дома.

— Затворени ли? — възкликна Аби. — Как могат да направят такова нещо? Просто са ги затворили, така ли? А какво ще стане с хората, които са си купили билети?

— Очевидно всички трябва да чакат, също като нас.

— Колко време?

— Нямам представа. Ще ви съобща, щом разбере нещо повече.

Рубен я прегърна.

— Ще наемем самолет, ако скоро не отворят летищата. Аби не бива да се тревожи.

— Чу ли, Аби? — попита Сара.

— Да. Той чува ли какво си говорим?

— Ако включа микрофона. Имаш ли нещо против?

Настъпи мълчание.

— Предполагам, че не. — Пак замълча. — Май с влак е много по-бавно, нали?

— С влак няма да успеем да пристигнем тази вечер. Казах ти, че ще наемем частен самолет, ако се наложи.

— Ами ако не успеете? Ако няма самолети?

— Тогава ще се видим утре. Това много ли ще ви притесни?

— Разбира се, че не. Все ти повтарям, че всичко е наред. Ами ако летищата и утре са затворени?

— Тогава ще си дойдем с кола. — Сара погледна Рубен, който кимна.

— Колко време ще ви отнеме?

— Не съм сигурна. Никога не съм пътувала с кола. Ако тръгнем сутринта, би трябвало да пристигнем привечер. Ако искаш да тръгнем още сега, ще го направим.

— Не, всичко е наред. Спокойно. Можете да се приберете по-късно тази вечер или утре. Все едно. Ние ще се оправим. Може ли да вечеряме навън?

— Разбира се. Не ви ли се вечеря у дома? — „Разбира се, че не им се вечеря у дома — помисли си Сара. — Много по-забавно е да отидеш на ресторант.“ — Използвай кредитната си карта. После ще ти върна парите.

— Може ли да отидем в „Офейм“? Дъг харесва пиците там.

— Всички ги обичате. Добре. Приятно прекарване. Помоли Кери да дойде на телефона.

Сара чу Аби да казва: „Сара иска да говори с теб!“. Чу, че остави слушалката и пак извика от долните стъпала, а после вдигна слушалката.

— Цупи се. Ще ти се обадим по-късно.

— Да, обадете ми се, когато пожелаете. А аз ще ви кажа какво е положението тук.

Сара затвори и се обърна към Рубен. Той беше намалил радиото и тя попита:

— Има ли вероятност полетите да бъдат възстановени тази вечер?

— Все още не. Май у дома всичко е наред.

Тя кимна.

— Те наистина са невероятни. Не настояват да се приберем веднага, но сигурно си прав, че вероятно не издават желанието си да съм си у дома. — За миг се замисли. — Би трябвало да съм там. Можем ли да наемем чартърен самолет?

— Ще опитам. Обаче щом летищата са затворени, дори частните самолети нямат право да излитат. — Той позвъни по телефона, а Сара слушаше радио. — Не — най-сетне каза той. — Никакви самолети нямат право да излитат. Ще пътуваме с кола. Ще вземем под наем и ще тръгнем, когато пожелаем.

— Но ако отворят летищата през нощта, ще пристигнем по-бързо, отколкото ако тръгнем сега с кола.

— Да.

— Тогава да почакаме още малко.

И двамата мълчаха и отново се заслушаха в радиото.

— Да отидем на ресторант за вечеря, а? — предложи Рубен.

— О, на толкова места ходихме днес... а пък и нали чакаме да чуем... Да си сготвим нещо у дома?

— Много добра идея.

Докато ту спираше, ту тръгваше заради задръстването, което започваше от входа на магистралата чак до тунела „Холанд“, на Рубен внезапно му хрумна, че в момента, когато всичко сякаш му се изплъзва от контрол — самолетите не летят, Исая е в Канада, има голямо задръстване, всички планове за деня отиват на вятъра — той се чувства по-сигурен в себе си. Странно несъответствие между личния си живот, в който през повечето време успяваме да планираме дните и годините си, и света около нас, в който решенията на правителството или нещо толкова на пръв поглед незначително като задръстването по пътищата, може да упражни натиск, който да обърка плановете ни и да ни тласне в друга посока. Нито правителството, нито останалите участници в движението имат за цел да осуетят плановете ни, на тях не им пука за

нас. Но въпреки това ние сме безсилни да променим ситуацията, които те създават.

„Можем единствено — помисли си той — да минем в другото платно, въпреки че в най-добрия случай ще спестим половин минута, но все някога ще се доберем до вкъщи — този дом, домовете в Чикаго — а междувременно, Сара е тук, до мен: достатъчна причина да се почувствам силен.“

Заедно приготвиха вечерята. Рубен сготви пъстърва, а Сара направи салата и ориз. Занесоха всичко в кабинета на Рубен, където той за пореден път се обади на аеролиниите, но попадна на телефонен секретар. Още един пример за загуба на контрол; дребен детайл, който се оказваше едно от най-досадните неща в съвременното общество. Отвори бутилка Марсо и седнаха. Загледаха се в небето, което ставаше полупрозрачно, металносиво преминаваше в огненооранжево и червено, образуваха се жълти и червени нишки, които към края си ставаха бледозелени. Но твърде бързо огнените цветове избледняваха до сребристосиво, а после, сякаш без желание, до черно, което се простираше до безкрая над оранжево-жълтия ореол, който се образува над града през нощта.

— Ако се наложи да останем тук още една нощ — каза Рубен, — ще се притесниш ли за децата?

— Мисля, че с тях всичко ще е наред — отвърна Сара. — Просто плановите ми бяха други и ми е много неприятно да им кажа, че не мога да се прибера навреме. Неприятно ми е, че се чувствам безпомощна — добави. — Знам, че е глупаво, не е краят на света и не бива да съм толкова разстроена, но, боже мой, та това е съвсем обикновено пътуване от Ню Йорк до Чикаго. Предполага се, че хората го правят всеки ден.

Отново замълчаха, а после заговориха за времето, когато бяха разделени. Сара му разказа за катастрофата на Аби, отчаянието ѝ заради Шон и най-лошото, че бе изпълнила желанието му, за мрачното настроение на Дъг след фалшивата изложба, за лъжите на Дона Солдана и нейния тъп съпруг, за публикуването на разказите на Кери.

— На мен не ми прилича на истинско списание, но може да е от онези малки, невзрачни списанийца, не съм сигурна, пък и не мога да ѝ го кажа, толкова е развълнувана и въодушевена — сподели съмненията си Сара.

— А Мак? — попита Рубен.

— Не знам. Присъствието му е толкова осезателно, долавяме го дори когато не си е у дома. Той ме притеснява, чувствам се неудобно, мисля, че и децата започват да се чувстват по същия начин, най-вече защото е непредвидим... Просто не знам. Не мога да го разбера. — След миг тя тихо се засмя: — Ама че списък от драматични събития! Винаги съм смятала, че сме съвсем обикновени хора, но случилото се през последните дни прилича на тъжна пиеса, история, която Кери би измислила. — После добави: — При всеки следващ проблем си мислех, че не се справям много добре, че съм могла да постъпя и по-добре, но всичко се случваше толкова бързо, че няхах достатъчно време да помисля кое е най-доброто или пък да обмисля всичките възможности, които съм имала. Опитвах се да бъда уверена, че държа нещата под контрол, но не можех. Така се чувствам и сега. Не мога да се прибера у дома, нещо толкова просто и елементарно, а и не мога да направя нищо по въпроса. — Тя поклати глава. — Това вече е много. Сякаш абсолютно нищо не зависи от нас.

— Не вярвам, че е така — тихо каза Рубен. — Има начини да контролираме нещата. Ако не беше така, нямаше да можем да преживеем...

Телефонът звънна, Рубен погледна часовника си и отговор!

— Рубен, къде е Сара? — попита Аби.

— Тук е. — Той ѝ подаде телефона.

— Какво има? — попита тя.

— Не знам. — Гласът на сестра ѝ беше писклив и трепереше. — На Мак му става нещо, той е... странен и ни плаши, а аз не знам какво да правя.

— Какво е направил? Нарани ли ви?

— Не, през повечето време си е горе, но го мярнахме веднъж и изглеждаше... Не знам... странно. Усмива се, но през зъби, само тях виждаш. Говори странни неща, каза, че ние сме виновни за всичко.

— За какво сте виновни?

— Не знам! Много е особен! Каза, че сме настроили всички срещу него и... не мога да го обясня. — Гласът ѝ стана още по-писклив: — И не знам какво да правя! Пуснали сме си един филм в библиотеката, но почти не го гледаме, защото все си мислим за... нали се сещаш... всичко. Обадох се на семейство Абът и на семейство

Пиърс, но не са си вкъщи, пък и не знам какво да им кажа дори и да си бяха тук. Брат ми се държи странно, можем ли да дойдем у вас? В смисъл, нищо не е станало, само дето... Сара, не можеш ли да си дойдеш? Не можете ли да наемете самолет например или нещо такова и да се приберете? Моля те, Сара, не можете ли да намерите някакъв начин? Искаме да си дойдеш.

Сара погледна Рубен, той бе чул умоляващия глас на Аби и вече се обаждаше по другия телефон на компанията за коли под наем.

— Можем да тръгнем след час, ще пътуваме цяла нощ и съм сигурен, че сутринта ще сме в Чикаго — каза той.

— Тръгваме с кола — обясни Сара на сестра си. — Ще пристигнем утре сутринта. Искам тази нощ ти, Кери и Дъг да не се отделяте един от друг. Ако Мак дойде долу, не спорете с него, отговаряйте му само ако ви пита нещо. Не знаете какво може да го ядоса, затова се дръжте дружелюбно и не спорете. Кажете му, че сме тръгнали към къщи, всъщност задължително му го кажете. Можете да му кажете, че сме тръгнали преди няколко часа. Ако продължи да ви притеснява, пак се обади на семейство Пиърс и Абът. Все някога ще се приберат. Аз ще ви звъня, а и вие ми се обаждайте, когато поискате. Без значение колко е часът, нали?

— Добре, но колко време ще ви отнеме пътуването?

— Не знам. Казах ти вече, че според Рубен ще пристигнем сутринта. Като ви се обаждам, ще ви казвам къде се намираме. Обещавам, че ще пристигнем колкото се може по-скоро. — Стана и погледна часовника си. Десет и петнайсет. — Тръгваме — обърна се тя към Рубен.

[1] Луп — търговски квартал в центъра на Чикаго. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Кери мразеше къщата без Сара. Всъщност не я мразеше, обичаше я, но не беше същата без сестра ѝ. Стаите изглеждаха големи и празни, сякаш великан беше взел прекрасна ябълка и беше издълбал вътрешността ѝ, така че формата ѝ беше същата, но всичко друго различно и тя, Дъг и Аби не можеха да изпълнят стаите, колкото и да тичаха из тях и колкото и високо да говореха. Някой ден ще напише разказ за това, ще е изпълнен с напрежение. Учителката ѝ ѝ каза, че я бива в това.

Ще бъде и тъжен, и странен, защото точно така се чувстваше, когато Сара я нямаше.

Почувстваха се необичайно още щом се прибраха от училище в понеделник следобед — трябваше да си приготвят вечерята, да си напишат домашните, а после можеха да правят каквото си искат. Много пъти бяха вечеряли без Сара, когато ѝ се налагаше да работи до късно вечерта, но сега беше различно, защото знаеха, че е в Ню Йорк, а това само по себе си беше странно, и нямаше да се върне, за да им пожелае лека нощ, на следващата сутрин стаята ѝ бе празна, не беше в кухнята и не ги питаше дали са си взели всичко необходимо за училище, а след закуска излязоха от къщи и заключиха външната врата — всичко това не бе в реда на нещата.

Кери осъзна, че всъщност беше точно така, когато майка им влезе в болница, а след това я преместиха в санаториума, все едно беше умряла, макар да знаеха, че е жива и с Дъг и Аби ходеха на пръсти, сякаш се страхуваха, че ако се движат бързо или ако говорят високо, нещо ще се случува и цялата къща ще се срути.

Най-тъжно ѝ беше във вторник следобед, когато се прибра тичешком от училище, чувстваше се нещастна, искаше ѝ се Сара да я прегърне и да ѝ каже, че не е неудачница, че е добра писателка, чака я бляскава кариера и че всички я обичат. Но сестра ѝ я нямаше и единственото, което можеше да направи, бе да изтича в стаята си, да

хлопне вратата след себе си, да се свие в креслото, което Сара ѝ помогна да си избере, и да си поплаче.

През затворената врата чу, че долу Аби разговаря с Дъг или може би говори по телефона. След няколко минути Аби се провикна, че Сара иска да говори с нея, после пак я извика, този път беше по-близо, но на Кери не ѝ се говореше с никого, така че не се обади. Но след няколко минути Аби почука на вратата.

— Кери, мога ли да вляза?

— Не.

Тя отвори вратата.

— Какво толкова ужасно се е случило днес? Не пожела да говориш дори със Сара!

— Нищо не се е случило. В смисъл... нищо! Аби, би ли ме оставила на мира, ако обичаш?

— Сара се прибира, но не...

— Знам, че си идва! Чакам я! Просто ме остави на мира — кога ще пристигнат?

— Не могат да пътуват със самолет, точно това се опитвам да ти кажа. Не знам защо, но летищата са затворени, не могат да наемат дори частен самолет, така че няма да си дойде тази вечер.

— Трябва да си дойде тази вечер! Имам нужда от нея.

— Всички имаме нужда от нея. Каза, че ще се приберат възможно най-скоро, ще наемат кола или нещо подобно.

— Кога ще си бъде тук? Какво ще правя дотогава?

— Искаш ли да споделиш с мен?

— Не. Ще се оправя.

— За бога, Кери, просто се опитвам да ти помогна!

— Не ми крещи! Моля те.

— Всички искаме да се прибере, знаеш го. — Аби неволно вдигна поглед към стълбите за третия етаж, а после пак погледна сестра си. — Трябва да чакаме и да се грижим един за друг, докато тя си дойде.

Кери посочи нагоре:

— Той тук ли е?

Аби кимна:

— Чух, че ходи насам-натам. Може да е бил тук през цялото време.

— Вече не го харесвам.

— Вече никой не го харесва. Просто стой далеч от него. Сара каза да не се делим и да не... нали се сещаш, да не го дразним, да не го ядосваме.

— За какво е толкова ядосан?

— Откъде да знам?

— Когато мина покрай мен снощи, изглеждаше направо бесен. Може да е откачил, да вижда демони, призраци и врагове навсякъде. Доста е страшничко.

— Слез долу, Кери, нека да правим всичко заедно. Ще си пишем домашните в библиотеката, а после ще вечеряме в „Офейм“.

— Слизам след малко.

— Слез веднага!

— Добре, но след мъничко! Не можеш да ми нареждаш какво да правя, ти не си Сара, знаеш ли?

— Аз отговарям за къщата! И ти заповядвам...

— Не ми викай! И не можеш да ми заповядаш! Не съм бебе, на тринайсет години съм и ще слеза, когато аз поискам!

Аби се поколеба. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Радвам се, че не съм Сара — промърмори. — Петнайсет минути. — Ядосано добави: — Да си долу след петнайсет минути. — Излезе от стаята и тресна вратата.

Кери пак седна във фотьойла. Чу, че Аби казва на Дъг да слеза долу заедно с нея.

— Прави това, което ти казвам! — сопна му се тя. На Кери ѝ домъчня за Дъг. Домъчня ѝ и за самата нея. Знаеше, че трябва да слезе долу. Наистина, Аби командваше, когато Сара я нямаше, знаеше и това. Но първо трябваше да направи нещо. След това, което се случи днес в училище, трябваше да говори с Мак. Трябваше да научи истината.

Отвори вратата на стаята си, застана пред стълбите за третия етаж и се послуша. Беше съвсем тихо, но тя знаеше, че брат ѝ е горе, защото усещаше мириса на марихуана, въпреки че беше обещал на Сара да не пуши в къщата. Може пък като е друсан, да се държи по-добре. А може и да е още по-гаден и зъл. Човек никога не знае как ще реагира. Не беше като другите. Но това нямаше значение. Ако станеше зъл и гаден, тя щеше да изтича долу, а ако беше мил, щеше да научи истината и после да слезе при Аби и Дъг. Пое дълбоко въздух и се

заизкачва по стълбите, без да мисли какво би могло да се случи. Стъпваше тежко и шумно, за да я чуе. Горе имаше квадратен коридор с една врата, която беше затворена. Кери почука, но се беше разтреперила и кокалчетата на ръцете ѝ просто докоснаха вратата; дори тя не чу почукването. Открехна мъничко вратата и се озова пред завесата от зебло, която Мак бе закачил на тавана, така че дори и да отвориш вратата, пак не можеш да видиш какво става в стаята му.

— Разкарай се оттук — изрева той.

— Мога ли да вляза? — попита Кери. Доста глупав въпрос, като се имаше предвид, че той току-що ѝ каза да се маха, но не знаеше какво друго да направи.

Не получи отговор. Мак се обърна и зарови лице във възглавницата. Спа през целия ден, будеше се от време на време, за да изпуши цигара марихуана, и пак заспиваше. А сега хлапето беше тук. Какво ли, по дяволите, искаше? Какво искаха те? Защо не го оставеха на мира?

— Трябва да те попитам нещо — каза Кери. — Много е важно. Ще ти отнема само минутка и си тръгвам.

— По дяволите! — Опита се да се разсъни, надигна се на лакът и разтърси глава като куче, което изтръсква вода от себе си. — Е, какво още чакаш?

Кери дръпна завесата. Мак се беше проснал на леглото направо върху юргана, очите му бяха зачервени и подпухнали. „Мак не би плакал“ — помисли си тя. Никога не бе влизала в стаята му, но ѝ бяха необходими само няколко секунди, за да реши, че е ужасна. Беше толкова гола, сякаш никой никога не бе влизал в нея, нямаше нито дрехи, нито обувки, на нощното шкафче прилежно бяха подредени на купчина списания, стените бяха голи, никъде нямаше картини или пък друга украса, само едно малко килимче пред леглото, до него имаше бюро и тоалетна масичка, прилепени към дългата стена на стаята.

„Какъв особняк“ — помисли си Кери. Сара веднъж бе използвала този израз и сега тя разбра какво точно е искала да каже. Единственият безпорядък беше пепелникът на нощното шкафче, препълнен с фасове. Въздухът бе изпълнен със синкав дим и Кери се почеса по носа.

— Тук смърди ужасно.

Мак присви очи.

— Това ли е важното нещо, което имаше да ми казваш? — Тя стоеше до завесата, а и той не я покани да влезе и седне, така че остана, където си беше, а зеблото на завесата докосваше гърба ѝ, докато пристъпваше от крак на крак.

— Учителката ми каза, че това списание не е истинско. Измислено е.

Той сви рамене.

— Е, и?

— Не е истинско! Ти ме излъга! Твърдеше, че е популярно списание за разкази и издателите му искали да публикуват моите разкази, защото били най-добрите, но учителката ми каза, че другите разкази са преснимани от друго списание — чела един от тях в „Ню Йоркър“ и изглеждало така, сякаш някой просто го е фотокопирал, сгънал е страниците и го е представил за истинско списание. Но то е фалшиво, никой не е проявил интерес към моите разкази и не е казал, че са страхотни, всъщност просто са ги преснимали. Защо ме излъга? Излъга ли ме? В смисъл, учителката може и да греши или... нещо такова. Сгрешила ли е?

На устните му се появи саркастична усмивка.

— Нещо такова.

— Какво значи това? Кажи ми! Трябва да знам!

— Защо? Беше щастлива. Не е ли това най-важното?

Объркана, Кери впери поглед в него. Вярно, наистина беше щастлива, когато той ѝ даде списанието. А сега не беше щастлива; чувстваше се ужасно. Но...

— Беше лъжа — гласно повтори тя.

Той отново сви рамене.

— Както и всичко останало. Божичко, приемаш нещата толкова буквално! Вярвай каквото си искаш.

— Не, това не е правилно! Искam да кажа, не знам какво да мисля! Не знам дали съм добра или не. Как да разбирам отсега нататък дали хората ме лъжат или не?

— Това не е важно. Нищо не е важно. Боже, толкова е досадно. Виж какво, идиотка такава, опитах се да те направя щастлива. И успях. Защо, по дяволите, не оставиш нещата такива, каквито са? Когато вървят добре, остави ги.

— Не мога да го направя. — Кери се смути, щом усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи. — Не мога да съм щастлива, ако не е истина.

— Нищо в живота не е истина, за бога. Всичко е лъжа. Разбери го, аз нямам нищо общо. Ти си идиотка, ти и твоето семейство и ме отегчаваш до смърт, затова се разкарай и кажи на проклетите ти брат и сестра да стоят далеч от мен.

Кери се стресна, щом осъзна чудовищните думи на Мак.

— Наистина ли смяташ, че сме идиоти? Не ни ли обичаш? Или поне да ни харесваш? Харесвал ли си ни въобще някога? През цялото време ли си ни лъгал? — Тя се втрени в него и усети прилив на гняв. — Идиотът си ти! Ние на практика ти подарихме цяло семейство, ти просто дойде при нас, ние те приехме и ти казахме, че това семейство е и твоё, и те обичахме. След това ти започна да си измисляш разни неща и да ми разправяш, че те не били важни, но не е така, любовта е важна, истината също е важна, да си добър в нещо е важно. Ти си лош човек! Мразя те! Дъг също те мрази, защото си го излъгал за изложбата в галерията, а и чух какво разказа на майка в санаториума за наркотиците, за това, че ги пласираш, че Пуси е била убита и ти си направил да изглежда като самоубийство, ти не си добър, ругаеш много, никой не ти вярва, нито пък те харесва.

Беше скочил от леглото, лицето му беше изкривено от яд и отвращение.

— Млъквай! Затваряй си гадната уста! Кой друг знае това, което си чула?

Кери стисна здраво завесата, изведнъж много се уплаши.

— Никой! Не съм казвала на никого!

Мак свъси вежди, сякаш не можеше да реши какво да прави, а Кери ясно и с ужас осъзна, че не е трябвало да казва, че само тя знае. Скри се зад завесата, стискаше я толкова силно, че корнизът се счупи и рухна зад нея.

— Казах на Сара! — разплака се, вече беше въвн от стаята. — А мама разказа на полицията!

Беше лъжа, но ѝ се изплъзна от устата и тя хукна надолу по стълбите. Слезе на първия етаж, влезе в кухнята и се хвърли в прегръдките на Аби, която стоеше до отворения хладилник.

— Съжалявам, съжалявам, ядосах го, а не исках, но той каза ужасни неща, а сега ме е страх!

— Ходила си горе при него ли? — попита тя. — Защо? Не биваше да го правиш!

— Трябваше да го попитам... — Кери се разплака и закри лице в ръката на Аби, помоли я да я прегърне както правеше Сара. Аби го направи, но не ѝ подежда така успокояващо, както прегръдката на Сара.

— Какво направи той? — попита Дъг. — Защо те е страх?

Тя поклати глава. Ръкавът на Аби бе мокър от сълзите, но Кери не можеше да спре да ридае.

— Кери, какво стана? — сопна ѝ се Аби, от което тя се разплака още по-силно. Сестра ѝ въздъхна дълбоко. — Съжалявам, не исках да прозвучи така. Моля те, спри да плачеш и ми разкажи какво се случи. Знаеш ли какво, ще ходим на ресторант за вечеря и там ще ни разкажеш всичко.

— Не мога да ви кажа нищо.

— Напротив, можеш. Как очакваш да ти помогнем, ако не знаем какво се е случило? Хайде сега, сподели с нас.

Кери само подсмърчаше, вече не плачеше така горчиво и вдигна поглед.

— Измокрих ти ризата.

— Няма нищо. Ще се преоблека, преди да тръгнем за ресторанта.

— Да тръгваме още сега — настоя Дъг. — Гладен съм.

— Ти винаги си гладен. Едва пет и половина е.

— Много хора вечерят рано. Пък и докато отидем и започнем да вечеряме, ще минава шест.

„Защо пък не! — помисли си Аби. — Това ще ни разсее. Всички имаме нужда да се махнем оттук за известно време.“

— Добре, измийте си ръцете и тръгваме.

Те тихо се качиха горе, послушно си измиха ръцете, докато Аби си смени ризата и облече пуловер. Когато всички бяха готови, тя взе чантата си и се отправиха към входната врата.

— Ще ми се колата ти да беше здрава — каза Дъг.

— Аз и без това не мога да шофирам — отвърна Аби. — Нямам шестнайсет години. — Никак не ѝ беше приятно да ѝ се напомня, че е съсипала хубавата си червена кола, че не е достатъчно голяма, за да шофира сама, и че Сара не спомена, че ѝ позволява да вземе колата ѝ и да шофира сама след рождения си ден следващата седмица. Само

защото ѝ беше разрешила да кара до галерията, за да вземат скулптурите на Дъг, не означаваше, че ще ѝ разреши да шофира сама. „Защо да ми се доверява Сара? — отчаяно си помисли. — Допуснах много грешки.“

— Според теб какво прави той? — попита Дъг, щом Аби отвори входната врата.

Тя поклати глава.

— Не знам, а и не ме интересува. Точно сега не ми се занимава с него. Нито пък когато и да било. Като се приберем, може да си е тръгнал.

Мак чу гласовете им, чу, че входната врата се затваря, почти усещаше тишината, която се качваше от първия етаж, обгръщаше го и го смазваше. Хукна след Кери, когато тя избяга, но не беше готов да се изправи лице в лице и с тримата. Трябваше да помисли. Можеше да се справи с тях, те бяха деца и без проблем щеше да ги разкара от пътя си, но първо трябваше да си състави план. Винаги действаше по план, затова беше толкова добър във всичко, с каквото се захванеше, затова беше толкова необходим на Лу.

Като се сети за него, се сви още повече. „Копеле такова! Прекара ме. Обвини ме за нещо, за което нито съм чувал, нито съм виждал. Уволни ме, мръсникът му с мръсник. Но не трябваше да... не биваше...“ — насили се да изрече думите на глас.

— Не биваше да го убивам.

„Не биваше да го убивам, не биваше да го убивам, не биваше...“ Това обърка всичко. Щом откриеха тялото, ченгетата щяха да се обадят първо на него, защото той работеше за Лу. Щяха да му задават подвеждащи въпроси, щяха да се опитват да лепнат убийството на него. Той трябваше да има отговор на всички въпроси, трябваше да си състави план. Обикаляше из стаята и си мърмореше нещо.

Досието му беше чисто. Не можеха да го пипнат. Освен... какво ли е чула малката кучка в санаториума? Каквото и да бе, вероятно бе твърде много. Проклетата му майка го предразположи да се разприказва. Но... чакай малко! Какво значение имаше това? Никой нямаше доказателства срещу него. Всички знаят, че децата си съчиняват разни небивалици, никой не им вярва, те просто се опитват

да се изтъкнат, да станат център на внимание. Но Тес... е, и тя не беше проблем. Няма значение какво ѝ е разказал, какво си е помислила, че е чула, или какво е разказала на ченгетата. Ако въобще е говорила с тях; как би могла да каже на ченгетата какво и да е? Казала им е за изложбата на хлапето. Голяма работа, това беше шега, не е престъпление. За наркотиците? И това е само майтап. Никой не може да докаже противното. Нещо свързано със самоубийство? Лу беше уредил този въпрос, всичко беше под контрол, с това вече беше приключено. Нима ченгетата щяха да повярват на някаква малоумна откачалка, затворена в санаториум, която по цял ден си фантазира какво ли не? Никой нямаше да ѝ повярва повече отколкото на хлапето.

Беше реагирал твърде остро. Не трябваше да обръща внимание на малката кучка.

Но тя му заяви, че е разказала всичко на Сара. Е, и? Какво от това? Нейната дума срещу неговата. Коя, по дяволите, е добрата сестричка Сара? Една малка брънка в системата на общината. Докато Мак Хейдън е вицепрезидент на „Коркоран Ентърпрайзис“, а щом построят казиното, той ще бъде управител, ще го канят навсякъде, снимката му ще е по вестниците...

Няма да управлява казиното. Лу го беше уволнил. Нито пък беше вицепрезидент. Лу му беше обещал да му даде тази длъжност, когато се построи казиното. А сега имаше вероятност въобще да не бъде построено. Това нямаше значение, защото той нямаше да го управлява. Всичко отиде по дяволите.

„Не трябваше да го убивам. Трябваше да си тръгна и да изчакам да се успокои. Умея да убеждавам хората и да се измъквам от всякакви ситуации.“

„Имаше пистолет.“

Мак поклати глава: „Нямаше да стреля. Той е страхливец“.

„Но стреля по Пуси.“

„Не е същото. Ставаше дума за мен, Мак Хейдън. Той ми имаше доверие.“

„Не биваше да го убиваш. Трябваше да намериш друго разрешение на проблема.“

И сега какво? Трябваше да се махне оттук, преди да дойдат ченгетата. Но му беше по-лесно да не мърда от леглото. Най-после си помисли: „Защо да им позволявам да ме изгонят от собствения ми

дом? Аз съм по-умен от всички тях, взети заедно. Ще се справя с това положение. Но хлапето е разтръбило за дрогата и за изложбата. Ченгетата ще свършат нещата и ако Франк и останалите проговорят... Трябва да се отърва от хлапето. Тя излъга, вероятно не е казала на никого. Освен ако не се е раздрънкала пред другите две хлапета. Разбира се, че го е направила, те вечно си говорят нещо. Значи трябва да ги разкарам и тримата. Нападни ги, преди те да са нападнали теб. Ако чакам твърде дълго, може да ме убият както си спя. Никой нито ти вярва, нито те харесва. Затова действай. Още тази вечер, преди да се е прибрала Сара. В колко часа пристигаше самолетът ѝ? Не му бяха казали. Тя беше казала само, че се прибира тази вечер. Трябваше да действа бързо. „Трябва да реша какво да правя, да си съставя план, да направя така, че да прилича на злополука и да съм някъде другаде с някого, който да потвърди, че съм бил там целия следобед, цялата вечер. Роза. Тя е готова на всичко заради мен“.

Телефонът извънтя и Мак се сви при звука му. Беше много рано, още не беше готов да се срещне с ченгетата. „Не му обръщай внимание.“ Слушаше го как звъни, после чу, че се включва телефонният секретар и настъпи тишина. Нямаше съобщение. Обади се някой, който не пожела да остави съобщение. Някой... който го преследваше. Или, по дяволите, някой от онези задници, дето продават разни неща. Той сви юмруци: „Защо не остави съобщение, който и да беше? С какво право затвори, без да каже нищо?“. Трябваше да разбере... а не можеше. „Кучи син.“ Издърпа раницата си изпод леглото, нахвърли дрехи и обувки в нея и ги натъпка. „Повече са, отколкото тези, с които дойдох. Купих си всичко това, защото бях в бизнеса, вицепрезидент.“ После взе бизнес картите си и сгъваемото ножче от бюрото и ги хвърли в сака. Остана да вземе само един малък дървен жираф, който Дъг направи, когато Мак му каза, че наистина ще има негова изложба. „Защото те обичам — му бе казало момчето, подавайки му фигурката. После го прегърна. — Ти си страхотен брат.“

Мак потри жирафа между ръцете си, рухна на пода и се разрида.

— Не исках да стане така — каза той. Нямаше представа какво има предвид, но не можеше да се спре. — Не исках да стане така, не исках да стане така... Не знам какво да направя, кажи ми какво да сторя. Не знам как да постъпя!

Ругаеше, но тихичко, за да не наруши тишината вкъщи. Беше сам, нямаше с кого да сподели. „Никой не ти вярва и не те харесва... махай се от къщата ни. Не искаме...“

— Кучка! — извика той по адрес на Кери. — Няма да се махна! Това е моят дом, моето семейство, имам и ключ за къщата, мястото ми е тук...

Той се задави и се закашля, свит на кълбо на пода, не можеше да си поеме въздух, душата му се беше свила от горчивата истина: това не беше неговият дом, семейството не беше негово. Беше ги отхвърлил. Но не можеше да приеме тази истина. „Кучката е виновна. Шпионираше ме, говореше лъжи за мен, не ме обичаше.“ Кери ли имаше предвид или Сара или пък майка си? „Какво значение има? — помисли си с горчивина. — Всички са един дол дренки.“

— Хей, татко, ела да ме прибереш — изрече на глас, както беше казвал преди години, затворен в полицейския участък, докато дойде баща му и поеме отговорността за него. — Отведи ме у дома, съжалявам за всичко... Не исках да стане така. Лежеше на пода до сака си, поклати глава, опитвайки се да проумее. Татко ли? Какви ги говореше. Баща му го беше разочаровал, беше го предал. Лу също го разочарова и го предаде. Те трябваше да се грижат за него, да го закрилят, да са сигурни, че ще успее, че ще има прекрасен живот. Трябваше да се грижат като бащи. Но кучите му синове го изритаха от живота си и от пътя си като боклук. Изобщо не им е пукало какво е станало с него. Татко ли? Защо, по дяволите, да вика баща си? Какво му става?

„Полудявам — помисли си, — трябва да престана, трябва да се стегна.“

Но не можеше да се помръдне, лежеше на пода. Вече не ридаше, но все още хлипаше и от време на време псуваше някого или всички. Едва-едва чу, че входната врата се отвори. Трите хлапета си говореха, докато влизаха в къщата. След миг чу, че затварят вратата и заключват горната ключалка. Дори не провериха дали си е вкъщи. „Как щях да си вляза, след като е заключено и с двете ключалки?“ Не им пукаше. На никого не му пукаше. Беше сам, винаги е било така, нямаше кой да му помогне, никой не се интересуваеше къде е и какво прави. „Тогаваше се махна. Разкарай се, преди да са извикали ченгетата. Ще го направят от

злоба и омраза. Изпълнени са с омраза. Омразни хлапета! Омразна къща!“

Пъхна дървения жираф в сака между дрехите и обувките и дръпна ципа му. „Ще измисля план, а после се махам.“

Телефонът пак иззвъня. Той се втурна надолу по стълбите, за да чуе.

— Сара! — извика Аби. — Къде си?... Добре сме, преди малко говори с нас в ресторанта, не е нужно да ни звъниш всяка... Не, не сме го виждали. Предполагам, че още е горе, може да е излязъл... Разбира се, че е заключена!... В библиотеката сме, ще си довършим домашните, а после ще гледаме „Завръщането на краля“. Къде си?... В апартамента на Рубен ли? Какво представлява той?

„На кого му пука, по дяволите — ядоса се Мак, понеже тишината долу продължи твърде дълго. — Кога се прибира? В колко часа каца самолетът й?“

А после Аби продължи:

— Добре са, пишат си домашните, искаш ли да говориш с тях? Добре, ще им предам. И аз те обичам. Пак ще се чуем. Чао.

Мак разтърси глава, сякаш искаше да проясни мислите си. Защо Аби не попита Сара кога се връща? Вече е... колко е часът? Той погледна часовника си. Беше почти девет часът. Сара трябваше да се прибере тази вечер, а все още бе в апартамента на гаджето си. Той затвори очи. Мразеше да се чувства объркан.

— Забравих учебника си по математика в стаята си — това беше гласът на Кери.

— Ще дойдем с теб — отвърна Аби и в следващия момент Мак чу, че се качват по стълбите. Отвори очи и видя, че тримата стоят на няколко метра от него — три вещици, три зли духа — и го зяпат.

— Бау! — извика той и се изхили, когато те подскочиха. Озъби се на вещиците. — Какво искате? Още подаръци ли? Няма вече подаръци. Няма вече щастливи дни. Вие провалихте всичко, малки кучки и ти, копеле такова, не можахте ли да оставите нещата такива, каквито бяха, а?

— Какво искаш да кажеш? — попита Аби. Беше застанала пред малките и го гледаше предизвикателно.

— Говори прочутата шофьорка! — извика той. — Невероятно кадърната шофьорка не можа да изкара колата от нечий двор, трябваше

да отнесе едно дърво с малката си червена кола. Не ми казвай какво да правя, кучка такава...

— Не говори така на Аби! — извика Кери. — Ти си луд, защо не се махнеш от къщата ни?

Мак скочи и тримата се отдръпнаха назад, а Дъг се препъна на най-горното стъпало.

— Хайде, Аби — колебливо каза той. — Долу. В смисъл, хайде да...

— Художникът! — весело извика Мак. — Художникът и писателката! Прочутата двойка! Да подкрепим известните художник и писателка!

Дъг изтича надолу.

— Остават вещиците! — Мак беше като обезумял. Усмивката и доброто му настроение се бяха изпарили. — Вещици кучки, доносници, вие сте виновни. Всичко беше прекрасно, бях си супер. Заблудих дори Сара, всички си помислихте, че съм дар Божии за цялото скапано семейство, но не оставихте нещата така, трябваше да наговорите куп лъжи и да настроите Сара срещу мен, да настроите Лу срещу мен, целият свят ме предаде...

— Не знаем за какво говориш — извика Аби.

— Махай се, махай се, махай се — изкрещя Кери. — Никой не те иска тук! Мразим те!

— Млъквай! Никъде няма да ходя! Аз живея тук. Млъквай или ще се махнеш ти, не аз — повиши глас, — всички вие, ще се погрижа за това. Разкарайте се от пътя ми! — Момичетата стояха на местата си и го гледаха учудено. Не бяха на пътя му, въобще не бяха близо до него. Той наведе глава напред. — Ще се погрижа за вас — извика, обърна се и изтича нагоре по стълбите.

— Какво да правим? — прошепна Кери на сестра си.

— Не знам. — Аби знаеше, че Кери очаква от нея да вземе решение, което ще я накара да се почувства по-добре, но нищо не можеше да измисли. „Не искам да съм голяма — изведнъж си помисли. — Не искам да се грижа за други хора, не искам никой да се опира на мен и да ме пита какво да прави... защото не знам.“

Очите на Кери бяха пълни със сълзи, Аби бе видяла страх в очите и на Дъг и си спомни, че Кери беше казала, че Аби ще бъде на шестнайсет следващата седмица и знае, че тя трябва да командва тук,

защото нямаше кой друг. „Сигурно и Сара се е чувствала така, когато ѝ се е наложило да се грижи за нас — помисли си тя. — Вече никога няма да ѝ се сърдя за каквото и да било.“ Пое си дълбоко въздух и прегърна сестра си.

— Съжалявам, че ти се развиках, миличка — говореше също като Сара и изведнъж се почувства горда от себе си. — Не плачи, не се тревожи, аз ще се погрижа за всичко. Хайде, да слезем долу да видим какво прави Дъг.

— Ами... — Кери посочи третия етаж.

— Вероятно ще си седи горе и ще се муси. — Аби я хвана за ръката и я поведе надолу.

Мак чу, че си отиват. Беше седнал на сака си и се опитваше да си състави план, гласът на Кери отекваше в главата му: „Мразим, мразим, мразим!“. Защо ще говори така? Никой не мразеше Мак; той беше приятел с всички, правеше услуги, изпълняваше доставки, поднасяше подаръци. Именно той накара хората от Ривър Бенд да го последват. Също като в легендата за Вълшебния свирач, който избавил немския град Хамлин от плъховете, като с вълшебната си свирка ги накарал да го последват до реката, където се издавили. Тогава всичко вървеше идеално; най-хубавите дни в живота му. Всичко беше страхотно — имаше истински дом, хлапетата го обичаха, на Сара ѝ беше приятно, че ѝ помага за децата и за къщата, прекарваше някоя и друга нощ при Роза, въртеше изгоден бизнес, като снабдяваше с дрога Франк и всичките му приятели от предградията, създаде си мрежа, която непрекъснато се разрастваше, и най-хубавото беше, че Лу имаше планове за него, отнасяше се с него като със син. Обади се на Мак, а не на някой друг, да оправи поразията, когато застреля Пуси, ето колко много разчиташе на него; беше избрал Мак, не някой друг, да организира нещата в Ривър Бенд, да накара хората да протестират, без никой да разбере кой всъщност стои зад протестите и защо; бе определил Мак, не някой друг за управител на казиното, когато го построят. „Добри времена — помисли си Мак. — Страхотни времена.“ През повечето дни се чувстваше добре, всичко си бе на мястото.

Какво стана? Харесваше му да си има дом, от който има ключ, и хора, които винаги да са до него. Харесваше да подарява на децата неща. Харесваше му да работи за Лу. Харесваше Роза, беше му приятно да се навърта из университета и да носи хубави дрехи. Всичко

беше идеално, а сега нещата се бяха объркали. Ако разбереше грешката си, може би щеше да започне на чисто, да си върне доброто време.

Но нямаше време. Онези побъркани хлапета бяха готови да се обадят в полицията, знаеше, че е така, щяха да кажат, че се страхуват — наистина се страхуваха, той ги бе изплашил до смърт — а после щяха да разкажат на ченгетата... цялата истина. Всичко, което онази малка кучка беше чула за галерията, Франк, наркотиците и за Пуси. А после ченгетата щяха да изровят и други неща, които бе извършил в Ню Йорк.

Застана на прага на стаята си и се заслуша. Долиташе слаб шум от библиотеката, гледаха филм. Можеше да отиде, да застреля и тримата и да се махне оттук.

Мобилният му телефон извъня. „Не го вдигай.“ Извъня три пъти. „Роза.“ Извади го от джоба на якето си.

— Роза, трябва да говоря с...

— Скапано копеле такова, ще те пипнем — изръмжа Коркоран. — Ще те...

Мак изпищя. Захвърли телефона в другия край на стаята, а после пхна и двата юмука в устата си. „Не бива да те чуят...“ Но писъкът продължи вътре в него, изгаряше гърлото му, кънтеше в главата му. Бесен, обезумял, той се метна на леглото си, та чак матракът подскочи, и закрещя във възглавницата, главата му щеше да се пръсне.

„Не съм го убил. Не съм го убил. Той е жив... жив е... Не съм го убил.“

Целият му свят се сриваше, парченцата се бяха разпилели навсякъде, в такъв безпорядък, че не можеше да ги хване и да ги събере. Удряше ли удряше матрака. „Трябваше да го убия. Трябваше да го убия. ТРЯБВАШЕ ДА ГО УБИЯ!“

„Махай се, махай се, махай се. Разкарай се оттук.“ — Скочи на крака.

„Не, чакай малко, хлапетата... Не мога да ги оставя тук ей така... наркотиците... наркотрафика...“ „Пуси застреляна ти си направил така, че да изглежда като самоубийство...“ — „Малка кучка, шпионираща кучка. Тя знае твърде много. А и е казала на другите, няма съмнение в това. Не мога да си тръгна, без да се погрижа за тях.“

Той се изправи, не можеше да вземе решение, измъчваше се.

„Остави ги на мира, те не могат да ти сторят нищо.“
„Ще извикат ченгетата, а те ще си помислят, че аз съм убил Лу.“
„Но той е жив. Не си го убил.“
„Какво значение има, по дяволите? Почти го убих.“
„На кого ли ще му пука, ако се махнеш оттук?“
„Не знам! Не мога да поема този риск.“
„Къде ще отидеш, така или иначе?“

„Не знам! На сигурно място. Науру. Ще отида в Науру. Малък остров, на който не ходи никой. Там имам пари, в банката. Хората ме познават, харесват ме. Ще ме защитят. Никой не знае, че съм бил там. Хлапетата знаят. Разказвах им истории за странния малък остров. Но тях вече няма да ги има. Лу също знае за острова. Но Лу и неговите хора са изпразнили страшно много пари чрез банките в Науру, така че ще си мълчат.“

Така или иначе, хората ще го закрилят. Правеше им подаръци, играеше карти с тях. Те го обичаха. Щяха да се погрижат за него.

„Първо ще се отърва от хлапетата, после ще замина за Науру и ще съм щастлив.“

Отиде до стълбите. „Чакай малко, трябва да прилича на нещастен случай. Мак Хейдън ще е далеч оттук.“ Коленете му изведнъж се подкосиха и той седна на последното стъпало. Трепереше, не можеше да помръдне, не можеше да вземе каквото и да било решение. „Състави си план!“ Запали си цигара с марихуана. „Измисли нещо. Нямах много време. Лу. Хлапетата. Нещастен случай.“ Изпуши цялата цигара и запали друга, гледаше я как дими. Изведнъж намери решението. Знаеше какво ще направи.

— Подушвам дим — едва надвика звука на телевизора Кери.

— Пуши марихуана — тъжно каза Дъг. — Сара му каза да не го прави, но въпреки това той продължава.

— Откъде знаеш, че пуши точно това?

— И преди съм го надушвал.

— Защо просто не си тръгне? — попита Кери. — Ужасно е, че... се мотае тук.

— Казвала си това поне двайсет пъти — отбеляза Дъг.

— Да, наистина е ужасно. Аби, не можем ли да направим нещо? Не го искам у дома.

— Обадох се на семейство Пиърс и на семейство Абът — отвърна тя. — Няма ги у дома. Сякаш всички познати са се изнесли от квартала.

— Не искам ние да ходим у съседите. Искам той да се махне — каза Кери.

— Можем да се обадим на шерифа и той да го изгони — предложи Дъг.

— Какви ги говориш? — попита Кери.

— Не знам. По филмите така правят.

— Не можем да изгоним някого, който не е направил нещо нередно — възрази Аби. — Пък и ще се обадиш на шерифа и ще му кажеш, че не искаш брат ти да живее в къщата? Звучи доста гадно.

— В Чикаго има ли шериф? — попита Кери. — Мислех, че са само в Дивия запад.

— О, забравете за това! — тъжно изрече Дъг.

— Сега е спокоен — отбеляза Аби. — Ако не му обръщаме внимание, всичко ще е наред.

— Знам — каза Кери. — Ще ми се Сара да си беше тук.

— И на мен. — Дъг погледна Аби, сякаш тя може да направи така, че Сара да се появи.

Аби скочи, намали звука на телевизора и ядосано набра някакъв телефонен номер.

— Рубен, къде е Сара? — попита.

Кери и Дъг слушаха, хванати за ръце, което почти никога не правеха. Когато тя затвори, и двамата попитаха в един глас:

— Кога ще си дойде?

— Ще наемат кола. — Аби стоеше в средата на библиотеката, не знаеше какво ще прави, докато чакат. — Сара каза, че тръгват.

— Но кога ще пристигнат?

— Утре сутринта — въздъхна тя.

— До тогава има много време — извика Кери. — Трябва да си дойдат по-скоро!

— Трябва да шофират по-бързо — добави Дъг.

— Не мога да направя нищо по въпроса. — Аби загуби търпение. — И аз трябва да чакам, също като вас, това и на мен не ми харесва, но

не могат да вземат самолет, ще пътуват цяла нощ, вероятно въобще няма да спят и ако не престанете да се оплаквате, повече няма да говоря с вас. — Замълча, но Кери не каза нищо, само отново се сви на дивана, без да изпуска ръката на Дъг. Аби усили звука на телевизора. — Ще стоим тук през цялата нощ, ще изгледаме всички филми, ако ни се гледа, ще си направим пуканки, докато се усетим, Сара ще си дойде и всичко ще бъде наред.

— Трябва ли да си лягаме? — попита Дъг.

— Казах, че ще останем тук цялата нощ.

— Не искам да се качвам горе.

— Добре. Оставаме тук.

— И аз не искам да се качвам горе — заяви и Кери.

— Оставаме тук!

— Може ли да ядем и сладолед, и пуканки? — попита Дъг.

— Можете да ядете каквото искате.

— Наистина ли?

— Каквото ви се яде.

— Още сега?

— Когато пожелаете.

— Отиваме в кухнята да донесем сладолед, а после ще направим пуканки.

— Добре.

— Наистина ли можем да ядем и двете?

— По дяволите...

Те хукнаха към кухнята, а Аби се отпусна във фотьойла и се наслади на тишината. Беше изтощена. Как успяваше Сара да се справи с всичко? Нищо чудно, че много често се затваряше в стаята си; имаше нужда от тази прекрасна тишина. Да не се налага да говориш, да обясняваш, да караш останалите да се чувстват добре, когато ти самият се чувстваш зле.

Тишината се проточи и тя се остави да я обгърне, от кухнята се чуваше тракане на съдове, което означаваше, че децата са щастливи и не се тревожат, поне засега. Телефон иззвъня и тя веднага го вдигна.

— Здравсти, миличка — каза Сара. — Искях само да ви кажа, че вече пътуваме, в момента излизаме от Ню Йорк. Всичко спокойно ли е?

— Всичко е наред, добре сме. Гледаме филми, а Дъг и Кери ще донесат сладолед, всичко е тихо и спокойно. Не се тревожи за нас. Те също искат да говорят с теб.

Дъг и Кери тъкмо влизаха в библиотеката и Аби им подаде телефонната слушалка.

— Защо не пътувате със самолет? — попита момчето.

— Летищата са затворени и за частните самолети. Ще си бъдем у дома възможно най-скоро. Разкажи ми как мина денят ти? Имаш ли много домашни?

— Вече ги написах. Всички си написахме домашните, за да можем да гледаме видео. Аби каза, че можем да изгледаме всички филми, които имаме. Сега ще ядем сладолед, а после пуканки. Аби каза, че ни разрешава. Искаш ли да говориш с Кери?

Той подаде слушалката на сестра си, а тя я взе и каза, че всичко е наред, че са добре, но едно момче в училище... Аби я слушаше и си помисли, че сякаш тримата безмълвно са се наговорили да не тревожат Сара. Кери дори не намекна за причината, поради която се бе качила в стаята на Мак днес следобед, нито пък колко е била разочарована от... от каквото там е била разочарована. Отказваше да разкаже за това на Аби и тя престана да я разпитва. Но докато Кери разказваше как е минал денят ѝ, за няколко минути вечерта заприлича на всяка друга, в която Сара се обажда от работа, за да им каже кога ще се прибере, и да се увери, че имат всичко необходимо за вечеря. „Просто една нормална вечер“ — помисли си Аби и се сви във фотьойла с купичката сладолед, която Дъг ѝ бе донесъл; в нея имаше две бишкоти, сложени като ушички на заек. Дъг върна телефона на мястото му, Кери избра филм докато той казваше „дочуване“ на Сара.

— Ще се видим съвсем скоро, нали?

— Да — отвърна тя, затвори телефона и каза на Рубен: — Дано са наясно, че „съвсем скоро“ е доста разтегливо понятие.

— Не е ли нормално, когато си млад, времето да е доста разтегливо понятие?

— Ако имаш предвид, че времето минава много бавно, когато нямаш търпение да се случи нещо, да, така е.

— Значи времето ще минава бавно за всички ни. Защо не поспиш два-три часа, за да ме смениш на волана след това.

— Не мога да заспя, но, разбира се, че ще те сменя и ще шофирам аз.

— Опитай се да поспиш. На задната седалка има възглавница.

Сара се усмихна.

— Помислил си за всичко. — Намести възглавницата, положи глава на нея и затвори очи. — Не изключвай радиото.

— То със сигурност ще ти попречи да заспиш.

Рубен хвана ръката ѝ и я целуна. В тъмното купе на колата той почувства дълбока нежност към нея, не сексуална, а по-скоро желание да я закриля и подкрепя. Имаше желание да ѝ даде всичко, от което може някога да има нужда, всичко, за което някога е мечтала. Знаеше, че и тя изпитва същото желание: и двамата искаха да дават, без да очакват нищо в замяна, свободно да си дадат всичко, което могат, за да направят личния и съвместния си живот пълноценен и смислен.

Кога се е чувствал по този начин? Никога. Не знаеше, че е способен на подобно нещо.

Не знаеше, че ще срещне жена, способна да му предложи такава всеотдайност. Не бяха разговаряли на тази тема, но Рубен го знаеше с абсолютна сигурност. Предполагаше, че така или иначе щеше да го разбере, след като веднъж са се открили, но сега му се струваше, че споделянето на тревогите и притесненията през последните часове, чувството на безпомощност, намирането на изход от ситуацията, пътуването към къщи при децата, ги бе свързало по нов начин, който превъзхождаше връзката между двама души, които са решили да споделят живота си. Той приемаше това положение. Никога не бе носил отговорност за деца. Сега осъзнаваше колко му е липсвало това, особено след като разбра, че Сара е силна жена и също като него не се нуждае от напътствие, а от подкрепа.

Движението по магистралата беше натоварено, защото и други хора пътуваха с коли вместо със самолет. В потока от коли той се опитваше да поддържа скоростта, надявайки се движението да понамалее, когато минат Ню Джърси и тръгнат към Пенсилвания. Погледна Сара. Очите ѝ бяха затворени, дишаше дълбоко и спокойно, ръцете ѝ бяха сплетени в скута. Не беше заспала, просто се бе отпуснала, за да си почине тялото ѝ и да седне зад волана, когато дойде нейният ред. Искаше му се да я докосне, да стопли напрегнатите ѝ

ръце, за да се отпуснат, да я прегърне, за да не се чувства уплашена и притеснена, да не си мисли дори за тревожни и страшни неща.

„Обичам те“ — помисли си Рубен и се зачуди колко простичка е тази фраза, а в даден момент, когато я кажеш на подходящия човек, в нея се съдържат цялата вселена, целият ти живот.

И все пак... тази мисъл му хрумна съвсем внезапно: „Запътил си се към къща, в която има проблеми, където три деца се нуждаят от помощ, съвет, утеха, окуражаване, любов и родителски грижи. Брат, който е обезумял и може да е въввлечен в престъпни деяния. Където има нужди, с каквито никога не си се сблъсквал. Едно е — разсъждаваше той, — да се ожениш и да имаш деца, които да преведеш през детството и юношеството, друго е да се хвърлиш във водовъртежа на проблемите, които създават децата, без да си подготвен за това. Най-лошото е да се хвърлиш в този водовъртеж, без да си наясно дали тези деца те искат, дали им пука колко бързо се учиш (или не успяваш да се научиш) да им осигуряваш всичко, от което имат нужда. Почти сигурно е, че ще предпочетат познатото и предвидимото: Сара сама, четиримата да си живеят заедно, без външна намеса. Защо да искат друг човек, баща, който да замести този, който ги е изоставил? Дори и да искат баща, или поне да смятат, че искат, какви ще са техните очаквания? Това ли искам от живота си с тази жена? Товара, който носи със себе си? Да я обичам, да бъда с нея, да споделям живота си с нея... искам всичко това от все сърце. Но то ще бъде съобразено с нейните задължения, отговорности и безпокойства. Дори днес, когато много неща са се променили, повечето мъже и жени, които се влюбват и се женят, се срещат безпроблемно: двама души, които тръгват по свой собствен път като двойка и в крайна сметка спокойно — да, това е точната дума — стигат до идеята да станат родители. Ние със Сара може никога да не стигнем до този момент“.

След толкова седмици спорове и кавги с Ардис, за да бъде свободен, през които копнееше за Сара, никога не би му хрумнало дори, че ще има колебания и съмнения. Но сега това, към което се бяха запътили с колата, изникна на преден план. В центъра бе Сара, обградена от три деца, брат, който в най-добрия случай бе непредсказуем, безпомощна майка, един объркан живот, докато в центъра на живота, който бе загърбил, имаше независимост, престиж, множество забавления, един преуспяващ желан мъж.

Дали някога някой е имал по-ясен избор? Той пак погледна Сара. Не беше помръднала, но го гледаше. Рубен се запита доколко мислите му са изписани и на лицето му. Тя се усмихна и протегна ръка, а той я хвана, не си казаха нищо, всеки запази за себе си мисли, които може би съвпадаха с мислите на другия, но може и да не беше така. За Рубен тишината и сплетените им ръце беше всичко, което го интересуваше. В тъмното купе на колата, осветявано само от червените стопове на колите пред тях, осъзна, че иска да е близо до него, където и да е, навсякъде, със семейство или без.

„Всяка двойка започва връзката си със задължения, отговорности и проблеми — помисли си той, осъзнавайки, леко развеселен, че твърди очевидното. — Няма магически двойки, които започват отношенията си свободни и чисти като новородени. Ще се справим с това, което имаме, и с това, което сме. А и не само аз трябва да уча нови неща; петимата ще учим заедно. Ще се разбираме и ще направим така, че нещата да потръгнат, защото ние със Сара няма да приемем друга алтернатива.“

— Трябва да се обадя у дома — каза Сара. Надигна се и взе мобилния телефон от поставката между тях.

Рубен намали звука на радиото и се усмихнаха един на друг.

— Разбира се, обади се — отвърна той.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Идвам към теб — каза Мак по телефона. — Обаждам ти се, за да те предупредя.

— Знаеш ли колко е часът? — попита Роза.

— Не. — Погледна часовника си. — Мамка му, времето направо лети, когато човек се забавлява. Веднага идвам.

— Четири и половина сутринта е, събуди ме, а утре в осем часа имам лекции — всъщност днес — спала съм точно половин час и в момента хич не ми е до теб.

— Но се интересуваеш от секс, нали? Както винаги.

— Я стига, Мак. Лягай си и ми се обади утре.

— Трябва да дойда сега. Всъщност прекарал съм почти цялата нощ с теб.

— Моля?

— Дошъл съм при теб към десет-единайсет часа снощи.

— Какви ги говориш? Аз бях с приятели допреди около час.

— Да, но аз съм бил у вас. Виж, не е кой знае какво. Трябва да кажеш само, че съм дошъл към единайсет часа снощи, ти си излязла с приятели, а аз съм останал да чета. Въпросът е, че си знаела, че съм у вас. Ясно?

— Звучи ми като алиби.

— Хей, кой е казал нещо подобно — виж, кажи, че съм бил там, това е всичко. Какво толкова, Роза? Прекарвам доста време у вас, какво ще ти стане, ако кажеш, че съм бил у вас и тази вечер?

— Алиби за какво? Какво си направил? Няма значение, не искам да знам. Ти си луд, Мак. Искаш да излъжа заради теб? Защо да го правя?

— За бога, моля те да...

— Да излъжа заради теб. Защо? Защото известно време сме били заедно ли? Я стига, Мак! Ти си сладък и не си зле в леглото, но не може да се каже, че сме гаджета. Пък и си доста особен, знаеш ли? Винаги се опитваш да контролираш всичко, включително и мен. Обаче

ми се струва, че това, което всъщност искаш, е някой да се грижи за теб. Как можеш да правиш и двете? Малко е странно, но не е много интересно, понякога си досаден и няма начин да поема какъвто и да било риск заради теб. Да излъжа заради теб? Да си имам проблеми с полицията, някой адвокат, съдебни заседатели или каквото и да е там? Ти си се побъркал. Лягай си. И не ми се мяркай, докато не се оправиш.

Мак остана със слушалка в ръка дълго след като тя бе затворила. Сякаш още едно тгълче от живота му се бе отчупило и разбило на парчета. Стоеше неподвижно и се заслушваше за някакъв шум, който да наруши задушаващата тишина в стаята му. Някъде далеч чу шум, може би от телевизор, но той бе твърде слаб, за да го възприеме като нечие присъствие. Огледа се, плъзна поглед из стаята. Празна. Дори не изглеждаше негова, преди да си събере багажа. Нищо в нея не казваше: „Това е стаята на Мак Хейдън“. Мразеше снимките, не се интересуваха от картини, скулптури или каквато и да било украса. Четеше само списания, а като ги прочетеше, ги изхвърляше. Винаги прибираше дрехите и обувките си, така че в стаята не се виждаха никакви негови вещи.

И все пак това бе неговата стая. В неговата къща, където живееше неговото семейство.

„Махай се! Никой не те иска! Мразим те!“ Кой ще се погрижи за него?

Прилоша му. Никой. Самият той. Беше сам на света и можеше да разчита единствено на себе си.

„Затова помисли за себе си. Размърдай се. Лу всеки момент може да се сети, че ще избягам, и да прати някой от хората си...“

Той отвори сака, извади пуловерите и напъха тениските и шортите, които щяха да му трябват на Науру, където винаги беше топло. Явно не можеше да отиде при Роза. Ще отиде на летище „О’Хеър“ и ще хване първия самолет, само и само да се махне от Чикаго, а после ще замине за Науру. Имаше кредитна карта и доста пари в банката, на летището ще намери банкомат. На Науру ще живее като цар, никога повече няма да му се налага да се тревожи за каквото и да било.

Затвори сака и го замъкна до прозореца. Вътре нямаше нищо чупливо — щом можеше да оцелее по летищата, щеше да издържи и на това изпитание. Вдигна го на перваза и го хвърли навън. Беше

изчислил, че ще падне в меката цветна леа пред къщата, но не си премери силите, хвърли го твърде силно и той тупна на тротоара отвъд градината. Уличната лампа светеше и Мак видя как пада на тротоара. От едната страна ципът се разтвори и дрехите му се разпръснаха. Сакът подскочи веднъж, а после още един път, преди да се спре на бордюра с единия край в канавката. Гняв стегна гърлото на Мак: искаше да изкрещи, имаше чувството, че ще се пръсне, че ще излезе от кожата си от яд. Устните му се движеха безмълвно докато гледаше разпръснатите дрехи на улицата, но ругатните бяха твърде слаби и меки, използваха се твърде прибързано и необмислено в ежедневието, за да предадат силата на гнева, който бушуваше в душата му. Тялото му трепереше от омраза към всичко и към всички. Заслепен от това чувство, той се обърна с гръб към прозореца. Майната им на дрехите, ще си купи други. Вече беше съставил план за действие, трябваше да го осъществи. Щеше да извърши това, което е необходимо, без да му мигне окото. Вече не разсъждаваше. В момента от значение бяха единствено действията му. Спасяваше си кожата.

„Не си зле в леглото“ — думите на Роза прозвучаха силно и ясно в главата му, сякаш беше до него. „Не съм зле ли?“ Беше невероятен, всички жени, с които е бил, го твърдяха. Роза беше луда. Той беше същински сексуален лъв: едно момиче го нарече така и сравнението му хареса. Когато се обади и разбере, че е заминал, Роза щеше да страда. А той бързо щеше да си намери друго момиче. Сексуалните лъвове никога не оставаха сами за дълго.

„Затова забрави тази кучка. Захващай се за работа! Действай!“

Прецизно подреди стаята така, както беше замислил: набрани чаршафи, смачкана възглавница, разпилени разтворени списания, препълнен пепелник на нощното шкафче до полупразен пакет цигари. Всичко това щеше да се превърне в пепел, докато пристигнат специалистите, човек никога не знае какви парчета от пъзела ще сглобят, за да възстановят инцидента.

Запали цигара, дръпна си два-три пъти и я остави да падне върху най-горния чаршаф. Втренчи поглед в него с надеждата, че ще пламне. Нищо не се случи. Отново го обзе ярост. „Кучка! — помисли си той. — Бавно горящи чаршафи.“ Скапаната му майка заставаше на пътя му, каквото и да направеше.

Запали още една цигара и постави горящия ѝ край върху първата. Сложи още една и още една: осем запалени цигари, подредени като спиците на колело. Най-после чаршафът се овъгли и в него се появи малка дупка. Запали поредната цигара, докато гледаше очарован как се издига дим и прогорената дупка се уголемява. Той се засмя, цигарата все още беше в устата му. Хвърли последен поглед на стаята, сви рамене, защото това, че я напуска, не го вълнуваше, и затича надолу по стълбите, мина покрай затворените врати на стаите на втория етаж и продължи надолу към първия. Трябваше да запали още два пожара. Сети се за една весела песничка:

*„Номер две и номер три, колко вълнуващо ще бъде!
Един отпред, един отзад, и те няма да има откъде
да излязат!“*

Чу гласове в библиотеката. В пет сутринта? Надникна през ключалката. Вещиците, и тримата спяха. Видеото работеше, но никой не го гледаше. Сами в къщата, трите вещици спяха дълбоко.

„Време е да вървиш, а не да се отказваш, това е възможност да се махнеш, трябва да ѝ повярваш.“

В гърлото му напираше смях. Той беше по-добър от всички тях, по-умен, по-забавен, по-елегантен. Никой нямаше шанс срещу него. Смехът гъделичкаше езика му и избухна. Той се уплаши: „Внимавай, внимавай, не бива да будиш вещиците“.

Отиде в кухнята и нареди до задната врата вестници, хартиени салфетки, кухненски кърпи и няколко готварски книги. „Огън, огън, не сецдай умора, нещо ужасно ще събуди тези хора.“ Извади от джоба си кутия кибрит. „Спри! Не можеш да сториш такова нещо!“ Кой, по дяволите... Никой. Тук нямаше никого. Но някакъв вътрешен глас му бе заповядал да спре.

„Защо да спирам?“ Гласът преряза хаоса от песнички и стихчета, които кънтяха в главата му. „Злополука. Забрави тази подробност. Трябва да изглежда като злополука.“

Това беше планът. Да направи така, че да изглежда като нещастен случай. Хлапетата щяха да са мъртви; никой нямаше да каже на ченгетата за това, че търгува с наркотици, че е направил така, че

смъртта на Пуси да изглежда като самоубийство. Къщата е изгоряла, никой няма да търси Мак. Но така или иначе никой нямаше да търси нищо; хлапетата щяха да са мъртви, нямаше причина да търсят Мак.

Защо тогава да го прави като злополука? Какво значение имаше? На кого му пукаше?

„На теб ти пука.“

Знаеше, че е така. Знаеше, че Мак Хейдън нямаше да понесе, ако всички вярват, че той умишлено е подпалил къща, в която е имало три деца. Него нямаше да го има; кого другото да обвинят? Но тогава къде отиваше планът му?

Да запали три пожара. Това беше планът. Да изглежда като нещастен случай. Това беше планът. „Не може и двете.“

Мислите му сякаш бяха като хванати в капан. Трябваша му само няколко секунди, за да осъзнае, че неговият безпогрешен план всъщност е пълна каша.

Стори му се, че надушва дим откъм третия етаж. Нещастен случай. Само това беше останало от плана му. Бързо напъха вестниците обратно в кутията за хартиени отпадъци, разхвърли хартиените салфетки по пода, върна кухненските кърпи в чекмеджето. Затвори го с трясък, който проехтя като изстрел в тихата къща.

— Кой е? — извика Аби. — Сара? Прибра ли се?

„Махай се, махай се, махай се.“ Думите кънтяха като удари на чук в главата на Мак.

„Но аз още не съм свършил, трябва да запаля проклетия...“

„Не трябва да говориш така. Сара не го одобрява.“

„Слушай какво, малък некадърник такъв, не ми казвай как да...“

„Не е много любезно от твоя страна. Възпитаните хора не говорят по този начин, а само невежите и грубите.“

„Разкарай се! Остави ме на мира! Трябва да се махна, да отида в Науру!“

За миг сякаш усети топлото слънце на Науру върху голия си гръб, видя приветливите усмивки на хората, които го обичаха. Никой нямаше да го намери там, никой нямаше да може да го пипне там, спомените му ще избледнеят и в крайна сметка ще забрави тази къща и хората, които живеят в нея.

Огледа кухнята, за да види дали не е забравил нещо, и погледът му се спря на фотьойлите, където със Сара бяха пили кафе и тя го бе

посрещнала у дома. Онази вечер бе една от най-хубавите в живота му, тогава се почувства почти доволен и щастлив. Вече бе късно, твърде късно, с всичко това бе свършено. Той тръгна към задната врата.

„Не, почакай. Почти забрави... Тръгни в другата посока...“ Тичешком отиде до входната врата. Мислеше само за едно-единствено нещо, всички други мисли и планове бяха на заден план. Жирафът. Дъг го беше издялал, лакирал и му го беше подарил. „Защото те обичам.“

Мак си спомни, че го сложи в сака. Трябваше да е там. Там беше и той трябваше да си го вземе. Не се запита защо; знаеше само, че трябва да го вземе със себе си. Съсредоточен върху тази мисъл, отвори вратата и излезе навън. „Продължавай, не спирай, слънцето почти изгря, почти се съмна“ — и я затвори след себе си.

Вратата се тресна и Аби отново попита:

— Сара, ти ли си?

След като не получи отговор, си помисли, че ѝ се е присънило или пък е сценка от филма, който все още не бе свършил. Погледна екрана — двама души си говореха, в далечината се виждаха коли, но не се тряскаха врати. Погледна Дъг и Кери, които спяха дълбоко, свити в двата края на дивана. Не бяха чули нищо, така че сигурно ѝ се е причуло. Аби цяла нощ се мъчи да не заспи, изпи три кафета, но от тях само се изнерви. Смътно си спомни, че някой се изхили, последва силен шум, но не беше сигурна дали наистина е чула всичко това. Стори ѝ се, че надушва дим. Той все още бе буден и пушеше в стаята си. Какво ли му се бе случило, та да е толкова ядосан тази вечер? Никога не е бил толкова гневен. Почти обезумял. Аби нямаше представа какви са хората, когато обезумеят, но изразът беше подходящ за Мак, поне на днешното му поведение. Сара се обаждаше почти на всеки час и питаше какво прави Мак, а Аби отговаряше, че не прави нищо.

— Мисля, че не е излязъл. Щях да го чуя. Значи все още горе в стаята си. Вероятно спи или пуши. Вие къде сте?

Първия път Сара каза, че са в Ню Джърси, след това — в Пенсилвания. Каквото и да отговаряше, все бе твърде далеч от библиотеката, където Аби бдеше над Дъг и Кери, а на екрана вървяха филм след филм.

Знаеше, че Сара и Рубен се сменят зад волана, за да се приберат по-бързо. Телефонът вдигна Рубен.

— Сега ще ти дам Сара — отговори той.

За своя собствена изненада Аби бързо изрече:

— Не, всичко е наред. Къде сте?

— В Индиана, близо до град Елкхарт. Искаш ли да ти го опиша?

— Да, моля те. — „Колко странно, той знае, че искам да продължа разговора. Май знае доста неща и затова Сара е влюбена в него.“ — Опитвам се да не заспя. Колко е часът?

— Почти четири и половина сутринта. Можеш да поспиш малко.

— Наглеждам Дъг и Кери. Разкажи ми за града!

Рубен сложи телефона на поставката и усили звука, за да може и Сара да чува разговора им. Погледна през стъклото.

— Все още е тъмно, така че трябва да използваме и въображението си. Току-що пресякохме река Сейнт Джоузеф и пътуваме на запад, вече има запалени лампи — страдащи от безсъние или хора, които стават рано във фермерските къщи и малките градчета, които прекосяваме, преди да сме се усетили, че сме влезли в тях. Сестра ти е страхотен шофьор, обича високите скорости, има невероятна концентрация и рефлексии. — Аби изпъшка, а Сара хвърли бърз поглед на Рубен. — Но трябва доста практика, за да станеш толкова добър — тихо продължи той. — Практика, освен това не действа неразумно. Каза ми, че и ти си добър шофьор. Ще бъдеш добра като нея, стига да взимаш правилните решения. Това важи за всички нас, независимо на каква възраст сме, не мислиш ли?

Настъпи мълчание.

— Благодаря — въздъхна Аби. — В смисъл... благодаря ти.

— Както и да е, природата тук е прекрасна — поля, овощни градини, спретнати чифлици, горички покрай реките. Прилича на гоблен или на разноцветна мозайка. Има и пясъчни дюни.

— О, ходили сме там! Сара ни води няколко пъти, нейни приятели имат вила в Лейксайд, а и от училище ходихме на урок на открито. Но — говореше бавно — въпреки това ми разкажи.

— Добре, а ти ми разкажи какво си спомняш. Първо, те са огромни — хората изглеждат като джуджета до тях — огромни кръгли хълмчета от пясък, които се преливат едно в друго и се простират чак до езерото. По склоновете им растат треви и храсти, а между тях вятърът и дъждът са оформили малки вълнички. В района има блата, мочурища и гори... — Той описваше района така, сякаш го виждаше

покрай магистралата, а не така както си го спомняше от посещението си тук преди много време. — И чифлици, разбира се. Тук живеят хора от сектата амиш^[1].

— Учихме за тях. Веднъж Сара купи амишко юрганче от Индиана.

— Правят разкошни юрганчета, едни от най-хубавите. И аз имам едно... имам. — Той замълча, а после пое риска: — Бих искал да си купя друго. Можем някой ден да дойдем с кола и да поразгледаме. Ако си харесаш някое, ще купим и на теб. Амишките ферми ще ти харесат: много са красиви, уютни и подредени, с кокетни сгради и огради от колове, а мебелировката в домовете им е изключително простичка и с идеална симетрия. — Той ѝ описа мебелите и живота във фермите на тези хора: двуколки и инструменти в дворовете, първите бали сено за тази есен, тикви, ябълкови и черешови градини. — Прави редове дървета, които приличат на диворастващи, като абстрактно изкуство, чворести, почти гротескни, но доста горди и достолепни.

— Как е възможно да са достолепни, след като са чворести и гротескни?

— Твърди и непоколебими в един нестабилен и променлив свят. А ябълките са печелили награди, което прави овощните градини още по-забележителни. — Рубен замълча. — Когато дойдем да си търсим юрганчета, ако е есен, можем да си наберем ябълки, да опитаме ябълков сайдер и ябълково масло и тогава ще видиш колко добре съм ти описал всичко.

— Каза, че използваш въображението си.

— Щом не мога да видя красотата около себе си, опитвам се да си я представя. Ти не постъпваш ли така?

Настъпи мълчание.

— Правя го с удоволствие — отвърна Аби. — Не каза ли... — Тя замълча, а Рубен затвори очи и зачака. — Каза, че всички ще отидем там. Ще си избираме юрганчета и ще берем ябълки. Вие със Сара ще се жените ли?

Рубен погледна Сара. Правил ли ѝ е подобно предложение? А тя на него? Погледите им се срещнаха и двамата си спомниха спокойната вечер. Навън валеше проливен дъжд. Те бяха в неговия уютен и топъл кабинет и изведнъж осъзнаха, че ще споделят живота си. Случи се само преди две вечери, но беше толкова ясно и очевидно, че сега

изглеждаше така, сякаш винаги са го знаели. Сара бързо отмести поглед към магистралата, усмихна се на Рубен и се пресегна, за да докосне ръката му, преди отново да насочи вниманието си към пътя.

— Да, Аби, ще се женим — каза.

— Сара? Не знаех, че си там. Тоест, разбира се, че знаех, че си там, но не знаех, че слушаш разговора ни.

— Сара шофира с висока скорост и не може да разговаря — обясни Рубен. — Само слуша нашия разговор.

— О! — настана мълчание. — Кога ще се...

— Още не сме определили датата. Трябва да седнем и да решим кога ще е най-удобно за всички.

— О! Имаш предвид... искате и ние да присъстваме? На сватбата?

— Разбира се. Как бихме могли да се оженим без вас? Майка ви също трябва да присъства.

— О!

— Какво означават тези възклицания, Аби? — попита Сара.

— Не знам. Всъщност мислех, че сте скъсали, а сега изведнъж... ще се жените.

— Разговаряхме надълго и нашироко — поясни Рубен. — А и през последните два-три дни преживяхме много. Понякога просто знаеш кое е най-доброто за теб. Нямах никакви съмнения.

— Никога не ми се е случвало такова нещо.

— Ще ти се случи, има време. — Рубен потръпна, спомни си колко се ядосваше всеки път, когато баща му му казваше точно тези думи. „Трябва да се науча да бъда различен баща“ — помисли си и му стана смешно. Осъзнаваше, че вече говори като всички родители по света.

— Всички все това ти повтарят, когато си на петнайсет. — На Аби толкова ѝ се спеше, че едва държеше главата си изправена, но знаеше, че ако легне, веднага ще заспи. — Кога ще си бъдете у дома?

— Може би след два часа. Най-много три. Всичко спокойно ли е?

— Да. Надушвам дим, той сигурно пуши. Въобще не е слизал долу.

— Обаждайте ни се по всяко време — обади се Сара. — Ако нещо ви притесни, не чакайте, просто ни звъннете. По което и да е време.

След този разговор Аби не можеше повече да остане будна, заспа и се събуди от някакъв шум. Помисли, че Сара се е прибрала. „Сигурно е било по телевизията“ — помисли си тя, после отново усети дима и осъзна, че не е марихуана.

— Нещо гори — каза на глас.

Кери отвори очи.

— Какво?

— Нещо гори — повтори Аби. — Дъг, събуди се. Има пожар.

— Той пуши — измърмори момчето. — Остави ме на мира.

— Ставай! Трябва да разберем какво е, а не искам да се качвам сама.

— Предполага се, че ти трябва да се грижиш за нас.

— Ставай! Веднага! — сопна му се тя.

— Не искам да се качвам там — каза Кери.

— Отиваме. Всички. Дъг, ставай.

С усилие успя да ги изкара в антрето. После тръгнаха по стълбите към втория етаж.

— Надушвам дим — каза Дъг.

— Не се шегувам. — Аби ги хвана за ръце и ги поведе нагоре по стълбите.

Мирисът стана по-остър, парлив, дразнеше носовете им, когато се качиха на третия етаж, видяха сиви струйки дим да лазят по тавана на стаята на Мак и да отиват към стълбището.

— Мак! — извика Дъг. — Той ще изгори! — Издърпа ръката си и изтича нагоре по стълбите.

— Дъг! — Хукна след него Аби. — Махни се оттам!

— Пожарогасителят! — извика Кери и се върна тичешком до втория етаж.

— Не, обади се на 911! — извика след нея сестра ѝ, но тя вече дърпаше пожарогасителя от поставката на стената.

— Ела, Дъг. Кери се обажда... — Аби млъкна. Тя стоеше на прага до падналата завеса от зебло, която Кери бе дръпнала малко порано. В другия край на стаята Дъг подскачаше около леглото на Мак, кашляше, пътят му към вратата бе преграден от пламъци, които се издигаха зад сив и черен дим. Някои от пламъците се бяха спуснали по смъкнат до земята чаршаф и поглъщаха малкото килимче и смачкана

кутия от цигари. Пламъците бяха обхванали завесите от зебло на прозорците и пълзяха по дървената дограма.

— Той е там! — каза Дъг между кашлянията. — Гори! Трябва да го измъкнем!

Аби погледна свитите на топка завивки в средата на леглото. Може да е Мак или само куп чаршафи и одеяла. Тя се приближи. Между пламъците видя само обгорен чаршаф и одеяло. Закашля се и сграбчи Дъг за ръката.

— Няма никого, само...

— Ето! — извика Кери, която тичаше с пожарогасителя в ръце. — Ти го направи, Аби.

— Обади ли се на 911?

— Не, помислих си... — Видя изражението на Аби и избухна в плач, а после започна да кашля. — Помислих си, че просто ще го изгасим! — Тя изпусна пожарогасителя и погледна леглото. — Той е там!

Дъг кашляше и скачаше нагоре-надолу, опитвайки се да се отскубне от Аби, когато малкото килимче избухна в пламъци. И тримата отскочиха назад, щом килимчето бе погълнато от пламъците. Стаята се изпълни с дим. Миришеше ужасно, горещите ресни на килимчето се разлетяха и падаха на косите им. Дъг изпищя и с Кери заудряха с ръце главите си. Аби ги сграбчи за ръцете, кашляше, на очите ѝ лютеше от дима, но ги избута на стълбището.

— Не, не — изпищя Кери. Едновременно бе уплашена и развълнувана. — Пожарът! Аби, изгаси пожара! Къщата ни може да изгори, тя е... Аби, направи нещо!

— Той ще умре! — разплака се Дъг. — Той ми е брат!

— Няма да рискуваме живота си заради Мак — сопна се Аби. — Нито пък заради една къща — промърмори. Избута и двамата пред себе си надолу по стълбите и ги приклещи до стената, докато набираше телефонния номер.

— Къщата ни гори! — извика, щом от другата страна на линията ѝ отговори. Опитваше се да не кашля, бързо каза името и адреса си. Тресна слушалката и се скара на Кери: — Казах ти да им се обадиш!

— Съжалявам! — проплака тя. — Мислех си, че е малък... — Отгоре се чу силен шум, сякаш нещо се раздира, и всички вдигнаха

поглед. Точно в този момент таванът поддаде и парче гипс и горящо дърво изпопадаха около тях.

— Косата ми! — изпищя Дъг и се опита да прикрие главата си с ръце. Парче горящо дърво подпали стола до телефона, а после и ресните на килима в средата на антрето, които започнаха да тлеят. Кери изпищя, а Аби отново ги хвана за ръцете и ги поведе по широките стълби към първия етаж.

— Не, почакай! — извика Кери. — Дневникът ми! Той е в моята... — Опитва се да издърпа ръката си, но Аби, бясна и уплашена, я стисна още по-силно и я повлече към входната врата. — Аби, дневникът ми!

— По дяволите, ще напишеш нов. Не ставай глупава.

— А рисунките ми! — изкрещя Дъг. — Ще изгорят... — Дръпна ръката си и хукна към стълбите.

— Спри, ти си луд! — извика Аби. Тя избута Кери навън, изтича след Дъг и го повлече надолу по стълбите. Видяха пламъци в антрето, където бяха преди секунди.

— Ще изгорят — извика той.

— Ще нарисуваш други, но ако умреш, няма да можеш! — Беше тежък и тя не можеше да го влачи. Аби застана зад него и го забута с всички сили.

Дъг се препъна и падна, извика, но докато се изправяше на крака, Аби го избута през вратата. Тя плачеше и кашляше, не виждаше къде стъпва, но беше толкова ядосана и уплашена, че просто вървеше. Да избягат от къщата! Нищо друго нямаше значение.

— Ти си идиот, и двамата сте идиоти, как е възможно да сте толкова глупави? Излизайте по-живо, по дяволите, по дяволите, мърдайте!

Те я зяпаха. Аби никога не им крещеше, никога не ги ругаеше, никога не ги бе гледала така. Воят на сирени прониза тишината и те изтичаха до бордюра.

— Там има сак... — понечи да каже Дъг, но вниманието му бе привлечено от две пожарни коли, които спираха пред къщата им, и две полицейски коли, които препречиха двата края на улицата и блокираха движението. От пожарните коли наскачаха пожарникари и развиха маркучите, а други откачиха дългите стълби от двете страни на камионите.

След това всичко сякаш се сля пред погледа на Аби. Видя, че съседите наизлязоха от домовете си, но тя, Кери и Дъг се бяха свили в сенките на дърветата между тяхната къща и тази на госпожа Пиърс. Надойдоха още съседи, загръщаха се с палтата си, облечени върху пижами и нощници, извикаха ги, но Аби поклати глава.

— Нямаме нужда от помощ. Добре сме.

— Но, скъпа... — понечи да каже един съсед, но тя отново извика:

— Добре сме, нищо ни няма. — Гласът ѝ беше писклив. Изрече тези думи с такава категоричност и жар, че съседите се отдръпнаха малко, но останаха наблизко, за да помогнат, ако някой ги помоли. Вцепенени, момичетата гледаха как пламъци изпълват прозорците на втория етаж.

— Спалните ни — разтреперана прошепна Кери, а Дъг обикаляше около тях, страховете му за къщата и тревогите му за произведенията му бяха отстъпили място на вълнението, че е толкова близо до пожарникарите и до пожарните коли, чиито светлини проблясваха през цялото време. Пожарникарите викаха един на друг, тежките стълби скърцаха, докато ги изправяха до стената на къщата, маркучите се виеха по тротоара и малката им градина, чуваше се силното свистене на водата.

Полицайте също впечатлиха Дъг, въпреки че стояха до колите си и не се месеха в работата на пожарникарите.

Аби бе като омагьосана от пламъците: алчни, ненаситни, жълти, оранжеви, червени, зелени, пурпурни. Издигаха се право нагоре, движеха се наляво-надясно, сякаш искаха да се уверят, че са погълнали всичко. Чуваше се странен шум, подобен на силен вятър, на свистене. На фона на страховитата, примигваща оранжева светлина, която осветяваше улицата им, тя се беше втренчила в пожара, ужасена от неговата мощ. Нямаше нищо общо с приятния и уютен огън, който си палеха в камината в библиотеката; приличаше повече на кълбовидните мълнии, които понякога даваха по филмите. Когато стъклата на прозорците се счупиха от горещината и парчета се посипаха върху цветята, тя се сви, изненадана от разрушителната му сила, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Досега не бе осъзнала, че светът е пълен с опасности. Как живееха хората, след като знаеха това? Как преживяваха всеки ден, след като знаеха, че непрекъснато ги грози

опасност, че домовете им, които винаги са ги закриляли, могат да бъдат унищожени.

— Къщата ни, горката ни къща! — шепнеше непрекъснато Кери. — Красивият ми стол, красивите ми пердета и леглото ми, и дневникът ми, ох, дневникът ми...

Дъг я чу, застана до нея и се загледа в двата горни етажа, които почти не се виждаха от пламъците, а когато Кери заплака, и той се разплака.

Аби ги прегърна и си помисли, че не трябваше да им крещи и да ги ругае; случиха се ужасни неща и всички бяха уплашени.

— Невредими сме и сме заедно — каза тя. — Това е най-важното. Всичко останало е без значение. Спасихме се навреме...

— И се обадохме на пожарникарите — преглътна Кери. — Ти им се обади. Ти си героинята. Ще напиша разказ за това: Аби — невероятната героиня. Ти ни събуди и ни принуди да излезем, извлече ни навън и ни спаси живота, спаси ни, да не се превърнем в черни, сбръчкани, смърдящи...

— Кери! — рязко я прекъсна тя, щом долови истерията ѝ.

— Какво?

— Просто... се успокой.

— Как да се успокоя? Едва не изгоряхме.

— Мак обаче изгоря — изрече Дъг. Стисна очи, наведе се напред и се разкашля. — Мъртъв е.

— Не сме сигурни — отвърна Аби. — Мисля, че не е бил в стаята си.

Кери вдиша поглед, по лицето ѝ се стичаха сълзи, смесени със сажди, очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— Ако не е мъртъв, тогава къде е? Той не слезе долу, щяхме да го видим. Не скочи през прозореца... нали?

Те погледнаха към прозорците на третия етаж, а после сведоха поглед към земята.

— Сака! — каза Дъг. — Видях го, знаете ли, когато излязохме навън, а после дойдоха пожарникарите...

— Навсякъде са разхвърлени дрехи — добави Кери.

— На Мак са — поясни Дъг. Очите го боляха и пареха. Той ги разтърка. — И сакът е негов.

— Сигурен ли си? — попита Аби.

— Разбира се, купи си нов сак, каза, че често пътува, на него ми прилича.

— Всички сакове си приличат — отбеляза Кери. И тя като Дъг си търкаше очите.

— Недей — каза Аби. — Така ги дразниш още повече.

— И дрехите са негови — поясни Дъг, като продължаваше да търка очите си.

— Но не го видяхме да излиза от къщата — повтори Кери.

— Бяхме заспали — каза Аби. — Аз заспах, след като говорих с... — Изведнъж се сети за Сара. Ще звъни, а никой няма да ѝ отговори. Ще се разтревожи много... „Трябва да ѝ се обадя“ помисли си. Но мобилният ѝ телефон остана в къщата.

— Стойте тук — нареди на Кери и Дъг. — Трябва да си взема телефона, за да се обадя на Сара.

Но пожарникарите не я пуснаха.

— Никой не може да влиза в къщата, връщай се, миличка, ти ли ни повика? — Тя кимна. — Браво на теб, но сега стой далеч оттук.

— Телефонът ми... в кухнята е... сестра ми... Трябва да...

— Отдръпни се! Не стой тук!

Тя отстъпи назад. Пожарникарите се бяха качили на стълбите, чупеха здравите прозорци и влизаха вътре. Двама пожарникари насочваха струята от маркучите право в прозорците, а други двама изтичаха и влязоха в къщата през входната врата, като влачеха след себе си маркучи.

Децата вдигнаха глави. Очите ги боляха и пареха, но те гледаха дима, който излизаше. С всеки изминал миг се ужасяваха все повече, като си представяха бедата, която можеше да им се случи: тримата хванати в капан на третия етаж, огънят затваря пътя им към стълбището, пламъци танцуват навсякъде около тях, така както танцуваха върху леглото на Мак, а пожарникарите откриват три овъглени трупа. „Аз не се погрижих както трябва за дома и децата — помисли си Аби. — Сара никога вече няма да ми има доверие. Сара. Трябва да ѝ се обадя...“

— Аби! — Госпожа Пиърс, която живееше в съседната къща, си проправи път през насъбралите се съседи, които се приближиха заедно с нея и ги наобиколиха. Госпожа Пиърс прегърна Аби, Кери и Дъг. — Горките ми агънца! — изплака тя.

— Къде е Сара? Има ли някого в къщата?

— Мак — каза Дъг. — Мак е мъртъв.

Жената ги притисна към себе си.

— Слава богу, че вие сте добре, но, о, колко е ужасно това, което се е случило с Мак, ужасно нещо. Но къде е Сара? Да не би още да не се е върнала от Ню Йорк?

— Пътуват насам с кола. — Думите на Аби бяха заглушени от прегръдката на госпожа Пиърс. — Съвсем скоро ще си бъдат у дома.

— Те ли?

— Сара и нейният... годеник. — Тя се закашля, а госпожа Пиърс извика на една съседка да донесе вода. — Ще се женят — успя да каже момичето.

— Е, това е прекрасно, но сега ги няма, а вие имате нужда от помощ. Отиваме направо у нас, ще се измиете, доста сте мръсни, целият този дим... О, Господи, Дъг, косата ти е изгорена! Кери, твоята също! Хайде, ще се измиете с много вода и ще ви сложа да си легнете, изглеждате изтощени. Хайде, хайде. Щом Сара я няма, някой трябва да се погрижи за вас.

Аби долови упрека, а в същото време усети, че ѝ отнемат правото да взема решенията. Отскубна се от прегръдката на госпожа Питърс.

— Не — заяви. — Благодаря ви, много мило от ваша страна, но... — закашля се — ние сме добре. Можем да се грижим сами за себе си.

— Виж какво, девойче, очевидно не можете, а след като Сара се шляе някъде...

— Не е вярно! Тя замина за Ню Йорк само за една вечер, непрекъснато ни звъни и се притеснява за нас, а и не е виновна, че са затворили летищата! Наистина можем да се справим и сами! Не ние подпалихме пожара, започна от стаята на Мак. Той пушеше. Сигурно е бил в леглото, а всички знаят, че в леглото не се пуши, пък и Сара ще си е тук съвсем скоро всеки момент... всичко е наред!

— Боже мой, не е нужно да викаш, Аби! Само се опитвах помогна. Къщата ви гори, а вие стоите навън, треперите, кашляте, плачете... а аз да не ви обърна внимание, така ли?

— Съжалявам. — Момичето поклати безпомощно глава; каквото и да стореше, все беше грешно. — Наистина съжалявам, но ние сме добре и искаме да останем тук.

— Изгасиха пожара! — извика Дъг и всички погледнаха къщата. Пожарникарите все още поливаха с вода през прозорците, но двамата, които бяха влезли тичешком вътре, се връщаха и дърпаха маркучите след себе си. Все още бълваше парлив дим, миришеше на мокра пепел, изгоряло дърво и текстил.

— Мирише ужасно — каза Кери.

Аби мигаше, опитвайки се да преодолее паренето в очите си.

— Долният етаж изглежда добре. Можем да изчакаме Сара там. — Тя се отдалечи от госпожа Пиърс. — Трябва да сме тук, когато Сара се прибере. Ако се върне и види тази гледка, а нас ни няма, много ще се изплаши.

— Оставете ѝ бележка.

— Не! Не искаме да ходим никъде!

Пожарникарите бяха слезли от стълбите и стояха на двора.

— Всичко е изгасено, деца — каза единият от тях. — Добре сте направили, че сте се обадили. Вие сте герои.

Кери хвърли победоносен поглед към Аби.

— Вие ли сте стопанката на къщата? — попита пожарникарят госпожа Пиърс.

— Тя ни е съседка — бързо отговори Аби, уплашена да не би някой да си помисли, че госпожа Пиърс им е майка. — По-голямата ни сестра се грижи за нас, тя ще си дойде всеки момент. — Те свъсиха вежди и тя колебливо добави: — Благодаря, че дойдохте. — Прозвуча така, сякаш им благодари, че са дошли на купон, и отново се упрекна: „Защо не мога да направя нищо както трябва?“.

— Аз ще ви кажа всичко, което ви е необходимо — обади се госпожа Пиърс.

— Къде е Мак? — попита Дъг.

— Мак ли? — попита пожарникарят.

— Той беше в стаята си на третия етаж. Леглото му гореше, видяхме, че той е в него, и разбрахме, че е мъртъв. Къде ще откарате...

— Никой не е мъртъв. Горے няма никого. Имаше чаршаф и куп одеяла, сигурно това сте видели. Обзалагам се, че е пушил, а? Така е започнал пожарът?

— Не е ли там? — попита Кери. — Наистина?

— Натрупани одеяла ли? — обади се и Аби. — Защо?

— Може да ги е събрал, докато е ставал от леглото, когато е започнал пожарът. Много глупаво, да пушиш в леглото. Той пушеше ли? — Те кимнаха. — Глупаво магаре. И не знаете къде е, така ли? Избягал е, без да ви предупреди? Това е много гадно. Ваш приятел ли е?

И тримата го погледнаха, без да отговорят.

— Е, това е добра новина — извика госпожа Пиърс. — Не е мъртъв!

Към пожарникарите се присъединиха и двама полицаи. Един от тях държеше подложка за писане с клипс и докато колегата му задаваше въпроси, той записваше всичко. Аби се почувства странно виновна; разпитваха ги, както я разпитваха след автомобилната катастрофа. „Не съм направила нищо — помисли си. — Мак го направи. Аз измъкнах всички ни от къщата. Направих каквото можах.“

Полицайте попитаха госпожа Пиърс какво е видяла, а тя призна, че когато излязла навън, къщата вече горела. Те я освободиха и се обърнаха към Аби.

— Е, щом вече нямате нужда от мен... — каза госпожа Пиърс. — Аби, като свършите, елате всички у дома, вратата е отключена. Не бива да влизате във вашата къща, стойте далеч от нея.

— Тук е права — промърмори полицаят. — И така — каза той на Аби. — Как се казваш?

— Аби Хейдън.

— Възраст?

— Почти... На шестнайсет съм.

Той се обърна към Дъг и Кери.

— Дъг Хейдън, на десет години съм, почти единайсет.

— Кери Хейдън, на тринайсет години съм.

— И всички живеете тук? — попита полицаят.

Те кимнаха.

— Сестра ви ли се грижи за вас? — обърна се той към Аби. — Как се казва тя?

— Сара Елиът, на двајсет и седем години е, почти двајсет и осем.

— Мислех, че фамилията ви е Хейдън.

— Така е. Сара ни е... полусестра.

— И тя се грижи за вас.

— Да. Невероятна е.

— Щом е толкова невероятна, къде е сега?

— На път за вкъщи. Пътува с кола. Летищата в Ню Йорк бяха затворени... тя беше в Ню Йорк само за една вечер само за една нощ, а после затвори летищата. Ще се прибере всеки момент. Обади се и каза, че ще си е тук съвсем скоро.

— Пътува с кола от Ню Йорк — повтори другият полицаи и записа. Вдигна поглед. — Къде са родителите ви?

— Те са... — Аби се разплака. Беше толкова сложно за обяснение, а и звучеше ужасно. — „Баща ни избяга и никога повече не го видяхме, а майка ни е в санаториум, не може нито да ходи, нито да говори.“ Как може да каже такова нещо. — Справяме се, Сара се грижи за нас, тя ни е като майка, като всяка друга майка на света!

— Не ми изглежда да полага особени грижи за вас. Може да се приеме за изоставяне на деца, а това е углавно престъпление.

— Сара не е престъпничка! Какви ги говорите? Тя е страхотна, тя е нашата истинска майка! Непрекъснато ни се обаждат и винаги мисли за нас! Пък и аз вече съм голяма, плащат ми, за да гледам деца за по няколко часа. Щом мога да гледам чужди деца, защо да не мога да се грижа за брат си и сестра си? Ние не сме виновни, че Мак е подпалил леглото си! Оставете Сара на мира, оставете всички ни на мира!

— Хей, по-спокойно — каза полицаят, който водеше записките. Надменно погледна колежката си. — Май страстите се поразгоряха.

Другият полицаи сви рамене.

— Странна работа.

Все още не си тръгваха. Какво чакаха?

— Добре, тогава — каза полицаят на Аби. — Кажи на сестра си да ни се обади, щом се върне. Имаме нужда от информация, за да открием Мак. — Погледна и тримата, застанали плътно един до друг. — Обадете ни се, ако възникне нещо ново. Каквото и да е, ясно?

— Можем ли да влезем в къщата? — попита Аби.

— Съмнявам се. — Полицаят зададе този въпрос на пожарникарите.

— В никакъв случай — отвърна един пожарникар, който идваше към тях. — Не е безопасно. Кухнята е най-стабилна, ако ви трябва

нещо от там, но не стойте дълго. Всичко е в пълен безпорядък, няма да ви хареса. — Той се огледа. — Къде са родителите ви?

— Ще отидем у съседите — бързо каза Аби. Вече не издържаше всички да задават един и същи въпрос. Къде е Сара? Защо не е дошла да ги спаси?

— Точно така — обади се един полицаи. Той направи жест към съседите, които продължаваха да стоят малко встрани. — Те ще ви помогнат. Не забравяйте — напомни той на Аби — да предадете на сестра си да ни се обади, щом се върне.

Най-после хората, пожарните и полицейските коли си тръгнаха. Останаха само водата по улицата и тротоара, дебел пласт счупени стъкла, парчета обгоряло дърво и хартия. От горните прозорци на къщата все още излизаше дим. Черни грозни сажди покриваха камъните на първия етаж, потъмнели от дим и вода, а прозорците представляваха зейнали дупки. — Горката ни къща — тъжно изрече Кери. Дойдоха съседите и им предложиха храна, дрехи, всичко, от което имаха нужда, и питаха за Сара. А щом Аби отвърщаше, че всеки момент ще си дойде и отказваше да отидат у тях, те се оттеглиха. Небето беше ясно с бели, пухкави облаци. Слънцето грееше. Тя беше изтощена и й се прииска да си легне. „Но аз вече нямам легло.“ Както и да е, трябваше да се обади на Сара и да подслони някъде Дъг и Кери. „В нашата къща — помисли си тя. — Пожарникарят каза, че можем да отидем в кухнята поне за малко. Можем да изчакаме Сара там, дори можем да поспим във фотьойлите, докато си дойде.“

— Аби! — Госпожа Пиърс беше на входната врата на дома си. — Сара се обажда. Казва, че повече от час се опитва да се свърже с вас. Доста е разтревожена.

Кери изпревари Аби и първа влезе в кухнята на госпожа Пиърс.

— Сара, избухна пожар! Цялата къща е...

— Знам, госпожа Пиърс ми каза. Добре ли си? А Дъг? Къде е Аби? Пострадала ли е?

Кери разказа надълго и нашироко за пожара. Гласът й ту ставаше писклив, ту се понижаваше, тъй като изпитваше ту вълнение, ту паника.

Аби грабна слушалката и седна, защото краката не я държаха.

— Къде сте? Казах на полицаия, че сте в Чикаго.

— Почти. Ще пристигнем след по-малко от час. Аби, пострадали някой?

— Не, наистина, уплашихме се и доста кашляме, очите ни болят от дима, но сме добре. Само къщата... къщата е в окаяно състояние, Сара, почти изгоря.

— Знам, ужасно е, сигурно е било кошмарно да я гледате как гори, тъжно и страшно, но...

— Какво ще правим без покрив над главите си? Без дрехи, без... нямаме нищо!

— Ще измислим нещо. Аби, всичко може да се купи. Най-важното е, че с Дъг и Кери сте добре. Нищо друго не е от значение. Наистина ли сте добре? Не сте пострадали? Кери започна да ми казва, че косата ѝ е изгоряла.

— Поопърлиха се с Дъг. — Фактът, че разговаря със Сара, поуспокои Аби. Толкова ѝ се спеше, че ѝ се зави свят. — Сигурно ще се хвалят с това в училище — почти развеселена отбеляза тя. — Ще бъдат център на внимание.

— Но им няма нищо друго? — искаше да се увери Сара.

— Не, абсолютно нищо. Измъкнахме се и сме добре.

— Слава богу! — въздъхна Сара, а после добави: — И Мак ли?

— Не знаем къде е. Помислихме, че сигурно е загинал, защото пожарът започна от неговото легло, а според Дъг Мак е лежал в него, но пожарникарите казаха, че леглото е било празно. Той изчезна. Беше горе в стаята си, надушвах дима от цигарата му, малко по-късно започна пожарът, а когато се качихме да проверим, него го нямаше там.

— Разкажи ми какво се случи.

Аби повтори това, което бе разказала и на полица:

— Вероятно е пушел в леглото и е заспал. Така каза пожарникарят. Но полицаят твърди, че Мак има да отговаря за много неща, ако той е предизвикал пожара или ако е разбрал, че къщата гори, но е избягал, без да ни предупреди.

— Не вярвам, че е способен на такова нещо.

— През целия ден беше много ядосан. Може да се е уплашил.

— Но защо не сте го видели да напуска къщата?

— Всички спяхме. О! — Аби си спомни. — На два пъти чух някакви шумове. Те ме събудиха и си помислих, че ти се прибираш.

— Какви шумове?

— Не знам. Сякаш нещо се тресна. Не си спомням. Може да е било от затварянето на вратата, защото си помислих, че си идваш.

Сара закри слушалката с ръка и погледна Рубен, който слушаше разговора и се опитваше да се промъкне през натовареното движение рано сутринта.

— Не искам да ги плаша, но нямам представа какво става с Мак и ако реши да се върне, не ми се ще те да са там. Струва ми се, че къщата и без това не е безопасна.

— Госпожа Пиърс — каза Рубен. — Смяташ ли, че ще ги убедиш да останат при нея, без да ги изплашиш?

Сара махна ръката си от слушалката.

— Аби, трябва да поспите малко, за да обсъдим случилото се, когато се приберем. Искam да кажете на госпожа Пиърс, че се нуждаете от сън, а не можете да спите у нас.

— Пожарникарят каза, че кухнята е почти наред — обясни Аби. — Сара, искаме да си отидем у дома. Не желаем да ходим по чуждите къщи.

— Знам, но не искам да влизате в къщата. Не знаем дали е безопасна, а и трябва да се откъснете от случилото се. Така и така вече сте там, госпожа Пиърс ви е предложила стаята си за гости, останете там само докато се върнем. Моля те, Аби, направи го заради мен.

След като Аби се съгласи, Сара поговори малко с Кери и Дъг и им даде същите указания.

— Ще го направят — каза тя на Рубен. Въздъхна тежко. Трепереше. — Можеше да... можеше да загинат.

Той отби колата, спря и я прегърна.

— Те са добре. Не се обвинявай за случилото се.

— Не биваше да ги оставям сами.

— Колко пъти — попита той след малко — ти е хрумвало, че летищата ще са затворени и в къщата ще избухне пожар в една и съща вечер?

Тя неохотно се усмихна.

— Нито веднъж.

Рубен я целуна по главата.

— Остави шестнайсетгодишно момиче да се грижи за две деца само за една нощ. Никои не би те обвинил за това.

Сара замълча, а после поклати глава.

— Не биваше да спираме. Искаш ли аз да карам?

— Все още е мой ред. — Той потегли.

— Съжалявам, знам, че искаше да ме утешиш, благодари ти. Но трябва да ги видя. Още колко остава?

— Ако няма задръствания, около четирийсет минути.

— Ще намерим пряк път.

И той го направи. Сара се поуспокои, като видя, че Рубен познава улиците и шофира, без да се налага да му казва накъде да кара. „Колко странно — помисли си тя, — че се поуспокоих.“

В същото време разбираше, че това се дължи и на много други неща: беше почти у дома, беше разговаряла с децата и знаеше, че са невредими, беше споделила тревогите си с Рубен, сменяха се да шофират, да разговарят с децата, споделяше с него страховете и облекчението, вместо да се справя с всичко сама.

А после Рубен, сякаш за да допълни мислите ѝ, каза:

— Трябва да решим какво ще правим с Мак.

Сара въздъхна дълбоко:

— Благодаря ти. Знам, че това надхвърля очакванията ти, очакванията на всеки мъж, когато... — Протегна ръка, но я отпусна.

Рубен се усмихна.

— Никога не си се преструвала, че нямаш семейство, каза ми за тях още на първата ни среща. Знаех, че ще е по-сложно отколкото в приказките. — Спря на червен светофар и протегна ръка, а Сара сложи своята в неговата. — Мислих по този въпрос — призна той. — Не отхвърлих усложненията, не се преструвах, че няма да има трудности. Просто знаех, че те няма да ме накарат да поискам да те загубя.

— Благодаря — простичко повтори тя и си помисли, че вероятно най-големият дар в отношенията между двама души е проявата на разбиране и благодарност.

Щом светофарът светна зелено, Рубен замислено каза:

— Сериозно ли смяташ, че той ще се върне?

— Възможно е, но не ми се вярва. Как би могъл? Оставил е тримата в къщата, след като стаята му е горяла, не е направил опит да ги предупреди... — Отново се разтрепери. — Не искам и да си помисля... Можело е да изгорят или да скочат... от третия етаж... как е могъл да ги остави? Това, което е сторил, е чудовищно!

— Предполагам, че се е паникьосал. Събудил се е, леглото му е горяло и е побягнал.

— Това извинение ли е?

— В никакъв случай. Може инстинктивно да е побягнал, но е имал време да се върне за тях. Изглежда е имало много време. Не е ли странно, че са имали време да се качат в стаята му? От това, което Аби и Кери разказаха, огънят е тлеел доста дълго време. Аби го е надушвала през цялото време, но е мислела, че е марихуана.

— Трябва да благодарим на мама за това — леко се усмихна Сара. — Горката Тес, винаги беше нащрек за злополуки. Превърна къщата ни в крепост, чак до бавно горящи чаршафи, но нямаше как да предотврати истинските беди, дори да ги предвиди.

— Вероятно днес е спасила живота на децата.

— Да. Но не мога да ѝ кажа. Не знам как ще го запазим в тайна от нея, но се надявам да успеем.

— А ако попита за Мак?

— Веднъж вече избяга от къщи, ще ѝ кажем, че пак си тръгнал. Всички допускахме, че рано или късно ще го направи.

— И никой няма да тъгува за него?

— Никой. Не е ли ужасно? Никой да не се интересува дали идваш, или си отиваш! Всъщност семейството ти да иска да се махнеш. — Сара замълча. — Опита се да ни накара да го обикнем. Но не беше всеотдаен и щедър човек. Правеше подаръци, но не се раздаваше. Мисля, че не ни е харесвал. Искаше да живее в дома ни, но не защото ни харесваше или обичаше.

— Убежище? — попита Рубен.

— Колко странно! Да, вероятно. Сигурна съм, че се е сетил, че мама наричаше дома ни така. Място, където да се приютиш и да получиш подкрепа и защита. Така го наричаше тя. Нямам представа от какво се е притеснил или уплашил, за да потърси убежище при нас, но изглежда точно това е искал, поне понякога. Може би работата му при Коркоран, но така и не разбрах точно какво работи там. Освен ако наистина той е човекът зад демонстрациите в Ривър Бенд. Но дори и така да е, не знам защо това би го уплашило толкова. О! — Спомни си брошурата, която Рубен ѝ бе показал в самолета.

Рубен кимна.

— Може и така да е. Ако го е обвинил, задето го разкрихме... — Спря на червен светофар и се обърна към нея. — Доколкото знам, държавният секретар на щата Илинойс разкрил, че „Коркоран Ентърпрайзис“ е вписан като притежател на разрешителното за строеж на казино, подписано преди няколко месеца. Предполагам, че Коркоран иска терена при Ривър Бенд за кораб-казино и още една или няколко сгради на брега. Не е можел да закупи имота — той е наша собственост — но ти си го видяла там с планове и скици; за какво са му, след като не притежава земята? Това са само предположения, но на мен ми изглежда напълно логично. Има разрешителното, иска имота, има готов план и точно в този момент се случва така, че хората от Ривър Бенд и съседните градове започват да протестират срещу Карано Вилидж Уест. Никой не може да ме убеди, че е съвпадение, както и че е съвпадение фактът, че точно тогава местната управа оттегли разрешението, което ни беше обещала. Тук завивам, нали?

— Да, наляво. Помниш ли историята, която измисли Кери, когато пътувахме за Галена и видяхме първия протест?

— Главният герой сплашва съседите и ги принуждава да протестират — проклет да съм. А после, какво ставаше по-нататък? Той искаше земята за някакви престъпни цели.

— Май беше, за да произвежда фалшиви пари или да пакетира марихуана.

— Или да крие откраднато съкровище. Май Кери трябва да стане детектив.

Сара се усмихна.

— Или писателка. Мисля, че засега е най-добре да я оставим да смята, че това е плод на въображението ѝ. — Замълча. — Защо хората от местната управа ще променят мнението си за разрешителните? Коркоран ги е подкупил?

— Мисля, че да. Държавният секретар на щата е на същото мнение. Поне разследва тази възможност. Ако е така, Коркоран здраво е загазил. Мисля, че да подстрекаваш към протест не е престъпление, но подкупът определено е. Ако предположенията ни се окажат верни, той ще загуби разрешителното за строеж на казино и може да бъде обвинен в подкупване на висш държавен служител. Ако усети, че го грози подобна опасност, ще обвини някой друг и това ще бъде Мак. В този случай брат ти ще има нужда точно от убежище.

— Но ние не можем да му позволим да се върне.

— Не, не можем. Трябва да го открием и да намерим начин да го държим далече от живота ви. От нашия живот.

Тя леко се усмихна, отново му бе благодарна, а после направи безпомощен жест:

— Как ще направим подобно нещо? Той е част от моето семейство...

— Това усложнява нещата — каза Рубен, — но не означава, че няма да намерим и други начини да се справим с положението.

Вече пътуваха по Лейк Шор Драйв, движеха се с равномерна скорост, стоманеносиньото езеро Мичиган се намираше от дясната им страна, пристанището все още беше пълно с яхти за лятото, а градът се ширеше от лявата им страна.

След малко Сара каза:

— Скоро ще можете да започнете строителството.

— Мисля, че да. Имам още много работа със съседите. Ти беше права от самото начало: не разговаряхме с всеки поотделно, за да сме сигурни, че са наясно какво искаме да правим и какви облаги ще получат те от това. Приехме ги за даденост, сякаш са част от местната флора и фауна и можем да ги отстраним, ако застанат на пътя... — Усети, че Сара се усмихва, и я погледна. — Май пак преувеличавам.

И двамата се засмяха тихо, за пръв път се смееха заедно от доста време.

— Е, както и да е — каза Рубен. — Не си свършихме работата както трябва, преди да се случи всичко това. Все още ни трябва одобрението на местната управа, но се надявам да разберат, че това е най-бързият начин да излезем от кашата. Могат да кажат, че са били подведени с недостатъчна или невярна информация и са смятали, че спасяват общността си, като вземат мерки да отстранят Карано. Сигурно ще настояват, че не са вземали подкупи, а парите са първите вноски за модернизирането на сгради и построяването на нови. И така могат да се измъкнат, особено ако ни дадат одобрението си, направим първата копка и всички станем приятели. Щатският прокурор вероятно ще бъде не по-малко щастлив от нас да пипне Коркоран; той е голямата риба.

— Или ще са щастливи да пипнат Мак.

— Възможно е. Дори и да е бил само изпълнител, Коркоран може да го използва за жертвен агнец. Няма да му е лесно, каквото и да се случи. Мисля, че най-големите задръствания са минали. Би трябвало скоро да сме си у дома.

Високите сгради на богатите квартали останаха от лявата им страна, после минаха през Линкълн Парк, а Сара мислеше единствено да се прибере и да види с очите си, че децата са невредими. Нищо друго не я интересуваше. Мак можеше да почака.

[1] Амиш — християнска секта, която през XVII в. се отделя от менонитите. Те предпочитат съвсем простичките дрехи и начин на живот, не се възползват от удобствата на модерния свят. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което видяха, бе вода, покрай тротоарите течаха реки, които носеха листа и счупени клони. А после видяха и къщата, развалина от почернели камъни, без покрив, със зейнали дупки вместо прозорци. Сара едва сега осъзна ужаса от станалото.

— О, не! — прошепна. — Не, не, не! — Завладя я чувство на загуба, че е останала без корен и произход.

Рубен подмина къщата, търсеше къде да паркира. Спря между две коли и прегърна Сара. Опустошението порази и него, опита се да си представи, че е разрушен новият му дом, този в Чикаго, където всичко вече беше изпълнено с духа на Сара, всичко му говореше за принадлежност.

— Ти каза на Аби, че ще я възстановим — изрече той. — Важното е, че всички сте живи и здрави.

— Да. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи, като се обърна да погледне стените, които смятаха за неразрушими, убежището, което майка им бе създала, мястото, което винаги ги очакваше, където и да се намираха. Но се насили да се хване за най-важното нещо. — Всички са невредими, всички са добре. Господи, като си помисля какво е можело да се случи... — Тя замълча, а след миг продължи: — Знаехме, че я обичаме, но мисля, че не сме си давали сметка до каква степен една къща може да стане част от семейството. Винаги тук, винаги ни посреща с отворени врати, тя е защита и убежище, обединява ни, приютява ни, независимо какво се случва навън.

— Не къщите правят това, а хората — тихо каза Рубен. — Вие сте направили от къщата това, което е била, точно както сте създали и семейството си. Ще го направите, в която и да е къща.

— Миналото и спомените са много важни, за да се получи — възрази тя, почти нетърпеливо. Сети се за снимките, сувенирите и колекциите, които вече ги нямаше, и отвори вратата на колата.

— Така е. Всеки ден трупаме спомени и създаваме миналото си. — Той излезе от колата и застана зад нея, загледан в къщата. — Къде

бяха снимките ви? — попита Рубен. — На втория етаж ли?

— Снимките на децата, да. Имаше няколко и на моя етаж. Повечето бяха в библиотеката. — Сара за пръв път се усмихна. — Какъв късмет! Освен ако не са били унищожени от водата.

— Сигурно са били в кутии.

— Да.

— Тогава ще ги намерим, сигурно ще са в добро състояние или поне ще могат да бъдат спасени.

— Ти никога не си влизал в къщата — каза тя, докато вървяха по улицата. — Все си представях колко ще е хубаво, когато за пръв път влезеш в дома ни, в семейството ни. Беше отражение на нас самите и много исках да я видиш.

— Не смяташ ли, че май малко преувеличаваш важността на една къща, когато ние петимата сме на път да заживеем заедно?

Сара за миг се ядоса, но почти веднага се засмя:

— Разменихме си ролите. Не само ти преувеличаваш. Благодаря, мисля, че имах нужда от това. Добре, готова съм да говоря с децата.

— Коя е къщата на госпожа Пиърс?

— До нашата, от лявата страна.

Стигнаха до съсипаната градинка пред нейната къща и се спряха до един сак в канавката, от който се подаваха дрехи.

— Това пък откъде се е взело? — промърмори Сара.

— От вашата къща ли? — попита Рубен.

Тя поклати глава.

— Никога не съм го виждала. Дали не е на Мак? Може децата да знаят. — Вдигна глава и видя, че вратата на къщата ѝ е открената, а широки жълти ленти образуваха голям Х. — Не би трябвало да е отворена — промърмори Сара и тръгна по тротоара, после по стълбите към входната врата, като по пътя подритваше обгорели греди, хартия и счупено стъкло. Усети остър мирис на дим, мокро дърво и материали, но тя затвори плътно вратата. — Все още не искам да поглеждам вътре. Много е рано. — Двамата с Рубен тръгнаха към съседната къща. — Никак не ми се иска да ги будим; може само да погледнем...

Но Аби вече тичаше по стълбите.

— Сара! О, Сара! Толкова се радвам, че си...

Тя се хвърли в обятията на сестра си и се разплака. Сара я притисна до себе си и я погали по главата. Плачеше заедно с нея,

защото Аби бе в прегръдките ѝ, беше жива и невредима, нищо не ѝ се бе случило, никой от тях не бе пострадал, а са били на косъм от... За пореден път не можеше да я изрече думата. „Да си отидат — помисли си тя. — Бяха на косъм да си отидат. Какво щях да правя без тях? Няма нищо по-важно от това.“ Прегръщаше Аби, чакаше риданията ѝ да позатихнат, самата тя се поуспокои.

— Беше толкова ужасно — промълви момичето между риданията. — Гледахме го, гледахме пожара. Кери каза, че той поглъща и изяжда къщата ни. Пламъците бяха огромни, ставаха все по-големи, разрастваше се толкова бързо, на пожарникарите им отне доста време, за да го потушат... И всичките ни вещи — извика тя. — Стайте ни, новият ми люлеещ се стол, целият ни живот, сякаш гледахме как животът ни изгаря, как ние самите горим, беше ужасно... Аз съм виновна! — Гласът ѝ пак стана писклив. — Аз трябваше да се грижа за всичко! Повери ми къщата, а сега никога вече няма да ми имаш доверие...

— Шшт! — каза Сара. Нямахме намерение да е толкова рязка. — Дори не си го и помисляй, Аби, ти беше невероятна, излезли сте навреме, спасила си три човешки живота. Какво по-важно от това? Някакви си мебели, някакви си вещи... как може те да са по-важни от вас тримата? Действала си умно и бързо, погрижила си се за тях. Можеше да стане голяма трагедия, но благодарение на теб всичко свърши благополучно. Толкова се гордея с теб, обичам те и бих ти се доверила за всичко.

Аби вдигна поглед, лицето ѝ беше мокро от сълзите:

— Наистина ли? Сериозно ли говориш?

— Знаеш, че говоря съвсем сериозно. Ти си моята героиня.

— О, благодаря ти. — Поклати глава. — Беше наистина ужасно. Знаеш ли, имах чувството, че не правя нищо както трябва, вместо да... о! — Тя видя Рубен, който стоеше на няколко крачки от тях, и отново се сви в прегръдката на Сара. — Мислех си... в смисъл знаех, че той е с теб, разговарях с него по телефона, но... мислех, че ще бъдем... нали се сещаш... само ние.

„Никога вече няма да сме само ние“ — помисли си Сара, но сега не беше моментът да го изрече на глас.

А после Рубен тихо каза:

— Ще се постарая да не ви се пречкам, Аби.

Тя дълго време го гледа в очите, мъчеше се да привикне към новата ситуация, към новото определение за семейство.

— Не става въпрос за теб — най-после изрече тя. — Искам да кажа, че нямам нищо против теб. — Тя въздъхна, и това не правеше както трябва. — Не исках да те обидя, Сара ми каза по телефона, че ще се... че сте заедно. Беше просто...

— Не си ме обидила. — Той се усмихна. — Искяхте Сара да се върне, чакахте я, а аз не се включвах в тази картинка. — Замисли се за момент. — Може би, ако ви кажа какво изпитвам към Сара и какво се надявам да се случи с всички ни, ще ме възприемете по-лесно. Имаш право да попиташ. Аби, аз обичам Сара: ценя я, уважавам я, възхищавам ѝ се и съм готов да сторя всичко по силите си, за да направя живота ѝ пълноценен и щастлив, както винаги си е мечтала. Това означава да направя теб, Дъг и Кери щастливи, защото Сара не би могла да е щастлива, ако вие не сте. Аз също не бих могъл да съм щастлив, защото съм абсолютно сигурен, че когато се опознаем, ще обикна и трима ви точно толкова, колкото обичам Сара.

— Искаш да кажеш, че се надяваш да ни обикнеш? — закачливо попита Аби.

Рубен се засмя:

— Би било странно, ако не ви обикна. — След кратко колебание Аби протегна ръка. Рубен се приближи и я взе между своите. — Ще бъдем едно семейство и ще се гордеем един с друг. И ако някога пак ни сполети беда, като тази... — Аби инстинктивно погледна към къщата им. — Ще я възстановим — увери я той. — Ще я направим такава, каквото си беше. Можем дори да направим точно копие на мебелите.

Момичето го погледна с ококорени очи.

— Наистина ли? Ще я направим каквато беше?

— Точно така! Имате ли снимки на стаите?

Тя кимна.

— Сара каза, че трябва да ги снимаме, в случай на... о, пожар.

— Много мъдро от нейна страна. Предполагам, че не пазите скиците и плановете?

Аби погледна Сара, която каза:

— Ако въобще съществуват, нямам представа къде са. Може да са в мазето. По-вероятно е да са на третия етаж.

— Който вече го няма. Но можем да помолим да ни направят скици, едни от най-добрите ми приятели са архитекти. Аби, вие с Кери и Дъг трябва сериозно да помислите по този въпрос. Можем да направим и някои промени. Каквито вие поискате. Може стаите ви да са по-големи, по-малки или пък кръгли или триъгълни. Кой знае? — каза Рубен.

Аби се засмя:

— Не можеш да ги направиш кръгли.

— Можем да направим почти всичко в рамките на разрешеното от закона за строителство в Чикаго. Трябва да бъдем практични, но ще се забавляваме...

— Сара! — По-малките деца тичаха откъм къщата.

— Защо не ни събудихте? — извика Дъг. Хвърлиха се в обятията ѝ, както беше направила и Аби, а Рубен отново отстъпи назад. После госпожа Пиърс се появи и ги покани да влязат и да закусят.

По-късно Сара си спомняше за тази закуска, след като госпожа Пиърс най-после ги бе оставила сами в трапезарията, като за първата им семейна закуска. Започна с разправия, още преди да са седнали на дългата тясна маса, когато Дъг и Кери изтичаха, за да седнат на стола с гръб към прозореца, от който се виждаха руините на къщата им.

— Не искам да я гледам! — извика Дъг и издърпа стола.

— Аз също! — кресна тя. — А и дойдох първа!

— Престанете! — ядоса се Аби. — Рубен ще си помисли, че сте непоправими.

— Моля? — Момчето се разсея за миг.

— Знам какво значи това. — Кери дръпна стола и седна на него.

Сара сложи още един стол до този на Кери.

— Ще ви е малко тесничко, но вие така добре се разбирате, че това няма да е проблем.

Аби се засмя и седна на дългата страна на масата, завъртя стола си настрани, с гръб към прозореца.

— Ние със Сара получихме гледката — усмихна се Рубен. — Мисля, че ще го понесем. Кери, да ти отрежа ли парче кекс?

— Аз мога сам да си отрежа — ядоса се Дъг. — Но не искам. Не ни трябва баща, ясно? Вече си имаме.

— Дъг! — извика Аби. — Държиш се грубо и невъзпитано. Освен това нямаме баща.

— Имаме — обяви Дъг.

— Къде е тогава?

— Откъде да знам? Някъде.

— Откъде знаеш, че не е умрял? Не знаеш нищо за него. Изчезна. От години нямаме баща. Държа се грубо с Рубен и трябва да му се извиниш, защото той иска да ни обикне.

Дъг сведе поглед.

— Всички ни напускат — каза толкова тихо, че едва го чува. — Татко си тръгна, почти не го помня, мама ни напусна, искам да кажа, че вече не живее с нас, Мак избяга преди години, а сега пак ни изостави, невинаги беше мил и добър, но все пак беше мъж в къщата... никой не се задържа при нас.

Сара коленичи до стола му.

— Ние сме тук. Останахме заедно.

— Не е същото — промърмори Дъг.

Рубен се приведе напред и се втренчи право в момчето.

— Бих искал да остана с вас, ако ми позволите. Мисля, че идеята да си тръгна не е никак добра.

Дъг вдигна поглед.

— Защо?

— Защото обичам Сара. — Досмеша го и се зачуди колко ли често ще му се налага да го повтаря. „Приятно ми е да го казвам.“ — Искам да прекарам живота си с нея, да създам дом и семейство с нея. И понеже не съм живял в семейство, откакто напуснах дома си, за да уча в колеж, през всичките тези години си мечтаех за това. И защото не мисля, че човек трябва да се отказва от нещо толкова хубаво. Ще трябва да започна от самото начало, което би било глупаво, изтощително, а може би дори невъзможно, така че защо, за бога, да ви напускам?

Кери погледна навъсено Рубен.

— Ще имате ли бебе? — Той остана толкова изненадан, че тя се захили. — Искам да кажа, Сара няма много време, заета е да се грижи за нас и ще й дойде многократно с бебе в къщата. — Сведе поглед. — Освен това вече нямаме и къща.

Рубен се хвана за това.

— Ще построим нова.

— Така ли? — извика Дъг. — Тук ли? На същото място?

— На съвсем същото място.

— И ще изглежда като предишната?

— Ще изглежда така, както вие пожелаете.

— Но ще имате ли бебе? — притисна го Кери.

— Може и да имаме — тихо отвърна Сара. — Не сме говорили по този въпрос. Всичко е възможно.

— Например да продължиш следването си в медицинския институт — каза Аби. — Най-после можеш да станеш лекар. И да напуснеш сегашната си работа. В смисъл... Рубен може ли да... ъ-ъ...

Той се усмихна:

— Да издържам всички ви. Да, бих могъл да го направя.

— Ще съборим ли старата къща? — попита Дъг. — Искам да кажа, до основи?

— Почти съм сигурен, че ще се наложи — отвърна Рубен. — Това ще е първият ни въпрос към инженерите и архитектите.

— Но искате ли бебе? — Кери отправи въпроса си към Сара и свъси вежди: — Предполагам, че искате. Тогава ще бъдеш истинска майка.

— Тя и сега е истинска майка — сопна ѝ се Аби. — Грижи се за нас като родна майка, даже се справя по-добре от много истински майки, точно това прави от една жена майка. Как можа да го кажеш. Засрами се!

— Искях да кажа само че... — Очите на малката ѝ сестра се напълниха със сълзи. — Нямах предвид...

— Всичко е наред, скъпа. — Сара сложи ръката си върху нейната. — Това е само дума, нали така? От значение е какво правиш и какво чувстваш. Важното е да се чувстваме едно семейство.

— Семейство сме, но знаеш ли... — Кери безпомощно поклати глава. — Всичко е толкова объркано. Мама е в санаториум, не знаем къде е татко, може да е починал, както каза Аби, и Мак... не мога да го разбера, въпреки че ми е брат, а сега и той не се знае къде е...

— Но къде ще живеем? — попита Дъг. — В смисъл, докато построим нашата къща.

— Какво? — извика Кери. — Още ли говориш за това?

— Къде ще живеем — разтревожено повтори момчето.

— Аз имам къща — каза Рубен.

— Да живеем при теб ли? — подозрително попита Дъг. — И ти ще отговаряш за нас, и ще ни командваш?

— Достатъчно, Дъг — скара му се Сара.

— Какво имаш предвид — попита го Рубен — под това да ви командвам.

Дъг свъси вежди.

— Ти знаеш.

— Мисля, че не знам. Ще съм ти благодарен, ако ми обясниш.

— Ти ще ни командваш. Ще ни караш да правим разни неща, да си чистим стаите, да помагаме в кухнята и... да си пишем домашните... нали се сещаш, такива неща.

— Вие и сега го правите — отбеляза Аби. — Сара ви кара да ги вършите.

— Тя се грижи за нас!

— А аз не — каза Рубен, — затова няма да давам заповеди. Може да ви помоля да дойдете за вечеря. Това проблем ли ще е?

Дъг продължаваше да гледа навъсено:

— Не се шегувам.

— Знам, че не се шегуваш. Ще ти кажа какво ще направим. Ако се съгласите да живеете известно време в моя дом, с теб ще седнем и ще направим списък на нещата, които искаш да правиш там, и нещата, които не би искал. Ще трябва да го обсъдим и със Сара, Аби и Кери, но съм сигурен, че ще уредим нещата така, че никой да не се чувства командван. Това струва ли ти се разумно?

— Не знам.

— Рубен — сериозно изрече Кери, — мисля, че няма да е проблем да живееш с нас. Тоест да живееш с нас в нашата или в твоята къща, или където и да е другаде. Мислих по този въпрос и смятам, че ще е хубаво.

Рубен усети, че го обзема невероятно чувство за победа. Тринайсетгодишно момиче му казва, че го одобрява, а това го накара да се почувства като победител.

— Благодаря ти — също толкова сериозно каза той.

— Какво представлява къщата ти? — попита Аби. — През целия си живот сме живели в нашата къща и винаги сме имали собствени стаи.

— Така ще бъде и в моя дом. В нашия дом. Спалните са на втория етаж, както беше във вашата къща, само че при мен те са пет, има и мазе с маса за тенис на маса, маса за билиард и малък киносалон...

— Какво? — извика Дъг.

— Защо не отидем там още сега? — попита Сара. — Много е хубава, ще я харесате.

— Киносалон — прошепна момчето. — Яко!

— А училището? — попита Аби.

— Това няма да се промени — отвърна Рубен. — Къщата ми е на петнайсет минути с кола оттук, така че ще продължите да ходите в училище „Паркър“ и да се виждате с приятелите си както преди. Вкъщи имам кабинет с чертожна дъска, така че ще можем да правим чертежите на новата къща, докато живеем там, ще идваме винаги когато решим да изненадаме строителите. Предполагам, че ще можем да се нанесем тук след около година и половина.

— Ами ако твоята къща ни хареса повече? — попита Дъг.

— Повече от нашата ли? — учуди се Кери.

— Там има киносалон — отбеляза брат й.

— Ще решим, когато видим и двете къщи — каза Рубен.

— Но нашата ще е по-особена — вметна Аби. — Рубен каза, че можем да я направим каквато ние пожелаем. Можем да си направим и киносалон! Стаите ни може да са кръгли.

— Кръгли ли?

Сара се поуспокои, гласовете около нея ту се повишаваха и ставаха пискливи, ту се понижаваха, сякаш плуваше по успокояващите вълни на разговора им, толкова познат, но и толкова нов, когато в него се вмъкнеше и дълбокият глас на Рубен. През цялата нощ бе много напрегната, независимо дали шофираше или се опитваше да заспи. Имаше разни видения: децата, хванати в капан в горящата къща или обгърнати от дим, или не могат да се доберат до вратите; децата, които скачат от прозорците на горните етажи; децата се връщат тичешком, за да си вземат нещо ценно от горящата къща... дневникът на Кери, скулптурите на Дъг или нещо, което е много ценно за Аби в момента.

Един въпрос не й даваше покой. Как ще въведе Рубен в малката сплотена групичка, която четиримата бяха образували, за да се подкрепят и обичат? Всъщност тя не направи почти нищо: Рубен успя

да го постигне сам, като беше самият себе си. „Някаква магия — помисли си и го погледна, докато той отговаряше на въпроса на Кери. — Той наистина ги харесва. Още едно чудо.“

Дъг дояде и последните трошици от кекса и попита:

— Ами ако Мак се върне?

Настъпи мълчание.

— Няма да се върне — категорично отвърна Кери. — Той направи нещо много глупаво, пуши в леглото и ще му е неудобно да се върне.

— Оставил е сака си — отбеляза Дъг.

— Това неговият сака ли е? — попита Рубен. — Със Сара се чудехме чий е.

Момчето кимна.

— Видях го в стаята му — той бързо погледна Кери, — поне прилича на този, който видях, но, изглежда, дрехите са негови.

Сара вдигна поглед.

— Приготвил си е багажа ли? Събрал си е багажа, изнесъл е сака си навън, а после е заспал със запалена цигара?

— Странно — отбеляза Кери.

— Скъсан е — поясни Дъг. — Когато го видях в стаята му, беше здрав.

— Може да е паднал от прозореца му — предположи Кери.

Сара и Рубен се спогледаха.

— Въпреки всичко — настоя Кери — той не може да се върне, не го искаме.

— Ами ако го направи? — попита Дъг.

— Ще трябва да му кажем, че не може да живее с нас — отвърна Сара. — Може да ни идва на гости, но трябва да си намери собствено жилище.

— Но той е... в смисъл, роднина ни е.

Настъпи по-продължително мълчание. Сара въздъхна. След като изгубиха и двамата си родители, тя положи огромни усилия, за да ги накара да се почувстват като част от едно семейство, а сега бяха изправени пред опасността това да се промени.

— Смяташ ли — внимателно попита, — че се държеше така, сякаш иска да сме негово семейство?

Дъг измънка нещо.

— Съжалявам, не те чух — каза тя.

— Според мен не, поне не през цялото време, но... аз исках да съм негов роднина.

Сърцето ѝ се сви: „Проклет да е, че ги накара да се привържат към него, а после ги изостави, сякаш са играчки, които вече не му трябват“. Отиде при Дъг и го прегърна.

— Знам, че е така. Ти си най-добрият брат, за който може да се мечтае, а те разочарова. Той разочарова всички ни, не мислиш ли?

— Може би не сме се постарали достатъчно.

Тя се замисли върху това.

— Може и така да е. Според мен вие с Кери се стараехте, доколкото можехте. Не съм сигурна какво друго можехме да направим.

— Може би — замислено изрече Рубен — да си част от нечие семейство, трябва да се заслужи и да се спечели.

Дъг изглеждаше объркан:

— Като да спечелиш пари ли?

— Като да спечелиш уважение. — Погледна Сара, за да се увери, че не се натрапва, но когато тя му се усмихна, продължи: — Не съм експерт по семейните въпроси, но винаги съм смятал, че хората трябва да положат усилия, за да са членове на едно семейство, да получат уважение и възхищение, дори любов.

— Това е глупаво. Човек харесва членовете на семейството си, защото те са до него. В смисъл, близките не са като съучениците или познатите.

— Вярно е. Но е трудно група хора да са щастливи, ако всички не се чувстват отговорни един за друг.

— Сара каза, че трябва да се науча да поемам отговорност за самия себе си.

— Права е. Но в същото време не е ли редно да поемаме отговорността да помагаме на близките си, а и на другите хора, да се чувстват добре? Това помага на всяка група хора да остане сплотена. Виж сега, представи си, че един ден отидеш при Кери и ѝ кажеш, че не е красива или че творбите ѝ са пълен боклук. Това ще помогне ли на семейството ви или ще го нарани?

— Защо ще ѝ казвам подобни неща? Те не са верни.

— Благодаря ти — обади се сестра му.

— Може този ден да решиш да не си любезен и добър. Не знам поради каква причина, но така или иначе се държиш гадно с нея — каза Рубен.

— Тя ще ме набие.

Изненадан, той погледна Кери:

— Така ли?

— Сара вече не ми позволява да го бия — въздъхна тя.

Рубен усети, че от този разговор нищо няма да излезе. Сара го наблюдаваше с голям интерес и чакаше да види какво ще каже.

— Добре, виж сега, ако някой ваш съсед се държи жестоко със сестра си или с брат си или им погажда номера, или мисли единствено и само за себе си, членовете на неговото семейство може да си помислят, че той вече не иска да е част от тях, че не се интересува от техните чувства, че не поема ангажимента да направи живота им хубав и приятен. Ако ти си член на това семейство, какво би направил?

— Не знам. Ще му кажа да промени поведението си — отвърна Дъг.

— Или какво? Би ли казал: „Промени поведението си, иначе...“.

Момчето видя накъде бие Рубен и сви рамене.

— „... Иначе не можеш да живееш с нас.“ Можеш да кажеш това. Трудно е да отправиш подобни думи към член на семейството си, но може би този човек е изгубил правото си да живее в дома. Ако не ви цени или не помага семейството да е по-щастливо, да се чувства по-комфортно, да живее по-добре, всъщност ако прави така, че семейството е нещастно, ще бъде ли честно да му кажем, че вече не може да живее с вас?

— Да, но...

— Искяхме Мак да си отиде — намеси се Кери.

— Знам! Понякога беше ужасен.

— Напоследък, през цялото време — поясни Кери.

Дъг тъжно кимна.

— Искях нещата да се запазят такива, каквито бяха, когато си дойде. — Той погледна Рубен. — В твоето семейство имало ли е такъв човек?

— Не, имах късмет.

— Какви бяха членовете на твоето семейство?

Той им разказа за родителите си, за техните хлебопекарни, за братята си и за къщата, в която живееха, за игрите, на които играеха като малки.

— Значи сте могли да ядете понички, когато си поискахте? — полюбопитства Дъг.

— Само когато родителите ни ни разрешаха.

— Дъг, разбра ли нещо от това, което ти каза Рубен? — попита Сара. — Освен че са могли да ядат понички по всяко време на деня?

— Разбрах — ядосано отвърна момчето. — Не съм глупак. Той каза, че трябва да се стараем да сме добри един към друг. Знам това: ти непрекъснато ни го повтаряш. — Погледна ръцете си. — Та какво ще стане, ако Мак се върне и просто се настани у нас?

Рубен си наля кафе.

— Ще го помоля да ни разкаже как е избухнал пожарът.

— Пушел е в леглото — отвърна Кери и мъдро поклати глава. Забеляза, че Сара и Рубен отново се спогледаха. — Какво?

— Нищо — отговори Сара. — Това ще е съвсем уместен въпрос. Момичето се замисли и присви очи.

— Можем да го попитаме за търговията с наркотици.

Рубен бързо го погледна.

— Казал е, че търгува с наркотици ли?

— Споделил е с мама. Споменал е и нещо за смъртта на Пуси Коркоран.

Сара свъси вежди.

— Да, каза ми за това, за... — Поклати глава. — Какво точно каза той, Кери? Спомняш ли си?

— Молахме се за Пуси една вечер преди вечеря. Защото се самоубила, била откачалка и голяма... досадница, нещо такова. Каза, че и като съпруга била кръгла нула. Не беше много мило от негова страна, защото тя беше починала.

— Откъде е знаел за нейното... — започна Сара. С Рубен се спогледаха, обзети от едни и същи мисли. „Не им позволявай да си помислят, че може да е замесен в смъртта ѝ. Остави им някакви илюзии.“

— Може ли да вечеря с нас или нещо такова? — попита Дъг. — Имам предвид, ако ни помоли любезно? И ако е мил с нас?

— Ако иска да ни дойде на гости — отвърна Сара, — разбира се, че може да го направи. Но ще трябва да ни отговори на въпросите.

— Може никога вече да не го видим. Дори да не разберем къде е.

— Мисля, че го издирват — каза Рубен.

— Полицията го издирва — добави Кери.

Рубен кимна. Погледна Сара и разбра, че и тя си мисли, че полицията със сигурност ще го търси, ако споделят подозренията си, че Мак умишлено е предизвикал пожара (което бе странно, и той се зачуди дали някога ще узнаят какво е накарало Мак да извърши тези престъпления). Знаеше, че и Сара се е сетила за Коркоран, който бе още по-опасен за Мак: по-опасен и по-упорит от полицията и вероятно нямаше да се предаде, докато не открие Мак. Даже може би имаше представа къде е отишъл. Някъде, където брат ѝ е сметнал, че ще намери убежище.

— Толкова е трудно, човек не знае какво да мисли — обади се Кери. — Никога преди животът не е бил толкова объркан.

— Преди какво? — попита Аби.

— В миналото. Предполагам... когато бях малка.

— Когато си малък, животът винаги е прост — сериозно каза Аби. — Нека да пораснеш като мен, тогава животът наистина става сложен и объркан.

Сара и Рубен за пореден път се спогледаха. Колко е хубаво да можеш да споделиш толкова много неща, при това с такава лекота. Сара промърмори:

— Детството е кратко.

— Моля? — отново попита Кери, раздразнена, че не е част от безмълвното общуване между възрастните.

— Детството е кратко — повтори сестра ѝ. — Имате такова малко години, през които животът ви се струва лесен и прост. Ще ми се да бяха малко повече.

— С Интернет животът е по-бърз — обади се Аби.

— Времето минава по-бързо — заяви ѝ Дъг.

— Вероятно — каза Сара. — Но в момента при нас нещата наистина са сложни. Обикновено между трагедиите има период на затишие, така че човек да може да свикне. Смятам, че ни очакват спокойни дни, без проблеми и усложнения.

— Ето ти една молитва: „Боже, дай ни дни без усложнения“.

— Ще напиша разказ за всичко това — заяви Кери, изведнъж се почувства уморена и ѝ се доспа. — Искам да кажа, когато го осъзная напълно.

След малко и тримата оклюмаха, и малкото сили, които им бяха останали, ги напуснаха. Аби имаше чувството, че се понася нанякъде, излиза от стаята и потъва в нещо меко. И точно в този момент се почувства направо фантастично. „Животът е прекрасен — помисли си тя. — Пълен е с чудеса.“ Тя беше жива, тялото ѝ бе силно и здраво, беше с хора, които я обичат и ще я закрилят, предстояха ѝ колеж, приключения, нови приятели и... живот. „О, Земя, ти си толкова прекрасна, че никой не може да оцени и осъзнае твоята прелест.“ Това бе реплика на Емили от пиесата „Нашият град“ и едва сега Аби разбра точно какво е искала да каже Емили. Тя си пое дълбоко въздух, усети аромата на прясно свареното кафе, което Рубен наливаше в чашата на Сара, миризмата на канела от кекса и на хризантемите на кухненския шкаф. През притворените си очи наблюдаваше пращинките, които танцуваха на един лъч слънчева светлина, и чуваше бръмченето на хладилника. Беше млада, здрава и обичана. Семейството ѝ се променяше, но това не я притесняваше, защото Рубен беше добър и Сара беше щастлива, а когато сестра ѝ беше нещастна, обстановката у дома наистина бе потискаща, а сега щеше да е забавно и вълнуващо. Всъщност светът отново беше станал вълнуващ. Тя обичаше всички, обичаше училището и...

— Училището — каза тя. Поизправи се на стола. — Трябва да сме на училище.

— Защо? Днес е... о, сряда е. — Кери подскочи. — Имам чувството, че е събота. — Но после пак седна на мястото си. — Не можем да отидем на училище. Нямаме дрехи. Нито пък учебници. И... всичките ми домашни изгоряха! Пък и много ми се спи.

— Ще ви сложим да си легнете — каза Сара.

— Не, почакайте — извика Аби. — Не знаем какво ще правим. В смисъл, не знам утре какво ще се случи.

— Тогава да си планираме нещата. Пет минутки, а после отиваме да си легнем. — Сара взе молив и бележник от чантата си и седнала на масата на госпожа Пиърс, започна да пише това, което ѝ казват.

— Да се обадим на директора на училището и му обясним защо няма да отидем на училище днес.

— Да се пренесем в дома на Рубен.
— Какво да пренесем? Нямаме нищо.
— Имаме един друг.
— Да купим нови дрехи.
— И нови обувки, нови учебници, всичко ново.
— Да направим план на новата ни къща.
— Да отидем на почивка. Като тази в Галена, само че по-продължителна и по-вълнуваща.
— Сара и Рубен ще се оженят — каза Аби, която се мъчеше да не заспи. — И ние ще присъстваме на сватбата.
— Супер! — извика Дъг. — Аз пръстените ли ще нося или нещо друго?
— Нещо друго — усмихна се Рубен.
— Трябва да кажем на мама — обади се Кери и разтърка очи. — Тя би искала да знае.
— Но няма да ѝ казваме за пожара — предупреди Аби. — Това ще е твърде тежко за нея.
— Ще решим какво ще ѝ кажем и как да го направим — каза Сара. — Не искам да отидем при нея и тримата да ѝ разкажем различни истории.
— Тя трябва да се запознае с Рубен — заяви Кери. — Ще ѝ кажем, че ще се жените и вероятно ще имате бебе.
Сара и Рубен се спогледаха, отново им бе напомнено, че бракът им няма да е като на другите млади двойки, започващи семейния си живот със свои собствени планове и мечти, които не включват никой друг.
— С Рубен ще я посетим — усмихна се тя. — Вие не се месете.
— И ние трябва да ѝ кажем нещо вълнуващо — запротестира Дъг. И той като Кери се отпусна на стола. — Тя обича вълнуващите истории.
— Имаме да ѝ разказваме много неща. Просто трябва да решим как да го направим. — Сара стана. Отърсила се от напрежението през последните часове, тя също се почувства изтощена. — Рубен трябва да...
— Рубен — едновременно с нея каза Аби, — може ли да отидем у вас? Много ми се спи.

— Веднага. — Той взе Дъг на ръце. — Ще ви заведа, за да се настаните, да вземете душ и да поспите, а после ще купим всичко, от което имате нужда за утре.

— Но и ти ще бъдеш с нас.

— За вечеря. Първо трябва да отида до службата. Обзалагам се, че съвсем скоро ще направим първата копка на Карано Вилидж Уест.

Дъг полагаше усилия да държи очите си отворени.

— Може ли да гледам булдозера?

— Можеш да се возиш на него. Колкото пъти поискаш.

— Уха-а-а!

Сара не знаеше дали да се смее, или да плаче. Булдозер за Дъг. Какво по-хубаво начало на съвместния им живот? Много по-хубаво и по-разбираемо за едно десетгодишно момче, отколкото организирането на изложба. Рубен не би могъл да му предложи нещо по-хубаво от това.

— Благодаря — прошепна тя.

— Аз ти благодаря. — Благодареше ѝ за това, че го е дарила с нещо, което от дълго време му бе липсвало: да има семейство, да споделя с някого. И двамата знаеха, че в това се състои чудото; че любовта не е краят, а само началото.

Стояха един до друг, Аби и Кери се бяха облегли на тях, а Дъг бе увиснал на ръката на Рубен, почти заспал, и се целунаха над главите на децата. Беше още твърде рано, за да осъзнаят случилото се и това, което ги очакваше занапред; все още трепереха от скорошния страх за живота на децата и за къщата на Сара.

„Загубата на дом — помисли Сара — и намирането на семейството.“ Тези промени бяха толкова големи, че щяха да се отразят и на това, което ги очакваше в бъдеще: новости, приспособяването към тях, победи и радости, проблеми и тъга. „Но всичко ще е наред — помисли си, — всичко ще е прекрасно. Защото ще сме заедно, ще контролираме живота си, доколкото можем, а това, което не успяваме да контролираме, ще се опитваме да разберем.“

Припомни си събития от последните шест месеца, които я бяха съкрушили, от лъжите на Дона Солдана до загубата на дома им. „Правим, каквото е по силите ни — отново помисли тя, — контролираме, каквото можем, влияем на събитията в живота си, доколкото е възможно, а останалото се опитваме да приемем като част

от ежедневието си, така че да придобие някакъв смисъл или поне да ни помогне да изградим живота си.“

Спомни си колко беше отчаяна, когато каза на Рубен: „Това е твърде много... не можем да направим абсолютно нищо, за да променим каквото и да било“. Той ѝ бе отвърнал: „Не вярвам, че не можем да променим нещата“. Може би заедно, като семейство, ще си помогнат един на друг да открият това, на което са способни, това, в което могат да се превърнат, да разберат кое е най-доброто и най-правилното за тях и да бъдат част от света, от обществото, да го променят по свой собствен начин.

„Много по-лесно е да осъзнаеш това — помисли си тя — и да го осъществиш, когато не си сам.“

— Много работа ни чака — каза Рубен, сякаш повтаряше мислите ѝ. Отново се целунаха, децата им тежаха. — А сега е време да отидем в семейния ни дом.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.